THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Jennifer Crusie



CHIBOOKS vh

Chương 1

*Ngày xửa ngày xư*a, Minerva Dobbs nghĩ thầm khi đứng giữa một quầy bar ồn ĩ dành cho thanh niên thành thị, *thế giới đầy rẫy những người đàn ông tốt*. Cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông mà cô định đưa tới dự đám cưới của gái mình và nghĩ, *Những ngày đó đã qua rồi.*

"Đối với anh thì mối quan hệ này chẳng ra gì hết," David nói.

Mình có thể chọc cái que khuấy rượu này xuyên qua tim anh ta, Min nghĩ. Cô sẽ không làm thế, tất nhiên rồi. Cái que chỉ làm bằng nhựa và còn lâu mới đủ nhọn. Bên cạnh đó, người ta không làm những việc như vậy tại Bắc Ohio. Một khẩu súng cưa nòng, thế mới đúng điệu.

"Và cả hai ta đều biết tại sao," David tiếp tục.

Chắc anh ta còn không biết là mình đang cáu kỉnh; anh ta hẳn luôn nghĩ mình thật bình tĩnh và đúng mực. *Ít nhất thì mình cũng biết là mình đang giận dữ*, Min nghĩ. Cô để cơn giận dữ bao quanh mình, và nó khiến cả người cô nóng lên, nhiều hơn tất cả những gì David từng làm được.

Ở bên kia phòng, một ai đó ở quầy bar hình bánh xe roulette rung chuông. Một điểm nữa chống lại David: Anh ta đang đá cô tại một quán rượu theo chủ đề. The Long Shot[(1)] . Chỉ nội cái tên thôi hẳn đã phải cảnh báo cô trước.

"Anh rất tiếc, Min," David nói, rõ ràng là không có vẻ như thế.

Min khoanh tay lại trên chiếc áo vest kẻ ca-rô xám để cô không thể đánh anh ta. "Có phải vì em không về nhà với anh tối nay không? Hôm nay là thứ Tư. Ngày mai em phải làm việc. Ngày mai anh phải làm việc. Em đã trả tiền đồ uống của em rồi."

"Không phải vậy." David tỏ ra vẻ thật cao ngạo và bị tổn thương theo kiểu mà duy nhất chỉ có những kẻ cao lớn, ngu muội và tự cao

tự đại mới bày ra được. "Em không có bất kỳ cố gắng nào để khiến cho mối quan hệ của chúng ta tốt đẹp thêm, tức là..."

Tức là chúng ta đã hẹn hò được hai tháng và tôi vẫn chưa ngủ với anh. Min không nghe anh ta nói nữa, và nhìn quanh đám đông đang nói lao xao. *Nếu mình có một loại thuốc độc không thể bị phát giác thì bây giờ mình có thể bỏ vào đồ uống của anh ta và những người mặc vest kia sẽ không một ai chú ý hết.*

"... và anh cũng nghĩ rằng, nếu chúng ta có bất kỳ một tương lai nào, thì em cũng nên góp sức," David nói.

Ồ, Tôi đã không đấy, Min nghĩ, cũng có nghĩa là David đã đúng một điểm. Tuy vậy, thiếu tình dục không thể là lời bào chữa cho việc đá cô ba tuần trước khi cô phải mặc một chiếc áo phù dâu khiến cô trông giống như một nàng chăn cừu béo ị, điên rồ. "Tất nhiên chúng ta có tương lai, David," cô cố gắng dằn cơn giận lại. *"Chúng ta có nhiều kế hoạch*. Ba tuần nữa Diana sẽ cưới. Anh được mời tới dự đám cưới. Tới bữa tối tổng duyệt. *Tới bữa tiệc độc thân*. Anh sắp sửa bỏ lỡ *những vũ công thoát y* đấy, David."

"Đó là tất cả những gì em nghĩ về anh sao?" Giọng của David cao vút lên. "Anh chỉ là một bạn hẹn tới đám cưới của em gái em à?"

"Tất nhiên là không," Min nói, "Cũng như em chắc chắn rằng đối với anh, em có ý nghĩa nhiều hơn là một người để ngủ cùng."

David há miệng ra và rồi lại khép vào. "Ừm, tất nhiên. Anh không muốn em nghĩ rằng chuyện này phản ánh con người em. Em thông minh, em thành công, em chín chắn..."

Min lắng nghe, biết rằng *Em xinh đẹp, em mảnh mai* sẽ không đến. Giá mà anh ta bị đau tim nhỉ. Chỉ bốn phần trăm những cơn đau tim ở đàn ông xảy ra trước tuổi bốn mươi, nhưng nó có thể xảy ra. Và nếu anh ta chết, kể cả mẹ cô cũng không thể trông đợi cô đưa anh ta đến đám cưới được.

"... và em sẽ là một người mẹ tuyệt vời," David kết thúc.

"Cảm ơn," Min nói, "Thật vô cùng không lãng mạn."

"Anh đã nghĩ chúng ta sẽ đi đến một kết cục tốt đẹp, Min à," David nói.

"Phải rồi," Min nhìn quanh quầy bar lòe loẹt. "Đến những nơi như thế này đây."

David thở dài và nắm tay cô. "Anh chúc em những điều tốt lành nhất, Min. Giữ liên lạc nhé."

Min rụt tay lại, "Anh không cảm thấy tay trái đau[2] tí nào à?"

"Không," David cau mày với cô.

"Đáng tiếc," Min nói, và đi về chỗ các bạn của cô, đang theo dõi họ từ đầu phòng bên kia.

"Hắn ta nhìn còn tức tối hơn bình thường," Liza nói, trông cô thậm chí còn cao và hấp dẫn hơn thường ngày khi cô đứng dựa vào chiếc máy hát tự động, mái tóc rực lửa dưới ánh đèn.

David hẳn sẽ không đối xử với Liza nhẫn tâm như thế. Anh ta chắc hẳn sẽ sợ hãi, cô ấy có thể sẽ chặt tay chặt chân anh ta ra. *Phải giống Liza hơn*, Min nghĩ và bắt đầu gạt các thẻ bài hát trong hộp.

"Cậu có buồn vì hắn không?" Bonnie nói từ phía bên kia của Min, mái đầu vàng của cô ngẩng lên trong lo lắng. David hẳn cũng sẽ không bỏ rơi Bonnie. Không ai có thể xấu tính với Bonnie bé nhỏ, ngọt ngào.

"Có chứ. Hắn đã đá tớ." Min dừng gạt tay. Thật là tuyệt, hộp nhạc có bài hát của Elvis. Ngay lập tức, quán bar có vẻ khá khẩm hẳn lên. Cô nhét vài đồng xu vào và đẩy chốt tới bài "Hound Dog[3] ". Thật tệ là Elvis chưa bao giờ ghi âm một bài nào có tên là "Dickhead[4]."

"Tớ đã biết là tớ không hề thích hắn ta," Bonnie nói.

Min đi tới quầy bar roulette và cười gượng gạo với người pha rượu mảnh khảnh ăn mặc giống như một người chia bài ở sòng bạc. Cô ta có một mái tóc nâu đẹp, dài, xoăn, mềm mại, và Min nghĩ, *Một lý do khác khiến mình không thể ngủ cùng David*. Tóc của cô luôn luôn xù lên khi cô để xõa, và anh ta là loại người hẳn sẽ để ý

đến điều đấy.

"Cho xin Rum và Coca," cô nói với người pha rượu.

Có thể đó là lý do tại sao Liza và Bonnie không bao giờ có vấn đề với đàn ông: mái tóc tuyệt vời. Cô nhìn vào Liza, vóc người mảnh dẻ thon gọn trong bộ váy da màu tím có khóa kéo, lắc đầu về phía David với vẻ khinh bỉ rõ ràng. Được rồi, không chỉ là mái tóc. Nếu cô nhồi mình vào bộ váy của Liza, cô sẽ trông như cô em họ nhếch nhác bẩn thỉu của khủng long Barney. "Coca *dành cho người ăn kiêng*," cô nói với người pha rượu.

"Hắn ta không phải là người đàn ông của đời cậu," từ dưới vai Min, Bonnie lên tiếng, hai tay chống trên bộ hông nhỏ nhắn.

"Rum cũng dành cho người ăn kiêng," Min bảo với người pha rượu, cô ta mỉm cười với cô rồi đi lấy đồ uống.

Liza cau mày. "Mà sao cậu lại hẹn hò với hắn?"

"Bởi vì tớ đã nghĩ có thể hắn là người đàn ông của đời mình," Min bực tức. "Lúc đầu hắn thông minh, thành đạt và rất tốt. Hắn dường như là một sự lựa chọn sáng suốt. Và sau đó bất thình lình hắn trở nên kiêu căng với tớ."

Bonnie vỗ nhẹ vào cánh tay của Min. "Thật là tốt vì hắn ta đã chia tay với cậu. Bởi vì bây giờ cậu có thể tự do cho đến khi người đàn ông của đời cậu tìm thấy cậu. Hoàng tử của cậu đang trên đường đến rồi."

"Phải rồi." Min nói. "Tớ chắc chắn là anh ta đang trên đường đến, tuy nhiên một chiếc xe tải đã đâm phải anh ta."

"Đấy không phải là cách mọi việc diễn ra," Bonnie dựa vào quầy bar, trông giống như một nàng yêu tinh trong những bộ phim cấm trẻ em dưới mười bảy tuổi. "Nếu định mệnh đã an bài, thì anh ấy nhất định sẽ đến nơi. Bất kể có bao nhiêu điều tồi tệ xảy ra đi chăng nữa, anh ấy vẫn sẽ đến với cậu và hai người sẽ bên nhau mãi mãi."

"Gì vậy?" Liza nhìn vào Bonnie với vẻ không thể tin được, "Cánh đồng giấc mơ của búp bê Barbie à?"

"Thật ngọt ngào, Bonnie," Min nói, "Nhưng đối với tớ, người đàn ông tốt cuối cùng đã chết khi Elvis ra đi."

"Có lẽ chúng ta nên cân nhắc lại việc giữ Bon là người môi giới của chúng ta," Liza nói với Min, "Bây giờ chúng ta có thể đang là cổ đông chính của Vương quốc Phép Thuật đấy."

Min gõ ngón tay lên quầy bar, cố giải tỏa chút căng thẳng. "Đáng lẽ tớ phải biết David là một sai lầm khi tớ không thể buộc mình ngủ với hắn ta. Lần hẹn hò thứ ba của bọn tớ ấy, khi người bồi bàn mang thực đơn tráng miệng đến, David nói 'Không, cảm ơn, chúng tôi đang ăn kiêng'. Tất nhiên, người ăn kiêng không phải là hắn ta vì thậm chí còn chả có đến tí mỡ nào thừa ra trên người hắn, và tớ đã nghĩ, 'Tôi sẽ không cởi quần áo ra với anh đâu', rồi trả một nửa hóa đơn và về nhà sớm. Sau đó, bất kỳ lúc nào hắn ta định tiến tới, tớ lại nghĩ đến người bồi bàn và bắt chéo chân lại."

"Hắn ta không phải là người đàn ông của đời cậu," Bonnie quả quyết kết luận.

"Cậu nghĩ vậy à ?" Min nói, và trông Bonnie thật tổn thương. Min nhắm mắt lại, "Xin lỗi, xin lỗi. Tớ *thực sự* xin lỗi. Chỉ là lúc này không phải là thời điểm thuận tiện cho những thứ đó, Bon à. Tớ đang tức giận. Tớ chỉ muốn tấn công một ai đó, chứ không phải là hướng về phía chân trời chờ tên khốn tiếp theo đi vào con đường của tớ."

"Được rồi," Bonnie nói. "Tớ hiểu mà."

Liza lắc đầu với Min. "Xem này, cậu không thực sự quan tâm tới David, cho nên cậu chẳng mất gì cả ngoại trừ một bạn hẹn tới đám cưới của Di. Và tớ tán thành việc chúng ta không dự đám cưới. Nhìn đâu cũng thấy từ 'thảm họa' được viết khắp nơi, ngay cả khi không tính đến việc cô ấy sắp cưới bạn trai của bạn thân mình đi nữa."

"Bạn trai cũ của bạn thân nhất. Và tớ *không thể không* dự. Tớ là phù dâu chính." Min nghiến răng. "Chuyện này sẽ là địa ngục mất. Không chỉ vì tớ không có bạn hẹn, hoàn thành trọn vẹn mọi dự báo mà mẹ tớ từng đưa ra, mà còn vì bà quý David đến phát điên."

"Bọn tớ *biết*," Bonnie nói.

"Bà kể với tất cả mọi người về David," Min nghĩ về khuôn mặt bé nhỏ háo hức của mẹ cô. "Hẹn hò với David là việc duy nhất tớ làm mà bà thích ở tớ kể từ khi tớ bị cúm vào năm nhất và sụt mất khoảng năm ki-lô-gam. Và bây giờ thì tớ không có David nào cả." Cô cầm lấy cốc rượu dành cho người ăn kiêng từ người pha rượu, nói "Cảm ơn" và boa cho cô ta hậu hĩnh. Trên đời này chẳng thể nào có đủ lòng biết ơn cho một người phục vụ đã mang đồ uống đến vào một thời khắc như thế này. "Phần lớn thời gian chuyện mẹ tớ nghĩ gì về tớ không thành vấn đề bởi vì tớ có thể tránh mặt bà, nhưng với đám cưới ư? Không."

"Vậy là cậu sẽ tìm một bạn hẹn khác," Bonnie nói.

"Không, cậu ấy sẽ không làm thế," Liza nói.

"Ồ, *cảm ơn*," Min quay người khỏi quầy bar được trang trí rối rắm. Mô hình roluette đang làm cô choáng váng. Hoặc cũng có thể do cơn giận dữ.

"Chà, đấy là lỗi của chính cậu," Liza nói, "Nếu cậu từ bỏ việc đưa xác suất thống kê vào kết cục của các cặp đôi với mọi người đàn ông mà cậu gặp, thay vào đó là đi ra ngoài với một ai đó có thể khiến cậu khuấy động, biết đâu thi thoảng cậu sẽ có những khoảng thời gian vui vẻ đấy."

"Tớ sẽ là một đống bùi nhùi với lòng tự trọng rách bươm cho xem," Min nói, "Chẳng có gì sai khi hẹn hò một cách cẩn trọng cả. Tớ đã gặp được David như thế đấy." Quá muộn rồi, cô nhận ra rằng đấy không phải là một lời thanh minh có lợi cho mình và uống một ít rượu để tránh những lời bình luận.

Liza bỏ ngoài tai những lời đó. "Bọn mình sẽ phải tìm ra một anh chàng cho cậu." Cô bắt đầu quét mắt khắp quán bar, một điều cũng công bằng thôi khi mà hầu hết những người ở đây đều đã trố mắt nhìn cô. "Không phải anh này. Không phải anh này. Không phải anh này. Không. Không. Không. Tất cả những anh chàng này sẽ cố bán quỹ tương hỗ cho cậu." Bỗng cô đứng thẳng người lên. "Xin chào. Chúng ta có người chiến thắng rồi."

Bonnie dõi theo mắt cô. "Ai? Đâu?"

"Anh chàng tóc đen trong bộ vest màu xanh nước biển. Ở ngay giữa đầu cầu thang cạnh cửa ra vào."

"Ở giữa à?" Min nheo mắt nhìn vào khu vực đầu cầu thang nhô cao ở lối vào quán bar. Nó đủ rộng cho một dãy bàn poker giả, bốn người đàn ông đang đứng ở một bàn nói chuyện với một phụ nữ tóc nâu trong bộ váy đỏ. Một trong bốn người là David, đang xem xét lãnh địa của mình qua tay vịn bằng sắt được khảm hình xúc xắc. Chỗ đầu cầu thang đó chỉ cao hơn những nơi còn lại trong phòng khoảng một mét rưỡi, nhưng David cư xử như thể đấy là một cái ban công. Anh ta hẳn là hết sức kiềm chế mới không vẫy tay giống nữ hoàng Elizabeth. "Đấy là David mà," Min nói, quay đi. "Và một cô nàng tóc nâu nào đó. Chúa nhân từ, hắn ta đã hẹn hò với một người khác rồi." *Ra khỏi chỗ đó ngay*, cô thầm nói với người phụ nữ tóc nâu.

"Quên cô tóc nâu đi," Liza nói "Nhìn vào anh chàng ở giữa ấy. Chờ một tẹo, anh ta sẽ quay về phía này lần nữa đấy. Anh ta có vẻ không thấy David thú vị chút nào."

Min nheo mắt nhìn lối vào một lần nữa. Anh chàng mặc vest xanh nước biển cao hơn David, tóc cũng tối màu hơn và dày hơn, nhưng còn lại thì, từ đằng sau, anh ta trông cũng như một David thứ hai, "Tớ đã thực hiện bộ phim đó đấy," Min nói, và rồi anh ta quay lại.

Mắt đen, gò má góc cạnh, cằm cân đối, bờ vai rộng, mọi đường nét đều như được chạm trổ, và tất cả đều có vẻ nhẹ nhàng thảnh thơi khi anh ta nhìn chằm chằm ra khắp quán bar, phớt lờ David, kẻ bỗng trông như một thằng nhóc xấu xí.

Min hít mạnh khi mọi tế bào trong người cô bừng dậy và thầm thì, *Người đàn ông này.*

Sau đó cô quay đi trước khi một ai đó bắt gặp mình đang há hốc mồm vì ngưỡng mộ. Anh ta không phải là người đàn ông dành cho cô, mà đó chỉ là DNA đang tìm kiếm một người tặng tinh trùng thượng hạng trong cô lên tiếng. Mọi phụ nữ với một buồng trứng đang hoạt động trong căn phòng này hẳn là đều nhìn anh ta và nghĩ,

Người đàn ông này. Chậc, sinh học nào có phải là định mệnh. Không cần nghĩ cũng biết mức thiệt hại mà một người đẹp trai như anh ta có thể gây ra cho một phụ nữ như cô là quá nhiều. Cô uống một ngụm rượu nữa để dập tắt suy nghĩ ấy và nói, "Anh ta khá bảnh."

"Không," Liza nói, "Đấy là điểm cốt lõi. Anh ta *không* bảnh. David mới xinh xắn. Anh chàng này trông rất đàn ông."

"Thôi được, anh ta chứa đầy kích thích tố sinh dục nam," Min nói.

"Không, anh chàng ở bên phải anh ta mới như vậy," Liza nói. "Người đầu tròn ấy. Tớ cá là anh ta nói chuyện về thể thao và vỗ lưng người khác đôm đốp. Anh chàng mặc vest xanh nhìn lịch sự mà sắc sảo. Nói với cậu ấy đi, Bonnie."

"Tớ không nghĩ thế," Bonnie nói, khuôn mặt thiên thần của cô đằng đằng sát khí. "Tớ biết anh ta."

"Trực giác mách bảo cậu à?" Liza nói.

"Không. Anh ta đã hẹn hò với chị họ Wendy của tớ. Nhưng..."

"Vậy là anh ta đáng bị chế nhạo," Liza nói.

"...anh ta là một kẻ ra đòn rồi bỏ chạy," Bonnie dứt lời. "Từ những gì Wendy kể thì anh ta mê hoặc bất cứ ai mà mình hẹn hò trong vài tháng rồi cắt đứt với người đó và đánh bài chuồn. Và cô ta không bao giờ biết là điều đó sắp xảy ra."

"Quái vật," Liza nói với vẻ lạnh nhạt. "Cậu biết đấy, đàn ông được phép rời bỏ người phụ nữ họ đang hẹn hò."

"Chà, anh ta khiến họ yêu mình và sau đó bỏ rơi họ," Bonnie nói, "Thế là xấu xa."

"Giống David," Min nói, sự nghi ngờ theo bản năng của cô đối với anh chàng mặc vest xanh đã được xác thực.

Liza khịt mũi. "Ôi trời, cứ như thể là cậu đã yêu David vậy."

"*Tớ đã cố*," Min gắt gỏng.

Liza lắc đầu, "Đồng ý, không thành vấn đề. Tất cả những gì cậu muốn là một bạn hẹn tới đám cưới. Nếu phải sau đôi ba tháng tên quái vật đó mới đá cậu, thì bảo đảm là cậu vẫn có bạn hẹn. Vậy nên chỉ cần ra đằng kia... "

"Không." Min xoay lưng lại với tất cả mọi người để tập trung nhìn vào mấy tấm ảnh đen trắng trên khắp quán bar: Paul Newman đang bắn bi-a trong bộ phim *The Hustler*, Marlon Brando ném xúc xắc trong *Guys and Dolls*, W.C.Fields quắc mắt qua các lá bài trong *My Little Chickadee*. Đâu rồi tất cả những người phụ nữ đánh bạc? Mà chỉ nội việc là phụ nữ thôi cũng đã là một rủi ro lớn rồi. Hai mươi tám phần trăm nạn nhân nữ đã bị giết bởi chồng hoặc người tình của họ.

Điều mà, khi nghĩ đến, chắc hẳn là lý do tại sao ở kia không có lấy một người phụ nữ dính đến cờ bạc. Sống với đàn ông là quá đủ hên xui may rủi rồi. Cô dằn lại thôi thúc muốn quay đầu lại và nhìn vào tên quái vật trên đầu cầu thang một lần nữa. Thật vậy, điều khôn ngoan nên làm là ngừng hẹn hò lại và đi kiếm một con mèo.

"Cậu biết là Min sẽ không ra nói chuyện với anh ta đâu mà," Bonnie đang nói với Liza. "Theo thống kê mà nói, kết quả có thể không triển vọng."

"Tớ nhổ vào nó," Liza huých khuỷu tay vào Min và lắc Coca trong cốc của mình. "Hãy tưởng tượng đến mẹ cậu nếu cậu mang anh chàng này tới đám cưới. Thậm chí bà ấy có thể để cậu ăn đồ ăn có chứa chất carbonhydrat đấy." Cô nhìn Bonnie. "Tên anh ta là gì?"

"Calvin Morrisey," Bonnie nói. "Wendy đang mua các tạp chí đám cưới khi anh ta rời bỏ chị ấy. Chị ấy cũng đang viết 'Wendy Sue Morrisey' trên giấy nháp nữa."

Liza trông đầy kinh hoàng. "Đó hẳn là lý do anh ta bỏ đi."

"Calvin Morrisey." Chống đối lại óc phán xét của mình, Min quay lại để nhìn anh ta một lần nữa.

"Ra đó đi," Liza chọc cô bằng một cái móng tay dài, "và bảo David là cậu hy vọng chỗ mụn của anh ta sẽ sớm lặn. Rồi thì tự giới thiệu

mình với quái vật, mỉm cười và đừng nói một con số thống kê nào hết."

"Việc đó thật là nông cạn," Min nói, "Tớ đã ba mươi ba tuổi rồi. Tớ trưởng thành. Tớ không quan tâm việc mình có bạn hẹn tới đám cưới của em gái mình hay không. Tớ là một người tốt hơn thế." Cô nghĩ về khuôn mặt của mẹ mình khi bà biết được tin David chỉ còn là quá khứ. *Không, mình không thế.*

"Không, cậu không thế," Liza nói. "Chỉ là cậu quá yếu bóng vía nên không dám băng qua phòng."

"Tớ đoán là việc này có thể có hiệu quả đấy." Bonnie cau mày nhìn qua căn phòng một lượt. "Và cậu có thể đá anh ta sau đám cưới và cho anh ta nếm thử mùi vị bài thuốc của chính mình."

"Ừ, chính thế." Liza đảo tròn mắt. "Hãy làm điều đó vì Wendy và tất cả những cô gái khác."

Giờ thì anh ta đang quay nghiêng sang nói chuyện với David. *Người đàn ông này nên bị ăn miếng trả miếng,* Min nhủ thầm. Tất nhiên, với mã ngoài đẹp đẽ như vậy, chắc hẳn anh ta không bao giờ hẹn hò với một người lúc nào cũng mũm mĩm. Hay chí ít là, không mà không nhạo báng. Mà tối nay thì cô đã bị nhạo báng đủ rồi.

"Không," Min nói và quay lại quầy bar. Một con mèo thực sự là một ý kiến hay.

"Xem này, Thống Kê," Liza giận điên lên, "Tớ biết cậu thận trọng, nhưng dạo này cậu gần như bảo thủ quá lắm rồi đấy. Hẹn hò với David hẳn chẳng khác gì hẹn hò với một tảng bê tông. Và tiếp đấy là căn hộ của cậu. Thậm chí đồ đạc trong nhà cậu cũng cũ kỹ nữa."

"Mấy món đó là của bà tớ," Min nói với vẻ cứng nhắc.

"Chính xác. Từ lúc mới sinh thì cậu đã đặt mông lên đấy rồi. Cậu cần một sự thay đổi. Và nếu cậu không tự mình thay đổi, *Tớ sẽ phải giúp cậu.*"

Máu trong huyết quản Min như lạnh hẳn đi. *"Không."*

"Đừng dọa cậu ấy," Bonnie nói với Liza. "Cậu ấy sẽ thay đổi, cậu ấy sẽ trưởng thành thôi mà. Phải không, Min?."

Min nhìn về chỗ đầu cầu thang, và bỗng nhiên việc đi ra đấy dường như là một ý hay. Cô có thể đứng dưới cái tay vịn bằng sắt xấu xí ấy và nghe trộm, và sau đó nếu Calvin Morrisey nghe có vẻ tốt đẹp dù chỉ một tẹo thôi - ha, vậy cơ hội là gì? - cô có thể đi lên trên, nói một điều gì đó ngọt ngào với David và kiếm một lời giới thiệu, rồi Liza sẽ không cho người chuyển đồ vào nhà cô trong khi cô đang làm việc và quẳng hết đồ đạc của cô ra ngoài.

"Đừng bắt bọn tớ làm việc này hộ cậu," Liza nói.

Đứng sưng sỉa ở quầy bar roulette chả ích gì cho cô. Và với tất cả những gì cô đã biết trước, không có mấy khả năng là anh ta có thể gây ra nhiều tổn hại. Min ưỡn thẳng vai và hít một hơi thật sâu. "Tớ sẽ đến đó, thưa huấn luyện viên."

"Đừng nói 'phần trăm' vào bất cứ lúc nào trong cả buổi tối còn lại đấy," Liza nói khi Min vuốt thẳng cái áo khoác ca-rô xám và cầu nguyện rằng cô sẽ nghĩ ra được một lời làm quen nào đó trước khi đến chỗ đầu cầu thang và tự biến mình thành trò cười. Trong trường hợp đó, cô sẽ chỉ việc nhổ vào tên khốn nọ, đẩy David qua lan can và đi kiếm một con mèo.

"Vừa đúng lúc có một kế hoạch," cô lẩm bẩm và bắt đầu băng qua phía bên kia căn phòng.

Ở đầu cầu thang, Cal Morrisey đang nghiêm túc suy nghĩ đến việc đẩy David Fisk qua lan can. *Đáng lẽ mình phải bỏ đi nhanh hơn khi thấy họ đang tới*, anh nghĩ. Đó là lỗi của Tony.

"Cậu biết đấy, cô nàng tóc đỏ kia có một cặp chân tuyệt vời," Tony đã nói vậy. "Thấy cô ấy không? Ở quầy bar, trong bộ đồ màu tím có khóa kéo kìa? Cậu đoán cô ấy có thích các cầu thủ bóng bầu dục không?"

"Cậu đã không chơi bóng bầu dục mười lăm năm rồi." Cal đã nhấp một ngụm đồ uống, chìm vào nơi bình yên do vị cồn mang lại, dù nó đã bị phá vỡ một chút bởi một kẻ nào đó không có gu âm

nhạc vừa bật bài "Hound Dog". Đối với anh, hai điểm trừ duy nhất của chỗ này là cách bài trí ngu ngốc và việc nhạc của Elvis Presley đang phát ra từ máy hát tự động.

"Thôi được, đúng là đã lâu rồi kể từ khi tớ còn chơi, nhưng cô ấy không biết điều đó," Tony quay lại nhìn cô tóc đỏ. "Tớ cá mười đô la rằng cô ấy sẽ đi với tớ. Tớ sẽ dùng đến cách làm quen theo thuyết hỗn mang của tớ."

"Không cá cược," Cal nói. "Dù đấy là một cách làm quen kinh khủng, do đó lợi thế của cậu sẽ bị giảm bớt." Anh nheo mắt nhìn sang bên kia phòng tới chỗ quầy bar bánh xe roulette. Cô nàng tóc đỏ có vẻ thích chưng diện, nghĩa là đúng kiểu của Tony. Ở đấy còn có một cô tóc vàng bé nhỏ, mẫu người tươi tỉnh hoạt bát, bạn hẹn trong mơ dành cho anh bạn Roger của họ. Đằng sau quầy bar, Shanna thấy anh đang nhìn và vẫy tay, nhưng cô không cười, và Cal băn khoăn có chuyện gì khi anh gật đầu với cô.

Tony choàng tay qua người Cal. "Giúp tớ đi, cô ấy ở trong một nhóm. Cậu ra đó và làm quen với cô bạn mũm mĩm mặc vest ca-rô xám của cô ấy nhé, và Roger có thể cưa cẩm cô nàng tóc vàng bé nhỏ. Tớ có thể trao cô nàng tóc vàng cho cậu, nhưng cậu biết Roger hứng thú như thế nào với những người phụ nữ bé nhỏ rồi đấy."

Roger choàng tỉnh khi bị Carl thúc khuỷu tay. "Gì cơ? Cô nàng tóc vàng bé nhỏ nào cơ?" Anh ta chăm chú nhìn qua phía kia căn phòng, về hướng quầy bar. "Ồ. Ồ"

"Bộ vest nào?" Cal quay lại nhìn quầy bar.

"Cô nàng trong bộ đồ màu xám ấy." Tony hất đầu về phía quầy bar. "Đứng giữa tóc đỏ và tóc vàng bé nhỏ. Khó có thể nhìn thấy cô ta vì cô nàng tóc đỏ đã phần nào làm lóa mắt cậu. Tớ cá với cậu..."

"Ồ." Cal nheo mắt nhìn người phụ nữ có chiều cao trung bình đứng giữa tóc đỏ và tóc vàng. Cô ta đang mặc một bộ vest kẻ ca-rô xám xấu xí, cứng nhắc, và khuôn mặt tròn trịa cáu kỉnh dưới mái tóc nâu bị kéo giật về phía sau bằng một cái dây buộc tóc ở đỉnh đầu. "Không," anh nói và nhấp một ngụm nữa.

Tony đập vào lưng anh một cái và làm anh nghẹt thở. "Thôi nào, vui vẻ một tí đi. Đừng nói với tớ là cậu vẫn mòn mỏi chờ đợi Cynthie nhé."

"Tớ chưa bao giờ chờ đợi Cynthie cả." Cal lướt mắt quanh đám đông. "Cậu nên để mắt trông chừng cô ấy, được chứ? Cô ấy đang mặc bộ đồ màu đỏ, nghĩa là cô ấy đang cố giành lấy một thứ gì đấy."

"Cô ấy có thể chiếm được điều đấy từ tớ," Tony nói.

"Tuyệt," giọng của Cal nồng nhiệt. "Tớ thậm chí sẽ hẹn hò với cô nàng mặc vest đó nếu cậu cưới Cyn."

Tony ho sặc sụa vào cốc rượu. "Cưới á?"

"Phải," Cal nói. "Cô ấy muốn cưới. Tớ đã vô cùng ngạc nhiên." Trong chốc lát anh nghĩ đến Cynthie, một cô gái ngọt ngào với sống lưng bằng thép. "Tớ không biết cô ấy lấy đâu ra cái ý nghĩ là bọn tớ đã gần gũi đến thế nữa."

"Cô ấy kia kìa." Roger đang nhìn qua vai Cal. "Bây giờ cô ấy đang đi lên cầu thang."

Cal bật dậy và cố vượt qua Tony để ra cửa. "Tránh khỏi đường của tớ."

Tony vẫn ở yên trên ghế. "Cậu không thể đi được, tớ muốn cô nàng tóc đỏ."

"Vậy hãy đi mà đoạt lấy cô ấy đi," Cal cố đi vòng qua Tony.

"Cynthie có David đi cùng rồi," Roger bày tỏ sự cảm thông sâu sắc trong giọng nói.

"Cal!" Cái giọng kèn kẹt của David vang đến tai Cal. "Chính xác là người chúng ta đang tìm kiếm." Anh ta nghe có vẻ cực kỳ bực bội, nhưng khi Cal quay lại, David đang mỉm cười.

Rắc rối rồi đây, Cal nghĩ và cười đáp lại với sự giả tạo tương đương. "David. Cynthie. Thật vui được gặp hai người."

"Xin chào, Cal." Cynthie mỉm cười với anh, khuôn mặt hình trái

tim đáng yêu một cách chết người. "Anh thế nào?"

"Tuyệt. Không thể tốt hơn. Em cũng vậy, trông thật tuyệt." Cal nhìn David đang đứng sau cô và nghĩ , *Hãy đưa cô ấy theo, làm ơn.* "Anh thật là một người đàn ông may mắn đấy, David."

"Tôi á?"

"Hẹn hò với Cynthie," Cal đặt tất cả sự khuyến khích mà mình có thể vào trong giọng nói.

Cynthie ôm lấy cánh tay David. "Chúng em chỉ ngẫu nhiên gặp nhau thôi." Cô quay vai lại với Cal và rạng rỡ nhìn vào David. "Nhưng thật vui vì được gặp lại anh ấy lần nữa." Ánh mắt cô lại lướt qua mặt Cal, và anh cười vang bên tai cô lần nữa, tỏ vẻ không hề ghen tuông một cách hết mức có thể.

David nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô và chớp chớp mắt, còn Cal cảm thấy nhói đau vì thương cảm cho anh ta. Khi ở gần, Cynthie rất quyến rũ. Và cả ở xa nữa. Ở mọi nơi, thật vậy, vì thế mà rốt cục là lúc nào anh cũng nói đồng ý với cô ta. Cal liếc qua cơ thể bé nhỏ căng tròn hoàn hảo của cô trong chiếc váy màu đỏ bé nhỏ bó sát không chê vào đâu được và lùi lại một bước khi giật giật mắt mình nhìn ra chỗ khác, nhắc nhở bản thân về cuộc sống yên bình khi không có cô. Khoảng cách, đó chính là chìa khóa. Có thể là cả một cây thánh giá và tỏi nữa.

"Tất nhiên," David đang nói. "Có thể chúng ta sẽ ăn tối sau." Anh ta liếc nhìn Cal, vẻ đắc thắng.

"Ừm, đừng để bọn này giữ chân hai người." Cal lùi một bước nữa và va vào lan can.

Cynthie thả tay David ra, sự rạng rỡ của cô giảm bớt. "Em sẽ trang điểm lại trước khi chúng ta đi." Tony và David nhìn theo khi vòng ba hoàn hảo của cô ta đung đưa rời khỏi chỗ họ, trong khi Roger chẳng hề để ý đến mà chỉ chăm chú nhìn vào cô yêu tinh tóc vàng bên kia căn phòng, còn Cal thì hớp một ngụm rượu lớn nữa và ước gì anh đang ở một nơi nào khác. Bất kỳ nơi nào cũng được. Đi ăn tối, chẳng hạn. Có thể anh sẽ ghé qua tiệm của Emilio và ăn trong

bếp. Không có người phụ nữ nào trong bếp của Emilio hết.

"Vậy, David," Tony đang trò chuyện. "Chuyên đề nghiên cứu của bọn tôi tiến hành ở chỗ anh thế nào rồi?"

"Thật xuất sắc," David nói. "Tôi vốn không nghĩ lại có người có thể dạy lũ ngốc đó chương trình mới này, nhưng mọi người trong công ty đều đang bắt kịp tốc độ. Chúng tôi thậm chí còn..."

Anh ta tiếp tục nói và Cal gật đầu, nhủ thầm rằng một trong rất nhiều lý do anh không thích David là vì anh ta có xu hướng luôn nhắc đến nhân viên dưới quyền như là lũ ngốc. Dẫu vậy, David trả các hóa đơn đúng hạn và trả tín dụng khi đến kỳ hạn; có nhiều khách hàng tệ hơn thế nhiều. Và nếu anh ta tiếp quản Cynthie, Cal sẵn lòng cảm thấy hoàn toàn thân thiện với anh ta.

David hạ giọng khi đang nói một điều gì đó và nhìn về phía cầu thang. "Về Cynthie. Tôi đã nghĩ rằng cậu và cô ấy..."

"Không." Cal lắc đầu lia lịa. "Cô ấy bỏ tôi được hai ba tháng."

"Không phải mọi chuyện vẫn diễn ra theo cách ngược lại à?"

David nhíu một bên mày và trông thật lố bịch. Vậy mà phụ nữ vẫn hẹn hò với anh ta. Cuộc sống thật là một điều bí ẩn. Cả phụ nữ cũng vậy.

"Cậu không phải là anh chàng luôn được coi rằng không bao giờ thất bại ư?"

"Không," Cal nói.

"Cậu ấy đang mất dần phong độ của mình," Tony nói. "Tôi đã tìm thấy một cô nàng dễ xơi cho cậu ấy, và cậu ấy bảo không."

"Cô nào cơ?" David hỏi.

"Cô nàng mặc bộ vest ca-rô xám ở quầy bar." Tony ra dấu bằng cốc của mình và David nhìn ra quầy bar rồi quay lại nhìn Cal, trông ngọt xớt như thường lệ.

"Có thể cậu *đang* mất dần phong độ thật." David mỉm cười với

anh. “Hẳn là cô ta không khó cưa quá đâu. Cô ta không giống như là một Cynthie.”

“Cô ấy cũng ổn,” Cal cẩn trọng bình phẩm.

David nghiêng người lại gần. “Xét cho cùng thì chưa có ai nói không với cậu phải không?”

“Gì cơ?” Cal nói.

“Tôi sẵn sàng cược rằng cậu không cưa được cô ta,” David nói. “Một trăm đô la rằng cậu không tóm được cô ta.”

Cal lùi lại. *“Gì cơ?”*

David cười lớn, nhưng giọng anh ta có phần sắc bén khi tiếp tục. “Đây chỉ là một vụ cá cược thôi, Cal à. Các cậu thích rủi ro mà, tôi đã từng thấy cậu đánh cá gần như là mọi thứ. Đây thậm chí cũng không phải là một vụ cá cược mạo hiểm lắm. Chúng ta nên cược hai trăm đô.”

Đó là lúc Cal đã suy tính sẽ đẩy David một cú thật mạnh. Tony quay lưng lại với David và nhăn mặt, *Chiều ý anh ta đi*. Cal thở dài. Phải có cái gì đó anh có thể đòi hỏi để làm David rút lui chứ. “Quả bóng chày trong văn phòng của cậu,” anh nói “Quả bóng trong hộp ấy.”

“Quả bóng chày Pete Rose của tôi á?” Giọng của David vút lên quãng tám.

“Phải, quả đó đấy. Đó là giá của tôi.” Cal hớp nốt chỗ rượu scotch còn lại của mình và nhìn quanh kiếm một người bồi bàn.

David lắc đầu. “Không đời nào. Bố tôi đã bắt quả bóng đó cho tôi năm bảy lăm. Nhưng tôi thích kiểu của cậu, lên giá tiền đặt cược như vậy.” Anh ta dựa vào sát hơn. “Thế này nhé. Hội thảo bồi dưỡng nghiệp vụ gần đây nhất cậu làm cho bọn tôi đã làm tôi tốn mười nghìn đô la. Tôi sẽ cá với cậu mười nghìn đô la tiền mặt đổi lại một hội thảo miễn phí từ cậu…”

Cal nặn ra một nụ cười. “David, tôi chỉ đang đùa…”

"Nhưng với mười nghìn đô la, cậu phải đưa được cô ta vào giường. Tôi sẽ chơi công bằng. Tôi sẽ cho cậu một tháng để cô ta chịu cởi bỏ bộ vest ca-rô xám đó."

"Dễ như ăn bánh," Tony nói.

Cal nhìn Tony trừng trừng. "David, đây không phải kiểu cá cược của tôi."

"Đó là kiểu của *tôi*," David nói, hai hàng chân mày nhíu lại với nhau, và Cal nhủ thầm, *Chết tiệt, anh ta sẽ thúc ép việc này, và tụi mình cần chuyện làm ăn với anh ta.*

Thôi được, rõ ràng rượu đã làm mụ mẫm trí óc của David. Nhưng một khi đã tỉnh rượu, David sẽ rút mười nghìn lại, điều đó thật điên rồ, và David không bao giờ điên rồ về vấn đề tiền nong. Vậy nên tất cả những gì anh phải làm là trì hoãn đến khi David tỉnh táo lại và giả vờ như toàn bộ chuyện này chưa từng xảy ra. Anh liếc trộm qua căn phòng tới quầy bar và vui mừng khi thấy cô nàng mặc vest xám đã biến đi đâu mất trong khi họ nói chuyện.

Cal quay lại với David và nói, "Chà, tôi sẽ làm vậy, David, nhưng cô ấy đi mất rồi." *Và Chúa ban phước lành cho cô, bộ vest xám, vì đã* đi, anh nghĩ thầm và nhấc đồ uống lên lần nữa.

Mọi thứ cuối cùng cũng diễn ra theo cách của anh.

Lúc này Min đã đi đến đầu kia căn phòng, tự nhủ rằng việc cố bắt chuyện với anh chàng này lẫn chịu đựng đám cưới của Di mà không có người tháp tùng thì cũng tệ như nhau. Khi tới gần đầu cầu thang, cô đi dịch vào dưới lan can. Những đoạn đối thoại rời rạc loáng thoáng bên tai Min và cô không dừng lại cho tới khi nghe thấy giọng nói khe khẽ của David ở trên đầu mình, "Nhưng với mười nghìn, cậu phải đưa được cô ta vào giường."

Gì cơ? Min nghĩ. Ở cạnh cửa rất ồn, có thể không phải cô đã nghe thấy anh ta...

"Tôi sẽ chơi công bằng," David nói tiếp. "Tôi sẽ cho cậu một tháng để cô ta chịu cởi bỏ bộ vest ca-rô xám đó."

Min nhìn xuống bộ vest ca-rô xám trên người.

"Dễ như ăn bánh," ai đó nói với David. Min nghĩ, *Tên khốn, thế giới đầy rẫy những gã con hoang phát cuồng vì tình dục*, và ép mình đi tiếp trước khi bước đến chỗ lan can và giết cả hai bọn họ.

Cô quay lại với Liza và Bonnie, đầu bốc khói. Cô biết chính xác David định làm gì. Hắn ta cho rằng cô sẽ không ngủ với bất kỳ ai vì cô đã từ chối hắn. Cô đã cảnh báo hắn về điều đó, về những kết luận vội vàng mà hắn ta đưa ra, nhưng thay vì lắng nghe lời khuyên, hắn ta đã liên tục mời cô đi chơi.

Bởi vì hắn ta tưởng mình là người đơn giản, cô nhận ra. Bởi vì hắn ta đã nhìn cô và nghĩ, *Người phụ nữ thừa cân thông minh sẽ không bao lừa dối mình và sẽ vô cùng biết ơn nếu mình ngủ với cô ta.* "Đồ con hoang." Cô bật ra thành tiếng. Có lẽ cô nên quan hệ với Calvin Morrisey dù chỉ để trả đũa David. Nhưng sau đó cô sẽ chẳng có cách nào san bằng tỉ số với Calvin Morrisey. Chúa ơi, cô thật đần độn. Béo và đần độn, chúng ta đã tìm ra người chiến thắng cho giải đôi rồi.

"Có gì không ổn thế?" Liza hỏi khi cô quay lại quầy bar. "Cậu đã mời anh ta chưa?"

"Chưa. Ngay khi hai cậu uống xong, tớ sẽ chuẩn bị đi." Min ngoái nhìn lại phía lan can và bắt gặp ánh mắt của họ, vừa đúng lúc họ bắt gặp ánh mắt của cô.

Khuôn mặt David đầy vẻ tự mãn, nhưng Calvin Morrisey chộp lấy cốc rượu của mình và trông như thể anh ta vừa nhìn thấy Tử Thần.

"Cô ta kia rồi," David sung sướng nói, "Tôi đã bảo cậu là cô ta sẽ quay lại mà. Đến đó và tóm lấy cô ta đi, nhà vô địch."

"Ừ này, David," Cal mở lời, cầu mong cô nàng mặc bộ vest xám đó bị đày xuống tầng thấp nhất dưới địa ngục.

"Cá cược là cá cược."

Cal đặt cái cốc không xuống lan can và nghĩ thật nhanh. Bộ vest

đó trông chả có vẻ vui vẻ gì, do đó xác suất cô ta sẽ chớp lấy cơ hội để đi ra ngoài nếu anh mời ăn tối không hẳn là bất khả thi. "Xem này, David, không có chuyện tình dục ở đây. Tôi đê tiện nhưng tôi không nhớp nhúa. Cậu muốn cá mười đô cho một cuộc hẹn, được, nhưng chỉ thế thôi. Không xa hơn."

David lắc đầu. "Ồ không, tôi cũng vẫn cá vụ hẹn hò, mười đô nếu cậu rời đi với cô ta. Nhưng mười nghìn vẫn tiếp tục có hiệu lực. Nếu cậu thua..." Anh ta mỉm cười với Cal, kéo dài từ "thua", "cậu sẽ tổ chức một buổi hội thảo miễn phí cho tôi."

"David, tôi không thể đánh cá điều đó," Cal nói, thử một chiến thuật khác. "Tôi có hai người cộng sự, họ..."

"Tớ ổn," Tony nói, "Cal không bao giờ thua."

Cal giận dữ nhìn bạn mình. "Tuy vậy, *Roger* không thích chuyện đó."

"Này, Roger, cậu tham gia chứ?" Tony nói, và Roger trả lời, "Chắc chắn rồi," mà không rời mắt khỏi cô gái tóc vàng ở quầy bar.

"Roger," Cal nói.

"Cô ấy là cô gái xinh xắn nhất tớ từng gặp," Roger nói.

"Roger, cậu vừa cá rằng tớ có thể đưa được một người phụ nữ vào giường," Cal hết sức kiên nhẫn. "Giờ thì hãy nói với David rằng cậu không muốn đặt cược một cuộc hội nghị mười nghìn đô vào tình dục đi."

"Gì cơ?," Roger nói, cuối cùng cũng rời mắt khỏi cô gái tóc vàng.

"Tớ nói..." Cal bắt đầu.

"Tại sao cậu lại cá cược những thứ như thế?" Roger nói.

"Đấy không phải là vấn đề," Tony nói, "Vấn đề là, cậu ấy có thể làm chuyện đó không?"

"Chắc chắn rồi," Roger nói, "Nhưng..."

"Vậy chúng ta có một vụ cá cược," David xen vào.

"Không, chúng ta không có," Cal nói.

"Cậu không nghĩ là mình làm được chuyện đó," David nói, "Cậu đang mất dần phong độ đấy."

"Vấn đề này không phải là về tôi." Cal nói. Sau đó Cynthie quay lại nhóm và đặt tay mình lên cánh tay anh. Cô ta dựa vào anh và anh cảm thấy máu mình nóng lên ở ngay chỗ đụng chạm.

"Cô ấy đang chờ cậu đằng kia đấy," David cạnh khóe.

"Cô ấy?" Sự hăng hái của Cynthie giảm đi. "Có phải anh đang hẹn hò với ai không?"

Ôi, chết tiệt, Cal nghĩ.

"Cal?" David nói.

"Cal?" Cynthie hỏi lại.

"Tớ *yêu* chuyện này," Tony cảm thán.

"Gì thế?" Roger ngơ ngác.

Cal nhún vai. Bộ vest hay Cynthie, tảng đá hay một chốn mềm mại muốn làm đám cưới. Anh tách bàn tay cô khỏi cánh tay mình. "Ừ, anh đang hẹn hò. Cho anh xin phép nhé."

Anh bỏ Cynthie cùng David lại phía sau và hướng về phía quầy bar, cầu cho cả hai người họ một số mệnh tồi tệ nhất anh có thể nghĩ ra, đó là họ kết thúc cùng nhau.

Min dõi theo Calvin Morrisey đi về phía cầu thang. Đồ tồi. Anh ta tưởng mình có thể có được cô trong vòng một tháng, rằng cô thảm hại đến mức mà cô sẽ...

Não của cô bắt kịp với dòng suy nghĩ và cô ngồi thẳng lưng lên.

"Cậu có định nói cho bọn tớ biết có chuyện gì không?" Liza hỏi.

“Một tháng,” Min nói.

Anh ta bước xuống cầu thang và đi qua đám đông, tảng lờ cái nhìn ve vãn của những người phụ nữ mình vừa lướt qua.

Anh ta đang đến làm quen với cô.

Giả sử cô để anh ta làm thế.

Giả sử trong ba tuần tới cô sẽ bắt anh ta trả giá bằng cách lừa mang anh ta tới đám cưới của Di. Anh ta sẽ không bỏ cô, anh ta phải bám lấy cô trong một tháng để thắng vụ cá cược chết tiệt kia. Tất cả những gì cô phải làm là nói không với tình dục trong vòng ba tuần, kéo lê anh ta tới đám cưới của em gái cô và sau đó là đá anh ta.

Min ngồi dựa lưng vào quầy bar và phân tích ý tưởng này ở mọi khía cạnh. Anh ta còn hơn cả xứng đáng phải chịu đựng khổ sở trong ba tuần ấy chứ. Và trong ba tuần ấy, cô có thể tìm ra cách để khiến David cũng phải gánh chịu hậu quả. Và mẹ cô sẽ có một kẻ đẹp trai để khoe khoang với mọi người tới dự đám cưới rằng đấy là bạn hẹn của cô. Đây là một kế hoạch, và theo những gì cô thấy được, thì tất cả đều đâu vào đấy.

Người pha rượu quay lại và Min nói, “cho xin Rum và Coca cho người ăn kiêng nhé. Hai cốc.”

“Đây là cốc thứ ba của cậu,” Liza nói. “Và thứ tư. Chỉ uống đường nhân tạo không thôi hẳn đã làm cậu mất trí rồi. Cậu đang làm gì vậy?.”

“Anh ta đã xử tệ với cậu à?” Bonnie hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Tớ đã không nói chuyện với anh ta.” Min xua họ đi. “Hai cậu đi ra khỏi quầy bar vài bước đi. Tớ sắp sửa được tán tỉnh, và các cậu đang cản trở tớ đấy.”

“Chúng ta đã để lỡ mất điều gì đấy,” Liza nói với Bonnie.

“Đi nào,” Bonnie nói và đẩy Liza đi dọc theo quầy bar.

Min quay đi khi người pha rượu mang cốc của cô đến, vậy nên khi giọng Đồ Tồi vang lên ngay bên tai, cô giật phắt đầu lên và không được chuẩn bị gì mà đón nhận toàn bộ sự tác động mạnh mẽ từ anh ta: đôi mắt đen nóng bỏng, xương gò má hoàn hảo và khuôn miệng mà một người phụ nữ sẽ phản bội đạo đức của mình để cắn vào. Tim cô run bật lên và cô nuốt nước bọt một cách khó khăn để đưa nó về chỗ của mình.

"Tôi có một rắc rối," anh ta nói, giọng khẽ và êm ái, đủ ấm áp để quyến rũ, đủ âu yếm để làm nghẽn mạch máu.

Sô-cô-la đen, Min nghĩ và nhìn thẳng vào anh ta, giữ hơi thở của mình chậm rãi. "Rắc rối?"

"Ừm, thông thường thì lời làm quen của tôi là 'Tôi có thể mời em uống gì đó không?' nhưng em đã có đồ uống rồi." Anh ta mỉm cười với cô, phát ra kích thích tố sinh dục nam qua bộ cánh đắt tiền.

"Chà, đúng là rắc rối thật." Cô dợm quay đi.

"Vậy nên điều tôi nghĩ," anh ta nói, giọng anh ta thậm chí còn sẽ sàng hơn khi dựa sát vào cô và làm tim cô đập thình thịch, "là chúng ta có thể đi đâu đó, và tôi có thể mời em ăn tối."

Càng tiến gần cô bao nhiêu thì trông anh ta càng đẹp trai bấy nhiêu. Anh ta là một bậc thầy quyến rũ ở đẳng cấp những người bán xe ô-tô cũ, Min quyết định, cố gắng giữ lại khoảng cách ban đầu. Bạn không bao giờ được lợi từ một người bán xe ô-tô cũ; họ bán ô-tô cả đời còn bạn chỉ mua vài chiếc trong suốt cuộc đời, vậy nên họ luôn thắng. Theo thống kê mà nói, bạn đã bị nướng trước cả khi bạn vào cuộc. Cô chỉ có thể tưởng tượng được số phụ nữ từng bị người đàn ông này làm tổn thương trong đời anh ta. Tâm trí cô lưỡng lự.

Nụ cười của anh ta đã biến mất trong lúc chờ đợi câu trả lời của cô, và giờ đây anh ta trông thật mềm yếu khi cố gắng mời cô ra ngoài. Anh ta giả vờ mềm yếu rất giống. *Hãy nhớ*, cô tự nhủ, *đồ con hoang đó đang làm việc này chỉ vì mười đôla.* Anh ta đang cố *ngủ với cô* chỉ vì mười đô.

Đồ rẻ rúng. Bỗng nhiên, việc hít thở một cách bình thường

không còn là vấn đề nữa.

"Ăn tối à?" Cô nói.

"Phải." Anh ta tiếp tục cúi người gần hơn. "Một chỗ nào đó yên tĩnh để chúng ta có thể trò chuyện. Em trông giống như người có nhiều điều thú vị để tán gẫu. Và tôi là người thích được nghe những điều đó."

Min mỉm cười với anh ta. "Thật là một lời làm quen kinh khủng. Nó có thường xuyên mang lại hiệu quả cho anh không?"

Anh ta cứng người lại trong tích tắc, sau đó lại nhẹ nhàng chuyển từ chân thật sang trẻ con một lần nữa. "Chà, nó vẫn có tác dụng cho đến bây giờ."

"Hẳn là nhờ giọng nói của anh," Min nói. "Anh phát ra nó thật quyến rũ đấy."

"Cảm ơn em." Anh ta đứng thẳng người lên. "Chúng ta hãy thử lại lần nữa." Anh ta giơ tay ra. "Tôi là Calvin Morrisey, nhưng bạn tôi vẫn gọi tôi là Cal."

"Min Dobbs." Cô bắt tay anh và thả ra trước khi nó kịp trở nên ấm áp trong tay cô. "Và bạn bè tôi sẽ gọi tôi là kẻ mất trí nếu tôi rời quầy bar này với một người lạ."

"Chờ đã." Anh ta lôi ví ra và rút lấy một tờ hai mươi đô. "Đây là tiền taxi. Nếu tôi sàm sỡ em, em hãy bắt một chiếc taxi."

Liza sẽ cầm lấy hai mươi đô rồi đá anh ta. Đó là một kế hoạch đấy, nhưng Liza không cần bạn hẹn tới đám cưới. Liza còn làm gì nữa nhỉ? Min giật mạnh tờ hai mười đô từ tay anh ta. "Nếu anh sàm sỡ tôi, tôi sẽ đấm gãy mũi anh." Cô gấp tờ hai mươi đô lại, mở hai nút áo trên cùng và nhét nó vào khe chữ V của chiếc áo lót bằng cotton chắc bền để chỉ có một mép xanh mỏng của tờ tiền lộ ra. Đây là một lợi thế của việc bó chặt những cân thừa, bạn sẽ có khe ngực để thiêu đốt kẻ khác.

Cô ngước lên và thấy ánh mắt anh ta đang nhìn xuống. Cô chờ anh ta đưa ra vài lời bình luận, nhưng anh ta lại mỉm cười. "Rất

công bằng," anh ta nói, "chúng ta đi ăn nào," và cô tự nhắc mình phải lờ đi cái miệng tuyệt đẹp kia bởi vì nó chứa đầy những điều dối trá.

"Trước tiên, hãy hứa với tôi là không còn những câu tán tỉnh vô duyên nữa," cô nói và quan sát quai hàm anh ta siết chặt lại.

"Bất cứ điều gì em muốn," anh ta nói.

Min lắc đầu. "Lại nữa. Tôi đoán là anh không thể dừng được. Và thức ăn miễn phí thì luôn rất tuyệt." Cô cầm ví khỏi quầy bar. "Đi nào..."

Cô bước đi trước khi anh ta kịp nói thêm bất kỳ điều gì và anh ta theo sau cô, lướt ngang qua Liza đang chết lặng, Bonnie vui mừng, băng qua sàn nhà và đi lên đầu cầu thang cạnh cửa. Và điều cuối cùng cô nhận thấy khi họ rời đi là David trông cực kỳ tức giận.

Buổi tối hóa ra lại tuyệt vời hơn nhiều so với mong đợi.

Chương 2

Liza cau mày nhìn vào ngưỡng cửa trống không. Chuyện này không ổn chút nào. Nó cũng không thể ổn hơn khi Calvin Morrisey quay vào trong và nói chuyện một lát với David.

"Cậu có cho rằng chuyện này là do say rượu không?" Bonnie hỏi.

Liza nghĩ nhanh. "Tớ không biết nữa, nhưng tớ không thích thú gì đâu. Tại sao anh ta lại tán tỉnh cậu ấy?"

Bonnie cau mày. "Ghen tị như vậy thật chẳng giống cậu chút nào."

"Tớ không ghen tị." Liza chuyển hướng sang cau mày với Bonnie. "Hãy nghĩ xem. Min không gửi đi một tín hiệu nào cả, còn anh ta có từng nói chuyện với cậu ấy bao giờ đâu. Do đó anh ta không thể biết cậu ấy tuyệt thế nào, và cậu ấy mặc cái váy trông như một bà xơ với tấm bằng MBA. Nhưng anh ta lại chen qua cả quán bar đông đúc để mời cậu ấy đi chơi..."

"Chuyện đấy hoàn toàn có thể," Bonnie nói.

"...ngay sau khi anh ta nói chuyện với David," Liza dứt lời, hất đầu tới chỗ đầu cầu thang, nơi David mặt đỏ bừng bừng đang đi tới chỗ cô gái tóc nâu.

"Ôi." Bonnie trông chấn động. "Ôi không."

"Chỉ có một việc chúng ta có thể làm." Liza ưỡn thẳng vai lên. "Chúng ta phải tìm ra xem Calvin Tồi định làm gì."

"Bằng cách..."

Liza hất đầu về cái gác lửng. "Anh ta ở đó với hai tên nữa. Cậu muốn tên nào, tên tóc vàng to lớn trông ngu ngốc, hay là tên đầu tròn kia?"

Bonnie dõi theo mắt cô tới chỗ đầu cầu thang và nhún vai.

"Người tóc vàng. Anh ta trông vô hại. Tên đầu tròn có vẻ rắc rối, và tối nay tớ không chịu được rắc rối."

"Chà, tớ thì có đấy." Liza đặt cốc xuống và dựa vào quầy bar. Tên đầu tròn đang nhìn thẳng vào cô. "Lần cuối cùng tớ nhìn thấy một đôi chân mày thấp đến thế là khi đang xem bài giảng trên máy chiếu trong lớp nhân chủng học." Cô nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chú của anh ta trong đúng năm giây. Rồi cô quay lại quầy bar. "Hai phút."

"Căn phòng này rất đông, Lize," Bonnie nói. "Hãy cho anh ta ba phút."

David đã chứng kiến cảnh Cal mở cửa cho Min và cảm thấy mình lóe lên cảm giác tức giận ghen tuông. Không phải vì hắn muốn đá Cal. Hắn vẫn luôn muốn đá cho Cal một phát. Tên đó chưa từng phải gắng sức, chưa từng thất bại trong kinh doanh, chưa từng thua một vụ cá cược nào, và chưa từng tán tỉnh một người phụ nữ nào mà để tuột mất. *Bác sỹ trị liệu đã cảnh báo mày về điều này*, hắn tự nói với mình, nhưng hắn biết đây không phải chỉ là nhu cầu muốn về nhất trong mọi thứ của hắn. Lần này sự ghen tị có thêm một nút xoắn nữa.

Lần này Cal đã đoạt lấy Min. Min, một người vợ tốt, có thể tin cậy được, ngoại trừ cái tính nết ương bướng mà hắn có thể bẻ gãy. Thể nào cuối cùng cô ta cũng sẽ quay lại. Nhưng giờ thì...

Hắn cứng người lên khi Cal quay lại từ đằng cửa và ra hiệu cho hắn lại gần.

"Bọn tôi sẽ đi ăn tối," Cal giơ tay ra. "Mười đô."

Anh ta có vẻ cáu kỉnh, điều đó khiến David cảm thấy khá hơn khi hắn rút ví ra và đưa Cal tờ mười đô.

"Nước cờ thông minh đấy khi không cho tôi biết là cô ấy ghét đàn ông," Cal nói.

Rồi sau đó anh ta bỏ đi. David quay lại lan can và nói, "Tôi nghĩ là mình vừa phạm phải một sai lầm."

"Anh cũng thế à?" Cynthie hỏi, giọng của cô ta buồn bã qua thành ly martini.

David trân mắt dõi về phía cửa. "Vậy ra cô không phải là người đã chia tay Cal ư?"

"Không." Cynthie nhìn chằm chằm theo hướng ấy. "Tôi nghĩ đã đến lúc để làm đám cưới, nên tôi nói, 'Bây giờ hoặc không bao giờ.'" Cô ta mỉm cười gượng gạo với David. "Và anh ấy nói, 'Xin lỗi.'" Cô ta hít một hơi thật sâu và David cố không bị phân tâm bởi thực tế là cô ta không hề mặc áo lót dưới chiếc váy đỏ bó sát.

"Thật tệ." David dựa vào lan can để không thể nhìn xuống váy cô ta vì việc đó thật thô bỉ, một việc mà Cal Morrisey sẽ làm. "Cal hẳn là một thằng ngốc."

"Cảm ơn anh." Cynthie quay lại nhìn quầy bar khi Tony đứng dậy từ bàn bên cạnh và đi xuống cầu thang với Roger theo sau. Mái tóc cô ta lay động như trên ti-vi, một lọn tóc sẫm màu mượt mà chạm nhẹ hai vai. "Tôi thật muốn biết tại sao Cal lại đi gặp cô ta. Tôi có thể thề là anh ấy không hẹn hò ai cả."

David cân nhắc việc kể với cô ta rằng Cal đã đến mời Min đi chơi vì vụ cá cược rồi lại nghĩ, *Không*. Vụ cá cược không phải là chuyện gì tốt đẹp hết. Thực tế thì, trong suốt cuộc đời mình, hắn cũng không thể nghĩ ra lý do vì sao mình đã làm thế, cứ như thể là ma xui quỷ khiến vậy. Không, chuyện này là lỗi của Cal, chính là vậy, và đây quả thực là một thảm họa bởi nếu một ngày nào đó Min phát hiện ra là hắn đã đưa ra vụ cá cược này...

"Anh có biết cô ta không?" Cynthie hỏi.

"Cô ấy là bạn gái cũ của tôi."

"Ồ." Cynthie đặt cốc xuống. "Ừm, tôi hy vọng là Cal sẽ thấy tiếc rằng mình đã mời cô ta đi chơi. Tôi hy vọng anh ấy sẽ nhận ra mình đã đánh mất điều gì ngay khi đưa cô ta về nhà mình."

"Họ sẽ không đến nhà anh ta đâu," David nói. "Cô ấy sẽ không làm thế." Cynthie chờ đợi, và hắn thêm vào, "Cô ấy không thích sex."

Cynthie mỉm cười.

David nhún vai. "Ít nhất thì cô ấy đã không hề thử trong hai tháng chúng tôi quen nhau. Vì thế tôi đã chấm dứt mối quan hệ ấy."

Cynthie lắc đầu, vẫn mỉm cười. "Anh đã không cho mối quan hệ của hai người có đủ thời gian. Cô ấy làm nghề gì?"

David cứng người trước lời chỉ trích. "Cô ấy là chuyên viên tính toán bảo hiểm. Và tôi thấy rằng *hai tháng*..."

"David," Cynthie nói, "nếu muốn quan hệ trong năm phút đầu tiên, anh nên hẹn hò với vũ nữ thoát y. Nếu cô ấy là một chuyên viên bảo hiểm, thì cô ấy là người thận trọng. Nghề nghiệp của cô ấy là tìm ra cách giảm thiểu rủi ro, và trong trường hợp của anh, cô ấy đã đúng."

David bắt đầu không thích Cynthie. "Sao cô ấy lại đúng được chứ?"

"Anh đã bỏ cô ấy vì sex." Cynthie cúi người tới trước, và David phải giả vờ như không nhìn ngực cô ta dưới lớp vải len. "David, đây là chuyên ngành của tôi. Nếu anh yêu cô ấy, thì đáng lẽ anh không nên ra tối hậu thư với cô ấy vì sex."

"Cô làm nghề gì?" David lạnh lùng hỏi.

"Tôi là nhà tâm lý học." Cynthie nâng cốc lên, và David nhớ lại vài tin đồn hắn từng nghe.

"Cô là bậc thầy hẹn hò," hắn lại thấy thích cô ta. Cô ta gần như là một người nổi tiếng. "Cô xuất hiện trên ti-vi."

"Tôi tư vấn cho các vị khách mời," Cynthie nói. "Những nghiên cứu về các mối quan hệ của tôi rất được ưa thích. Và tất cả chúng đều nói với tôi rằng anh không nên đưa ra tối hậu thư về sex."

"Cô đã cho Cal một tối hậu thư đấy thôi."

"Không phải về tình dục," Cynthie nói. "Tôi chưa từng từ chối anh ấy chuyện đó. Và đấy cũng không phải là một tối hậu thư, mà là

một chiến lược. Chúng tôi đã quen nhau chín tháng, chúng tôi đã qua giai đoạn mê đắm ban đầu và bước vào giai đoạn gắn bó, và tôi biết rằng tất cả những gì anh ấy cần chỉ là một đòn tâm lý để nhận ra tình cảm thực sự của mình."

"Chuyện đó hoàn toàn vô nghĩa," David nói.

Cynthie mỉm cười lạnh lùng với hắn. "Những nghiên cứu của tôi đã chỉ ra rằng quá trình yêu đương ở tuổi trưởng thành diễn ra qua bốn giai đoạn." Cô ta giơ một ngón tay lên. "Khi anh gặp một người phụ nữ, trong tiềm thức anh sẽ tìm kiếm dấu hiệu cho thấy cô ấy là tuýp người anh nên hẹn hò. Đó là giả thuyết." Cô ta giơ ngón tay thứ hai lên. "Nếu cô ta vượt qua được bài kiểm tra giả thuyết, anh sẽ bắt đầu làm quen với cô ta để tìm hiểu xem cô ta có thích hợp với mình không. Nếu có, anh bị thu hút." Ngón tay thứ ba. "Nếu, khi anh biết nhiều về cô ta hơn, sự hấp dẫn được củng cố bởi niềm vui, sự đau khổ hoặc cả hai, anh sẽ mê đắm cô ta. Và..." Ngón thứ tư. "Nếu thành công trong việc khiến cả hai gắn kết với nhau trong thời gian mê đắm, anh sẽ chuyển sang tình yêu chín muồi, vô điều kiện."

"Điều đó có vẻ hơi vô cảm," David giả vờ thích thú. Sau cùng thì, cô ta cũng gần như là một người nổi tiếng.

"Thế không có nghĩa là nó sai," Cynthie nói. "Hãy đặt ra giả thuyết. Tiềm thức anh quét qua hàng loạt phụ nữ và chọn ra những người phù hợp với giả thuyết của anh về tuýp phụ nữ mà anh thấy thu hút."

"Tôi thích nghĩ rằng mình không bảo thủ," David nói.

"Đấy là lý do tại sao tôi ngạc nhiên khi Cal mời Min của anh đi chơi." Cynthie nhấp một ngụm rượu. "Một trong những giả thuyết của Cal là người phụ nữ của anh ta phải xinh đẹp."

"Tôi luôn nghĩ rằng Cal nông cạn," David nói và nghĩ thầm, *Hắn mời Min đi chơi vì vụ cá cược, đồ con hoang.*

"Anh ấy không hề nông cạn," Cynthie nói. "Vì đã vượt qua giai đoạn giả thiết nên giờ họ sẽ vô thức phán đoán sức hút với nhau. Ví dụ, nếu họ bước đều nhịp chân với nhau khi rời quầy bar, thì đó có

thể là một dấu hiệu tâm lý mười mươi cho thấy họ hợp nhau." Cô ta cau mày. "Tôi ước gì chúng ta có thể quan sát họ ở bữa tối."

"Để thấy cái gì?" David lại nâng cốc rượu lên. "Họ ăn cùng nhịp à?"

"Không," Cynthie nói. "Nếu họ phản chiếu hành động của nhau, ví dụ như, cả hai cùng vắt chân theo một kiểu. Hay nếu cô ta thích sự động chạm của anh ấy. Nếu họ trao nhau ánh mắt mang đầy nhục dục."

David sặc rượu.

"Đấy là cái nhìn kéo dài lâu hơn vài giây," Cynthie nói. "Một dấu hiệu giới tính rõ ràng. Mọi loài sinh vật đều làm thế."

David gật đầu và nhắc nhở bản thân trong tương lai không được nhìn chằm chằm.

"Nếu buổi trò chuyện của họ đồng điệu và không có khoảng lặng dài nào, thì đó sẽ là sự hấp dẫn. Nếu mối quan hệ của họ thân thiết đủ để dùng tên thân mật."

"Min ghét tên thân mật," David nhớ lại thảm họa "bánh sữa ngọt ngào."

"Hay nếu họ có cùng sở thích phim ảnh hoặc ca nhạc. Nếu họ có cùng những bí mật chung hoặc chuyện cười riêng tư. Nếu họ cùng đánh giá cao một thứ. Min có làm chủ công ty không?"

"Không," David nói, "Cô ấy làm việc cho công ty Bảo hiểm Alliance. Bố cô ấy là phó giám đốc ở đó."

Nụ cười nở ra trên khuôn mặt xinh đẹp của Cynthie. "Tuyệt vời. Cal thích may rủi nên rất ngưỡng mộ những người chấp nhận mạo hiểm. Đó là lý do vì sao anh ấy từ chối về làm việc cho công ty của bố mình và thay vào đó là gây dựng công ty riêng. Anh ấy sẽ không ấn tượng với những người bám áo bố. Anh ấy sẽ nghĩ cô ta nhạt nhẽo."

"Thế là tốt," David nói. *Đồ con hoang nông cạn.*

Cynthie gật đầu qua chiếc cốc. "Thậm chí cả thái độ của cô ta cũng sẽ khiến cho mọi việc khác đi. Những người thích anh và thích ở với anh sẽ rất thu hút." Trông cô ta thiểu não một khắc. "Và tất nhiên cô Min của anh sẽ sung sướng được ở cùng anh ấy."

"Không đâu," David cảm thấy khá lên. "Giờ cô ấy đang tức giận với mọi gã đàn ông vì tôi vừa chia tay cô ấy. Và miệng lưỡi cô ấy rất sắc bén."

Cynthie mừng rỡ. "Vậy thì anh ấy sẽ kết hợp tâm trạng cáu kỉnh của cô ta với đánh giá rằng cô ta là một kẻ thận trọng. Chuyện này nghe thật tuyệt, David. Liệu cô ta có để anh ấy trả tiền bữa tối không?"

David lắc đầu. "Min nhất quyết là ai trả phần người nấy. Cô ấy là một người phụ nữ rất công bằng."

"Loài nào cũng có một bữa tối hẹn hò như một phần của nghi lễ tán tỉnh," Cynthie nói. "Một người phụ nữ không để anh trả tiền bữa tối là người đang từ chối sự tán tỉnh của anh. Có lẽ cô ta nghĩ là mình đang ra vẻ công bằng, hoặc mình là người theo chủ nghĩa nam nữ bình đẳng, nhưng sâu xa hơn, cô ấy biết rằng mình đang gạch anh ra khỏi danh sách ứng cử viên tiềm năng."

"Cô ấy sẽ không để anh ta trả tiền," David ngẫm nghĩ lại quan điểm của hắn về vấn đề này. Khi Min quay lại, hắn sẽ trả tiền cho bữa tối.

"Vậy thì họ sẽ tranh cãi vì chuyện hóa đơn. Thật tuyệt làm sao." Cynthie tựa lưng ra sau, lúc này nét mặt cô ta mới dịu hẳn đi. "Từ những gì anh nói cho tôi biết về cô ta, giờ hẳn là Cal đã bắt đầu hối tiếc về chuyện mời cô ta đi chơi cùng rồi."

"Thế là tốt," David nói, vui mừng trước ý nghĩ ấy.

Nụ cười của Cynthie nhạt đi. "Vậy là anh muốn đi ăn tối, hay anh mời tôi đi chỉ để làm Cal tức giận?"

Bữa tối. Nếu hắn đưa Cynthie đi ăn tối, Tony và Roger sẽ kể lại với Cal rằng hắn và Cynthie đã hẹn hò. Điều đó sẽ trừng trị Cal thích đáng. Hắn có thể đi ra ngoài với cô nàng tóc nâu nóng bỏng đã đá

huyền thoại Calvin Morrisey. Hắn sẽ thắng.

Hắn đặt cốc xuống. "Tôi mời vì muốn đi ăn tối với cô."

Cynthie mỉm cười và hắn choáng váng. Cal là một tên ngốc khi để người phụ nữ này ra đi.

"Và anh có thể kể cho tôi nghe thêm về Min," Cynthie nói.

"Tất nhiên," David nói.

Tất cả về Min. Không một lời nào về vụ cá cược.

***

Min đứng ngoài đợi trong khi tên quái vật kia quay lại lấy thứ gì đó anh ta để quên - có thể là lương tâm chăng - và thời tiết mát mẻ của tháng Sáu đã làm cô tỉnh táo đầu óc và giảm cơn giận dữ đi chút ít. Quán bar này nằm trên một trong những con đường ưa thích nhất của cô, đầy những cửa hàng nhỏ hiện đại, nhà hàng và một nhà hát tuyệt vời. Một cơn gió nhẹ thổi qua những cành cây khẳng khiu đang nỗ lực để sinh trưởng trong những cái lồng sắt dọc lề đường. Trong một giây, Min quan sát những ngọn cây và nghĩ, *Tôi biết chính xác các bạn cảm thấy thế nào*. Chà, cô không biết đến cảm giác khẳng khiu là gì. Nhưng bị mắc kẹt ư, có.

Bởi không nghi ngờ gì là cô đang mắc kẹt thật. Không bạn hẹn này, phải mặc một bộ váy phù dâu ngu ngốc trong đám cưới của em gái cô với một tên khờ này, cùng lúc mẹ thì cứ thở dài với cô. Bởi một thực tế là, cô sẽ không thể đùa bỡn với một kẻ như Cal Morrisey trong ba tuần. Đó thực sự là một ý kiến ngu ngốc, ngu ngốc, bị châm ngòi bởi rượu và sự giận dữ. Trong một khắc, cô ước gì mình có thể quay lại căn hộ tầng thượng của mình, quận tròn trong chiếc sô pha màu bí ngô cũ kỹ của bà ngoại cô, nghe album Moddy Blue của Elvis. Có lẽ cô không phải loại người dành cho việc hẹn hò, có lẽ cô chỉ việc chịu thua bộ gien của mình và trở thành một bà cô ế chồng tốt bụng với những đứa con kiểu gì cũng phải có của Diana. Dẫu sao cô cũng có muốn có con đâu cơ chứ. Mà đàn ông còn phục vụ cho mục đích nào khác nữa nào? Chà, tình dục, nhưng hãy xem xem họ hành động như thế nào về điều đó. Thật thà mà nói thì...

Tiếng điện thoại di động reo lên bên cạnh khiến Min giật mình. Cô xoay người lại thì thấy Calvin Morrisey đã quay lại. Anh ta cho tay vào áo khoác và lấy di động ra, loại có nhiều nhạc chuông và tiếng rung hơn bất kỳ người nào cần có, và điều này đã xác nhận lại quyết định của cô: Không đời nào có chuyện cô sẽ dành ba tuần cho một gã trưởng giả nhạt nhẽo chỉ để có bạn hẹn tới đám cưới của Diana. Cô sẽ cưa đôi chi phí bữa tối rồi nói tạm biệt mãi mãi; đó chính là kế hoạch.

Cô khoanh tay đứng đợi anh ta gây ấn tượng với cô bằng một cuộc gọi làm ăn, nhưng anh ta tắt di động.

Min nhướn mày lên. "Nếu nó quan trọng thì sao?"

"Người duy nhất tôi muốn nói chuyện đang ở đây," anh ta mỉm nụ cười GQ với cô.

"Ôi, trời đất quỷ thần ơi," Min nói, "Anh có thể tắt nó luôn đi không?"

"Gì cơ?" anh ta hỏi, nụ cười nhạt dần.

"Những lời tán tỉnh không ngớt," Min bắt đầu sải bước. "Anh đã có tôi cho bữa tối. Giờ thì anh có thể thoải mái được rồi."

"Tôi luôn luôn thoải mái mà." Anh ta bắt kịp cô chỉ với một sải chân. "Chúng ta đang đi đâu đây?"

Min dừng lại, và anh ta bước quá cô một bước trước khi kịp dừng theo.

"Nhà hàng mới mà tất cả mọi người đang nhắc tới đi lối này. Nhà hàng Serafino. Vài người bạn của tôi bảo rằng bếp trưởng bày tỏ quan điểm thông qua các món ăn." Cô nghĩ về David rồi nhìn Cal. Cùng một giuộc cả. "Tôi cho rằng rằng đấy là phong cách của anh. Anh có chỗ nào khác không?"

"Có." Anh ta đặt một ngón tay lên vai cô và đẩy nhẹ để xoay cô lại, và Min tránh khỏi tay anh ta khi quay người đi. "Nhà hàng của tôi đi hướng này," anh nói. "Đừng bao giờ đi bất cứ chỗ nào mà bếp trưởng cố gắng chuyện trò qua các món ăn. Nhưng nếu cô thích nhà

hàng Ser…”

“Không.” Min xoay lại và bắt đầu đi tiếp. “Tôi muốn khám phá gu nhà hàng của anh. Tôi cho rằng nó cũng như sở thích của anh đối với di động: rất đúng mốt.”

“Tôi thích đồ điện tử,” anh bắt kịp cô. “Tôi không nghĩ đó là lời bình luận về bản chất của tôi.”

“Tôi luôn muốn nghiên cứu về di động và tính cách con người,” Min nói dối khi họ đi qua nhà hát Gryphon. “Tất cả những kiểu dáng đẹp đẽ và các mẫu vỏ khác nhau, và vài người còn không chịu mang chúng theo. Anh sẽ nghĩ là…“

“Của cô màu đen,” anh ngắt lời cô. “Rất thực dụng. Coi chừng kính vỡ kìa.” Anh ta với tay ra nắm lấy cánh tay cô để dẫn cô tránh vỏ chai bia vỡ, nhưng cô tự đi vòng qua, xoay người rời khỏi anh.

Anh ta nhìn xuống chân cô rồi dừng lại, hẳn là đang giả vờ quan tâm, và cô cũng dừng theo. “Gì thế?”

“Giày đẹp đấy,” anh nói, còn cô nhìn xuống đôi giày cao gót hở mũi bằng nhựa trong mờ với hai cái nơ mềm màu đen.

“Cảm ơn,” cô bối rối vì anh đã chú ý.

“Không có gì.” Anh ta cho tay vào túi áo và bắt đầu bước đi, sải chân dài hơn.

“Nhưng anh sai rồi.” Min bước một bước dài hơn để theo kịp anh. “Điện thoại của tôi không phải màu đen. Nó có màu xanh lá và được phủ đầy hoa cúc trắng to đùng.”

“Không đâu.” Giờ anh đang đi trước cô, thậm chí không thèm giả vờ giữ cùng nhịp chân với cô, và cô bước vội cho đến khi đi ngang với anh. “Nó có màu đen hoặc bạc với những chức năng tối thiểu, một điều thật đáng buồn vì cô sẽ không bao giờ biết được khi nào thì mình bị kẹt lại đâu đó và cần một trò chơi bài hay ho.”

Khi cô liếc nhìn anh, anh trông tuyệt đến mức cô lại dừng lại để khiến anh dừng bước. Mấu chốt là phải khiến anh ta chao đảo, chứ

không phải là há hốc mồm nhìn mặt anh ta, đặc biệt khi anh ta đúng đến khó chịu về chiếc điện thoại màu đen của cô. "Xin lỗi anh," cô tỏ ra ngang ngạnh, lại khoanh tay lại. "Tôi biết di động của mình trông như thế nào. Trên đó có hình hoa cúc. Và bây giờ tôi đang mặc vest, nhưng không có nghĩa là tôi nhạt nhẽo. Tôi đang mặc đồ lót màu đỏ tươi."

"Không đâu." Hai tay anh vẫn còn đút trong túi áo, và trông anh vừa cao to, vừa vững chãi, vừa vênh váo đến khó chịu.

"Chà, với cái thái độ ấy thì anh sẽ không bao giờ biết được gì," Min nói và bước tiếp cho đến khi cô nhận ra là anh không đi theo cô. Cô quay lại và thấy anh đang quan sát cô. "Ừ, bữa tối chứ?"

Anh thong thả đi đến chỗ cô trong lúc cô chờ anh. Khi đứng cạnh cô rồi, anh cúi xuống và nói, "Tôi cá mười đô la rằng di động của cô không có hoa cúc trên đó."

"Tôi không cá cược," Min cố không bước lùi lại.

"Gấp đôi hoặc không gì cả rằng cô đang mặc áo lót trắng trơn."

"Nếu anh nghĩ tôi nhạt nhẽo đến thế thì anh đang làm gì với tôi vậy hả?"

"Tôi đã nhìn thấy áo lót khi cô nhét tờ hai mươi vào trong. Và vì cô có sở thích bảo thủ, nên không thể nào có chuyện di động của cô lại có hình hoa cúc bên trên. Điều duy nhất thú vị ở cô là đôi giày đấy."

A ui. Min cau mày. "Này..."

"Và điều tôi đang định làm với cô," anh rõ ràng đã hết kiên nhẫn, "là đang cố đưa cô tới một nhà hàng tuyệt vời ở ngay phía trước, cho nên nếu chúng ta có thể tạm đình chiến cho tới khi chúng ta đến đó..."

Min bắt đầu đi tiếp.

"Không cá cược à?" anh nói sau lưng cô.

"Không cá cược." Min bước nhanh hơn, nhưng anh ta luôn theo kịp cô mà không cần ráng sức, *chân dài đấy*, cô nghĩ và tự rủa mình vì đã nghĩ đến bộ phận cơ thể của anh ta. Hay việc anh ta đã nhận thấy đôi giày của cô tuyệt vời đến thế nào. Đấy *đơn giản chỉ là* lối suy nghĩ của loại đàn ông như anh ta. *Hãy nghĩ về vụ cá cược*, cô tự nói với mình. *Anh ta là một gã tồi mê cờ bạc.*

Gã tồi mê cờ bạc dừng lại trước cửa sổ một nhà hàng được chiếu sáng yếu ớt với rèm cửa sổ bằng nhung đỏ. Phía trên lớp rèm, dòng EMELIO's được viết bằng chữ vàng.

"Nhà hàng ấy đây à?" Min ngạc nhiên khi anh ta không chọn nơi nào hào nhoáng hơn.

"Phải." Anh ta với lấy cửa.

"Chờ đã." Min nheo mắt nhìn tấm thẻ ở trên cửa. "Ngày thường chỗ này đóng cửa lúc mười giờ. Giờ nó hẳn phải đóng cửa rồi. Có lẽ chúng ta nên..."

"Tôi là khách hàng được ưa thích của Emilio," anh đưa tay mở cửa. "Ít nhất là cho đến khi cậu ấy gặp cô."

"Một lời tán tỉnh nữa à?" Min tức giận.

"Không," anh ta giải thích với sự kiên nhẫn tột bực thấy rõ. "Cứ tiếp tục nhảy vào miệng tôi suốt bữa tối đi và Emilio sẽ biếu cô một món tráng miệng miễn phí."

"Tôi tưởng anh là khách hàng ưa thích của anh ấy," Min nói.

"Chính tôi," anh nói, "Nhưng không có nghĩa là cậu ấy sẽ không tán thưởng điều đó. Cô vào hay không nào?"

"Có chứ," Min đi theo anh vào nhà hàng.

Theo đồng hồ của Liza, mới có một phút rưỡi trôi qua cho đến khi anh chàng đầu tròn gõ vào vai cô. "Xin lỗi," anh ta nói, "nhưng tôi tin rằng em đang nhìn tôi mãi đấy."

Liza chớp mắt với anh ta. "Thật khó tin. Tôi không thể tin là anh

lại chậm chạp thế."

"Chậm chạp ư?" Anh ta trông có vẻ bị xúc phạm. "Không ai luồn lách qua đám đông ấy nhanh hơn tôi đâu. Thậm chí tôi còn không bị ai cản đường."

Liza lắc đầu. "Anh phát hiện ra tôi cách đây cả giờ rồi. Anh đã làm gì thế, ngồi đấy và suy xét ư?"

Anh ta đảo tròn mắt. "Tôi từng nghe nói là những cô gái tóc đỏ rất khó đối phó." Anh ta dựa vào quầy bar. "Tôi là Tony và cô nợ tôi."

Được rồi, bắt đầu nào, Liza nghĩ ngợi và bắt chước anh ta dựa vào quầy bar. "Tôi nợ anh ư?"

"Phải." Anh ta cười toe toét với cô. "Theo thuyết hỗn mang."

Liza lắc lắc đầu. "Thuyết hỗn mang."

Anh ta dịch lại gần cô hơn. "Theo thuyết hỗn mang thì những hệ thống động học phức tạp trở nên bất ổn vì có sự xáo trộn trong môi trường của chúng, mà sau đó một lực hút lạ sẽ lôi kéo đường đi của chúng."

Liza nhìn anh ta, ngờ vực. "Đây là chiêu tán tỉnh của anh à?"

"Tôi là một hệ thống động học phức tạp," Tony tỉnh bơ.

"Không quá phức tạp," Liza nói.

"Và tôi đang ổn định cho đến khi cô gây ra sự xáo trộn trong môi trường của tôi."

"Không quá ổn định," Liza bẻ lại.

Tony cười. "Và vì cô là lực hút lạ nhất trong căn phòng này, nên tôi đi theo đường đi của mình tới chỗ cô."

"Đấy không phải lý do anh đi theo tôi." Liza quay lại, dựa lưng vào quầy bar, vai cô chặn anh ta lại. "Cho tôi lý do nào hay hơn thế đi, nếu không tôi sẽ đi tìm người làm mình thích thú đấy."

Qua khóe mắt, cô nhìn thấy người đàn ông còn lại, anh chàng tóc vàng với nét mặt lơ đãng đang cúi xuống chỗ Bonnie. "Có phải cô ấy lúc nào cũng thế không?" anh ta hỏi Bonnie, và Liza quay sang đánh giá anh ta. Cao to. Vạm vỡ. Nhạt thếch.

"Chà, bạn của anh không hẳn là Hoàng tử Quyến rũ," Bonnie nói, trao cho anh ta nụ cười chói lòa nhất của mình.

Anh ta cười rạng rỡ đáp lại. "Cả tôi cũng không. Thế có được không?"

Ồ, thôi nào, Liza nghĩ, bắt gặp ánh mắt của Tony đầu tròn.

"Cậu ta có ý chính xác như vậy đấy," Tony nói. "Roger không có mánh khóe gì đâu."

"Sau khi thuyết hỗn mang sụp đổ, đây là một tiến bộ đấy," Liza nói.

"Cậu bé tội nghiệp," Bonnie đặt tay lên tay áo Roger. "Tất nhiên là được. Tôi là Bonnie."

Roger nhìn xuống cô với sự ngưỡng mộ không giấu giếm. "Tôi là Roger, và em là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp trong đời."

Nụ cười của Bonnie nở rộng, và cô dịch lại gần anh chàng hơn.

"Điều đó không đồng nghĩa với việc cậu ấy dở tệ trước phụ nữ," giọng Tony nghe có vẻ sửng sốt.

"Tôi bắt đầu thấy sức quyến rũ của anh ấy rồi." Liza quay lại với Tony. "Thế của anh là gì?"

"Tôi rất tuyệt trên giường," Tony nói.

"Phải rồi," Liza nói. "Anh hết thuốc chữa rồi, nhưng anh có thể mua cho tôi một cốc rượu và kể cho tôi tất cả về anh. Và cả bạn của anh nữa."

"Bất kỳ điều gì em muốn," Tony vẫy tay với cô pha chế tóc xoăn. Khi cô ta đi dọc theo quầy bar, anh bảo, "Này, Shanna, cô thấy tôi

rất tuyệt phải không?"

Người pha chế rượu lắc đầu. "Không, nhưng nếu có, anh là người cuối cùng được biết đến."

"Vậy tức là tôi cũng có tên trong danh sách," Tony nói. "Shanna, đây là Liza. Chúng tôi cần rót đầy mấy cái cốc ở đây."

"Cô biết anh ta à?" Liza hỏi Shanna.

"Anh ấy hay đi chơi với hàng xóm sát nhà tôi," Shanna nói. "Nhờ Cal mà tôi mặc nhiên biết anh ấy."

"Cal?" Liza hỏi lại, trong đầu thầm nghĩ, *Chết tiệt, mình chỉ cần hỏi cô gái này về gã kia thay vì phải nói chuyện với cái tên nhà quê này*. Thôi, cô ta sau vậy.

"Em không muốn biết về Cal đâu," Tony vẫn đang trò chuyện. "Cậu ta không tốt đẹp gì đâu. Phụ nữ nên tránh xa cậu ta ra."

Shanna đảo tròn mắt và rời đi.

"Thật thú vị," Liza mỉm cười với anh ta. "Hãy kể cho tôi nghe về Cal và lý do vì sao anh ta không tốt đi."

"Anh nói dối đấy. Cậu ta rất cừ," Tony nói. "Bọn anh đã gặp nhau vào kỳ nghỉ hè ở trường..."

"Hai người học cấp ba cùng nhau à?" Liza ngạc nhiên.

"Bọn anh học chung với nhau từ hồi lớp ba cơ," Tony nói. "Mặc dù tại sao em lại nghĩ chuyện này thú vị thì..."

"Em muốn biết mọi thứ về anh, cưng ạ," Liza ngắt lời. "Em thấy anh thật lôi cuốn."

Tony gật đầu, coi nó như sự thật hiển nhiên. "Anh được sinh ra..."

"Anh và *các bạn của anh*," Liza nói. "Vậy anh, Roger và Cal..."

Tony bắt đầu kể chuyện, trong khi từ phía sau, cô nghe Bonnie

bảo, “Anh biết không, mẹ em sẽ thích anh đấy,” và Roger trả lời, “Anh rất mong được gặp mẹ em.”

Liza hất đầu về phía Roger. “Anh ta nói thế với mọi phụ nữ à?”

“Gì cơ?” Tony giật mình, thoát khỏi câu chuyện rằng anh ta là một ngôi sao bóng đá năm lớp ba.

“Đừng để tâm,” Liza nói. “Hãy đến giai đoạn dậy thì nào. Anh, Roger và Cal...”

Cal quan sát vẻ choáng váng trên mặt Min khi lần đầu tiên cô lĩnh hội toàn bộ sức ảnh hưởng của Emilio, nhìn thấy nhà hàng ưa thích nhất của anh với tất cả vẻ rực rỡ mang nét hiện đại của nó, những chùm đèn bằng thép với những bóng đèn màu hổ phách, những bức ảnh đen trắng cũ kỹ trên tường, khăn trải bàn kẻ ca-rô đỏ-trắng trên những chiếc bàn vuông, ngọn nến trong những chai Chianti đã cạn, thực đơn viết tay và các món đồ bằng bạc không đồng bộ. Anh chờ cho môi cô cong lên và rồi chợt nhận ra chuyện đó không thể xảy ra bởi vì cô đang há hốc miệng. Chà, cô ta đáng phải vậy sau khi cư xử chả ra sao...

“Nơi này *thật tuyệt*,” cô tấm tắc khen và phá ra cười. “Chúa ơi, làm sao một người như anh có thể tìm ra được chỗ này vậy?”

“Cô có ý gì, một người như tôi ư?” Cal hỏi lại.

Cô bước tới nhìn ảnh gia đình Emilio trong tám năm qua. “Họ kiếm được những thứ này ở đâu vậy?” Cô mỉm cười, bờ môi mềm mại hé ra, đôi mắt đen ngời sáng và rồi Emilio bước tới sau lưng anh.

“A, anh Morrisey,” Emilio reo lên, và Cal quay lại, bắt gặp cái nhìn chằm chằm của cậu bạn cùng phòng lúc trước. “Thật tuyệt được gặp lại anh.”

“Emilio,” Cal nói. “Đây là Min Dobbs.” Anh quay sang chỗ Min. “Emilio làm bánh mì ngon nhất vùng đấy.”

“Tôi chắc rằng mọi thứ anh làm đều tuyệt nhất, Emilio,” Min giơ tay ra cho anh ta bắt. Cô ngước lên nhìn anh ta qua rèm mi, nụ cười

rạng rỡ của cô cong lên một cách tinh quái.

Emilio hớn hở, và Cal nghĩ, *Này, tại sao tôi không được nhận điều đó?*

Emilio bắt tay cô. "Với em, bánh mì của tôi là những vần thơ. Tôi sẽ mang bánh mì đến như một món quà cho sắc đẹp của em, một bài thơ cho nụ cười đáng yêu của em." Đoạn hôn lên mu bàn tay cô. Min tươi cười với anh ta và không rụt tay lại.

"Emilio, Min là bạn hẹn của tôi," Cal nói. "Hôn đủ rồi đấy."

Min lắc đầu với anh mà không cười tí nào. "Tôi không phải bạn hẹn của ai cả. Thậm chí chúng ta còn không thích nhau." Cô quay sang Emilio, lại mỉm cười. "Làm ơn cho hóa đơn riêng nhé, Emilio."

"Không hóa đơn riêng, Emilio," Cal gạt đi, cơn giận trong anh đã vượt quá phép lịch sự. "Nhưng một *cái bàn* sẽ tuyệt."

"Vì em, dù là gì cũng được," Emilio nói và lại hôn tay cô.

Thật không thể tin được, Cal nghĩ, và đá mắt cá chân Emilio khi Min xoay người lại để nhìn nhà hàng một lần nữa. Vì Chúa, cậu ta đã cưới vợ rồi đấy.

"Lối này," Emilio nhăn mặt. Anh ta dẫn họ tới bàn đẹp nhất cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng đỡ Min ngồi xuống một cái ghế bằng gỗ uốn rồi dừng cạnh Cal đủ lâu để thì thầm, "Đồ chết tiệt, tớ đã cho bồi bàn về cách đây nửa giờ."

"Không có gì," Cal nói thật lớn, gật đầu với anh ta. Emilio bỏ cuộc và đi vào bếp, trong khi Cal quan sát Min xem xét từng chi tiết của căn phòng.

"Nó trông giống một nhà hàng Ý trong các bộ phim vậy," cô nói với Cal. "Thật không thể tin nổi. Tôi yêu nó. Tôi cũng yêu cả Emilio nữa."

"Tôi cũng thấy rồi," anh nói. "Cô là người phụ nữ đầu tiên tôi đưa đến đây đã hôn hít cậu ta trước cả khi chúng ta ngồi xuống."

“Chà, anh ấy sắp sửa cho tôi ăn mà.” Cô cầm khăn ăn lên. “Đó luôn là dấu hiệu nhận biết một người đàn ông tốt.” Cô trải rộng khăn ăn lên đùi, rồi nụ cười trên môi cô nhạt dần, và trông cô lại căng thẳng. “Chỉ có điều...” Cal tự chuẩn bị tinh thần cho cú công kích tiếp theo của cô.

Cô cúi người về phía trước. “Tôi không thể ăn bánh mì hoặc pasta, nhưng tôi không muốn làm anh ấy không vui. Anh có thể gọi món gì khác được không?”

“Chắc rồi,” Cal ngạc nhiên. “Salad này. Gà sốt rượu vang nữa, hoàn toàn không có pasta trong đó.”

“Cảm ơn anh.” Min mỉm cười với anh. “Tôi không muốn làm hỏng buổi tối của anh ấy.”

“Tôi nghĩ là cô đã khiến cho buổi tối của cậu ta trở nên tuyệt vời,” Cal nói. Môi cô đầy đặn và mềm mại, và khi cô cười biết ơn anh, khuôn mặt cô thay đổi từ nữ quản ngục cay nghiệt sang búp bê ấm áp, nhưng vẻ tinh quái trong mắt khi trêu đùa với Emilio đã biến mất. Thật tệ.

Emilio mang bánh mì ra, và Min rướn người tới để nhìn thử. “Ôi, bánh mì thơm quá. Tôi đã không ăn bữa trưa nên món này tuyệt đấy.”

“Món này được lắm,” Cal nói. “Emilio, chúng tôi sẽ bắt đầu với món salad và sau đó là gà sốt rượu vang.”

“Chọn lựa xuất sắc, anh Morrisey,” Emilio nói, và Cal thừa biết đấy là vì các món đều dễ làm. “Và một chai rượu vang đỏ tuyệt hảo đi kèm chứ?”

“Quá tuyệt,” Cal biết tỏng rằng họ sẽ được nhận bất kỳ thứ gì Emilio còn lại trong bếp.

“Cho tôi nước lọc có đá nhé,” Min yêu cầu kèm theo một tiếng thở dài, mắt vẫn nhìn vào bánh mì.

Khi Emilio đi rồi, Cal nói, “Bánh mì này rất tuyệt. Cậu ấy làm nó ngay tại đây.”

"Carb [(1)]," vẻ cáu kỉnh của Min đã quay về, và Cal đã nghe đủ về carb sau chín tháng ở cùng Cynthie nên anh bỏ qua.

"Vậy," anh cầm một lát bánh nhỏ lên. "Cô làm nghề gì?" Anh bẻ mẩu bánh mì và mùi men nóng dâng lên ngập tràn các giác quan của anh.

"Tôi là chuyên viên thống kê bảo hiểm," giọng Min lại bén ngót.

Một chuyên viên thống kê bảo hiểm. Anh đang ăn tối với một cô nàng chuyên viên bảo hiểm gàn dở, đói meo và ghét mạo hiểm. Đây quả thực là mức thấp nhất, kể cả với anh đi nữa.

"Thế... thật thú vị," anh nói, nhưng cô đang nhìn chiếc bánh mì và không chú ý. Anh đưa nửa lát còn lại cho cô. "Ăn đi này."

"Tôi *không thể*," cô nói. "Tôi có một chiếc váy cần mặc vừa trong ba tuần nữa."

"Một mẩu bánh mì không thể khiến mọi thứ khác đi." Anh vẫy vẫy nó, biết rằng mùi thơm bánh mì của Emilio đã từng khiến cả những người ăn kiêng theo kiểu Atkins quyết tâm hơn phải quỳ gối.

"Không." Cô khép mắt lại và mím chặt môi, hoàn toàn không có tác dụng gì bởi vì không phải nhìn chiếc bánh mà là ngửi nó mới khiến cô đầu hàng.

"Đây có thể là cơ hội cuối cùng để cô ăn bánh mì của Emilio đấy," anh nói, và cô hít một hơi thật sâu.

"Ồ, chết tiệt." Cô mở to mắt ra và lấy bánh mì từ tay anh. "Anh thực sự là quái vật."

"Ai cơ, tôi sao?" Cal đưa mắt quan sát cô xé một miếng bánh mì và cắn lấy.

"Ồ," cô thở ra rồi nhai miếng bánh với cặp mắt nhắm nghiền, sự sung sướng tràn đầy khắp mặt.

Hãy nhìn tôi như thế, anh nghĩ và cảm giác được có thứ gì đó thúc vào vai mình. Anh ngước lên thì thấy Emilio đang đứng với

chai rượu vang còn một nửa, nhìn chằm chằm vào Min. Anh ta gật đầu với Cal và thì thầm, "Giữ cho chặt vào."

Min mở mắt và khen ngợi, "Emilio, anh là một thiên tài."

"Tôi vô cùng vinh hạnh," Emilio nói.

Cal lấy chai rượu từ tay anh. "Cảm ơn, Emilio," anh châm chọc và Emilio lắc đầu khi quay lại bếp chuẩn bị món salad.

Khi anh ta mang chúng ra và lại rời đi, Cal nói, "Vậy ra cô là một chuyên viên bảo hiểm."

Cô lại nhìn anh một cách coi khinh. "Làm ơn đi. Anh không quan tâm xem tôi làm gì. Hãy để buổi tối trôi đi nào, Cậu bé Quyến rũ."

"Này." Anh cầm miếng bánh mì lên. "Tôi không làm thế này mỗi tối đâu. Đã lâu rồi tôi mới mời một ai đó."

Min nhìn vào đồng hồ của mình khi vẫn nhai. Cô nuốt xuống rồi nói, "Đã hai tám phút rồi."

"Ngoài cô ra. Mối quan hệ cuối cùng của tôi chấm dứt cách đây vài tháng và tôi đang tận hưởng sự yên bình, tĩnh lặng từ đấy." Cô đảo tròn mắt và anh thêm vào. "Vậy dĩ nhiên là, khi quyết định bắt đầu hẹn hò lại, tôi đã chọn phải người ghét mình. Tất cả sự thù địch này là thế nào?"

"Sự thù địch ư? Sự thù địch nào cơ?" Min đâm nĩa vào món salad và nếm thử. "*Chúa ơi*, món này thật ngon."

Cô sung sướng thưởng thức, và Cal quan sát cô, cố tìm ra xem mình đã làm sai điều gì. Đáng lẽ là cô nên *thích* anh. Anh đã rất quyến rũ, chết tiệt thật. "Vậy những sở thích khác của cô trong cuộc sống bên cạnh những đôi giày tuyệt vời là gì?"

"Ôi, cho tôi xin," Min nói khi cô nuốt xuống. "Anh hãy nói trước đi. Tôi biết lý do tại sao mình chọn anh, hãy cho tôi biết lý do tại sao anh mời tôi?"

Anh khựng lại khi đang đưa ly rượu lên miệng. “Cô đã mời tôi ư?”

Min lắc đầu. “Tôi đã *chọn* anh. Tôi thấy anh ở chỗ đầu cầu thang. Được rồi, cô bạn Liza của tôi thấy anh trước nhưng cô ấy trao anh cho tôi.”

“Cô ấy rất sáng suốt,” Cal nói. “Vậy là cô đang chờ tôi khi tôi xuất hiện?”

“Gần như vậy.” Min đẩy bánh mì về phía anh. “Mang giỏ bánh mì này tránh xa tôi ra, tôi đang tự biến mình thành con ngốc.”

Anh kéo rổ bánh mì về bên bàn mình. “Vậy tại sao cô lại làm khó tôi vậy?”

Min khịt mũi. “Anh nghĩ thế là khó khăn sao? Chắc hẳn anh không phải đau buồn nhiều vì phụ nữ nhỉ.”

“Chà, không phải trong năm phút đầu tiên,” Cal nói. “Họ giữ lại điều đó cho tương lai.”

“Phải, nhưng chúng ta không có tương lai,” cô nhìn bánh mì với vẻ thèm thuồng. “Tôi phải ra tay trước.”

Cal đẩy rổ bánh mì lại chỗ cô. “Tại sao chúng ta lại không có tương lai?” anh hỏi, thậm chí khi anh cũng rút ra một kết luận như vậy sau khi nói xin chào với cô ở quầy bar tầm ba mươi giây.

“Bởi vì tôi không hứng thú với tình dục.” Min xé một miếng bánh nữa và nhai nhai tiếp, Cal quan sát khoái cảm tràn qua mặt cô.

Nói dối, Cal nghĩ.

“Và điều đó nghĩa là anh không có hứng thú với tôi,” Min kết luận khi cô nhai xong.

“Này,” anh bị xúc phạm. “Điều gì khiến cô nghĩ là tôi chỉ thích tình dục?”

“Bởi vì anh là đàn ông.” Cô nhón lấy thêm bánh mì. “Số liệu thống kê cho thấy rằng đàn ông chỉ có hứng thú với ba thứ: sự

nghiệp, thể thao và tình dục. Đó là lý do họ mê đắm những cổ động viên chuyên nghiệp."

Cal đặt nĩa xuống. "Chà, đấy là thành kiến giới tính."

Min liếm một mẩu vụn khỏi miệng và sự cáu giận của anh bay mất. Thật thú vị khi nhìn cô khi cô không cáu kỉnh: làn da trắng sữa mềm mại, đôi mắt đen to tròn, một chiếc mũi nhỏ, khuôn miệng khêu gợi, mềm mại, đầy đặn và như cánh hoa hồng...

"Phải, tôi biết," cô nói. "Nhưng nó đúng, phải không?"

"Cái gì?" Cal cố nghĩ xem cuộc đối thoại này là về cái gì. "Ồ, thể thao và tình dục? Không đúng tí nào. Đây là thế kỷ hai mốt. Chúng ta đã học được cách trở nên nhạy cảm."

"Anh sao?"

"Chắc rồi," Cal nói. "Nếu không chúng ta sẽ không được quan hệ."

Cô đảo tròn mắt, anh cầm chai rượu lên và rót đầy ly của cô.

"Tôi không thể," cô nói. "Tôi đã uống quá nhiều ở quầy bar rồi."

Anh đẩy cốc của cô đến gần hơn. "Tôi sẽ bảo đảm là cô về nhà an toàn."

"Và ai bảo đảm việc tôi an toàn khỏi anh chứ?" cô bẻ lại và anh đặt chai rượu xuống.

"Được thôi, *đó* là thứ ở dưới thắt lưng," giọng anh gay gắt hơn dự định.

Ánh mắt họ giao nhau và anh nghĩ, *Ôi, chết tiệt, lại bắt đầu rồi.* Sau đó cô gật đầu và nói, "Anh đúng. Anh không làm gì để phải hứng chịu điều này. Tôi xin lỗi." Cô cau mày, như thể đang nghĩ về một điều gì đó. "Thực ra thì, tôi xin lỗi vì cả tối nay. Tôi vừa bị bạn trai đá nửa giờ trước khi anh đến mời tôi..."

"À ha," Cal nói.

"...và chuyện đó khiến tôi điên lên vì tức giận. Rồi tôi nhận ra là mình còn không chắc có còn *thích* anh ta không, và người mà tôi thực sự tức giận chính là bản thân mình vì đã quá ngu ngốc từ đầu đến cuối."

"Cô không ngốc," Cal nói. "Phạm phải sai lầm không phải là ngu ngốc, đó chỉ là cách cô học hỏi."

Cô nheo mắt nhìn anh, trông bối rối. "Cảm ơn anh. Dù sao thì buổi tối này không phải là lỗi của anh. Ý tôi là, anh cũng có lỗi của mình, nhưng anh không phải trả giá cho lỗi lầm của anh ta. Xin lỗi."

"Được rồi," anh cũng bối rối không kém. *Lỗi nào cơ?* "Giờ thì uống rượu của cô đi. Vị đó ngon lắm."

Cô nâng cốc lên và nhấp một ngụm. "Anh nói đúng. Rất tuyệt."

"Tốt rồi đấy, chúng ta sẽ thường xuyên tới đây." Anh nói rồi tự rủa mình vì họ sẽ không bao giờ đi bất kỳ đâu nữa.

"Một lời tán tỉnh khác," Min không hề có ác ý. "Chúng ta sẽ không đi đâu nữa và anh biết điều đó. Có chuyện gì với anh thế? Anh thấy một người phụ nữ và lập tức biến thành sói à?"

Cal tựa lưng ra sau. "Được rồi, chuyện này cũng vì bạn trai cũ của cô à? Bởi vì thường thì tôi không bị hoang tưởng, nhưng cô dứt khoát đã đi ra ngoài với tôi."

"Đừng tự ti thế," Min nói khi cô xé bánh mì. "Anh có một khuôn mặt tuyệt đẹp cùng một cơ thể có thể khiến phụ nữ bủn rủn cả hai đầu gối, vậy mà anh vẫn tự ti."

Cal cười toe toét với cô. "Vậy tôi có khiến cô run rẩy hai đầu gối không?"

Min cắn một miếng bánh mì và nhai nhai. "Có cho đến khi anh tự ti," Cô nói khi nuốt xuống. "Giờ thì tôi biết rồi. Phép thuật đã tan biến."

Cal quan sát cô liếm bờ môi dưới căng mọng, và rồi hai tháng chay tịnh cộng với thói quen cả đời đã chiến thắng. "Cho tôi một cơ

hội," anh nói. "Tôi cá rằng mình có thể mang phép thuật trở lại."

Cô khựng người lại, đầu lưỡi vẫn ở trên môi. Ánh mắt họ giao nhau trong một khoảnh khắc kéo dài, nóng bỏng, mờ mịt, và lần này có tia lấp lánh tinh quái ở đó. Mọi âm thanh như lắng đọng lại, từng tế bào trong anh như thức tỉnh và nói, *Cô gái này*.

Sau đó lưỡi cô biến mất, anh lắc lắc đầu để tỉnh táo lại và nghĩ, *Không kể cả một triệu năm nữa.*

"Tôi không bao giờ cá cược," Min nói. "Theo thống kê, cờ bạc là một hình thức không thực tế để tạo ra thu nhập."

"Nó không phải là một hình thức tạo ra thu nhập," Cal bác lại. "Mà chỉ là một lối sống."

"Chúng ta có thể xung khắc hơn được nữa không?" Min hỏi anh.

"Không," Cal đáp, nhưng mắt cô đang nhìn ra phía sau anh và anh quan sát cô hít vào.

Cal quay lại và thấy Emilio, lần này là cùng với một khay gà sốt rượu vang thơm phức, thịt gà vàng rụm với nấm rơm to đùng ngập trong nước sốt rượu vang màu đỏ đậm.

"Ôi, Chúa ơi," Min thốt lên.

Emilio cười tươi roi rói với cô khi dọn đồ ăn ra. "Thật là vinh hạnh khi được phục vụ một người biết tán thưởng món ăn. Hãy nếm thử món này đi."

Min cắt miếng thịt gà và cho một nĩa đầy vào miệng. Trông cô sửng sốt rồi khép mắt lại và bắt đầu nhai, khuôn mặt đầy ắp vẻ sung sướng. Khi nuốt xuống rồi, cô ngước lên nhìn Emilio, đôi mắt ngời sáng. "Món này thật *phi thường*," cô nói và Cal thầm nghĩ, Tôi, *hãy nhìn tôi như thế*.

"Hãy thử nấm đi," Emilio vui vẻ như một cậu bé Mỹ mang nửa dòng máu Ý.

"Đi đi," Cal bảo anh, nhưng Emilio ở lại cho đến khi Min cắn

xong một miếng nấm rơm to đùng và bảo anh ta với một niềm say mê chân thành rằng, anh thực sự là một thiên tài.

"Tôi có thể được khen ngợi vì đã đưa cô tới đây không?" Cal nói khi Emilio đã rời đi.

"Có đấy," Min nói. "Anh thực sự là thiên tài về nhà hàng. Giờ thì hãy trật tự đi để tôi có thể tập trung vào món này nào."

Cal thở dài và từ bỏ nỗ lực trò chuyện trong suốt bữa ăn còn lại. Có một xung đột nhỏ ở cuối bữa ăn khi Min khăng khăng đòi chia đôi hóa đơn, nhưng Cal nói, "Tôi mời cô, tôi trả. Lùi bước đi, cô gái." Trong một lúc, nhìn Min như thể sắp sửa cãi nhau, nhưng rồi cô gật đầu. "Cảm ơn anh rất nhiều," cô nói với anh. "Anh vừa mang đến cho tôi một bữa ăn tuyệt vời và một nhà hàng ưa thích mới," và lần đầu tiên anh thấy mình được trân trọng trong cả buổi tối.

Khi họ rời đi, cô hôn má Emilio. "Bánh mì của anh tuyệt nhất, Emilio, nhưng món gà mới là một công trình nghệ thuật thực sự." Rồi cô hôn anh bên má kia.

"Này," Cal nói. "Tôi ở ngay đấy. Tôi đã trả tiền cho món gà mà."

"Đừng van xin," Min bảo với anh khi đi ra cửa.

"Morrisey, tớ nghĩ là cậu vừa gặp được bạn đời của mình," Emilio nói.

"Hoàn toàn không," Cal phủ định, biết ơn vì không phải ở cùng cô trong chốc lát. "Đây là buổi hẹn đầu tiên, cuối cùng và duy nhất của bọn này."

"Làm gì có chuyện đó," Emilio nói. "Tớ đã nhìn thấy cách hai người nhìn nhau."

"Đó là sự khiếp hãi và chán ghét," Cal đưa tay mở cửa ra.

"Chúa ơi, cậu thật ngốc," Emilio nói, và Cal phớt lờ anh khi đi ra ngoài góc tối kia để tìm Min.

Chương 3

"Mê đắm là giai đoạn vui vẻ nhất khi yêu đương," Cynthie bảo với David khi họ đã yên vị ở quán Serafino và người bồi bàn mang món thịt đắt tiền của họ ra rồi rời đi.

David mỉm cười với cô ta và nghĩ, *Mình cá là Min không nói chuyện tâm lý với Cal.* Chỉ có Chúa mới biết Min đang làm gì với Cal. Dù là gì đi nữa, hắn cũng sẽ phải tìm ra cách chấm dứt chuyện đó.

"Sự mê đắm kích thích một chất hóa học trong não gọi là PEA," Cynthie nói. "Nhịp tim của anh đập nhanh, anh không thở được và choáng váng, anh run rẩy, và không thể suy nghĩ được gì. Đấy là điều phần lớn mọi người cho là thế khi họ nghĩ đến việc rơi vào lưới tình, và tất cả mọi người đều trải qua như vậy." Cô ta cười một cách đáng yêu, mơ màng. "Giai đoạn mê đắm của chúng tôi vô cùng tuyệt diệu. Chúng tôi không thể kháng cự lại nhau."

"Hmm." David cầm lấy ly rượu margarita xanh đục của hắn lên. "Hãy nói lại cho tôi nghe xem tại sao họ lại không thể có tiến triển gì."

"Chà," Cynthie nói, "lúc này đây, anh ấy hẳn nên nhận ra rằng đã đến lúc chấm dứt những tổn hại của mình. Anh ấy sẽ đưa cô ta đến ô-tô của cô ta để chắc chắn rằng cô ta đã an toàn rồi bắt tay cô ta và nói, 'Hãy sống vui vẻ nhé,'. Thế là xong."

"Thế lỡ anh ta bị cô ấy cuốn hút?"

"Tôi đã bảo anh rồi, anh ấy sẽ không bị cuốn hút đâu," Cynthie nói, nhưng nụ cười của cô ta nhạt dần. "Nhưng nếu có chuyện đó, chuyện mà thực ra sẽ không xảy ra ấy, thì anh ấy sẽ mời cô ta đi chơi lần nữa và tìm kiếm thêm dấu hiệu, thêm bằng chứng cho thấy cô ta là người mà anh ấy nên yêu. Như là gia đình và bạn bè anh ấy cũng thích cô ta. Nhưng vì cô ta không phải mẫu người Roger thích, anh ta thích những cô nàng tóc vàng bé nhỏ cười rúc rích, và tôi ngờ rằng Tony còn chả thèm nhìn đến cô ta vì anh ta thuộc tuýp người

thích ngực-mông-chân hơn, nên bạn của anh ấy không phải là người đã xúi anh ấy đến mời cô ta đi chơi."

"Khó mà nói được điều gì đã khiến anh ta làm vậy," David cố ra vẻ ngây thơ.

"Và cô ta sẽ không đi gặp gia đình anh ấy, nhưng thậm chí nếu có đi nữa, mẹ anh ấy cũng sẽ ghét cô ta, bà ấy chẳng tán thành cái gì hết, nên đấy sẽ không phải là một dấu hiệu, vì Cal cần gia đình anh ấy ủng hộ mình."

"Vậy ý cô là tất cả điều đó sẽ khiến họ cự tuyệt nhau?" David nói. "Bạn bè và gia đình không ủng hộ à?"

"Trừ phi cô ta không thích gia đình mình và muốn phản kháng họ. Vậy thì sự phản đối của họ sẽ đẩy cô ta vào vòng tay anh ấy, nhưng trường hợp này nghe có vẻ không giống như vậy."

"Không," David nghĩ về hai bữa tối với cha mẹ Min trong hai tháng qua. "Họ rất gắn bó với nhau."

"Vậy thì gia đình và bạn bè rất có sức ảnh hưởng," Cynthie kết luận. "Đấy là lý do vì sao tôi luôn tử tế với Tony suốt chín tháng. Nhưng, David, điều đó sẽ không xảy ra đâu. Cal đang trong giai đoạn tình yêu chín muồi và gắn bó với tôi, cũng tức là anh ấy sẽ không bị Min cuốn hút."

"Tình yêu chín muồi. Đấy là, ừm, bước thứ tư," David cố tỏ ra là mình vẫn đang lắng nghe.

"Đúng vậy," Cynthie tiếp tục. "Giai đoạn mê đắm không kéo dài lâu bởi nó có điều kiện và điều kiện rồi sẽ thay đổi, nhưng nếu đó là tình yêu thực sự, nó sẽ chuyển sang tình yêu chín muồi, vô điều kiện. Kế đó, những phản ứng hóa học mới được tạo ra trong bộ não, các endorphin sẽ khiến anh cảm thấy ấm áp, yên bình, thỏa mãn và hài lòng bất cứ lúc nào anh ở bên người mình yêu." Cô ta hít một hơi thật sâu. "Và sẽ thấy thật khốn khổ khi không có người ấy, bởi vì nếu người ấy không ở đó, bộ não sẽ không tiết ra chất hóa học nữa."

"Ồ," David thốt lên, đã hiểu. "Vậy là hai người đang trải qua giai đoạn thu hồi endorphin."

"Tạm thời thôi," Cynthie vênh cằm lên. "Anh ấy sẽ quay lại. Không có tình dục sẽ khiến anh ấy vô cùng khổ sở, một dấu hiệu tâm lý làm sâu sắc thêm sự gắn bó của anh ấy với tôi."

"Khổ sở," David nghĩ rằng bất kỳ điều gì làm Cal khốn đốn cũng rất tốt.

Cynthie gật đầu. "Để chuyển từ trạng thái mê đắm sang gắn bó, Cal sẽ phải cảm thấy vui sướng hoặc đau khổ khi anh ấy ở cùng Min. Niềm vui có thể là trò chuyện tâm đầu ý hợp hoặc tình dục tuyệt vời, đau đớn có thể là ghen tị, tức giận, sợ hãi, gần như tất cả những gì dẫn đến căng thẳng. Dấu hiệu khổ đau là lý do vì sao có rất nhiều chuyện tình thời chiến. Và chuyện tình công sở nữa."

"Phải rồi," David nhớ lại thời kỳ thực tập sinh cách đây nhiều năm của mình.

"Nhưng tôi không nghĩ là chuyện này sẽ xảy ra tối nay. Tôi nghĩ là anh ấy sẽ thấy chán. Tôi phải nói rằng thật thoải mái khi biết Min của anh nhạt nhẽo và lạnh lùng."

"Tôi không nói là cô ấy nhạt nhẽo và lạnh lùng," David nói. "Tôi sẽ không hẹn hò với người như vậy."

"Vậy đáng lẽ ra anh nên chịu đựng đến cùng," Cynthie nói. "Giai đoạn mê đắm sẽ kéo dài từ sáu tháng đến ba năm, và anh không thể biết là mình đã tìm đúng người chưa cho đến khi vượt qua được giai đoạn đó. Anh bỏ cuộc lúc hai tháng nên anh không thể chạm tới giai đoạn gắn bó và cả cô ấy cũng thế." Cô ta nhún vai. "Sai lầm."

"Sáu tháng tới ba năm?" David nói. "Và cô đẩy Cal đi sau chín tháng?" Hắn nhún vai. "Sai lầm."

Cynthie đặt nĩa xuống. "Không phải là sai lầm. Tôi biết Cal, thậm chí tôi đã viết báo về Cal, và anh ấy đang ở giai đoạn gắn bó, cả hai chúng tôi đều thế."

David ngừng ăn, thấy hấp dẫn. "Cô viết về người yêu của mình ư?"

"Chà, tôi không hề gọi anh ấy bằng tên thật," Cynthie nói. "Và tôi

cũng không hề nói rằng anh ấy là người yêu *của tôi*."

"Thế không phải là vô đạo đức sao?"

"Không." Cynthie đẩy đĩa thức ăn của cô ta ra, phần lớn thức ăn không được đụng đến. "Chúng tôi đã gặp nhau như thế đấy. Tôi nghe vài khách hàng của tôi nói về anh ấy. Anh ấy khá có tiếng."

"Tôi biết," David hằn học nghĩ đến Cal Morrisey, món quà Chúa ban cho phụ nữ. "Hoàn toàn không xứng đáng."

"Anh đùa chắc?" Cynthie nói. "Tôi đang *nghiên cứu* anh ấy, và anh ấy có được tôi." Miệng cô ta lại cong lên. "Tạo hóa đã ban cho anh ấy khuôn mặt và thân hình, còn bố mẹ cho anh ấy tình yêu thương có điều kiện khi còn bé. Anh ấy đã được dạy phải làm hài lòng mọi người để được tán thưởng, và những người anh ấy thích làm hài lòng nhất là phụ nữ, những người thậm chí còn sẵn sàng để được anh ấy làm hài lòng hơn vì vẻ đẹp của anh ấy. Vậy nên vẻ ngoài của anh ấy bảo đảm cho giai đoạn giả thuyết và sức quyến rũ thì bảo đảm cho giai đoạn cuốn hút. Anh ấy là một trong những người có khả năng thích ứng tao nhã nhất mà tôi từng quan sát. Bài báo tôi viết về Cal đã thu hút *rất nhiều* sự chú ý."

David cố gắng hình dung Cal Morrisey khi còn bé, cố gắng giành được sự yêu thương. Tất cả những gì anh ta có thể tưởng tượng ra là một thằng nhóc tóc đen đẹp trai trong bộ vest tuxedo dựa vào một cái xích đu và mỉm cười tự tin với các cô bé. "Anh ta có biết là cô đã viết báo về anh ta không?"

"Không," Cynthie nói. "Anh ấy vẫn chưa biết. Và sẽ không bao giờ. Tôi đã hoàn thành việc đó, thế là xong. Giờ tôi đang viết một quyển sách, đã ký hợp đồng. Nó cũng gần xong rồi." Cô ta mỉm cười, một nụ cười thâm hiểm đầy thỏa mãn. "Cốt yếu là, tôi không phải loại phụ nữ ngu ngốc rên rỉ rằng, 'Nhưng tôi tưởng anh ấy yêu tôi,'. Tôi có những bằng chứng khoa học cho thấy anh ấy có yêu tôi. Và anh ấy sẽ sớm quay lại với tôi, ngay khi cô Min của anh hết làm anh ấy xao lãng."

"Vậy là," David dựa vào gần hơn. "Nếu chúng ta muốn chắc chắn rằng họ không - cái gì nhỉ? Cuốn hút nhau? - chúng ta nên làm gì?"

Mắt Cynthie mở to. "Làm gì ư?" Cô ta đặt ly rượu xuống và ngẫm nghĩ về điều đó. "Chà, tôi cho rằng chúng ta có thể nói chuyện với bạn bè và gia đình họ, đầu độc tư tưởng những người đó, hãy nói như vậy. Và rồi chúng ta có thể trao cho họ niềm vui theo nhiều cách khác nhau để làm trung hòa mọi thứ xảy ra giữa họ. Nhưng điều đó sẽ không... David, chúng ta không phải làm gì cả. Cal yêu tôi."

"Phải rồi," David dựa lưng ra sau. *Gia đình,* hắn thầm nghĩ. *Mình có một lợi thế về gia đình.*

Cynthie mỉm cười với anh ta. "Tôi chán nói chuyện về hai người đó rồi," cô ta hỏi, "Anh làm nghề gì vậy?"

David nghĩ, *đến lúc chuyển sang mình rồi đây.* Hắn đáp, "Tôi làm việc tại bộ phận phát triển phần mềm," và quan sát mắt cô ta chùng xuống.

Bên ngoài quán Emilio, Min hít vào một hơi đầy không khí đêm hè và nghĩ, *mình thật hạnh phúc.* Rõ ràng thức ăn tuyệt hảo là bài thuốc chữa giận dữ và bẽ mặt. Thật tốt khi biết điều đó để còn dùng cho tương lai.

Rồi Cal đi ra và nói, "Ô-tô của cô đâu?", phá vỡ tâm trạng của cô.

"Không có ô-tô," Min nói. "Tôi có thể đi bộ về nhà." Cô chìa tay ra. "Cảm ơn vì một buổi tối dễ chịu. Gần như thế. Tạm biệt."

"Không," Cal lờ bàn tay kia đi. "Về nhà cô đi đường nào?"

"Xem này," Min cáu kỉnh. *"Tôi có thể đi bộ..."*

"Một mình trong thành phố vào buổi tối? Không, cô không thể. Tôi được nuôi dưỡng tốt hơn thế. Tôi sẽ cùng cô đi bộ về nhà, và cô không thể lay chuyển được đâu, nên chúng ta sẽ đi đường nào đây?"

Min nghĩ đến việc tranh cãi với anh ta, nhưng việc đó hầu như không có ích lợi gì. Thậm chí chỉ một buổi tối ngắn ngủi với Calvin Morrisey cũng đã dạy cho cô biết rằng anh ta sẽ đạt được thứ anh ta muốn. "Được. Tốt thôi. Rất cảm ơn anh. Đường này."

Cô bắt đầu đi dọc theo con đường, lắng nghe tiếng gió thổi qua các ngọn cây, những âm thanh tĩnh lặng của đường phố. Cal bước đều đặn bên cạnh cô, tiếng bước chân của anh hòa nhịp với tiếng lách cách từ đôi giày cao gót của cô thành một giai điệu êm tai.

"Vậy anh làm nghề gì?" cô hỏi.

"Tôi điều hành một nhóm tổ chức hội thảo thương mại với hai cộng sự."

"Anh là giáo viên à?" Min ngạc nhiên hỏi.

"Phải," anh đáp. "Còn cô là chuyên viên thống kê bảo hiểm. Tôi dành rất nhiều sự kính trọng cho nghề nghiệp của cô. Cô làm điều ấy vì tiền. Tôi làm để tiêu khiển."

"Làm gì cơ?"

"Tìm ra xem liệu một thứ gì đó có phải là một vụ cá cược ngon ăn hay không." Anh nhìn xuống cô. "Cô là một tay cờ bạc. Cô cá cược với hàng triệu đô la của công ty bảo hiểm. Còn tôi chỉ cá cược với những tờ mười đô la."

"Phải rồi, nhưng tôi không mất tí tiền nào của mình," Min nói.

"Cả tôi cũng không," Cal nói.

"Anh thắng *mọi* vụ cá cược ư?" giọng Min trầm xuống vì khó tin.

"Gần hết," Cal đáp.

"Một anh chàng đáng sợ," Min nói. "Đó có phải là lý do vì sao anh tự mình kinh doanh không? Để anh có thể kiểm soát rủi ro?"

"Không, tôi chỉ không muốn làm việc cho người khác," Cal nói. "Nên tôi không còn sự lựa chọn nào khác."

"Chúng ta rẽ ở đây," Min đi chậm lại khi họ tới góc đường. "Xem này, tôi có thể... "

"Đi tiếp đi," Cal nói và Min làm theo.

"Vậy tên công ty đấy là gì?"

"Morrisey, Packard, Capa."

"Packard và Capa là hai người đứng trên đầu cầu thang với anh," Min đoán. "Người tóc vàng to lớn và đầu tr- ử, người trông buồn cười."

"Phải." Cal toe toét. "Đầu gì?"

"Một cô bạn của tôi đã nói rằng đầu anh ta trông tròn xoay," Min nhăn mặt. "Cô ấy coi nó như một lời khen."

"Cá là thế," Cal nói. "Đó chắc là cô tóc đỏ phải không?"

"Anh đã để ý cô ấy," Min cảm thấy nhức nhối.

"Không, nhưng đầu tròn thì có," Cal nói.

"Đừng nói với anh ta là cô ấy đã bảo thế nhé," Min dặn dò. "Cô ấy không muốn làm tổn thương anh ta đâu."

"Không dễ gì có thể làm Tony gục ngã," Cal nói. "Nhưng tôi cũng sẽ không nhắc đến đâu."

"Cảm ơn anh."

Họ càng đi xa khỏi đường chính thì đường càng tối, dù đã có các trụ đèn đường, Min bắt đầu thấy biết ơn vì có anh ở đó. "Vậy tại sao người ta thuê các anh dạy? Ý tôi là, chính các anh. Thay vì người khác."

"Chúng tôi thiết kế chương trình phù hợp," Cal nói. "Trong bất kỳ tình huống dạy học nào, vẫn có một số phần trăm nhất định những sinh viên không theo kịp. Chúng tôi bảo đảm một trăm phần trăm và ở lại cho đến khi đạt được điều đó."

"Nó nghe như kiểu lý thuyết quảng cáo vậy."

"Nó cũng là sự thật."

"Và làm sao anh làm được thế?" Min hỏi. "Quyến rũ họ ư?"

“Tại sao cô lại chống đối sự quyến rũ thế?” Cal nói.

“Nó hiếm khi đi cùng với ‘chân thành.’” Min đáp.

Cal thở dài. “Người ta chậm tiếp thu là vì sợ hãi. Việc đầu tiên chúng tôi làm là phân tích các sinh viên để tìm ra ai sợ hãi và cách họ đương đầu với nó. Một vài người thu mình lại, nên chúng tôi cho họ học với Roger. Một anh chàng vô cùng dịu dàng, Roger. Cậu ấy có thể trấn an người ta để người đó học tất cả mọi thứ.”

“Thế hơi bị đáng sợ,” Min cố hình dung cảnh Roger như là một trong những bậc thầy giúp đỡ tài tình.

“Cô là một người phụ nữ rất hay hoài nghi,” Cal nói. “Rồi cũng có những người giấu nỗi sợ hãi trong những câu mỉa mai, làm cản trở lớp học. Tony đảm nhận họ. Họ trêu đùa với nhau cho đến khi mọi người đều thư giãn.”

“Và anh đảm nhận ai?” Min nói.

“Tôi đảm nhận những người cáu kỉnh,” Cal nói. “Những người tức giận vì họ sợ hãi.”

“Rồi anh quyến rũ họ thoát khỏi điều đó,” Min nói.

“Chà, tôi sẽ không nói như thế, nhưng phải, tôi cho rằng đó cũng là một cách hiểu.”

Những người tức giận. Họ đi trong im lặng, tiếng bước chân họ vang vọng cùng nhau.

Min ngước lên nhìn anh. “Anh hẳn phải cảm thấy đúng nghề của mình khi ở cùng tôi tối nay.”

“Không,” Cal nói. “Cô không tức giận vì sợ hãi. Tôi ngờ là chẳng có nhiều thứ khiến cô sợ đâu. Cô tức giận vì có người đã xử tệ với cô. Và trên đời này không có đủ sự quyến rũ để mang cô thoát khỏi cơn giận đó cho đến khi cô giải quyết được gốc rễ vấn đề.”

“Nhưng anh vẫn cố gắng.”

“Không, tôi đâu có. Khi cô kể với tôi là mình vừa bị đá, tôi đã rút

lui."

Min suy nghĩ về điều ấy. "Tôi đoán là thế. Gần như thế."

"Giờ thì cô không xin lỗi vì đã cau có cả tối ư?" Cal hỏi.

"Không," Min đáp. "Bởi vì anh đã nỗ lực quyến rũ từ trước đó, cũng có nghĩa là anh đang cố giành lấy một thứ gì đó từ tôi, chỉ có Chúa mới biết điều gì..." *Dùng tình dục để thắng một vụ cá cược, tên tồi ạ.* "...và anh xứng đáng phải chịu thế."

Sau vài bước, Cal nói, "Cũng công bằng đấy."

Min cười thầm trong bóng tối và nghĩ, *Chà, anh cũng có chút thành thật đấy. Tiếc là quá ít.* Họ lặng lẽ đi tiếp cho đến khi tới cầu thang lên nhà cô. "Đây rồi. Rất cảm ơn anh..."

"Đâu?" Cal nhìn quanh. "Tôi không thấy ngôi nhà nào cả."

"Trên kia," Min chỉ lên đồi. "Cầu thang ở ngay đây. Nên chúng ta có thể..."

Cal ngước nhìn lên ngọn đồi trong bóng tối. "Chúa ơi, cô gái, nó trông như đỉnh Everest vậy. Bao nhiêu bậc thang thế?"

"Ba mươi hai," Min nói, "Và hai mươi sáu bậc nữa để tới được căn hộ của tôi ở tầng thượng." Cô chìa một tay ra. "Nên chúng ta sẽ nói tạm biệt ở đây. Cảm ơn vì đã cùng tôi đi bộ về nhà. Chúc anh may mắn hơn nữa trong tương lai."

Anh lờ cô đi để ngước lên đỉnh đồi. "Không. Tôi sẽ không để cô đi lên đó trong đêm tối thế này đâu."

"Được mà." Min nói. "Bảy mươi sáu phần trăm phụ nữ bị tấn công là do những người đàn ông quen biết."

"Đó có phải một cú công kích khác nhằm vào tôi không?" Cal nói.

"Không. Tôi không quen biết bất cứ người đàn ông nào trèo lên ba mươi hai bậc thang để tấn công mình cả, nên tôi an toàn. Anh có thể về nhà với lương tâm thanh thản."

"Không," anh nói một cách kiên nhẫn. "Tôi không làm vậy được. Đi tiếp đi. Tôi sẽ ở ngay sau cô."

Ngay sau cô? Ba mươi hai bậc thang với anh nhìn thẳng vào mông cô à? "Không đâu."

"Xem này, đã muộn rồi, tôi mệt, chúng ta có thể chỉ..."

"Trời có sụp xuống thì anh mới đi theo sau tôi lên những bậc thang này. Anh muốn lên, anh lên trước."

"Tại sao?" anh hoang mang hỏi.

"Anh sẽ không nhìn vào mông tôi suốt cả quãng đường lên đỉnh đồi đâu."

Anh lắc đầu. "Cô biết đấy, Dobbs, cô trông có vẻ là người bình thường, nhưng rồi cô mở miệng..."

"Bắt đầu leo hoặc về nhà đi," Min nói.

Cal thở dài và bước lên bậc đầu tiên. "Chờ đã. Giờ thì cô sẽ nhìn mông tôi suốt những bậc thang này."

"Phải, nhưng anh hẳn là có một cặp mông tuyệt vời," Min nói. "Đấy là một tình huống hoàn toàn khác."

"Tôi thậm chí còn không thể nhìn thấy mông cô được," Cal nói. "Trời thì tối và áo khoác của cô quá dài."

"Trèo lên hoặc về đi," Min dõng dạc nói, và Cal bắt đầu leo lên cầu thang.

Khi họ lên tới đỉnh, anh lưỡng lự, và qua mắt anh, cô nhìn thấy ngôi nhà xây bằng đá từ giữa thế kỷ, tối om và xập xệ, bị che phủ bởi những nụ hồng leo già cỗi đến nỗi chúng đã thoái hóa thành các bụi gai. "Nó đẹp," cô biện hộ.

"Vào ban ngày nó hẳn phải rất tuyệt," anh lịch sự nói.

"Phải." Min đi lên trước anh để trèo lên bậc đá trước cổng vòm. Cô mở khóa cửa. "Đấy, thấy chưa? Giờ anh có thể đi rồi."

"Đây không phải cửa nhà cô," Anh nói. "Cô nói mình sống ở bậc thang thứ hai sáu trên kia."

"Tốt thôi, trèo lên nốt quãng đường tới tầng áp mái đi." Cô vẫy anh lên trước cô vào sảnh chính của ngôi nhà. Với sự hiện diện của anh, lớp giấy dán tường màu xanh đã phai màu và những đồ gỗ sồi cũ kỹ trông tồi tàn chứ không thoải mái, và điều đó khiến cô cáu tiết. "Lên đi," cô chỉ tới cầu thang hẹp dọc một bức tường, giờ thậm chí trông còn hẹp hơn khi anh ở dưới chân nó cùng với một bờ vai trông như rộng đến vài thước khóa kín đường đi của cô, và anh trèo tiếp hai tầng nữa tới chỗ đầu cầu thang hẹp với cô theo sau.

Anh có một cặp mông tuyệt vời.

Và đó là tất cả những gì tốt đẹp ở anh ta, Min tự nhủ. Hãy khôn ngoan, giữ đầu óc mình ở đây. Mày sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa.

"Chà, ít nhất cô cũng biết là bất kỳ anh chàng nào đưa cô về nhà hai lần là có ý nghiêm túc với cô," anh nói khi lên tới bậc thang trên cùng.

Vừa nói anh vừa quay người lại, và Min, vẫn còn ở dưới hai bậc đang ngắm nghía cặp mông kia, tức thì va vào khuỷu tay anh và bị nện thật mạnh vào mắt mình. Cô bị mất thăng bằng, hụt chân ra sau, tóm lấy tay vịn và ngồi phịch xuống bậc thang.

"Ôi, *Chúa ơi*," anh nói. "Tôi xin lỗi." Anh cúi xuống cô và cô gạt anh ra.

"Không, không," cô nói. "Lỗi do tôi. Đi gần quá." A ui, cô nghĩ, cẩn thận sờ vào chỗ anh va trúng mình. *Đó là phần thưởng cho việc trở nên nông cạn và nhận xét khách quan về quái vật.*

"Hãy cứ để tôi xem nào," anh cố nhìn vào mắt cô. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên một bên má để nâng cằm cô lên.

"Không." Cô gạt tay anh đi khi trên da bắt đầu thấy râm ran. "Tôi ổn. Ngoại trừ việc là một trong số bảy mươi tám phần trăm phụ nữ bị tấn công bởi..."

"Ôi trời, cho tôi nghỉ tí đi," anh vươn thẳng người dậy. "Cô ổn chứ?"

"Ừ." Cô đứng lên và vòng qua anh để mở khóa cửa. "Giờ anh có thể về rồi."

"Được rồi." Anh cầm tay cô lên và lắc nó một lần. "Thật vui được gặp cô, Dobbs. Xin lỗi về việc khuỷu tay va phải đầu cô. Hãy sống tốt nhé."

"Ồ, tôi sẽ," Min nói. "Tôi sẽ từ bỏ đàn ông và đi kiếm một con mèo." Cô lách vào trong và đóng sầm cửa vào mặt anh trước khi anh kịp nói gì thêm. *Hãy sống tốt nhé. Anh ta đang đùa với ai vậy?*

Cô bật cây đèn sứ của bà mình bên cạnh cửa và phòng khách hiện ra tồi tàn nhưng thoải mái. Điện thoại nhấp nháy sáng, cô bước tới, ấn nút và xoa thái dương khi nghe.

"Min," giọng em gái cô vang lên. "Em chỉ muốn chắc rằng chị không quên buổi thử áo ngày mai. Thật vui khi được gặp chị ở đó." Diana nghe có vẻ hơi buồn rầu không giống cô ấy, và Min bật lại tin nhắn để nghe thêm lần nữa. Có gì đó không ổn.

"Những cô gái nhà Dobbs không thể giành phần thắng," cô nói và nghĩ về Calvin Morrisey. Cô bước tới chỗ cái lò sưởi cũ kỹ và ngó qua dãy quả cầu tuyết xếp hàng ở đó để nhìn vào một tấm gương mờ xỉn cũng đã từng treo ở sảnh nhà bà cô. Một khuôn mặt tròn nhợt nhạt, tóc nâu đơn giản, đó chính là những gì Cal Morrisey đã nhìn cả tối. Và giờ nó còn có một vết bầm rất đẹp nữa. Cô thở dài và cầm quả cầu tuyết mà Bonnie đã tặng cô nhân dịp Giáng sinh lên, Lọ lem và chàng hoàng tử của nàng đứng trên bậc thang trước tòa lâu đài xanh của họ, với những chú chim bồ câu bay lượn trên đầu. Cal Morrisey sẽ trông y như hoàng tử trên những bậc cầu thang ấy. Còn cô, ngược lại, sẽ bị bảo hãy đi vào bằng lối của người hầu. "Đơn giản vì đây chẳng phải là chuyện thần tiên," cô nói và để quả cầu xuống rồi đi bật đài lên, ấn núi tới cho đến khi Elvis bắt đầu hát "The Devil in Disguise [(1)] ."

"Và đừng quên Calvin Morrisey là loại người thế nào, Dobbs," cô tự nhắc mình và đi bôi cồn thuốc kim sa vào vết bầm, sau đó tắm

nước nóng để rửa sạch những ký ức của buổi tối hôm đó. Ít nhất cũng là phần có David. Có vài khoảnh khắc sau khi gặp David không hoàn toàn quá tệ.

Nhưng rõ ràng là cô sẽ không bao giờ gặp lại Calvin Morrisey nữa.

Sáng hôm sau khi Cal đến chỗ làm, mặt trời đang chiếu sáng qua những ô cửa sổ lớn trong văn phòng trên tầng gác mái, mùi cà phê tràn ngập cả phòng, Roger vẫy tay với anh từ bàn làm việc của cậu ta cạnh cửa sổ, và Elvis Costello đang hát bài "The Angels Wanna Wear My Red Shoes[(2)] " trên máy CD. *Ổn rồi*, Cal nghĩ. Anh thả một tập tài liệu lên bàn làm việc bằng kính mờ, tự rót cho mình một cốc cà phê, kéo chiếc ghế Aeron của mình ra, sẵn sàng để biến thế giới tốt đẹp hơn với những con người bị bẫy trong các buổi hội thảo đào tạo thương mại.

Tony bước qua cửa và vỗ lưng anh. "Tối hôm qua cậu khá lắm. Hãy nói với tớ rằng cậu đã thắng đi."

"Cậu đang nói cái gì thế?" Cal nói.

"Vụ cá cược với David," Tony nói. "Vụ về bộ vest xám. Nói với tớ rằng cậu đã thắng đi."

"Dĩ nhiên rồi." Cal ngồi phịch xuống ghế của mình. "Cậu đã thấy tớ rời đi với cô ấy còn gì."

"Phải rồi, phải rồi, đáng lẽ tớ nên tin cậy cậu mới đúng. Vậy cậu muốn nói với David hay để tớ?"

"Nói gì cơ?" Cal bật chiếc Mac của anh lên và ấn nút nhận tin nhắn trên hòm thư.

"Rằng cậu đã ngủ với bộ vest," Tony nói.

"Gì cơ?" Cal nheo mắt nhìn màn hình trong khi Elvis hát phụ họa cho buổi sáng của anh. "Tất nhiên là tớ đã không làm thế."

"Ồ," Tony gật đầu. "Chà, chúng ta vẫn còn một tháng."

"Tony," Cal nói khi danh sách tin nhắn hiện lên trên màn hình. "Tớ không biết cậu đang nói chuyện gì, nhưng tớ chắc chắn rằng chuyện đó đang lãng phí thời gian của tớ."

"David đã cược rằng cậu có thể đưa bộ vest đó vào giường trong một tháng," Tony nói với sự kiên nhẫn rõ ràng. "Tớ cũng có thể dùng đến tiền nữa, nên nếu cậu..."

"Không. Tớ không đánh cá vụ ấy."

"David nghĩ rằng cậu đã đánh cá rồi," Tony nói.

"Không," Cal nói. "Một khi tỉnh táo rồi, anh ta sẽ không nghĩ rằng mình đã cá với tớ mười nghìn đô để đưa một người phụ nữ lạ mặt lên giường. Giờ thì chúng ta có thể làm việc rồi chứ? Cũng có tiền trong những công việc ấy cho cậu đấy. Họ trả tiền chúng ta để làm những thứ này."

Anh đẩy tập tài liệu trên bàn anh sang chỗ Tony, cậu ta cầm nó lên và đọc lướt qua. "Dễ như ăn bánh," cậu ta nói rồi dợm bước đi. "À, mà cho cậu biết, tối qua Cynthie đã đi cùng David."

"Tốt cho hai người họ." Cal quay lại với email.

"Thế chuyện đó không làm cậu phiền lòng à?" Tony hỏi.

"Sao sáng nay cậu cứ quấy nhiễu tớ thế?" Cal nói, có chút cảnh cáo trong giọng nói của anh.

"Tớ chỉ muốn biết chắc cậu sẽ không quay lại với cô ta," Tony nói. "Tương lai của tớ phụ thuộc cả vào điều đó đấy."

"Sao lại thế?" Cal không hiểu.

"Chà, cậu sẽ cưới vợ đầu tiên," Tony quay lại ngồi trên góc bàn của Cal. "Cậu luôn làm mọi chuyện đầu tiên. Và rồi Roger sẽ làm đám cưới và cả hai người sẽ chuyển ra ngoại ô. Và vì Roger sẽ cưới một người cứng nhắc giống cậu ấy, nên tức là tớ sẽ phải sống cùng cậu, mà Cynthie lại chả bao giờ thích tớ, thuyết phục cô ấy làm thế sẽ rất rắc rối."

"Thuyết phục tớ cũng vậy," Cal nói. "Rời khỏi bàn tớ đi."

"Không phải là sống *cùng* cậu đâu, không phải trong nhà," Tony nói. "Tớ đoán là một căn hộ xinh xắn ở ga-ra. Thế sẽ tiện cho cậu. Cậu có thể qua đó, theo dõi các trận đấu, say xỉn và không phải lái xe về nhà. Và tớ có thể trông trẻ cho cậu khi hai vợ chồng cậu muốn đi chơi."

"Thứ nhất," Cal nói, "tớ sẽ không cưới vợ, nên hãy quên một cô vợ đi. Thứ hai, nếu tớ điên đến mức đi cưới vợ, thì tớ cũng sẽ không có con. Thứ ba, nếu tớ điên đến mức cưới vợ và có con, thì trời sẽ sụp xuống trước khi tớ để cậu trông trẻ."

"Chà, lúc đó thì cả hai chúng ta đều đã trưởng thành rồi," Tony nói. "Bây giờ thì tớ cũng sẽ không để mình trông trẻ đâu."

"Tớ sẽ làm đám cưới đầu tiên," đột nhiên Roger lên tiếng.

Cả hai người cùng quay về phía bạn mình. Cậu ta mỉm cười lại, vóc người to lớn, tóc vàng và điềm tĩnh trong ánh sáng từ cửa sổ tầng áp mái.

"Tớ sẽ cưới Bonnie," Roger tiếp tục.

Cal cau mày với anh. "Bonnie là ai?"

"Cô nàng tóc vàng bé nhỏ cậu ấy gặp tối qua," có sự kinh tởm trong giọng Tony.

"Tên cô ấy là Bonnie," giọng Roger lạnh băng, cả Cal và Tony đều ngồi thẳng người lên.

"Cậu ấy nghiêm túc đấy," Cal nói với Tony. "Chuyện gì đã xảy ra thế?"

"Tóc đỏ muốn tớ," Tony nói. "Nên tớ qua đó. Còn Roger đi theo và tán tỉnh cô n - Bonnie. Và một lúc nào đó từ đấy đến giờ cậu ta đã mất trí." Anh lắc đầu với Roger.

"Đây là một người phụ nữ mà cậu mới chỉ biết trong chưa đầy mười hai tiếng. Cậu đã phải mất đến một năm mới chọn ra được một

chiếc tràng kỷ, nhưng cậu nghiêm túc…"

"Phải," Roger nói. "Cô ấy là người duy nhất."

"Có thể," Cal nghĩ thầm, *Quỷ tha ma bắt cô ta đi*. "Dù vậy cậu vẫn chưa nói với cô ấy điều đó. Phải không?"

"Không," Roger nói. "Tớ nghĩ bây giờ là quá sớm."

"Cậu *nghĩ á*?" Tony kêu lên. "Chúa ơi."

"Tớ sẽ cưới cô ấy," Roger nói. "Nên dừng ca cẩm lại và tập làm quen với điều đó đi. Cô ấy hoàn hảo."

"Không có người phụ nữ nào hoàn hảo cả," Tony nói. "Đó là lý do chúng ta phải tiếp tục tìm kiếm. Tối nay cậu đi gặp cô ấy à?"

"Không," Roger nói. "Họ có một tối thứ Năm được tổ chức hàng tuần. Bonnie gọi nó là 'Bữa tối Nếu' của họ."

"Họ?" Tony thắc mắc.

Roger gật đầu. "Bonnie, Liza và Min."

"Min là ai?" Tony lại không hiểu.

"Người mà tớ sẽ không ngủ cùng," Cal nói. Nếu Bonnie mà giống Min thì Roger đang gặp rắc rối to rồi.

"Cậu sẽ đi gặp Bonnie vào thứ Sáu à?" Tony nói với Roger, dính chặt vào chủ đề.

Roger gật đầu. "Cô ấy nói họ sẽ ở quán The Long Shot. Đấy không phải nơi họ thường xuyên lui tới, nhưng cô ấy nói sẽ tìm tớ ở đó. Và cô ấy sẽ đi xem trận đấu thứ Bảy. Và chúng tớ có thể đi ăn tối thứ Bảy."

"Cô ấy sẽ đi xem cậu huấn luyện một trận bóng chày của bọn trẻ à?" Cal nói. "Cô ấy hẳn phải yêu cậu lắm."

"Chưa đâu," Roger nói. "Nhưng rồi sẽ."

"Thứ Sáu," Tony lờ họ đi. "Thế cũng tốt. Mình có thể cưa cẩm Liza, và Cal tiến tới với bộ vest."

"Không," Cal nói.

Roger trông có vẻ thông cảm. "Chuyện gì đã diễn ra?"

Cal quay lại với máy tính của mình. "Cô ấy là một chuyên viên thống kê bảo hiểm bảo thủ, căm ghét cá cược và đã dành cả bữa tối để chê bai tớ. Rồi tớ đưa cô ấy về nhà, trèo lên năm mươi tám bậc cầu thang tới căn hộ của cô ấy để bảo đảm rằng cô ấy không bị bóp cổ từ phía sau, và rồi tớ thúc cùi chỏ vào mắt cô ấy. Đấy là buổi hẹn hò tồi tệ nhất đời tớ và tớ chắc chắn rằng nó nằm trong top năm của cô ấy."

"Cậu đã đánh cô ấy à?" Tony nói.

"Tai nạn thôi," Cal nói. "Tớ đã gửi hoa để xin lỗi, nhưng cô ấy cũng ghét các hành động quyến rũ nữa. Thế là xong. Hãy sống tiếp thôi."

"Vậy là cậu lại từ bỏ một người nữa," Tony lắc đầu.

Cal cáu kỉnh nhìn lên bạn mình. "Giờ thì hãy kể cho tớ nghe về mối quan hệ sâu sắc và bền vững của cậu đi."

"Phải rồi, nhưng đó là tớ," Tony nói. "Tớ hời hợt."

"Bonnie sống ở tầng một của ngôi nhà ấy," Roger lên tiếng, như thể từ nãy đến giờ họ không hề nói gì. "Nên tớ chỉ phải đi ba mươi hai bậc đầu tiên. Và rồi cô ấy cảm thấy tớ thật tội nghiệp, nên cô ấy đã mời tớ vào uống cà phê. Tớ có thể quen với những bậc thang ấy."

"Điều đó nghĩa là Liza sống ở tầng thứ hai sao?" Tony nói.

"Không, Liza sống ở Pennington," Roger nói. "Mỗi năm cô ấy lại chuyển tới một chỗ mới, cùng lúc thì đổi việc luôn. Bonnie nói Liza thích sự thay đổi."

Cal ngước lên nhìn Tony. "Cậu không đưa cô ấy về nhà à?"

"Cô ấy bỏ rơi tớ khi tớ đang ở trong toilet," Tony nói. "Tớ nghĩ cô

ấy đang ra vẻ làm cao."

"Nghe có vẻ giống Min," Cal quay lại với máy tính. "Ngoại trừ việc tớ không nghĩ là Min giả bộ."

"Bonnie và tớ đã đưa Liza về nhà," Roger nói. "Thật tốt. Nó cho tớ có thêm thời gian với Bonnie."

"Chúa ơi, anh chàng này, hãy trở lại chính mình đi," Tony kêu lên.

"Cậu thực sự nghiêm túc về chuyện này à?" Cal quay lại với Roger.

"Phải."

Cal thấy vẻ quyết tâm hiện rõ trên mặt anh. "Chúc mừng," anh quyết định kiểm tra Bonnie. "Hãy chờ một tháng nữa rồi cầu hôn. Cậu không muốn làm cô ấy sợ đâu."

"Tớ cũng nghĩ thế," Roger nói.

"Cả hai người đều lẩn thẩn hết rồi," Tony nói.

"Chúng ta sẽ mất việc nếu không chịu làm việc đấy," Cal nói. "Bắt đầu với hội thảo Batchelder."

"Bonnie bảo rằng Min rất tuyệt," Roger nói. "Cô ấy trông có vẻ dễ chịu."

"Min không dễ chịu," Cal gạt đi. "Min giận dữ với cả thế giới và trút nó vào đầu bất kỳ anh chàng nào đứng kế bên cô ấy. Giờ thì về hội thảo Batchlder..."

"Cậu chắc là David biết chẳng có vụ cá cược nào chứ?" Tony hỏi.

"Chắc chắn," Cal nói. "Tớ sẽ không bao giờ gặp lại người phụ nữ đó nữa. Giờ thì về *hội thảo Batchelder*..."

Vào bốn rưỡi chiều hôm đó, Min đi vào phòng thử đồ tường bọc vải vân màu trắng ngà của một cửa hàng đồ cưới to đẹp nhất thành phố, biết rõ rằng mình đã muộn nhưng không thèm quan tâm. Mẹ

cô chắc hẳn đang mê mải với việc xoắn xuýt làm phiền Diana và người thử váy thì...

"Con đến muộn," bà Nanette Dobbs cằn nhằn. "Cuộc hẹn lúc bốn giờ."

"Con đi làm mà." Min băng qua tấm thảm vàng và vòng qua sinh vật tóc đen đầy tức giận đã sinh ra cô, thả áo khoác xuống chiếc ghế nệm bọc vải màu ngà. "Điều đó nghĩa là công ty bảo hiểm được ưu tiên hàng đầu trong quỹ thời gian của con. Nếu mẹ muốn con ở đây đúng giờ, thì hãy xếp lịch sau giờ làm việc."

"Thật lố bịch," bà Nanette nói. "Váy của con trong phòng thử đồ thứ hai. Người thợ thử đồ đang ở chỗ Diana và các cô gái khác. Đưa mẹ áo của con, rồi con sẽ lại vứt nó xuống sàn nhà trong đó cho xem." Bà giơ bàn tay được cắt sửa kiểu Pháp đầy hống hách ra, Min thở dài và đành cởi áo ra.

"Ồ, *Min*," giọng mẹ cô tràn ngập sự coi thường thường thấy. "Con kiếm cái áo lót đó ở xó xỉnh nào vậy?"

Min nhìn xuống đồ lót của cô. Cotton trơn nhưng hoàn toàn đứng đắn. "Con không biết. Sao thế?"

"Cotton trắng," bà Nanette nói. "Thành thực mà nói, Min, cotton trơn cũng như va-ni không có hoa văn vậy..."

"Con thích va-ni không kèm theo hoa văn."

"...hoàn toàn chẳng thú vị tí nào."

Min chớp mắt. "Con vừa đi làm. Ở đó không bao giờ thú vị."

"Mẹ đang nói về đàn ông," bà Nanette nói. "Con đã ba mươi ba rồi. Những năm tháng thanh xuân của con đang đi qua, và con thì lại mặc cotton trắng."

"Con vừa đi *làm* về," Min mất kiên nhẫn.

"Đấy không phải là vấn đề." Mẹ cô giũ giũ cái áo, kiểm tra nhãn, nhìn thấy nó là chất lụa và trông hơi dịu xuống. "Nếu con mặc đồ lót

cotton trắng, con sẽ cảm thấy như cotton trắng, con sẽ hành động như cotton trắng, và cotton trắng không thể tìm được một người đàn ông, cũng không thể giữ chân được một người đàn ông. Luôn luôn phải là ren."

"Mẹ sẽ thành một tú bà giỏi đấy," Min nói và hướng tới phòng thử đồ.

"*Minerva,*" mẹ cô gắt.

"Chà, con xin lỗi." Min dừng bước và quay lại. "Nhưng thành thực thì, mẹ à, mẩu chuyện này đang trở nên cũ rích. Con thậm chí còn không chắc có muốn kết hôn không, và mẹ đang chỉ trích đồ lót của con bởi vì nó không đủ quyến rũ. Mẹ không thể..."

Bà Nanette vênh cằm lên, quai hàm bà trông càng nghiến chặt hơn. "Đây chính là kiểu thái độ sẽ đánh mất David đấy."

Min hít một hơi thật sâu. "Về David..."

"Cái gì?" Cả người mẹ cô căng lên trong bộ cánh Dana Buchman cỡ bốn. "David làm sao?"

Min vui vẻ nói. "Chúng con không còn hẹn hò nữa."

"Ồ, *Min*," bà Nanette rên rỉ, túm chặt áo của Min dưới ngực, hình ảnh của một nỗi thất vọng tràn trề giữa rất nhiều đồ nội thất đắt tiền màu trắng ngà và màu vàng.

"Anh ta không hợp với con, mẹ ạ."

"Phải, nhưng con không thể giữ nó cho đến sau đám cưới à?"

"Rõ ràng là không," Min nói. "Hãy đi thẳng vào vấn đề nào. Con phải làm gì để khiến mẹ không bao giờ nhắc đến tên anh ta nữa?"

"Mặc đồ ren."

"Chúng sẽ khiến mẹ tránh xa khỏi lưng con à?"

"Trong một thời gian."

Min cười tươi với bà và hướng đến phòng thay đồ. "Mẹ thật khó đối phó."

"Con cũng vậy, con yêu ạ," bà Nanette nói, xem xét cô con gái lớn của mình. "Mẹ rất tự hào về con, con biết mà. Con có một vết nhòe trang điểm trên má kìa. Gì thế?"

"Ôi, trời đất quỷ thần ơi." Min đóng cửa lại sau lưng. Cô kéo khóa váy, để nó rơi xuống tấm thảm vàng và nhìn kỹ mình trong chiếc gương khung vàng. "Mày không tệ thế đâu," cô tự nói với mình, vẻ không tin tưởng lắm. "Mày chỉ phải tìm một người đàn ông thích những phụ nữ cực kỳ khỏe mạnh thôi."

Cô cởi chân váy dài màu oải hương khỏi chiếc móc treo màu vàng và bước vào bộ váy, cẩn thận không làm rách những xếp nếp nhỏ ở đuôi, hóp bụng vào để cài nút. Rồi cô chui tay vào chiếc áo bằng sa màu oải hương và cài những chiếc khuy nhỏ xíu, kéo căng các thớ vải ra trên ngực khiến cho áo lót trắng của cô hiện ra ở mép chiếc cổ vuông trễ. Cô lắc ống tay áo, và làn vải sa phủ xuống bàn tay thành các lớp xếp nếp rộng mà cô sẽ quệt phải mọi thứ ở bữa tiệc. Chiếc áo cũng phình lên trên hông cô với nhiều xếp nếp hơn ở hai bên. "Ồ, phải rồi," cô nói. "Rộng thêm ở hông. Không bao giờ là vừa cả."

Rồi sau đó cô cầm chiếc áo nịt lên. Nó làm từ sa-tanh màu xanh biển lẫn với màu oải hương được buộc bằng các dải ruy băng màu oải hương. Chất vải đẹp đến nỗi khi Diana chọn nó sáu tháng trước, Min cũng đã thuê thợ may để may một chiếc chăn bông cho cô từ loại vải ấy. Giờ thì cô nhìn vào chiếc váy nịt nhỏ xíu và nghĩ, *Mình sẽ phải mặc cái chăn bông. Cái áo này không bao giờ vừa người được.* Cô hít một hơi thật sâu và mặc chiếc áo nịt ngực quanh người. Nó đẩy ngực cô cao lên choáng váng nhưng rồi không thể gặp lại nhau ở giữa tới gần năm phân. Carb. Cô nghĩ đến Cal Morrisey và bánh mì của Emilio một cách bực dọc. Sau đó, cô cố làm mượt lớp kem nền mà không làm lộ ra vết bầm và đi vào phòng thử đồ để đối diện với mẹ cô.

Thay vì thế, cô thấy Diana đang đứng trên bục thử đồ, trước một tấm gương khổng lồ khung vàng, bên sườn là hai cô phù dâu đáng yêu, hai cô gái bị Liza gọi là Ướt Át và Tệ Hơn, trong khi máy CD

cầm tay của Diana đang chơi nhạc Dixie Chicks.

"'Ready to Run[3] ,'" Min nói với Diana. "Và hoàn toàn không thích hợp tí nào."

"Hummm?" Diana nhìn chằm chằm vào gương. "Không, đấy là nhạc phim *Cô dâu chạy trốn*."

"Phải rồi," Min nhớ ra rằng Diana đã quyết định chọn nhạc đám cưới của mình từ các bộ phim của Julia Robert. Chà, ít nhất thì đó cũng là một kế hoạch.

"Tớ yêu bộ phim đó," người lên tiếng là Susie. Cô ta có mái tóc vàng hoe, bẳn tính, khốn khổ, và, chà, trong chiếc váy nịt ngực bằng sa màu xanh lá cây, là kẻ thua cuộc trong trò xổ số váy phù dâu.

"Tớ nghĩ nó thật lố bịch," Karen, cô gái tóc đen, hay còn gọi là Tệ Hơn, gạt đi, trông vừa trịnh trượng vừa vênh váo trong chiếc váy nịt ngực màu xanh nước biển.

Min vẫy tay với Tệ Hơn. "Tránh ra để tôi còn nhìn được em gái tôi."

Tệ Hơn dịch chuyển, và giờ thì Min mới nhìn rõ Diana. "Chao ôi."

Diana trông như một nàng yêu tinh đến với thế giới thực trong lụa ngà và sa-tanh. Mái tóc xoăn đen của cô xõa xuống từ một nút thắt rối đầy nghệ thuật thành những dải lụa ngọc trai rải rác quanh khuôn mặt trái xoan tai tái. Phần cổ vươn cao một cách duyên dáng trên làn da hoàn hảo lộ ra nhờ thân váy cổ vuông rất trễ, cùng kiểu với cái váy đang để lộ ra áo lót trắng của Min. Đường viền cổ áo có những xếp nếp sa rủ lên chiếc áo nịt màu ngà đính cườm đang ghì chặt vòng eo thanh mảnh của cô, thêm nhiều xếp nếp ở cổ tay và số khác buông thõng từ dưới chiếc váy nịt ngực, tách đôi và để lộ một chiếc váy thẳng viền ren dọc hai bên như một chiếc váy phồng rồi kết thúc là viền váy với những nếp gấp nhỏ vừa chạm đến gót giày sa-tanh. Cô xoay người trên bục để nhìn vào gương, và Min nhìn thấy những lớp sa ở sống lưng em cô tỏa ra thêm nhiều ruy băng và xếp nếp hơn nữa cho đến khi phía sau váy trở nên thật sống động,

khẽ nhún nhảy khi Diana di chuyển.

"Chị nghĩ sao?" khuôn mặt Diana trông vô cảm.

Chị nghĩ em trông như một nàng công chúa phát cuồng vì tình dục trong cơn nghiện, nghĩ trong đầu là vậy nhưng Min nói, "Chị nghĩ em thật xinh đẹp," vì điều đó cũng là sự thật.

"Cậu trông thật lộng lẫy," Tệ Hơn vuốt thẳng váy của Di, thứ không hề cần vuốt thẳng.

"Ừ hữ," Ướt Át nói. Min muốn cảm thấy thông cảm với cô ta - thật không dễ dàng gì khi phải nhìn bạn thân cưới người yêu cũ của mình, đặc biệt là khi bạn trông như quỷ sứ trong bộ đồ xanh lá cây kia - nhưng Ướt Át nhu nhược đến mức thật khó có thể đồng cảm được.

"Thứ này vô dụng với một đám cưới vào buổi sáng." Diana chạm vào dải ruy băng thắt nơ ở ngực cô. "Nó cũng không để làm gì vào buổi tối nữa. Nhưng đám cưới của em là vào lúc chạng vạng. Khoảng thời gian kỳ diệu. Nó thay đổi mọi thứ."

"Trông em tuyệt lắm," Min nghe giọng của Diana có vẻ căng thẳng hệt như trong cú điện thoại tối hôm trước. "Em ổn cả chứ?"

Diana quay lại nhìn gương. "Chị sẽ không bị bắt gặp đã chết trong thứ này chứ, phải không?"

"Nếu chị trông như em, thì có thể đấy."

Tệ Hơn đánh giá Min từ đầu tới chân, chăm chú nhìn vào chiếc áo nịt ngực cũng như chiếc áo lót trắng đang bục ra. "Đây không phải phong cách của Min."

"Cô nghĩ thế à?" Min nói. "Vì tôi sẽ mặc chiếc váy nịt ngực tới văn phòng một khi toàn bộ việc này đã xong đấy. Tôi có thể nói chuyện riêng với em gái trong một phút được chứ?"

Tệ Hơn nhướn mày, nhưng Ướt Át chuồn vào phòng thử đồ một cách sung sướng, và khi Min khoanh tay trước ngực kèm theo một cú trừng mắt, Tệ Hơn cũng bỏ cuộc và rời đi.

"Có chuyện gì thế?" Min hỏi Diana, khi Dixie Chicks đã kết thúc bài hát và Martina McBride bắt đầu hát "I love you"một cách vui vẻ không thể chịu được.

"Không có gì," Diana quan sát mình trong gương. "Được rồi, bánh cưới, chúng em đang gặp rắc rối với bánh cưới, nhưng những thứ khác thì hoàn hảo."

"Có phải là Greg không?" Min nghĩ thầm, *Chị sẽ không cưới một tên yếu đuối dù cho hắn có dễ thương và giàu có thế nào đi nữa.* Nếu có ngày cô làm đám cưới, thì đó sẽ là với một người cá tính, ranh mãnh, nhanh nhẹn và thú vị mãi mãi...

"Greg hoàn hảo," Diana nói, giũ nhẹ những xếp nếp khiến cho bằng cách nào đó hông cô trông càng thanh thoát hơn.

"Ồ, tốt," Min nói. "Thế còn cái bánh làm sao?"

"Cái bánh..." Diana hắng giọng. "Chiếc bánh không được đặt kịp lúc."

"Chị tưởng Greg quen biết một thợ làm bánh tuyệt vời," Min nói.

"Anh ấy có," Diana nói. "Nhưng anh ấy... quên mất, và giờ đã quá muộn, nên em phải đi tìm một thợ bánh mới."

"Ai có thể làm một cái bánh nghệ thuật khổng lồ trong ba tuần tới chứ?"

"Đấy không phải lỗi của Greg," Diana bênh. "Chị biết đàn ông đấy. Mấy chuyện như thế này không dựa dẫm họ được. Đấy là lỗi của em vì đã không kiểm tra."

"Không phải tất cả đàn ông đều không dựa dẫm được," Min nói. "Chị đã gặp một tên quái vật thực sự tối qua, nhưng anh ta sẽ có cái bánh đó cho em."

"Chà, Greg không phải là quái vật," Diana nói. "Em thà có một người đàn ông tốt quên bánh còn hơn là một tên quái vật nhớ đến chúng."

“Luận điểm tốt đấy,” Min nói. “Xem này, chị sẽ tìm cho em một cái bánh. Đấy là điều tối thiểu chị có thể làm để bù lại sự rắc rối của chị.”

Diana bỏ qua đống xếp nếp của mình và quay lại. “Có chuyện gì không ổn à? Chị không rắc rối. Chuyện gì vậy?”

“Chị đã mất David, và chị quá béo so với cái áo nịt ngực này,” Min giơ đuôi những chiếc ruy băng lên.

“Chị không béo,” Diana nói, nhưng cô vẫn bước xuống khỏi bục. “Họ hẳn đã gửi nhầm cỡ. Để em xem nào.”

Min tháo chiếc áo nịt ngực, đưa nó ra và dõi theo Diana thành thạo lộn ngược nó vào trong.

“Chuyện gì xảy ra với David vậy?” Diana nói khi cô cau mày nhìn nhãn.

“Chị không ngủ với hắn nên hắn bỏ chị.”

“Tên thối tha.” Diana ngước lên, bối rối. “Chị này, cái này cỡ tám, nó phải vừa chứ.”

“Ở cái xó xỉnh nào vậy?” Min giận dữ nói. “Cỡ bình thường của chị không phải là tám. Ai đã đặt thứ này thế?”

“Mẹ đấy,” giọng bà Nanette vang lên từ đằng sau. “Mẹ cho là con sẽ giảm cân vì đám cưới của em gái mình. Con vẫn đang ăn kiêng chứ, phải không?”

“Có ạ,” Min nghiến răng dằn từng từ một khi quay lại đối mặt với mẹ mình. “Nhưng chúng ta nên thực tế đi. Mẹ đã mua một chiếc áo không vừa.” Cô nhìn xuống nơi hàng cúc nhỏ xíu lôi kéo sự chú ý khi chúng kéo căng ngực cô. “Đại loại thế. Tại sao lại không...”

“Con đã có một năm,” mẹ cô chộp lấy rất nhiều ren từ phần đồ lót. “Mẹ đã nghĩ rằng chiếc áo nịt ngực sẽ bó chặt con lại nếu con nặng hơn vài cân so với mục tiêu đề ra, nhưng con đã có vô khối thời gian để giảm cân.”

Min hít một hơi thật sâu và cởi những cái nút trên váy. "Xem này, mẹ, con sẽ không bao giờ mảnh khảnh cả. Con là người Na Uy. Nếu mẹ muốn có một đứa con gái mảnh khảnh, thì mẹ không nên cưới một người đàn ông có bà tổ là những người chở bò từ đồng cỏ về nhà."

"Con chỉ có nửa dòng máu Na Uy thôi," bà Nanette nói, "và đó hoàn toàn không phải là lời bào chữa bởi vì có hàng tá cô gái Bắc Âu xinh đẹp mảnh khảnh. Con chỉ đang ăn để chống đối mẹ thôi."

"Mẹ, thỉnh thoảng không phải mọi chuyện đều vì mẹ," Min quát lên khi cô giữ chặt váy. *"Thỉnh thoảng nó là do gien."*

"Đừng có lớn tiếng, con yêu," mẹ cô quay lại với Diana khi cô giơ chiếc áo nịt ngực lên. "Chúng ta chỉ cần thắt nó chặt hơn là được."

"Ý hay đấy," Min nói. "Rồi khi con đi qua bệ thờ, mẹ có thể chỉ ra con thật thon thả và Bắc Âu đến thế nào."

"Minerva, *đây là đám cưới em gái con*," bà Nanette nói. "Con có thể hy sinh chút ít."

"Được rồi, được rồi mà," Diana giơ hai bàn tay ra. "Vẫn còn thời gian để may một bộ váy đúng với kích cỡ của Min. Mọi thứ sẽ ổn thôi."

"Ồ, tốt." Min bước lên bục để nhìn vào mình trong tấm gương cao gấp ba cô. Trông cô như một cô hầu gái lôi thôi lếch thếch làm việc trong nhà trọ đằng sau lâu đài, nhặt nhạnh một chiếc váy mà công chúa vứt đi. "Đây không giống chị tí nào."

"Đây là màu sắc tuyệt vời dành cho chị, Min," Diana nhẹ nhàng nói khi bước lên đằng sau cô trên bục, và Min dựa ra đằng sau để vai hai người chạm nhau.

"Em sẽ là cô dâu đáng ngạc nhiên nhất," cô bảo với Diana. "Người ta sẽ há hốc mồm khi nhìn thấy em."

"Cả chị nữa," Diana nói và siết chặt vai Min.

Phải rồi, khi áo nịt ngực của chị nổ tung và ngực chị đập vào mục

sư.

"Mắt chị bị sao thế?" Diana thì thầm bên tai Min, đủ khẽ để bà Nanette không nghe thấy.

"Tối qua tên quái vật đã đụng trúng chị," Min nói và sau đó khi Diana cứng người lại, cô thêm vào, "Chị va phải khuỷu tay anh ta. Không phải lỗi của anh ta."

"Cái áo lót đó không hợp với chiếc váy," bà Nanette nói phía sau họ.

"Không có khả năng mẹ là mẹ kế của con phải không?" Min hỏi cái bóng mẹ cô trong gương. "Bởi vì điều ấy sẽ giải thích rất nhiều điều."

"Đây, con yêu," bà Nanette nói và đưa cô năm chiếc áo lót ren có màu sắc khác nhau. "Vào đó, mặc một trong những cái này vào và mang chiếc cotton ra cho mẹ. Mẹ sẽ đốt nó đi."

"Cái gì cotton cơ?" Diana hỏi.

"Chị đang mặc một chiếc áo lót trắng trơn," Min kể với cô khi bước xuống khỏi bục, hai bàn tay đầy những ren.

Diana mở to mắt và trông nghiêm nghị. "Chà, chị sắp xuống địa ngục rồi."

"Diana," bà Nanette nhắc nhở.

"Chị biết," Min nói khi cô bước về phía phòng thử đồ. "Đó là nơi ở của tất cả những người đàn ông tốt nhất."

"Minerva," bà Nanette kêu lên. "Con đang đi đâu đấy?"

"Hôm nay là thứ Năm," Min nói qua vai. "Con sẽ đi gặp Liza và Bonnie để ăn tối, và con không muốn nói thêm gì về đồ lót của mình nữa." Cô dừng lại ở ngưỡng cửa tới phòng thử đồ. "Hãy đặt một chiếc áo nịt lớn hơn - lớn hơn nhiều, mẹ ạ - và chúng ta sẽ thử lại khi nó đến."

"Không carb," mẹ cô với theo sau khi cô đã vào trong phòng thử

đồ. *"Và không bơ."*

"Con biết là mẹ đã đánh cắp con từ cha mẹ ruột của con," Min nói với lại. "Họ sẽ để con ăn bơ." Rồi cô đóng cửa lại trước khi bà kịp bảo cô kiêng cả đường nữa.

Chương 4

Khi Cal từ chỗ làm về nhà, anh bật chiếc đèn màu trắng trên đầu, đá giày ra, đi vào trong khu bếp màu trắng đằng sau quầy bar ăn sáng cũng màu trắng để tự rót cho mình một cốc rượu Glenlivet. Khi anh rót, nhạc của Elvis Costello phát ra ầm ĩ ở căn hộ bên cạnh, vang vọng bài "She[(1)] " qua bức tường.

"Ôi, Chúa ơi," Cal áp cốc rượu lên trán. Cuộc tình lãng mạn bất ổn của Shanna hẳn đã tan vỡ. Anh vứt cốc rượu lại và đi sang nện cửa nhà cô.

Khi Shanna mở cửa, khuôn mặt xinh đẹp của cô giàn giụa nước mắt dưới mái tóc xoăn mềm mại rối bời. "Xin chào, Cal," cô nói và sụt sịt. "Vào đi."

Anh đi theo cô vào phiên bản rực rỡ của căn hộ nhà anh, nhăn mặt cho đến khi cô vặn nhỏ Elvis xuống một nấc vừa phải. "Kể anh nghe đi."

"Thật là khủng khiếp," cô đi tới giá sách màu đỏ rực và dịch một con búp bê hình thần hộ mệnh của người Hawai có màu sặc rực rỡ khủng khiếp sang bên, lấy ra chai rượu Glenlivet mà cô giữ riêng cho anh.

"Anh vừa uống một cốc rồi," anh từ chối cốc rượu của cô.

"Em cứ tưởng đây là nó rồi." Shanna đặt vị thần lại và chuyển sang ngồi tại cái tràng kỷ to đùng cũ kỹ mà cô bọc bằng một chiếc khăn trải giường Ấn Độ màu tím. "Em cứ nghĩ chuyện sẽ kéo dài mãi mãi."

"Em luôn luôn nghĩ nó kéo dài mãi mãi." Cal ngồi xuống cạnh cô và quàng tay quanh người cô. "Lần này là ai vậy? Anh không theo kịp nữa rồi."

"Megan," mặt Shanna nhăn lại.

"Phải rồi," Cal đặt chân lên cái thùng cổ mà cô dùng làm bàn cà

phê. “Megan khốn kiếp. Em biết đấy, có lẽ em nên thử hẹn hò ai đó cho vui thôi. Hay là tạm ngưng hẹn hò đi, đó là điều mà anh…”

“Megan rất vui tính,” Shanna ngắt lời.

“Megan là một ả xấu xa không biết hài hước là gì,” Cal nói. “Anh không hiểu nổi tại sao em luôn đổ gục trước những người phụ nữ khiến em cảm thấy mình tội lỗi. Tuýp đó luôn khiến anh chạy dài.”

Shanna nhìn anh với vẻ chê trách đầy nước mắt. “Mọi tuýp phụ nữ đều khiến anh chạy dài.”

“Chuyện này không phải về anh,” Cal nói khi Elvis kết thúc với một chữ “She!” ầm ĩ, và lại tiếp tục; Shanna đã đặt chế độ tự động lặp lại. “Em phải có một bài hát chia tay mới đi.”

“Em yêu bài hát này,” Shanna nói.

“Anh cũng từng thích nó,” Cal nói. “Nhưng đó là cách đây nhiều tháng rồi trước khi em tra tấn đầu anh bằng bài này mỗi lần thảm họa mới nhất của em bỏ đi. Em đang hủy hoại Elvis Costello đấy.”

“Không ai có thể hủy hoại Elvis. Elvis là một vị thánh,” Shanna nói.

“Megan không phải là người ghét Elvis sao?” Cal hỏi.

“Không, đấy là Anne,” Shanna chữa lại. “Mặc dù Megan cũng không phải là fan.”

“Chà, có cách rồi,” Cal nói. “Bật nhạc Elvis trong buổi hẹn hò đầu tiên, và nếu cô ta không thích ông ấy, hãy thoát khỏi cô ta trước khi em trở nên gắn bó.”

“Đó có phải những gì anh làm không?” Shanna ngả đầu mình vào cánh tay anh. “Đó có phải là cách anh bình an vô sự rời khỏi tất cả những người phụ nữ ấy không?”

“Chuyện này không phải về anh,” Cal nói. “Mà là về em. Hãy dừng hẹn hò với những kẻ mà em nghĩ mình nên thích lại và dành thời gian với ai đó mà em thấy vui khi ở cùng.”

“Có những người như thế ư?” Shanna hỏi.

“Lúc mới đầu tất cả bọn họ đều thế,” Cal nói và rồi nhớ đến Min. “Chà, ngoại trừ người phụ nữ cùng anh ăn tối hôm qua. Cô ấy gần như đã cư xử chẳng ra sao ngay từ đầu.”

“Tất nhiên là tối qua anh đã hẹn hò với một người phụ nữ,” Shanna quay đầu để nhìn vào anh. “Người ta có thể thả anh vào giữa một căn phòng thay quần áo của đàn ông và rồi anh vẫn sẽ đi ra cùng với một cô gái. Làm sao anh làm được thế?”

Cal cười toe toét với cô. “Sức quyến rũ bẩm sinh của anh.” Anh gần như có thể nhìn thấy cô chuyên viên bảo hiểm đảo tròn mắt khi anh nói câu đó.

Shanna quay đầu đi. “Và điều đáng buồn là, đấy là sự thật. Em không có tí quyến rũ bẩm sinh nào.”

“Có, em có,” Cal nói. “Em chỉ không sử dụng chúng thôi.”

Shanna quay lại nhìn anh. “Em có ư?”

“Khi em không lo lắng về việc gây ấn tượng với vài kẻ ngu ngốc ngạo mạn nào đó, em rất tuyệt,” Cal nói. “Em thông minh, hài hước và khiến người ta vui vẻ.”

“Em ư?”

“Anh rất hay chơi với em, phải không?”

“Ừm, phải, nhưng anh chỉ tỏ ra tử tế thôi.”

“Anh không tử tế,” Cal nói. “Anh ích kỷ tồi tệ. Và từ khi em tỏ rõ là sẽ không bao giờ ngủ với anh, anh dành thời gian cho em chỉ bởi vì em hài hước, đúng chứ? Không tính đến những đêm Elvis sướt mướt đâu đấy.”

“Phải,” Shanna hơi tươi tỉnh lên.

“Chà, tiêu chuẩn hài hước của anh là cực kỳ cao,” Cal nói. “Nên em phải cực kỳ xuất sắc. Chỉ là em hẹn hò với những kẻ tồi tệ nhất anh từng gặp trong đời.”

"Ồ, và tất cả những người phụ nữ anh hẹn hò đều ngọt ngào cả," Shanna đứng dậy và rời khỏi anh.

"Chuyện này không phải về anh cơ mà," Cal nói. "Lý do em tiếp tục tan nát cõi lòng rồi lại bùng cháy là vì em không có tự tin và liên tục chọn những người phụ nữ thích em như thế."

"Em biết." Shanna ngồi xuống chiếc ghế đẩu màu đỏ cạnh quầy ăn sáng và vén chiếc màn vàng cô trang trí ở cửa, với lấy hộp bánh bích quy giăm bông Betty Boop.

"Do đó em nên chọn những người khiến em cảm thấy vui vẻ."

Shanna mở hộp bánh bích quy và lấy ra một cái Oreo. "Em biết."

"Chúng ta đã có cuộc trò chuyện này bao nhiêu lần rồi?"

"Một nghìn lần." Shanna cắn chiếc bánh một cách giận dữ.

"Và mỗi lần, em đều ngược đãi Elvis. Đấy là một bài hát hay thế mà em luôn lạm dụng nó. Sớm hay muộn, em cũng phải trả giá vì điều này."

"Em biết," Shanna nói, miệng nhai miếng bánh Oreo.

"Chọn bài nào có tí tranh đấu trong đó đi," Cal nói. "Đó phải là một bài ca chia tay giận dữ."

"Em luôn thích bài 'I will survive[(2)] ,'" Shanna hào hứng hơn một tí.

"Ôi, Chúa ơi." Cal đứng dậy. Đằng sau anh, Elvis lại bắt đầu hát bài "She" một lần nữa. "Hãy giải thoát cho ông ấy, được chứ?"

Shanna sải bước tới giá sách và tắt Elvis đi. "Anh biết đấy, họ không hề xấu tính khi em gặp họ."

"Có nhớ buổi hẹn hò đầu tiên của em với Megan không?" Cal nói. "Em đã giới thiệu bọn anh ở sảnh ấy?" Shanna gật đầu. "Cô ta đã xin lỗi vì quần áo của em. Lúc đó đáng lẽ anh định tát cô ta nhưng cô ta trông có thể ăn tươi nuốt sống anh."

“Cô ấy có tiêu chuẩn rất cao.”

“Cô ta là một kẻ vênh váo chua cay, thích kiểm soát,” Cal nói. “Đáng ra em nên chấm dứt tổn hại của mình ngay sau buổi hẹn hò đầu tiên.”

“Đó có phải những gì anh làm tối hôm qua không?” Shanna hỏi.

“Chết tiệt, phải,” Cal thừa nhận.

“Chà, em không thể làm thế,” Shanna quay lại với bánh bích quy. “Em không giống anh. Em phải cho mối quan hệ một cơ hội công bằng.”

Cal thở dài. “Được rồi. Tại sao cô ta lại bỏ em?”

Khuôn mặt của Shanna lại nhăn nhó. “Cô ta nói em quá giống một cái thảm chùi chân.”

“Chà, cô ta chùi chân lên em thường xuyên đủ để biết điều ấy,”Cal nói. Shanna òa khóc, và anh đi tới bên cô, choàng tay quanh cô. “Hãy tức giận với cô ta đi, Shan. Cô ta không phải người tốt đâu.”

“Nhưng em đã yêu cô ấy!” Shanna rên rỉ trong ngực anh, phun vụn bánh Oreo lên áo sơmi của anh.

“Không, em không yêu cô ta,” Cal ôm cô chặt hơn. “Em muốn yêu cô ta. Hai chuyện không giống nhau. Em chỉ mới biết cô ta có vài tuần.”

“Mọi việc có thể xảy ra như vậy.” Shanna ngước lên nhìn anh. “Anh chỉ có thể đơn giản là nhận biết thôi.”

“Không,” Cal nói. “Em không chỉ nhìn một ai đó, nghe thấy Elvis Costello hát vang bài ‘She’ trong đầu và yêu ngay được. Tình yêu cần có thời gian.”

“Cứ như thể là anh biết rõ ý.” Shanna thoát ra và cầm hộp bánh của cô lên. “Anh đã bao giờ ở bên ai đủ lâu để yêu cô ấy chưa?”

“Này,” Cal thấy bị xúc phạm.

"Không có câu trả lời chứ gì," Shanna rút về tràng kỷ với bánh quy của mình. "Đó có phải lý do cho việc anh cứ bỏ đi vội vã thế không? Bởi vì ít nhất thì em cũng *cố gắng*."

"Chuyện này không phải về anh," Cal nhắc lại.

"Em biết, em biết," Shanna rút ra một chiếc bánh Oreo nữa. "Chúa ơi, em thật lộn xộn. Muốn một chiếc bánh không?"

"Không," Cal nói. "Hãy tự xem xét lại mình và thử lại lần nữa ngày mai. Nếu em ghé qua văn phòng, anh sẽ đưa em đi ăn trưa trước khi em đi làm."

"Thật là tốt bụng," Shanna nói. "Anh là một người tốt, Cal. Đôi khi em ước gì anh là phụ nữ..."

"Cảm ơn," Cal hồ nghi.

"...và rồi em nhớ ra rằng anh sợ gắn bó và em mừng vì anh là đàn ông. Em có đủ rắc rối rồi."

"Thế là đúng." Cal đặt tay lên nắm cửa. "Bây giờ anh có thể về nhà rồi chứ?"

"Chắc rồi," Shanna nói. "Mai hãy đưa em tới chỗ nào đắt đỏ nhé."

"Anh sẽ đưa em tới quán Emilio," Cal nói. "Cậu ấy cần làm ăn và em thích pesto."

Trong khi Cal đang cố dỗ dành Shanna, Min ghé qua tiệm Emilio để mua salad và bánh mì.

"A, Min đáng yêu!" anh ta reo lên khi cô lần theo anh ta xuống bếp.

"Emilio, bạn thân mến của tôi," Min đáp lại. "Tôi cần salad và bánh mì cho ba người ngay bây giờ và một cái bánh cưới chết tiệt cho hai trăm người trong ba tuần tới tính từ Chủ nhật."

"Ồ," Emilio dựa vào quầy thu tiền. "Bà tôi làm bánh cưới đấy. Chúng có vị giống như..." Anh nhắm mắt lại. "... thiên đường. Nhẹ như lông vũ." Anh mở mắt ra. "Nhưng chúng là bánh ngon kiểu cổ

điển, không có kem đường mềm hoặc chim hạnh nhân ở trên đâu."

"Bà có thể làm bánh và trang trí với hoa tươi không?" Min nói. "Tôi có thể lấy vài hạt ngọc trai thật. Có lẽ nếu bánh được phủ với đồ thật thay vì những đồ mô phỏng bằng đường, người ta sẽ thấy ấn tượng."

"Tôi không biết," Emilio nói. "Nhưng vấn đề là hương vị của chiếc bánh, và nó có vị..."

"Emilio, điều đó thật tuyệt," Min khen ngợi và tưởng tượng phản ứng của bà Nanette với chiếc bánh đó. "Thật không may là, trong trường hợp này, vấn đề là nó trông như thế nào."

"Thế này nhé," Emilio nói. "Tôi sẽ xem xem bà có nhận làm bánh không. Nếu bà đồng ý, bà sẽ dát phẳng nó, và em có thể đặt hoa và ngọc trai lên."

"Tôi ư," Min hồ nghi. "Chà, không phải tôi, nhưng Bonnie có thể làm được, cô ấy có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời. Thế là thỏa thuận xong. Gọi bà anh đi."

Emilio nhấc điện thoại lên. "Vậy là em sẽ đưa Cal tới dự đám cưới à?"

"Tôi sẽ không bao giờ gặp Cal nữa," Min nói.

"Chúa ơi, hai người đều ngốc cả," Emilio nói khi anh ấn số điện thoại. Trong một giây, mặt anh sáng bừng lên. "Bà à?" anh hỏi và bắt đầu trò chuyện bằng tiếng Ý. Từ duy nhất Min nhận ra đượ là "Cal", nó đượm vẻ lo lắng, nhưng khi Emilio gác máy, anh đang mỉm cười.

"Xong xuôi rồi đấy," anh nói. "Tôi đã bảo bà em là bạn gái của Cal. Bà yêu Cal lắm."

"Mọi phụ nữ đều thế." Min hôn má anh. "Anh là người hùng của tôi."

"Thức ăn kia," Emilio gói ba suất bánh mì và salad lại cho cô. Rồi cô về nhà , đi bộ lên ba mươi hai bậc cầu thang tới căn hộ của

Bonnie ở tầng một.

"Vậy," Liza nói khi trả lời chuông cửa hộ Bonnie. "Cậu có muốn giải thích chuyện tối qua không?"

"Tớ có thể vào nhà trước được không?" Min hỏi và lách qua Liza vào căn hộ ấm áp, rực rỡ của Bonnie.

Bonnie đã trang trí bàn làm việc với đồ sứ hoàng gia Doulton Tennyson cùng một lọ thủy tinh cắm đầy hoa hồng. Nó đẹp đến nỗi Min nghĩ, Được rồi, *căn hộ của mình sẽ không bao giờ trông đẹp được thế này, nhưng mình có thể trang trí bàn đẹp hơn. Mình thậm chí còn có thể nấu ăn. Mình có thể bỏ đồ làm bếp của bà mình ra khỏi tầng hầm*. Sẽ rất hay khi nấu ăn như bà cô từng làm. Có thể là nướng bánh.

Những thứ cô không thể ăn.

Min thở dài và đặt các hộp Styrofoam lên bàn của Bonnie.

"Gì thế?" Bonnie chọc vào hộp.

"Món salad tuyệt nhất mà cậu từng được nếm, và thậm chí bánh mì còn tuyệt hơn," Min trả lời và Bonnie đi lấy bát đựng.

"Bánh mì ư?" Liza nói với Min. "Cậu sẽ ăn bánh mì ư?"

"Không," Min nói. "Tối qua tớ đã ăn bánh mì và hôm nay đã phải trả giá cho nó rồi. Các cậu sẽ ăn bánh mì và tớ sẽ thưởng thức thông qua các cậu."

Liza làm mặt trêu chọc khi cô kéo một cái ghế ăn cao của Bonnie ra. "Giống như món tráng miệng vậy, Thống kê, cậu..."

"Cậu mang cái gì đến vậy?" Min hỏi, khiếp sợ câu trả lời.

"Kẹo Swirl Dove vị mâm xôi," Liza đáp khi ngồi xuống.

"Khỉ gió," Min kéo ghế của cô ra. "Sao cậu không bao giờ mang hoa quả thế?"

"Bởi vì hoa quả không phải món tráng miệng," Liza nói. "Giờ thì

hãy giải thích cho bọn tớ xem tại sao tối qua cậu lại rời quầy bar với Calvin Morrisey."

Min đẩy hộp bánh mì đến chỗ của Liza. "David đã cá mười đô với anh ta rằng anh ta không thể lôi tớ lên giường trong vòng một tháng."

Cô thấy họ sững người tại chỗ, Bonnie với một khay thịt gà và rau trên tay, Liza đang mở hộp bánh mì.

"Cậu đang *trêu tớ* đấy à," khuôn mặt giận dữ của Liza đầy nguy hiểm.

"Tớ để anh ta đưa tớ đi vì tớ định sẽ kiếm một bạn hẹn tới đám cưới, và rồi tớ nhận ra rằng mình không thể cặp với kẻ quyến rũ xun xoe đó tận ba tuần, nên tớ đã ăn một bữa tối tuyệt hảo và đi về."

Khuôn mặt của Bonnie rúm lại. "Ôi cưng ơi, thật khủng khiếp."

"Không," Min nói. "Hãy quên Cal Morrisey và ăn đi. Tớ muốn nói chuyện về Diana. Con bé không vui."

"Ướt Át và Tệ Hơn." Liza trao cho Min một cái nhìn hứa hẹn rằng họ sẽ sớm nói chuyện lại về Cal. "Họ có thể khiến tất cả mọi người suy sụp."

Min nhắm mắt lại. "Đừng gọi họ thế. Chiều nay tớ gần như đã gọi Susie là Ướt Át ở phòng thử đồ. Cô ta trông như thể sắp nức nở hết cả buổi."

"Chà, chuyện đó có thể hiểu được," giọng Bonnie đượm vẻ thông cảm. Cô đặt khay thức ăn ở giữa bàn rồi ngồi xuống.

Liza đổ bánh mì vào bát. "Có lẽ Di không nên đề nghị Ướt Át làm phù dâu. Thế gần như là tàn nhẫn."

"Không hỏi còn tệ hơn," Bonnie nói. "Đó có phải là lý do khiến em ấy buồn không Min?"

"Tớ nghĩ là do Greg," Min bắt đầu chén món salad, "nhưng nó sẽ không thừa nhận chuyện đó. Anh ta là người đã quên đặt bánh

cưới."

"Ôi," Liza kêu lên. "Đây là một người đàn ông đang phản đối đám cưới của chính mình. Và hãy đối mặt với điều này, mẹ cậu và Diana đã trói buộc anh ta vào đám cưới."

"Tự anh ta cầu hôn đấy chứ," Bonnie bác bỏ.

"Tớ nghĩ anh ta muốn thời gian đính hôn dài hơn," Min nói. "Nhưng anh ta đã nói 'đồng ý' khi họ định ngày cưới. Anh ta đâu có mất khả năng nói. Anh ta có thể nói 'không' mà."

"Với bác Nanette và Diana ư?" Liza bắt đầu ăn món salad. "Khó có khả năng lắm. Tệ Hơn sẽ trở thành một người tốt trước cả khi Greg có xương sống. Giờ thì cậu hãy nói về Calvin Morrisey và vụ cá cược chết tiệt đó đi. Chúng tớ muốn biết *tất tần tật*."

Nửa giờ sau, salad đã hết, thịt gà còn thừa để trong tủ lạnh, còn Bonnie đang mở một thanh Dove khi Min kết thúc bản tóm tắt về buổi tối hôm qua.

"Chí ít thì anh ta cũng đã đưa cậu về nhà," Bonnie nói. "Thế là tử tế." Cô nghe có vẻ hoài nghi.

"Phải. Và sau đó anh ta đánh vào đầu tớ, nói, 'Hãy sống tốt nhé', và bỏ tớ lại." Min khẳng định lại. "Tớ không thích anh ta, các cậu không thích anh ta, và anh ta không thích tớ. Tớ cho đó là một lý do hoàn hảo."

"Tớ nghĩ toàn bộ những trò tạm biệt đấy chỉ là mưu mẹo," Liza nói với cái miệng nhồm nhoàm kẹo Dove. "Tớ nghĩ anh ta đang khiến cậu mất cảnh giác, và rồi sẽ quay lại. Nếu cậu không cẩn thận, anh ta sẽ quyến rũ cậu vào giường và làm tan nát trái tim cậu."

Min cau mày lại, tức giận với cô. "Tớ trông ngây thơ đến thế à? Tớ biết về vụ cá cược. Mà dẫu sao đi nữa, tớ mới có một kế hoạch."

"Ồ, tốt," Liza nói. "Bởi vì cậu chẳng bao giờ có đủ kế hoạch cả."

Min lờ cô đi. "Tối qua khi đang nghe Elvis hát bài 'Love me tender', tớ chợt nhận ra rằng nếu ông ấy được đầu thai, thì giờ ông

ấy phải khoảng hai mươi bảy tuổi rồi, và tớ không phản đối bạn trai trẻ hơn. Theo thống kê thì, những đám cưới thành công nhất là những đám cưới mà vợ lớn hơn chồng tám tuổi. Nên tớ đã quyết định sẽ chờ Elvis tới tìm mình."

"Cậu sẽ chỉ lớn hơn sáu tuổi," Bonnie nói.

"Phải, nhưng đó là Elvis, nên tớ sẽ cố gắng hơn," Min nói.

"Tại sao lại là Elvis?" Liza hỏi.

"Bởi vì ông ấy luôn nói sự thực mỗi khi hát. Elvis là người đàn ông duy nhất mà tớ có thể tin trong đời."

"Để tớ nói rõ lại xem nào," Liza xỉa thanh Dove đã ăn hết một nửa của cô ra. "Bonnie đang chờ một nhân vật cổ tích để hoàn thiện đời mình, và cậu đang giữ mình chờ kiếp sau của một người ăn bánh xúc xích kẹp chuối rán à."

"Phải," Min đáp và Liza lắc đầu.

"Có lẽ tớ đã tìm ra hoàng tử của mình," Bonnie nói. "Roger rất tốt."

"Roger?" Min hỏi, cố không nhìn Liza giải quyết nốt thanh Dove.

"Bọn tớ đã hẹn hò với bạn của quái vật tối hôm qua," Liza nói với cái miệng đầy kem. "Bonnie đi với anh chàng dáng thẳng đơ ấy."

"Roger rất đáng yêu," Bonnie nói. "Tớ đang nghĩ đến chuyện hủy buổi hẹn tối thứ Bảy và thay vào đó sẽ đi chơi với anh ấy. Tớ sẽ đợi và chờ xem tối thứ Sáu với anh ấy diễn ra thế nào."

"Anh ta đã mời cậu đi chơi à?" Min nhẹ nhõm vì được thoát khỏi chủ đề về Cal. "Kể hết đi."

"Anh ta mời cậu ấy đi chơi tất cả các buổi tối còn lại trong đời cậu ấy," Liza nói. "Anh ta mù quáng vì cậu ấy rồi."

"Thật tốt," Min nhón lấy nốt miếng salad cuối cùng khỏi bát để bù đắp cho việc cô bị thiếu đường. "Vậy là anh ta có tiềm năng hả Bon?"

“Cũng có thể.” Bonnie hơi cau mày, điều cô chưa từng làm bao giờ. “Tớ nghĩ là mình sẽ tiếp tục gặp anh ấy trong vài tuần nữa, và nếu ổn thỏa, tớ sẽ đưa anh ấy về nhà cho Mama đánh giá xem sao.”

Min nhướn mày lên. “Cậu nghĩ là anh ta sẽ chịu băng qua ba bang để gặp mẹ cậu sau hai tuần ư?”

“Anh ta sẽ băng qua cả dãy Andes để kiếm một cái tăm xỉa răng cho cậu ấy,” Liza nói. “Thật đáng khinh.”

“Không, không hề.” Bonnie cau mày nhìn qua que kem của mình. “Thế là ngọt ngào. Và anh ấy nghĩ Cal rất cừ, thật khó hiểu.”

“Vậy là Bonnie đã gặp được người tốt,” Min bảo với Liza, lờ đi đánh giá về Cal. “Vậy cậu đã chọn được tên nào?”

“Tên đần độn nhà quê,” Liza nói. “Anh ta cũng nghĩ Cal là người đàn ông chân chính. Họ giống như nhóm Three Stooges[3] . Chỉ là không buồn cười tí nào.”

“Nhóm Three Stooges có buồn cười tí nào đâu,” Bonnie nói.

“Quá đúng,” Min nói. “Cậu có định gặp lại tên ngốc ấy không?”

“Có.” Liza liếm nốt miếng kem cuối cùng trên que. “Tớ nghĩ là quái vật của cậu sẽ quay lại, và chàng đần của tớ sẽ lảm nhảm một cách thú vị nếu tớ hỏi anh ta vài câu hỏi. Thêm vào đó, có một cô pha chế sống ngay cạnh nhà quái vật mà tớ phải tạo quan hệ.”

“Thôi đi, đừng hỏi vì tớ,” Min nói. “Calvin Morrisey chả có chỗ trong tương lai của tớ.”

“Anh ta sẽ ở trong đấy tối mai,” Bonnie nói. “Anh ta sẽ ở quán The Long Shot với Roger và Tony.”

Min lắc đầu. “Vậy tớ sẽ ở nhà.”

“Không,” Bonnie không vui. “Bọn mình không nhất thiết phải đến đó. Bọn mình sẽ đi một chỗ khác để cậu cũng đến được.”

“Và khiến cậu lỡ hẹn với Roger?” Min xem xét lại. “Không.

Không kể cả khi tớ đủ ích kỷ để gạt bỏ Tình Yêu Thực Sự. Tớ sẽ đi. Dẫu sao tớ cũng muốn nhìn anh chàng Roger đó gần hơn."

"Cậu có chắc Cal thực hiện vụ cá cược đó không?" Bonnie nói.

"Tớ đang đứng ngay đó," Min nói. "Tớ nghe thấy. Bằng chính đôi tai của tớ. Anh ta đã nói, 'Dễ như ăn bánh.'" Điều đó đau đớn hơn mọi thứ khác.

"Bởi vì Roger nghĩ anh ta là cả thế giới," Bonnie nói. "Anh ấy đã kể hết với tớ về anh ta, về ba người bọn họ. Một câu chuyện khá buồn. Họ đã gặp nhau mùa hè lớp ba. Roger nói anh ấy là một kẻ chậm suy nghĩ, Tony không thèm quan tâm đến học hành, và Cal mắc chứng khó đọc viết, nên mọi người đều nghĩ họ đần độn."

"Cal mắc chứng khó đọc viết ư?" Min ngạc nhiên.

"Tony *thực sự* đần độn," Liza nói cùng lúc.

"Không," Bonnie nói, bằng sự kiên nhẫn mạnh mẽ mang nghĩa "rút lui đi."

"Tony không đần độn. Khi anh ấy quan tâm, anh ấy rất thông minh. Và Roger cũng không đần độn, anh ấy chỉ quá cẩn thận, cậu không thể thúc giục anh ấy. Anh ấy cũng giống chú Julian của tớ."

"Ôi, Chúa ơi," Liza nói với trần nhà. "Anh ta giống như gia đình. Tớ sẽ cá với cậu bất kỳ thứ gì rằng Roger là Nếu của cậu ấy cuối tuần này."

"Tớ không cá cược," Min nói. "Bonnie? Nếu của cậu là gì?"

Bonnie hếch cằm ra. "Nếu Roger trở nên ngọt ngào như tớ nghĩ về anh ấy, tớ sẽ cưới anh ấy."

"Ôi trời ơi," Liza nói.

"Hãy để cậu ấy yên," Min nói với Liza. "Cậu ấy có thể có bất kỳ Nếu nào mà cậu ấy muốn. Của cậu là gì?"

Liza thẳng người dậy. "Nếu công việc của tớ không thú vị lên tí nào, tuần tới tớ sẽ bỏ việc."

"Lấy lịch đi," Min nói với Bonnie.

"Tớ không cần," Bonnie đáp ngay. "Cậu ấy bỏ việc lần cuối vào tháng Tám bởi vì cậu ấy bảo là người ta không nên làm việc trong lò lửa."

"Mười tháng," Min nói. "Thế là không tốt. Giai đoạn tập trung của cậu ấy ngày càng ngắn lại."

"Đấy là Nếu," Liza bảo Min. "Tớ vẫn để cửa cho các lựa chọn của mình mà. Tớ nghĩ có thể tớ muốn đi làm phục vụ lại nếu tìm được chỗ nào đó thú vị. Nếu của cậu là gì?"

Min nghĩ về Cal Morrisey, và đầu cô bắt đầu nhức nhối. "Nếu tìm thấy kiếp sau của Elvis, tớ sẽ hẹn hò trở lại. Cho tới khi đó, tớ tạm cắt đứt với các mối quan hệ tình cảm xã hội. Nó hao tâm tổn trí quá."

"Tớ là người phụ nữ tỉnh táo duy nhất trong căn phòng này," Liza nhận xét.

"Tỉnh táo quá mức đấy," Min nói, đoạn đi về nhà để lấy một viên aspirin.

Tối hôm sau, Cal quay lại The Long Shot, cách xa khỏi đầu cầu thang hết mức có thể để chừa cho mình một lối thoát rộng rãi. Roger đứng cách đó tầm ba mét, nhìn Bonnie như thể cô nàng là trung tâm vũ trụ. Bonnie thì đang nhìn Roger như thể cậu ta là một người đàn ông rất tốt mà cô ấy chưa được biết rõ. Cal lắc đầu. Xem Roger hẹn hò cũng như xem đứa bé chập chững biết đi giữa làn giao thông.

Tony ngồi xuống cạnh Cal và đẩy cốc Scot qua. "Tớ nghĩ cậu nên cố lên," cậu ta

hất đầu về phía quầy bar.

"Gì cơ?" Cal nhìn qua Bonnie, thấy một cô nàng tóc đỏ cao, thon thả. Liza của Tony. Rồi cô ta dời chỗ, và anh trông thấy Min đứng ngay đằng sau, mặc một cái áo len chùng màu đỏ có một chiếc mũ ở đằng sau. Roger kéo mũ và nói gì đó khiến cô mỉm cười. "Tuyệt."

Giờ thì anh phải chịu để Min chửi rủa mình thêm một tối nữa.

"Trố mắt nhìn mà chẳng làm gì thật không giống cậu tí nào," Tony nói. "Cậu sẽ thua cuộc mất."

"Tớ đang quan sát Roger và Bonnie," Cal đáp trả.

"Ồ," Tony nhìn qua Roger và nhún vai. " Phải, cậu ta đúng là vô vọng rồi. Chà, một lúc nào đó tất cả chúng ta đều phải chết cả mà."

"Phải rồi, cậu chính là người tớ muốn yểm hộ cho tớ," Cal nói.

"Chà, cậu định làm gì?" Tony nhìn qua vai anh và ngồi thẳng người lên. "Cái khỉ gì thế kia? Họ nghĩ họ đang đi đâu thế?"

Cal quay lại thì thấy bốn người họ trưng dụng một cái bàn poker bên kia quầy rượu. "Không phải chỗ này," anh phấn khởi nói. Rõ ràng là Min cũng đã có một khoảng thời gian tồi tệ y như anh. Đó là lỗi của cô thôi vì không có cách nào làm hài lòng cô hết. Chúa biết là anh đã cố. Chà, ngoại trừ việc đụng trúng cô lúc cuối.

Cô ngồi xuống cạnh Liza, và anh quan sát khi cô ngồi dựa ra sau, duỗi thẳng đôi chân mang quần tất màu đen ra. Chân cô khá là đẹp, bắp chân đầy đặn, săn chắc và cứng cáp, như Min khi nhìn tổng thể vậy.

"Cô ấy sẽ ra đây trong năm phút nữa," Tony nói.

"Mười đô rằng cô ấy sẽ không," Cal quay lại với ly Glenlivet của mình.

"Cá nhé," Tony nói. "Cô ấy muốn tớ."

"Cậu ư?" Cal ngạc nhiên. "Ồ, ý cậu là Liza à." Anh nhìn lại cô gái tóc đỏ đang cười với Min và không hề tỏ ra biết đến sự có mặt của Tony. "Không, cả cô ấy cũng không."

"Ồ, cậu vừa nói về cô mũm mĩm đấy à?" Tony hỏi.

"Đừng gọi cô ấy thế," Cal nói. "Tên cô ấy là Min. Cô ấy là một phụ nữ tốt, trừ cái tính nóng nảy ra." Anh nhìn cô khi cô dựa vào một bên ghế để nói gì đó với Bonnie. "Cô ấy không mũm mĩm. Cô ấy chỉ

có một thân hình hơi bị đầy đặn thôi. Ở mọi chỗ."

"Khung xương đẹp," Tony cố tỏ ra công bằng. "Vậy là cậu đã thất bại, hả?"

"Không," Cal lại quay lưng về phía họ. "Tớ đã mời cô ấy đi ăn tối và cô ấy nhận lời. Rồi tớ đưa cô ấy về nhà và nói tạm biệt. Tớ không hề thất bại."

"Cuối cùng thì cũng có một người phụ nữ mà cậu không tán đổ được," giọng Tony đầy thỏa mãn. "Chuyện đó khá là thất vọng đấy, như thể là một kỷ nguyên đang trôi đi..."

"Tớ đã không hề *thử*," Cal nói.

"...nhưng thật tuyệt khi biết được rằng cậu cũng xỏ từng chân một vào quần [(4)] như tất cả bọn tớ."

"Tớ không đời nào hiểu được câu đó," Cal nói, "Còn có cách khác để mặc quần ư?"

Tony cúi người tới trước. "Mười đô rằng cậu không thể đưa Min ra ngoài tối mai."

"Tớ không muốn đi đâu với cô ấy tối mai," Cal gạt đi.

"Đưa cô ấy đi xem phim đi," Tony nói, "Cậu sẽ không phải nói chuyện gì với cô ấy cả."

"Tony này..."

"Mười đô nào, anh chàng giỏi giang. Tớ không nghĩ cậu làm được việc này đâu."

Cal ngoái qua vai nhìn Min. Ngoài chuyện cười đùa, trông cô không hề thoải mái hơn buổi tối thứ Tư tí nào. Và cô đang lờ anh. Anh lắc đầu với Tony. "Cô ấy sẽ không đi đâu. Không cá cược."

"Chuyện này khó tin đây," Tony nói. "Cậu nhát cáy."

"Tony, ngay bây giờ cô ấy đang ghét đàn ông. Cô ấy vừa chia tay."

"Chà, vậy cậu nên đi đi. Cô ấy đang thất tình," Tony gạ gẫm, "Lợi thế cho cậu đấy. Cậu có thể đưa cô ấy lên giường."

"Tớ không muốn có cô ấy ở trên giường," Cal nói. "Cô ấy hẳn sẽ lạnh lùng chọn bừa tên đàn ông tiếp theo cô ấy ngủ cùng để trả đũa kẻ đã đá cô ấy. Tin tớ đi, đây không phải là một người phụ nữ mà cậu có thể nhắm mắt làm ngơ."

"Úi trời," Tony kêu lên. "Tớ sẽ để mọi thứ dễ dàng hơn vậy nhé. Bữa trưa. Mười đô cá rằng cậu không thể đưa cô ấy đi ăn trưa."

Cal lại nhìn sang Min. Điều gì sẽ mang cô ấy đi ăn trưa được nhỉ? Lúc này cô đang ngồi trên ghế mỉm cười với Roger, như thể đang đánh giá cậu ấy. Bảo vệ bạn cô. Cô ấy không cần bận lòng về Roger. Bonnie sẽ là người phụ nữ may mắn nếu có được bạn anh.

Tất nhiên, Min không hề biết điều đó.

"Cậu cá chứ?" Tony hỏi lại.

Vậy nếu anh đi qua đó và nói...

"Cynthie vừa bước vào," Tony bảo anh.

"Chết tiệt." Cal đứng lên nhưng không nhìn về phía cửa. "Cô ấy ghét quán bar này. Tại sao..."

"Cô ta đang bám theo cậu," Tony nói. "Cô ta hẳn phải thực sự muốn làm đám cưới. Và cô ta đang hướng đến lối này đấy."

"Phải rồi." Cal đứng dậy. "Đi thôi."

"Đi đâu?" Tony không hề nhổm dậy.

"Ra đó để cậu có thể quấy rầy tóc đỏ của cậu trong khi tớ kiếm một cái hẹn ăn trưa và tránh mặt Cyn. Tớ nhận lời cá cược."

"Cậu vừa mất mười đô la đấy, bạn thân ạ," Tony gần như cười ngặt nghẽo. "Tớ đã nhìn thấy vẻ mặt của Min lúc cậu bước vào, và cô ấy không hề vui khi thấy cậu." Anh cũng đứng dậy. "Tớ không thể tin cậu lại cá cược vụ này. Cậu đã đánh vào đầu cô ấy, ngốc ạ. Làm sao cô ấy lại đi chơi với cậu cơ chứ?"

"Mười đô trước," Cal giơ tay ra.

"Cậu phải có cái hẹn trước đã," Tony nói. "Chuyện không tưởng đấy."

"Không, đây là vì cô tóc đỏ không đến chỗ cậu trong năm phút," Cal chữa lại, Tony thở dài và rút ví ra.

Min đang lờ Cal đi và đánh giá Roger, còn Liza thì nhấc ghế để bên tay phải cô và ngồi xuống.

"Vậy," miệng hỏi, tay Liza đưa qua một cốc rum và Coca dành cho người ăn kiêng. "Có gì mới với Di không?"

"Tớ mới gọi con bé hôm nay," Min nhấc cốc lên. "Tớ đã hỏi nó xem liệu mọi thứ có ổn với Ướt Át..." Cô nhắm mắt lại."...với *Susie* hay không, và nó nói, ổn, Susie đang hẹn hò với một người đàn ông rất tốt bụng và cô ta vui vẻ với đám cưới. Và Tệ Hơn... và *Karen* đã nói chuyện với Susie và đảm bảo với Diana rằng Susie rất vui vẻ với đám cưới."

"Cô ta có bị ảo tưởng không?" Liza nói, trong khi một ai đó kéo ghế bên trái Min ra.

"Ai cơ? Ướt Át, Tệ Hơn hay Diana?" Min hỏi lại.

"Tất cả bọn họ," Liza nói.

"Phỏng đoán của mình là Ướt Át đang tỏ ra dũng cảm, Tệ Hơn thì ngu đần, và Diana đang cố phủ nhận," Min quay sang nhìn xem ai đang ở bên trái mình "Ồ," cô thốt lên, khi nhìn thấy Cal đang ngồi đó với hai cái cốc ở trước mặt. Anh vẫn đẹp trai y như hai tối trước, và DNA của cô lại nhảy loạn lên.

"Xin chào cô bé," anh nói và búng nhẹ cái mũ trên áo cô.

Liza khịt mũi và quay sang tán chuyện với Bonnie ở bên kia.

"Ồ, hay đấy," Min nói. "Tối nay anh rõ ràng là người đầu tiên liên tưởng tôi với cô bé quàng khăn đỏ đấy. Tôi sẽ không bao giờ mặc chiếc áo len này nữa."

"Thái độ thù địch," Cal nói. "Cảm giác này thật quen thuộc xiết bao. Đầu của cô thế nào rồi?"

"Cơn đau đến rồi đi," Min nói. "Và rồi lại có thêm tiếng gì đó nữa."

"Tốt. Giờ thì cô có ai đó để nói chuyện cùng rồi. Ai là Ướt Át, Tệ Hơn và Diana, và làm sao mà họ được gọi bằng mấy cái tên khủng khiếp thế?"

"Anh chẳng muốn biết ai trong số họ cả đâu," Min nhấc cốc lên. "Anh đang làm gì thế?"

"Để tôi đoán," giọng Cal đầy cáu kỉnh. "Kia là rum và Coca dành cho người ăn kiêng. Bữa sáng của những người ăn kiêng."

"Anh không còn chỗ nào khác để đi à?"

"Không, Buffy[5] . Số mệnh đã gửi tôi tới đây để dạy cô cách uống rượu với lòng tự trọng." Anh bỏ cốc rum của cô ra xa và đẩy một chiếc cốc của anh lại chỗ cô. "Glenlivet. Hãy uống nó từ từ thôi."

Min cau mày với anh. "Đây là ý tưởng của anh về sự quyến rũ ư?"

"Không," Cal nói. "Tôi không lãng phí sự quyến rũ với cô. Tôi chỉ đang cố giúp cô lớn lên đấy. Phụ nữ đích thực không trộn lẫn rượu ngon với soda ăn kiêng."

"Áp lực từ việc săm soi nhòm ngó," Min nói. "Chẳng bao giờ chấm dứt cả."

"Thử đi," Cal nói. "Một ngụm thôi. Nếu cô ghét nó, tôi sẽ trả lại cho cô thứ hổ lốn này."

Min nhún vai. "Được thôi." Cô nâng cốc lên, làm một hơi và ho sặc sụa khi rượu Scotch thiêu đốt cổ họng cô.

"Tôi nói, ngụm, Dobbs," Cal nói trong khi cô thở dốc. "Lẽ ra cô phải thưởng thức chứ không phải nốc ừng ực như thế."

Đến lúc Min thở lại được, cô bảo anh.

“Cảm ơn. Giờ anh có thể đi rồi.”

“Không, tôi chưa đi được.” Anh dựa vào gần hơn, và bên dưới chiếc áo len, Min bắt đầu cảm thấy cơ thể mình ấm sực. “Tôi có một thỏa thuận dành cho cô.”

Min nâng cốc Scotch lên và nhấp một hớp. Cốc rượu dễ chịu khi bạn nhấm nháp thôi.

Cal dựa vào gần hơn cho đến khi anh gần như thì thầm bên tai cô. “Tôi muốn biết về Bonnie.”

Hơi thở của anh ấm áp bên cổ cô, và Min chớp mắt với anh. “Bonnie? Tôi nghĩ là Roger đang tấn công Bonnie mà.”

“Tôi biết. Đó là lý do tôi muốn biết về cô ấy. Roger...” Cal nhìn qua bàn. “... không giỏi về vấn đề phụ nữ. Tôi muốn biết về bạn cô.”

“Chà,” Min chuẩn bị cho Bonnie một bản báo cáo hoàn hảo.

“Không phải ở đây,” Cal nói, vẫn quá gần. “Tôi nghĩ họ sẽ chú ý. Tôi sẽ gặp cô trưa mai. Cô biết công viên Cherry Hill ở đâu chứ?”

“Tôi đã nghe đến nó,” Min nói. “Tôi không có tài khoản ngân hàng để lên đó và đi dạo quanh.”

“Có một khu pic-nic ở phía bắc công viên. Tôi sẽ gặp cô ở bàn đầu tiên vào trưa mai.”

“Tại sao tôi lại có cảm giác nên có một câu mật khẩu nhỉ?” cuối cùng Min cũng tránh xa anh ra. “Tôi sẽ nói ‘đồ tự phụ’ còn anh nói ‘đồ hợm hĩnh’.”

“Cô muốn biết về Roger không nào?” Cal nói.

Min nhìn Bonnie. Nếu bạn không hiểu cô ấy, cô ấy trông lạc lõng. Nhưng Min thì hiểu, Bonnie là người sôi nổi. “Có.”

“Tốt,” Cal nói. “Hãy để tôi xem giày cô nào.”

“Gì cơ?” Min hỏi lại, còn Cal nhìn xuống gầm bàn. Cô giơ chân ra, và anh nhìn xuống đôi giày cao gót hở mũi. Những sợi dây da

đen tuyền được buộc lại trên mu bàn chân, đối lập với nước da tai tái và móng chân sơn đỏ tươi của cô. "Liza gọi chúng là 'Những ngón chân tù tội,'" cô nói đỡ.

"Cô ấy nói thế ư?" Cal vẫn ngồi im nhìn những ngón chân một lúc thật lâu. "Chà, chúng làm buổi tối của tôi trở nên tuyệt vời. Gặp cô vào trưa mai nhé." Anh đẩy lùi ghế ra sau và rời đi, mang theo cả ly Scotch của anh lẫn cốc rum và Coca ăn kiêng của cô theo cùng.

"Được rồi, tớ không nghe được đoạn cuối," Liza dựa gần cô. "Anh ta đề nghị cậu làm gì thế?"

"Ngày mai tớ sẽ đi ăn trưa," Min đáp, không chắc mình cảm thấy thế nào về chuyện đó. Nếu anh lại thì thầm bên tai cô, cô sẽ phải thụi anh một cú, đó là tất cả những gì cần làm.

"Ở đâu?"

"Công viên Cherry Hill."

"Xì," Liza nói. "Sân bóng mềm của những kẻ Giàu có và Nổi tiếng. Mấy giờ?"

"Trưa."

Liza gật đầu. Rồi cô cất cao giọng và gọi, "Tony."

Min nhìn quanh tìm kiếm và nhìn thấy anh ta đứng ở quầy bar roulette, đưa Cal một tờ mười đô la. "Mình không tin chuyện này," cô cứng người vì tức giận. Tên khốn ấy đã cá cược vụ ăn trưa và cô lại rơi vào cái bẫy đó.

Tony ngước lên và Liza ngoắc ngón tay. Anh ta đi đến, miệng bảo, "Em biết đấy, anh không phải là loại đàn ông mà em có thể làm như thế đâu."

"Trưa mai anh và tôi sẽ đi ăn ở công viên Cherry Hill," Liza nói.

"Được thôi," Tony đồng ý. "Nhưng chỉ bởi vì đằng nào anh cũng sẽ phải làm huấn luyện viên cho một trận bóng mềm ở đó vào buổi sáng thôi."

"Tốt," Liza nói. "Giờ anh có thể đi được rồi."

Tony nhìn cô lắc đầu và quay lại quầy bar với Cal.

"Chà, ít nhất thì anh ta cũng dễ bảo," Min nhận xét.

"Đừng có cái ý nghĩ nói vâng vào trưa mai đấy," Liza nói.

"Đấy là *buổi trưa*," Min chữa lại. "Trong ánh sáng ban ngày rực rỡ. Trong một công viên công cộng."

"Cậu đã nói sẽ không đi gặp anh ta nữa, và anh ta vẫn đưa được cậu đi ăn trưa."

"Tớ có lý do cho chuyện đó mà," Min liếc mắt giận dữ về quầy bar. Cal vẫn ở đó, nhưng giờ có cả cô nàng tóc nâu hôm thứ Tư đang dịch lại gần anh ta trong bộ váy chéo vai màu xanh nước biển. Cũng dễ hiểu. Quái vật. "Tớ sẽ ổn thôi, tin tớ đi, tớ biết anh ta là loại người gì." Cô liếc nhanh một cái nữa đến chỗ quầy bar, nơi Cal có vẻ như đang tránh xa khỏi váy chéo vai. Giả vờ làm cao cơ đấy, đồ đểu.

"Phải rồi, vậy thì tớ cũng sẽ trông chừng cái lưng cho cậu," Liza nói. "Và nếu nó chạm xuống cỏ, Calvin sẽ mất đi một phần thân thể đấy."

"Cậu bé đó, cậu thực sự không thích anh ta phải không?" Min hỏi.

"Tớ nghĩ anh ta đã cược với Tony rằng anh ta có thể có buổi hẹn ăn trưa đó," Liza nói.

"Tớ cũng nghĩ vậy," Min nói.

"Hãy xem xem ngày mai cậu có thể làm gì đó khủng khiếp với anh ta không," Liza gợi ý.

"Đang lên kế hoạch rồi," Min nói.

Sau một buổi sáng thứ Bảy nữa hết sức chật vật để bắt mười bốn cậu bé tám tuổi chơi bóng chày, dù đã biết trước là khó khăn, Cal không hề có tâm trạng kiên nhẫn chịu đựng thêm cả Min. Dẫu thế, anh vẫn chộp lấy thùng lạnh từ ô-tô, dừng lại cạnh quầy hotdog từ

thiện để mua đồ ăn trưa và đến gặp cô ở bàn pic-nic mà họ đã hẹn. Cô chưa đến nên anh trải một cái khăn bàn cũ lên chiếc bàn gỗ tếch to kềnh - Cherry Hill không keo kiệt những tiện nghi đó - đặt giỏ lên rồi ngồi lên bàn, cảm thấy vui sướng vì bị cho leo cây. Thật là một ngày đẹp trời, công viên dày đặc những tán cây rậm rạp, lũ trẻ đã ra về và không có người nào chê bai anh cả.

Rồi từ sau những thân cây, Min bước vào công viên theo những lối nhỏ rải sỏi quanh co. Vẫn là chiếc áo len dài tay màu đỏ, nhưng lần này cô mặc kèm với váy kẻ ca-rô đỏ đen, chiếc váy bay phấp phới khi có gió nhẹ thổi qua. Tóc cô vẫn được buộc trên đỉnh đầu. Cô sải thành từng bước dài thong thả khi bước đến chỗ anh, và mặt trời làm rực những sắc vàng trên mái tóc của cô. Khi đã đến gần hơn, cô mỉm cười với anh, và bất chợt việc không bị cho leo cây lại trở nên tuyệt hơn. Và khi anh chìa tay mình ra để giúp cô ngồi lên bàn, cô do dự rồi cầm lấy tay anh. Các ngón tay của cô ấm áp, dễ chịu khi cô nhón người lên ngồi cạnh anh trên bàn.

"Xin chào," cô mở lời và anh cười toe toét với cô.

"Xin chào," anh đáp. "Cảm ơn vì đã tới."

"Cảm ơn vì đã mời tôi." Min thả túi xuống chiếc ghế dài bên dưới họ. "Đưa tôi mười đô."

Cal chớp mắt. "Gì cơ?"

Min mỉm cười với anh, nụ cười rực rỡ như mặt trời. "Tôi định sẽ khiến cho bữa trưa của anh tồi tệ như địa ngục trần gian vậy, nhưng hôm nay thật là một ngày đẹp trời nên tôi quyết định tận hưởng nó. Anh đã cá với Tony mười đô rằng anh có thể đưa tôi đi ăn trưa."

"Không hề," Cal chối.

Nụ cười của Min biến mất.

"Tony đã cá với tôi mười đô rằng tôi có thể đưa cô đi ăn trưa."

Min đảo tròn mắt. "Gì cũng được. Đưa tôi mười đô nếu không tôi sẽ bỏ mặc anh ở đây và rồi anh sẽ phải trả lại Tony mười đô cộng thêm mười đô nữa bởi vì anh thua cuộc."

"Tôi nghĩ tôi đã thắng khi cô nói, 'Đồng ý'," Cal chợt thấy thích thú với Min nhiều hơn.

"Cố mà giải thích điều đó với Tony ấy," Min nói.

"Được rồi," Cal nói. "Nếu chúng ta chia đôi nó ra thì thế nào?"

Min giơ tay ra và ngoắc ngoắc ngón tay. "Mười đô, Cậu bé Quyến rũ."

Cal thở dài và rút ví ra, cố không cười toe toét với cô. Cô lấy mười đô, cầm túi lên, nhét tờ tiền vào đó rồi rút ra một tờ hai mươi khác và đưa nó cho anh.

"Cái gì đây?" Cal nói.

"Đó là hai mươi đô tiền taxi anh đưa tôi hôm thứ Tư," Min nói. "Tôi đã quên trả lại cho anh."

"Vậy là giờ tôi lãi mười đô."

"Không, giờ anh hòa vốn. Đấy là hai mươi đô ban đầu của anh. Tôi không có quyền gì với nó cả vì anh đã không hề sàm sỡ tôi."

Cal ngước lên nhìn mặt trời. "Ngày hôm nay thật tuyệt vời."

"Tôi không nghĩ anh sẽ tán tỉnh trên một cái bàn pic-nic," Min nói. "Thực tế thì, tôi không thấy anh tán tỉnh tôi tí nào hết, nên hãy cất nó đi và kể cho tôi nghe tất cả những gì anh biết về Roger."

"Tôi cũng rất vui được gặp cô," anh nói, và nụ cười của cô nở rộng.

"Xin lỗi. Tôi đã quên mất hứng thú của anh với những câu chuyện phiếm. Vậy anh thế nào trong mười bốn giờ qua kể từ lần cuối chúng ta nói chuyện, mà có tám giờ trong số đó anh đang ngủ?"

"Ổn. Thế còn cô?"

"Tuyệt diệu. Còn phải làm thế này bao nhiêu nữa trước khi chúng ta bàn tới chuyện Roger và Bonnie?"

"Cô là một người phụ nữ rất thực tế," Cal nhận xét. Và khi Min co

chân lên để gấp chân lại, anh nhìn thấy đôi giày của cô, một đôi sandal kỳ quặc chủ yếu toàn dây ruy băng kèm theo một bông hoa đỏ rực rỡ trên mu bàn chân. "Ngoại trừ đôi giày của cô."

"Đừng lấy giày tôi ra làm trò cười." Min ngọ nguậy các ngón chân sơn móng đỏ dưới bông hoa. "Tôi yêu đôi giày này. Liza đã tặng tôi làm quà Giáng sinh." Cô cởi các sợi ruy băng, tháo đôi giày ra và đặt chúng lên bàn đằng sau cô, vỗ về các cánh hoa trước khi cô quay lại với anh.

"Tôi có thể hiểu tại sao cô yêu chúng," Cal bị xao lãng trước những ngón chân của cô. Khi cô phủ váy lên chúng, anh thêm vào, "Chúng rất là Elvis."

Cô nhướn mày. "*Anh* là một fan của Elvis ư?"

"Hàng đầu đấy," Cal nói. "Cả cô cũng vậy hả?"

"Ồ, dĩ nhiên rồi." Trông Min có vẻ bối rối, và rồi cô nói, "Chà, tôi đoán điều đó cũng dễ hiểu. Anh là ác quỷ trá hình[(6)] ."

"Gì cơ?" Cal hỏi lại, và rồi anh nhận ra. "*Elvis Presley* á."

"Chà, tất nhiên, Elvis Presley," Min nói. "Còn ai khác... *ồ*. Các thiên thần muốn đi đôi giày đỏ của tôi. Elvis Costello." Cô nhún vai. "Ông ấy cũng được."

Cal lắc đầu, không thể tin được. "Phải."

"May mà đây không phải là một buổi hẹn hò," Min vui vẻ nói. "Nếu không thì sẽ có một khoảng lặng ngượng nghịu khi chúng ta cố quay lại khoảnh khắc trước đó."

Cal cười tươi với cô. "Cô đã từng có một khoảng lặng ngượng nghịu trong đời mình chưa, Dobbs?"

"Không nhiều," Min nói. "Còn anh?"

"Chưa hề." Cal đổ chiếc túi đựng hotdog ra khỏi giỏ. "Được rồi. Roger và Bonnie. Hãy ăn hotdog trong khi chúng ta nói chuyện nào."

“Hotdog á?” Min kêu lên, cùng tông giọng cô thường dùng khi nói “Cô-ca-in á?”.

“Những thứ đó không tốt cho anh đâu.”

“Chúng là protein,” Cal cáu kỉnh. “Cô có thể ăn mà. Chỉ việc bỏ qua phần bánh thôi.”

“Chất béo,” Min nói.

“Tôi tưởng chất béo ổn trong thực đơn không carb chứ,” Cal nhớ lại cảnh Cynthie ngấu nghiến con tôm sốt bơ.

“Đúng thế, nhưng tôi đang áp dụng thực đơn giảm cân không chất béo Atkin,” Min nói.

Cal nhìn cô, ngờ vực. “Cái thực đơn đó chừa lại *những gì* cho cô ăn thế?”

“Không nhiều,” Min nhìn chiếc hotdog với vẻ khao khát rõ ràng.

“Chúng chỉ là xúc xích thôi mà.”

“Ồ, chết tiệt,” Min kêu lên.

“Hôm nay là thứ Bảy,” Cal nói. “Hãy tận hưởng một tí đi.”

“Đó là những gì anh nói ở quán Emilio hôm thứ Tư. Tuần này tôi đã vi phạm rồi.”

“Thứ Bảy là ngày đầu tiên của tuần mới. Lại vi phạm tiếp đi.”

Min cắn môi, và gió lại nhẹ thổi xào xạc qua các tán cây, làm mép váy bay đến gần chỗ anh hơn.

“Tôi đã mua Coca ăn kiêng để đền bù đây,” anh mở thùng ướp lạnh. “Ngoài ra, cuộc đối thoại này thật chán ngắt.”

“Phải rồi, xin lỗi.” Cô nhận lấy lon nước anh đưa và mở nó ra. “Thực sự xin lỗi. Không có gì buồn tẻ hơn việc nói về thức ăn.”

“Không,” Cal nói. “Nói chuyện về thức ăn rất tuyệt. Nói về việc

không ăn mới buồn tẻ.” Anh rút ra một cặp sandwich được bọc trong giấy sáp và đưa nó cho cô. “Ăn đi.”

Min nhìn chiếc hotdog, thở dài và mở nó ra. “Anh là đồ quái vật.”

“Bởi vì tôi đang cho cô ăn ư?” Cal nói. “Tệ đến thế nào chứ? Chúng ta là người Mỹ. Chúng ta ăn nhiều. Đấy là kiểu của Mỹ.”

“Hotdog là kiểu của Mỹ ư?” Min nói và rồi dừng lại. “Ồ. Tôi đoán là thế, phải không nào? Cùng với bóng chày và bánh táo.”

“Cô có thể chơi bóng chày,” Cal nói và cắn miếng hotdog của anh.

Min nheo mắt nhìn chiếc áo phông của đội anh. “Kia không phải là loại áo phông dành cho bóng chày à?”

“Phải,” Cal nói. “Vì tội lỗi của mình[7] , tôi dạy bọn trẻ chạy quanh các gôn mỗi sáng thứ Bảy. Một ngày nào đó, chồng cô cũng sẽ làm điều này, trong khi cô ngồi trên khán đài và cổ vũ những đứa con bé bỏng. Đó là cái giá cô phải trả cho quyền tự do.”

“Tôi không định có con,” Min nói và cắn miếng hotdog của mình.

“Không ư?” Cal hỏi lại, và rồi bị xao lãng trước nét mặt ngất ngây của cô khi cô nhai. Xúc xích cũng ngon thật đấy, nhưng đâu có ngon đến thế.

Cô nuốt xuống và thở dài. “Món này thật tuyệt vời. Bố tôi thường lén đưa chúng tôi ra ngoài ăn xúc xích mỗi lần có hội chợ, bất kể ở đâu miễn là lái xe tới được. Mẹ tôi hẳn sẽ giết ông nếu bà biết được. Anh có biết đã bao lâu rồi tôi mới được nếm một cái bánh hotdog không? Đó là thiên đường đấy.”

“Nó trông như thiên đường vậy,” anh nói. Và rồi khi cô cúi xuống cắn một miếng nữa, tay giữ miếng xúc xích trên giấy sáp để đỡ những mẩu vụn rơi vãi, anh nhìn xuống cổ áo chữ V của chiếc áo len đỏ thùng thình và rất nhiều da thịt khêu gợi đầy đặn trong lớp ren đỏ chặt khít cứ thế mà rơi vào tầm mắt. Tony hẳn sẽ bị đau tim mất, anh nghĩ và rồi nhận ra chính anh cũng hơi mê mụ. Ngọn gió lại thổi qua lần nữa, nhẹ đưa váy cô phủ lên bàn tay anh đang chống trên bàn, và nó mơn trớn, nhẹ nhàng, dịu dàng.

"Vậy," anh dịch tay đi. "Được rồi. Tại sao cô lại không muốn là một phần của lối sống Mỹ?"

Cô đang nhai miếng bánh, mắt nhắm nghiền, và khi nhìn xuống áo len của cô lần nữa, đầu óc anh hiện ra những suy nghĩ đen tối. Sau đó cô nuốt xuống và nói, "Tôi phải sinh con để là một công dân Mỹ tốt ư? Chẳng cần. Có hơn bốn triệu trẻ em được sinh ra trên đất nước này mỗi năm. Quá đủ người sống lối sống Mỹ rồi. Nếu điều đó làm anh lo lắng, anh có thể có thêm vài đứa để bù vào phần của tôi."

"Tôi ư?" Cal thoát khỏi cơn mê muội. "Tôi không muốn có con. Tôi chỉ ngạc nhiên là cô cũng không. Cô sẽ là một người mẹ tuyệt vời."

"Tại sao?" Min dừng lại với chiếc xúc xích đang nửa đường đến mồm cô.

Bởi vì cả người cô trông mềm mại. Bởi vì cô trông như thể được sinh ra để trở thành người mẹ mà anh muốn có đến chết cơ đấy. "Bởi vì cô trông dễ chịu lắm."

"Ôi Chúa ơi, *phải rồi*," Min trợn trừng với anh. "Đó hẳn là lời ca tụng mà mọi phụ nữ đều khao khát."

Cô cúi người tới để cắn xúc xích, và anh nhìn đến đờ đẫn khi ngực cô ép vào lớp ren lần nữa.

"Một người mẹ dễ chịu vô cùng quyến rũ, nếu câu đó làm cô thấy khá hơn."

"Hơi tốt hơn," cô nói, theo tầm mắt của anh nhìn xuống. "Anh đang nhìn vào áo len của tôi."

"Cô đang cúi người tới trước. Cả đống ren đỏ đó ở ngay kia."

"Ren rất tuyệt, hử?"

"Ồ, phải."

"Mẹ tôi lại thắng lần nữa rồi," Min nói và cắn miếng hotdog.

Cal cầm chiếc hotdog của anh lên. "Làm sao mẹ cô lại liên quan

đến chuyện này?"

"Bà thích xen vào mọi chuyện." Min nuốt xuống, cau mày. "Vậy nếu anh không thích trẻ con, sao anh lại đi huấn luyện chúng làm gì?"

"Tôi không nói mình không thích trẻ con," Cal cố nghĩ về thứ gì khác ngoài ren đỏ của Min. "Tôi nói tôi không muốn có con. Có sự khác biệt đấy."

"Luận điểm tốt đấy. Nhưng tôi vẫn hỏi, tại sao lại là công việc huấn luyện?"

"Tôi bị ép buộc," Cal nói. "Cả hai bọn tôi. Harry cũng ghét bóng chày như tôi ghét việc huấn luyện vậy."

"Harry là ai?"

"Cháu trai tôi."

"Tại sao hai người không trốn đi?"

"Hóa ra là còn những đứa trẻ khác trong đội ngoài Harry," Cal nói. "Ai biết chứ?"

"Thú vị đấy. Vậy anh ra đây mọi sáng thứ Bảy ư?" Min lắc đầu. "Đó hẳn phải là một hành động cưỡng ép tài tình."

"Tôi đã bị hạ gục bởi người giỏi nhất." Anh đưa một miếng rau lên miệng và cắn nó. "Cũng không tệ lắm đâu. Roger và Tony làm phần lớn mọi việc. Họ thích việc này mà."

"Roger," Min nói. "À phải, Roger. Tôi có vài câu hỏi về Roger đây."

"Không phải Tony ư?"

"Tony đang để ý đến Liza," Min nói. "Nếu Tony hóa ra là một kẻ xấu xa, Liza sẽ cho anh ta đi đời."

"Tony rất khó bị đánh gục đấy," Cal nói, "nhưng tôi hiểu ý của cô rồi. Vậy ra Bonnie không như thế ư?"

"Bonnie không phải người dễ dụ dỗ," Min nói. "Cậu ấy thông minh và mạnh mẽ nhưng cậu ấy có một điểm yếu. Cậu ấy tin vào chuyện thần tiên, rằng có một người đàn ông duy nhất trên đời này dành cho cậu ấy. Và cậu ấy nghĩ rằng cậu bạn Roger của anh là hoàng tử của mình với chút dấu hiệu cỏn con. Vậy nên hãy kể cho tôi nghe về Roger đi."

"Roger là chàng trai tốt nhất mà tôi biết," Cal nói. "Và cậu ấy điên cuồng vì Bonnie. Cậu ấy sẽ đau khổ lắm nếu cô ấy rời đi. Hãy kể cho tôi nghe về Bonnie đi."

Min nhúc nhích trên khăn trải bàn khi cô với tới lon Coca, và Cal dõi mắt theo, nhận thức mọi cử động của cô, đường cong mềm mại trên cổ cô khi chiếc áo len trượt xuống vai, sự thoải mái trong cơ thể tròn đầy kia khi cô ngửa ra sau và mỉm cười với anh, chỗ phồng lên ở bắp chân dưới chiếc váy kẻ ca-rô khi nó bị thổi ra chỗ anh lần nữa. "Bonnie," cô nói, đưa tâm trí anh quay lại với chủ đề đang được nhắc đến, "đã dành một năm rưỡi để tìm kiếm tràng kỷ. Tràng kỷ rất quan trọng, chúng ở ngay sau giường trong bảng xếp hạng đồ nội thất, nhưng kể cả thế tôi vẫn nghĩ một năm rưỡi là quá lâu cho một chiếc tràng kỷ."

"Đúng vậy," Cal tán thành, cố nghĩ về Roger thay vì các đường cong. "Nhưng..."

"Rồi đêm nọ, khi bọn tôi đang trên đường đi xem phim, cậu ấy đã dừng lại trước cửa sổ của một cửa hàng đồ nội thất và nói, 'Chờ một chút.' Rồi cậu ấy đi vào trong đó và mua một cái tràng kỷ đắt khủng khiếp trong khoảng năm phút." Min cúi người xuống lần nữa, khiến Cal lại nhìn xuống áo len của cô và nghĩ, *Đừng làm thế nữa, tôi sắp bị đau đầu vì nóng máu mất*. "Cậu ấy đã phải dùng hết hai thẻ tín dụng riêng," Min tiếp tục, "và cậu ấy phải mất đến hai năm mới thanh toán xong xuôi, nhưng đó là một chiếc tràng kỷ tuyệt vời và Bonnie không bao giờ hối hận. Đến khi cậu ấy bọc lại nó, lớp bọc cho thấy cái ghế đó sẽ tồn tại mãi với thời gian."

"Tuyệt," mắt Cal vẫn dán chặt vào chiếc áo len. Cô đang hít thở thật nhẹ nhàng, chỉ vừa đủ nhô lên hạ xuống để...

"Xin chào," cô nói và anh ngẩng phắt đầu lên. "Không phải tôi

không hãnh diện, nhưng tôi đang cố gắng làm rõ một điều. Roger là tràng kỷ mới của Bonnie. Cậu ấy luôn chắc chắn rằng một ngày nào đó hoàng tử của mình sẽ hiện ra, và cậu ấy từng hẹn hò rất nhiều để tìm kiếm. Giờ thì cậu ấy chỉ mới nhìn Roger một cái và đã đinh ninh rằng anh ta là người đó, và cậu ấy sẽ mua anh ta chỉ trong có một phút. Nên nếu anh ta không phải một người đàn ông tốt, thì tôi muốn biết ngay bây giờ để có thể khuyên nhủ cậu ấy. Hãy bảo tôi rằng anh ta không phải một kẻ tồi tệ đi."

"Roger cũng mất đến một năm để mua một cái tràng kỷ," Cal hồi phục lại.

"Loại tràng kỷ nào thế?" Min nói.

"Loại La-Z-Boy khiến người ta không muốn đứng dậy. Tôi nghĩ nó có màu nâu."

Min gật đầu. "Bonnie đã mua một bộ tràng kỷ cùng với nệm được bọc hoa văn kiểu William Morris màu ngọc bích."

"Tôi nghĩ mình hiểu từ 'bộ' nghĩa là gì," Cal nói, "Những từ còn lại, chắc cô đang nói bằng tiếng Trung Quốc."

"Tràng kỷ của Roger sẽ bị nướng đấy," Min hỏi. "Anh ta có phiền lòng không?"

"Cô ấy có thể chặt nó ra để nhóm lửa ngay trước mặt cậu ấy và cậu ấy cũng sẽ không chớp mắt."

"Anh ta có thể chăm sóc cho cậu ấy chứ?" Min nói. "Cậu ấy chắc là sẽ không cần đến điều đó đâu, nhưng lỡ mà..."

"Cậu ấy sẽ nhảy vào lửa để cứu cô ấy nếu cần thiết. Cô không có gì cần lo lắng về Roger đâu. Cậu ấy là chàng trai tốt nhất mà tôi biết. Nếu tôi có em gái, tôi sẽ để Roger cưới nó. Bonnie mới khiến tôi lo lắng. Cô ấy có cái nhìn trịch trượng thường mang nghĩa là cô ấy thích chỉ đạo mọi người xung quanh. Và vì cô ấy quá bé nhỏ, hẳn là có hội chứng Napoleon ở đây..."

"Không," Min nói. "Cậu ấy rất tốt. Roger là một anh chàng may mắn đấy." Cô ăn nốt miếng hotdog cuối cùng rồi liếm một vết tương

cà chua khỏi ngón tay cái, và Cal lại quên bẵng suy nghĩ của mình. "Vậy là cả hai đều ổn và chúng ta không có gì phải lo lắng," cô chùi tay lên khăn ăn.

"Phải," Cal nói. "Bữa tráng miệng thì sao?"

"Tôi không ăn tráng miệng," Min nói.

"Thật ư? Thật đáng ngạc nhiên làm sao."

"Ồ, cứ châm chọc tôi đi. Tôi đã kể với anh là có một chiếc váy phù dâu..."

Cal nhấc một gói giấy sáp ra khỏi thùng ướp lạnh. "Bánh doughnut," anh nói, nhưng trước khi anh kịp tiếp tục, một giọng nói lanh lảnh quá đỗi quen thuộc vang lên từ phía sau.

"Cháu có thể có một cái không?"

Anh thở dài và quay lại nhìn đứa cháu trai có mái tóc đen, người gầy nhom, dáng vẻ lôi thôi đang đứng ở cuối bàn pic-nic. "Không phải giờ cháu nên ở nhà rồi sao?"

"Họ lại quên rồi," Harry cố làm cho giọng nói hết sức thống thiết. Việc cậu bé đeo một cặp kính cận và quá nhỏ bé so với tuổi cũng tăng thêm phần hiệu quả. Cậu bé ngó qua Cal. "Chào cô ạ," cậu rụt rè chào Min.

"Min," Cal trừng mắt với Harry. "Đây là cháu trai tôi, Harry Morrisey. Cậu bé vừa đi về. Harry, đây là cô Min Dobbs."

"Chào cháu, Harry," Min vui vẻ nói. "Cháu có thể lấy toàn bộ chỗ doughnut này."

Harry tươi tỉnh lên.

"Không, cháu không được." Cal rút điện thoại ra. "Rồi cháu lại nôn hết chúng ra cho mà xem."

"Biết đâu là không thì sao ạ." Harry rụt rè tới gần túi bánh hơn.

"Cháu còn nhớ thảm họa bánh cupcake phải không?" Cal nói khi

anh bấm số chị dâu.

"Cậu bé không thể có một cái ư?" Min mỉm cười với Harry khi cậu lại gần hơn. Khuôn mặt cô dịu dàng và tốt bụng, và cả Cal lẫn Harry đều chớp mắt nhìn cô một lúc bởi vì cô trông thật xinh đẹp.

Rồi trong khi Cal nghe chuông điện thoại, Harry nhìn chiếc váy của Min và dùng ngón tay chọc chọc.

"Harry," Cal nhắc nhở, và Min kéo một chiếc sandal ra.

"Đây," cô nói với Harry, và cậu bé lại chọc bông hoa.

"Chúng là *giày* mà," Harry nói, như thể cậu bé đang quan sát một vật gì đó kỳ lạ.

"Phải rồi," Min nhìn cậu bé, nghiêng nghiêng mái đầu.

Harry lại chọc bông hoa lần nữa. "Chúng không thật."

"Không," Min nói. "Chúng chỉ để vui thôi."

Harry gật đầu như thể đó là một ý tưởng mới, mà Cal nhận ra, chắc chắn là như thế. Không có nhiều bông hoa mềm mại trên ngón chân sơn đỏ trong thế giới của Harry.

Min với lấy túi giấy và đưa cậu bé một cái bánh doughnut.

"Cảm ơn cô Min," Harry vẫn đóng giả là một cậu bé mồ côi bị ngược đãi.

"Đừng tin vào hành động của nó," Cal nói với Min.

"Không đâu." Min cười toe toét với Harry. "Cháu trông có vẻ đang làm tốt đấy, cậu bé."

"Cháu vừa phải chơi bóng chày," Harry tỏ vẻ thiểu não. "Kia có phải là hotdog không ạ?"

"Không," Cal nói. "Cháu biết là cháu không được phép ăn thịt đã qua xử lý. Đi ra ngồi trên cái ghế kia và ăn bánh doughnut của mình đi."

"Cậu bé có thể ăn ở đây," Min vòng tay quanh cậu tỏ vẻ bảo vệ.

Harry, không hề ngu ngốc, dựa vào hông của Min.

Mình cá rằng chỗ đó mềm mại, Cal nghĩ, và rồi nhận ra anh gần như đang ghen với đứa cháu trai tám tuổi của mình. "Harry," anh cảnh cáo, nhưng rồi chị dâu anh trả lời điện thoại. "Bink? Chị quên đón con trai chị này."

"Reynolds," tông giọng của Bink ngân nga hoàn hảo. "Đây là lượt của anh ấy."

"Anh ấy không có đây," Cal nói.

Bink thở dài. "Tội nghiệp Harry. Chị sẽ đến đó ngay. Cảm ơn cậu, Cal."

"Làm gì cho chị cũng được, chị yêu ạ," Cal tắt máy và nhìn sang Harry. "Mẹ cháu đang đến. Hãy nhìn mặt tốt của vấn đề, cháu có một cái bánh doughnut và mẹ, thay vì không cái bánh nào và bố."

"Hai cái bánh doughnut," Harry thương lượng.

"Harry, cháu là đồ khôn lỏi," Cal nói. "Cháu không thể ăn hai cái bánh doughnut. Giờ thì đi chỗ khác chơi nào. Đây là một buổi hẹn hò. Sau bảy năm nữa, cháu sẽ hiểu nó có nghĩa là gì."

"Đây không phải là một buổi hẹn hò," Min nói. "Cậu bé có thể ở lại."

Harry gật đầu buồn bã với cô. "Không sao ạ."

"Ồ, thôi nào, Harrison," Cal kêu lên, biết rõ Harry đang lợi dụng tình huống này. "Cháu đã có một cái bánh doughnut rồi. Đi ra chỗ ghế kia và ăn đi."

"Được rồi ạ," Harry chán chường lê bước băng qua bãi cỏ tới một cái ghế Lutyen gần đấy, chiếc doughnut nằm chặt trong bàn tay bé nhỏ bẩn thỉu của cậu.

"Cậu bé thật dễ thương," Min cười nhẹ nhàng. "Bink là ai thế?"

“Chị dâu tôi,” Cal nhìn Harry, trong mắt anh trông cậu vẫn gầy gò, lôi thôi và cáu kỉnh. “Tôi không thấy có gì dễ thương hết. Nhưng nó không phải một đứa trẻ hư.”

“Bink,” Min nhắc lại, như thể đang cố suy nghĩ về cái tên đó.

“Nó là tên tắt cho Elizabeth,” Cal giải thích. “Elizabeth Margaret Remington - Pastor Morrisey.”

“Bink,” Min nói. “Được rồi.”

Cal cầm một cái doughnut lên. “Đến lượt cô, Dobbs.”

Min lùi lại. “Ồ không. Không, không, không.”

Anh ngả người tới để vẫy nó dưới mũi cô. “Đến đây, hãy phạm lỗi một tí đi.”

“Tôi ghét anh,” Min nói, mắt cô dính chặt vào chiếc doughnut. “Anh là một con quái vật và một tên dụ dỗ xấu xa.”

Cal nhướn một bên mày lên. “Tất cả chỉ vì một cái doughnut ư? Đến đây nào. Một cái sẽ không giết chết cô đâu.”

“Tôi sẽ không ăn doughnut.” Min dời mắt ra xa cái bánh. “Anh có điên không? Có tận mười hai gram chất béo trong một cái đấy. Tôi chỉ còn ba tuần để giảm chín ki-lô-gam. Tránh xa tôi ra.”

“Đây không phải là một cái bánh doughnut tầm thường đâu,” Cal xé nó ra làm hai trước mắt Min, kem sô-cô-la và lớp phủ vỡ ra như sương giá, miếng bột mềm mại tan ra thành từng mẩu vụn. “Đây là một cái bánh Krispy Kreme phủ kem sô-cô-la. Đây là trứng cá muối, là Dom Perignon, là Mercedes-Benz của bánh doughnut.”

Min liếm môi. “Tôi không biết rằng anh là người hâm mộ bột đâu đấy,” cô cố lùi lại xa hơn, nhưng cơn gió đã thổi váy cô lại chỗ Cal lần nữa, và lần này anh dịch đầu gối qua để ghim chặt nó xuống.

Anh xé một miếng vừa miệng từ một nửa chiếc bánh. “Nếm thử đi,” anh dựa người vào gần hơn để giữ mẩu bánh dưới mũi cô. “Đi nào.”

"Không." Min ngậm chặt miệng lại, và rồi nhắm chặt cả mắt nữa, khiến mặt cô méo mó.

"Ồ, thật là người lớn làm sao." Anh vươn tay bịt chặt mũi cô lại, và khi cô mở miệng ra định phản đối thì anh nhét luôn miếng doughnut vào.

"Ôi Chúa ơi," cô kêu lên, và khuôn mặt Min giãn ra khi miếng bột tan ra trong miệng, rồi cô nhoẻn miệng cười.

Cal cũng thấy thoải mái và nghĩ bụng, *Cho người phụ nữ này ăn cũng giống như chuốc rượu cho cô ấy say vậy.*

Khi cô nuốt xuống và mở to mắt, anh lại đưa ra một miếng khác để có thể nhìn thấy nét mặt ấy lần nữa. "Đến đây nào, Dobbs."

"Không," Min giật lùi lại. "Không, không, ôi không."

"Cô cứ nói thế mãi," Cal nói. "Nhưng ánh mắt cô lại bảo rằng cô muốn nó."

"Thứ tôi muốn và thứ tôi có thể có là hai chuyện khác hẳn nhau." Min ngả người ra xa hơn, làm váy căng ra, nhưng mắt cô đang dính chặt lấy chiếc doughnut. "Mang thứ đó tránh xa tôi ra."

"Được rồi." Cal ngồi lùi lại và cắn một miếng bánh trong khi cô giương mắt nhìn, cuộc tấn công ồ ạt của đường khiến anh xao lãng một khắc cho đến khi Min cắn môi, hàm răng trắng bóc của cô tạo thành vết lõm trên chốn mềm mại đó. Tim anh tăng tốc, và cô lắc đầu với anh.

"Đồ tồi," cô thốt lên.

Anh lại cắn miếng doughnut và cô dằn dỗi, "Thế là đủ rồi, tôi đi đây," đoạn cúi người tới trước để kéo chiếc váy từ dưới người anh. Cô vừa mới nói, "Anh có thể bỏ..." thì anh ấn ngay một miếng doughnut khác vào miệng cô và quan sát môi cô che lại thứ ngọt ngào ấy. Khuôn mặt cô lộ vẻ sung sướng tuyệt đẹp, miệng cô mềm mại và bĩu ra, bờ môi dưới đầy đặn sáng lấp lánh vì kem. Và khi cô liếm nốt chỗ sô-cô-la cuối cùng khỏi môi, Cal nghe thấy một luồng hơi dồn lên đột ngột trong tai. Luồng hơi đó chuyển thành một lời thì thầm -

người NÀY - và anh thở sâu hơn. Kế đó, trước khi cô kịp mở mắt, anh cúi người xuống hôn cô, nếm vị sô-cô-la cùng hơi nóng của miệng cô, và cô chết lặng trong một khoảnh khắc rồi hôn lại anh, ngọt ngào và mạnh mẽ, xóa nhòa mọi suy nghĩ mạch lạc. Anh để cho mùi vị, hương thơm và hơi ấm của cô cuốn trôi anh đi, chìm sâu trong cô, và khi cuối cùng cô rời ra, anh gần như ngã xuống vạt váy của cô.

Cô ngồi đối diện với anh, chiếc áo len phồng lên xẹp xuống dưới những hơi thở gấp gáp, đôi mắt đen của cô lấp lánh, hoàn toàn thức giấc, đôi môi khêu gợi hé mở, mở ra cho anh, và rồi cô nói.

"Nữa," cô thì thào, anh nhìn vào mắt cô và đến với cô.

Chương 5

Mắt Cal đen huyền như sô-cô-la, và Min hốt hoảng khi anh lại cúi xuống. Cô chống tay lên ngực anh, bảo, "Không, chờ đã," còn anh nhìn xuống và nói, "Được," rồi lấy một miếng doughnut khác lên. Cô mở miệng ra để nói, "Không," và anh nhét luôn mẩu bánh vào. Cô nhắm mắt lại, hơi nóng trong miệng cô làm kem tan ra, và hương kem lan tỏa khắp mọi nơi, biến thành khoái lạc. Và khi cô mở mắt ra, anh đã ở đó.

Anh ngả người tới trước hôn cô thật nhẹ nhàng, miệng anh vừa khít với cô đến mức cô run rẩy. Cô thưởng thức hơi nóng của anh, liếm sô-cô-la khỏi môi anh, cảm thấy lưỡi anh ở trên lưỡi cô, nóng bỏng và có sức tàn phá. Cho đến khi anh dừng lại, cô thở hổn hển, choáng váng và nhức nhối muốn có thêm nữa. Anh giữ chặt mắt cô, trông cũng sững sờ y hệt, nhưng cô chả bị lừa gạt một xíu nào đâu, cô biết rõ anh là kiểu người nào.

Chỉ có điều cô không thèm quan tâm.

"Nữa," cô nói, và anh với tay lấy bánh, nhưng rồi cô nhắc lại, "Không, anh ấy," và tóm lấy áo anh để kéo anh vào gần hơn. Lần này anh hôn cô thật mạnh mẽ, bàn tay anh đặt sau đầu cô, và cô ngã vào lòng anh khi ánh sáng chói lòa nổ tung sau mi mắt của cô. Cô cảm nhận được tay anh trên eo mình, trượt nóng bỏng bên dưới chiếc áo len, máu trong huyết quản dâng lên cuồn cuộn và cảm xúc trong đầu cô bật thốt lên, người NÀY.

Rồi đột nhiên anh giật nảy mình về phía trước và đập mạnh vào cô.

"A ui?" cô rên lên, và anh nhìn ra đằng sau, trong khi vẫn đang giữ chặt lấy cô bằng cả hai tay.

"Cái *quái quỷ gì vậy?*" Cal nói.

"Tôi nói là," Liza giơ ví da lên, "anh đang làm gì vậy?"

"*Trông giống như tôi đang làm gì chứ?*"

"Tớ cắn vào môi rồi," Min chạm tay lên môi.

Cal quay lại và kéo ngón tay cô ra, mặt anh đỏ bừng lên và đầy vẻ quan tâm. Anh ở gần cô đến nỗi cô nhoài cả người tới trước khi tim cô đập thình thịch, và anh cũng phản ứng y hệt vậy, mắt anh lại khép hờ lần nữa. Trong đầu cô chỉ nghĩ, Ôi, chúa ơi, vâng. Thế rồi Liza giật mạnh cánh tay Min và gần như lôi cô xuống khỏi cái bàn.

"*Xuống* khỏi đó, Thống Kê," Liza nói trong khi đầu Min thì đang quay cuồng.

"Tony," Cal rít lên qua kẽ răng.

"Xin lỗi, anh bạn," Tony nói. "Cô ấy không thể kiểm soát được."

"Bọn tớ mới vừa ăn tráng miệng." Min lùi lại xa hết mức có thể với Cal vẫn đang ngồi trên váy cô. *Mình biết thế là ngu ngốc*, cô bảo bụng, cố không nhìn anh, *nhưng mình còn muốn thêm nữa.*

"Tráng miệng á?" Liza nhìn xuống bàn. "Cậu vừa ăn doughnut ư?"

"Ồ," Min thú nhận, cảm giác tội lội xóa bớt trạng thái mê mụ của cô.

"Cô là gì thế?" Cal trừng mắt với Liza. "Cảnh sát calo à? Đi chỗ khác đi."

"Không," Liza vặc lại. "Tôi nghĩ cậu ấy nên ăn hết số bánh doughnut mà cậu ấy muốn. Tôi chỉ không muốn anh cho cậu ấy ăn chúng."

"Tại sao?" Cal cực kỳ tức giận.

"Bởi vì anh là Morrisey Dám làm mà không Dám chịu, và cậu ấy là bạn thân của tôi." Liza kéo mạnh cánh tay Min lần nữa. "Đi thôi. Bonnie đang đợi."

"Tôi *là gì cơ*?"

Min cố lùi lại tí nữa, nhưng Cal vẫn đang ngồi trên váy của cô.

Thực sự thì thế cũng ổn.

"Bonnie đang ngồi trên ghế công viên và nói chuyện với Roger ở đằng kia." Tony bảo với Liza. "Cô ấy có thể không để ý."

"Sao lại không để ý được," Liza nói. "Cậu ấy có thể." Cô chỉnh Min với một cái nhìn trừng trừng. "Chúng ta đã nói về chuyện rồi. Rời khỏi bàn đi."

Phải rồi, Min nghĩ. *Mình không muốn đâu.*

Đối diện với cô lúc này, dẫu là đang nổi khùng trong ánh nắng, Cal trông còn tuyệt vời hơn thường lệ. Nhưng khi trạng thái mụ mị đã qua đi, cô nhớ ra tại sao mình không nên ở đây. "Làm ơn cho tôi rút lại váy của mình với?" cô khẽ nói, và anh xoay người vừa đủ để cô có thể kéo mảnh vải ra. "Cảm ơn anh nhiều. Vì bữa trưa. Tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt diệu."

"Ở lại đi," anh bảo, và cô nhìn sâu trong mắt anh rồi ngẫm nghĩ, Ồ, vâng.

"Không," Liza kéo Min rời khỏi bàn khiến cô suýt ngã xuống bãi cỏ.

"Cô ấy có thể tự quyết định," Cal nói.

"Thế à?" Liza bước một bước lại gần anh. "Hãy nói với tôi rằng anh hiểu cậu ấy. Nói với tôi rằng anh quan tâm đến cậu ấy. Nói với tôi rằng anh sẽ yêu cậu ấy cho đến ngày tận thế đi."

"Liza," Min kéo tay cô.

"Tôi chỉ vừa gặp cô ấy ba ngày trước," Cal nói.

"Vậy thì *anh đang làm gì mà lại hôn cậu ấy như thế?*" Liza quay lưng lại với anh. "Đi thôi, Min."

"Cảm ơn vì bữa trưa," Min nói trong khi Liza nắm chặt tay lại. Cô với tới đôi sandal ở trên bàn và tóm được sợi ruy băng, nhưng rồi Liza lôi cô đi qua các thân cây.

Khi họ đã khuất dạng, Cal quay sang bảo Tony, "Tớ không thể

quyết định xem nên thuê người giết cậu hay tự mình ra tay."

"Không phải tớ, Liza chứ," Tony thanh minh. "Và thực sự là cô ấy đã gọi tên Min rồi chọc vào sườn cậu vài lần trước khi lấy ví đánh vào sau đầu cậu." Mắt anh chuyển hướng tới chỗ cái bàn. "Ê, hotdog kìa." Anh ngồi lên bàn và với lấy một miếng sandwich.

"Người phụ nữ đó bị điên rồi," Cal xoa xoa đầu. Lúc này đây hơi nóng đang dịu bớt bởi Min đã đi rồi, nhưng điều đó không khiến anh hạnh phúc hơn tí nào. "Thế là hành hung."

"Cô ấy điên ấy à?" Tony mở một cái xúc xích ra. "Thế còn cậu?"

"Đấy không phải chuyện gì ghê gớm lắm." *Thêm mười phút nữa và chúng ta sẽ chẳng mặc gì cả. Đấy hẳn sẽ to chuyện đấy.*

"Hãy bảo Harry thế ấy," Tony nói. "Chuyện này hẳn là phải nhiều hơn những gì cậu bé cần biết về những việc chú Cal làm lúc rỗi rãi rồi."

"Harry?" Cal sực nhớ và nhìn ra chỗ Harry vừa ngồi. Cậu bé vẫn đang ở đó, chỉ có điều giờ có thêm một cô gái tóc vàng mảnh dẻ đứng cùng. Bink. Cal nhắm mắt lại và những ký ức về hơi nóng của Min biến mất. "Hãy bảo tớ rằng không phải Bink cũng vừa nhìn thấy bọn tớ đi."

"Chịu. Cô ấy không ở đó khi bọn này tới đây, nên cô ấy có thể chỉ bắt gặp màn kết thúc hoành tráng thôi. Tớ đang ngồi lên cái khỉ gió gì thế này?" Anh kéo từ dưới khăn trải bàn ra một chiếc giày gắn hoa đỏ.

"Của Min đấy," Cal hồi tưởng lại cảm giác dễ chịu về những ngón chân của cô. "Khi nào có cơ hội, cậu đưa nó cho Liza nhé. Nếu được thì nhét vào họng cô ấy luôn thể."

"Phải rồi, cứ như rằng tớ sẽ nhớ không bằng," nói rồi Tony thả chiếc giày vào thùng ướp lạnh.

Cal lại lấy nó ra trước khi đá kịp làm ướt bông hoa và cố không nghĩ về Min. "Hóa ra Bonnie là một cô nàng tử tế, nên Roger sẽ ổn thôi." Anh xoay chiếc sandal của Min trong tay. Nó là một chiếc giày

kỳ cục với một cái gót hơi nhọn hẳn sẽ lún xuống đất khi cô băng qua bãi cỏ, còn bông hoa ngớ ngẩn kia thì sẽ trở nên rối beng nếu cô đi trong trời mưa, và nó cũng rất kích thích.

"Roger không hề ổn đâu," Tony nói với cái mồm nhồm nhoàm xúc xích. "Cậu ta sẽ cưới đấy."

"Thế không chết được," Cal cố tưởng tượng xem tại sao một người thực tế như Min lại đi một đôi giày thế này. Nhưng rồi rõ ràng là Min phải có một mặt không thực tế, nếu không thì cô ấy đã chẳng hôn anh trên một cái bàn pic-nic. Cảm xúc dâng lên khi anh nghĩ về chuyện ban nãy xóa nhòa mọi âm thanh trong một khoảnh khắc. "Gì cơ?" anh nói.

"Tớ vừa nói, vâng, đó là lý do khiến cậu chạy trốn Cynthie." Tony nhắc lại.

"Chà, hôn nhân không dành cho tớ, nhưng với Roger thì có lẽ là có," Cal thả chiếc giày xuống bàn. "Cậu ấy chưa bao giờ đánh giá cao sự phấn khích."

"Phải rồi," Tony nói. "Và nếu Bonnie là một người phụ nữ tốt, sau cùng có thể tớ sẽ sống ở ga-ra nhà họ."

"Thêm tin tốt lành cho tớ đấy," miệng nói vậy nhưng tâm trí Cal lại nghĩ về Min, đầy đặn và nóng bỏng dưới bàn tay anh - Không. Anh không cần thêm sự thù địch trong đời mình. Nếu muốn tình dục tuyệt hảo, anh luôn luôn có thể quay lại với Cynthie, ít nhất thì cô ta cũng chưa bao giờ tỏ ra xấu tính. Anh cố gợi lại những ký ức về Cynthie để phủ lên những ký ức về Min, nhưng cô ta dường như chỉ là hai màu xám và trắng bên cạnh Min nóng giận gợi cảm, làm người ta nóng người lên, cùng những đôi giày hở mũi rực rỡ.

"Gì vậy?" Tony hỏi.

"Còn lại cái hotdog nào không?" Cal nói. "Những cái mà cậu chưa ngồi lên ấy?"

Tony tìm được một cái dưới một nếp gấp trên tấm khăn và thảy nó qua. Cal mở bánh ra và cắn một miếng, quyết tâm tập trung vào một giác quan không bị Min làm ảnh hưởng. Rồi anh nhớ đến nét

mặt cô khi nếm món xúc xích này, và tưởng tượng ra khuôn mặt cô như thế với cơ thể di chuyển bên dưới anh, nóng bỏng và khêu gợi, môi cô ướt...

Ồ, chết tiệt.

"Vậy cậu định nói gì với Harry?" Tony hỏi.

"Về chuyện gì?"

"Về chuyện cậu vừa xử Min trên bàn pic-nic," Tony nói. "Hai người trông có vẻ khá nóng bỏng."

"Tớ định nói với nó là tớ sẽ giải thích chuyện này khi nó lớn hơn," miệng bảo vậy nhưng Cal lại nghĩ, *Bọn mình mới nóng bỏng làm sao. Và giờ bọn mình đã xong việc.* "Lớn hơn nhiều," đoạn anh quay lại thùng lạnh lấy một lon bia.

"Được rồi, *tại sao* bọn mình lại phải về?" Bonnie hỏi khi họ đang ở trong chiếc mui trần của Liza và Min đã bị đẩy xuống ghế sau.

"Bởi vì Min vừa đá lưỡi với một tên đút doughnut." Liza ngoái qua ghế nhìn Min, kẻ tội lỗi, và lắc đầu.

Bonnie quay lại để cũng có thể nhìn qua ghế. "Cậu đã ăn doughnut sao?"

"Ừ," Min vẫn đang cố kéo mình thoát khỏi cơn mê mụ. "Cứ làm như là chuyện ghê gớm lắm."

Bonnie gật đầu khi Liza khởi động xe. "Anh ta hôn có giỏi không?"

"Có," Min nói. "Khá giỏi. Rất giỏi. Đẳng cấp thế giới. Phi thường. Đã đánh thức tớ dậy ngay lập tức. Cộng thêm đó là những cái bánh doughnut, chúng thật tuyệt vời." Cô lại nghĩ về Cal, nóng bỏng cùng hối thúc, và khi Liza bắt đầu xuống khúc quanh vòng ra đường, Min nằm xuống ghế sau trước khi lại ngã xuống vì cơn choáng váng còn sót lại. Thật tốt khi được ngả lưng xuống thế này, nhưng buồn thay là cô chỉ có một mình.

“Cậu mất trí rồi phải không?” Liza nói qua thành ghế.

“Chỉ trong một hoặc hai phút đó thôi,” từ dưới ghế, Min đáp lại, mắt quan sát các ngọn cây di chuyển trên đầu. “Tớ đã khá là thích nó.” Rất thích.

“Cậu biết không,” Bonnie nói với Liza, “Có thể anh ta thành thật đấy. Anh ta trông thực sự vui vẻ với cậu ấy. Thậm chí cả Roger cũng nói thế.”

“Ồ, thật mừng nếu Roger nói vậy,” Liza nhại lại.

“Đừng lấy Roger ra giễu cợt,” giọng Bonnie đầy vẻ cảnh cáo.

“Được rồi,” Min lại ngồi dậy vì mọi thứ xung quanh cô đã trở lại bình thường. “Giờ thì tớ ổn rồi. Rất thực tế.” Cô nhặt chiếc giày của cô lên để gỡ các sợi ruy băng ra. “Vậy Tony thế nào?”

“Hơi thú vị,” Liza nói. “Ngừng ngay việc đổi chủ đề đi. Cậu định sẽ làm gì về Cal?”

“Không gặp anh ta nữa,” Min đưa mắt tìm chiếc giày thứ hai. “Ồ, vì Chúa. Tớ làm rơi một chiếc giày rồi. Chúng ta phải quay lại.”

“Không,” Liza từ chối và tiếp tục lái.

“Chúng là đôi giày yêu thích nhất của tớ,” Min cố gắng tỏ ra thật chân thành.

“Mọi đôi giày của cậu đều là những đôi giày cậu ưa thích nhất,” Liza bác bỏ, “Chúng ta sẽ không quay lại đó.”

“Cậu ổn chứ?” Bonnie nói với Min.

“Tớ rất ổn,” Min gật đầu như một người điên. “Cal đã kể với tớ về Roger. Cậu có lời chúc phúc của tớ.”

“Dựa trên lời nói suông của tên quái vật Calvin,” Liza chêm vào.

“Tớ có cách làm anh ta tiết lộ bí mật.” Min nói. “Tớ biết cách trị anh ta mà.”

"Phải rồi, tớ đã thấy cậu trị anh ta," Liza nói. "Cậu thật yếu ớt."

"Ồ, thôi nào," Min rên lên, cảm giác tội lỗi khiến cô tức giận. "Tớ đã nghe về vụ cá cược. Tớ biết chuyện gì đang diễn ra. Tớ sẽ không gặp lại anh ta nữa. Đặc biệt là từ khi cậu la hét và chửi bới anh ta." Cô nghĩ về lúc Cal dựa lại thật gần, ngực anh rắn chắc thế nào khi áp vào tay cô, miệng anh nóng bỏng thế nào trên miệng cô, cảm giác tuyệt vời thế nào khi bàn tay anh đặt trên ngực cô. "Dù vậy tớ đã biết bằng cách nào mà anh ta có được tất cả những người phụ nữ đó rồi," cô vui vẻ nói. "Hóa ra là không phải chỉ nhờ sức quyến rũ thôi đâu."

"Có lẽ cậu nên gặp lại anh ta," giọng Bonnie nghe có vẻ trầm tư. "Tớ nghĩ thỉnh thoảng chỉ đơn giản là cậu phải tin."

Thế có thể tốt đấy, Min thầm nghĩ.

"Bonnie," Liza nói. "Cậu có muốn cậu ấy bị tổn thương bởi cùng một tên đã làm tan nát trái tim chị họ cậu và thực hiện vụ cá cược đó với David không?"

Thế sẽ rất tệ đấy, Min lại nghĩ.

"Không," Bonnie đáp, có sự hồ nghi trong giọng nói của cô.

"Vậy thì không thêm một lời cổ vũ nào về việc tin vào những con cóc nữa," Liza nói.

"Không phải chúng biến thành hoàng tử khi cậu hôn chúng à?" Bonnie hỏi lại.

"Đó là ếch," Liza nói. "Hai sinh vật hoàn toàn khác biệt."

"Phải rồi," Min cố đẩy Cal ra khỏi tâm trí. "Cóc không phải là ếch. Mà là quái vật. Hoàn toàn là vậy." Rồi cô thở dài, "Nhưng anh ta thực sự có những cái bánh doughnut ngon tuyệt," và nằm lại xuống ghế để hồi phục các giác quan cho minh mẫn.

David đang yên vị ngồi xem ti-vi vào chiều Chủ nhật khi chuông điện thoại reo lên. Hắn nhấc máy lên và nghe thấy giọng Cynthie. "Hôm nay Cal và Min đã ra công viên," cô ta nói. "Anh ấy đã hôn cô

ta. Đó là sự vui sướng, một dấu hiệu tâm lý có thể đưa họ vào trong...”

“Chờ đã,” David ngăn lại và hít một hơi thật sâu. Là vì vụ cá cược chết tiệt đó. Cal sẽ làm mọi việc chỉ để giành phần thắng.

“Anh ấy đã đút doughnut cho cô ta,” Cynthie nói tiếp. “Anh ấy đưa cô ta đi pic-nic và rồi...”

“Min đã ăn doughnut ư?” David lạnh người trước ý nghĩ ấy. “Min không ăn doughnut. Min không ăn đồ có carb. Cô ấy không bao giờ ăn carb với tôi.”

“Và mỗi lần anh ấy cho cô ta ăn một miếng, anh ấy lại hôn cô ta.”

“Tên khốn,” David tỏ ra hằn học. “Chúng ta làm gì đây?”

“Chúng ta phải làm gì đó với những thứ khiến họ cảm thấy thu hút, tạo ra niềm vui, làm cho họ nhớ ra lý do họ muốn chúng ta,” Cynthie nói. “Ngày mai hãy đưa cô ta đi ăn. Làm cho hoàn hảo vào. Khiến cô ta cảm thấy mình đặc biệt và được yêu thương, cho cô ta niềm vui, và giành lại cô ta.”

“Tôi không chắc,” David nhớ lại vẻ mặt của Min khi hắn đá cô. Ý tưởng ban đầu là để cô lẽo đẽo quỳ gối theo sau hắn, không phải là hắn đến với cô.

“Tôi sẽ đi ăn trưa với Cal,” Cynthie nói như thể hắn chưa từng mở miệng. “Tôi đã án binh bất động, hy vọng anh ấy sẽ tự mình quay lại, nhưng giờ không còn thời gian cho chuyện đó nữa. Tôi sẽ có anh ấy trên giường trước món tráng miệng, và điều đó nên chấm dứt toàn bộ chuyện này.”

“Min vẫn đang tức giận với tôi,” David nói. “Tôi nghĩ là vẫn còn quá sớm cho một bữa trưa.”

“Ồ, thế là quá nóng nảy thật.” Một khoảng im lặng thật lâu và rồi Cynthie lên tiếng, “Gia đình cô ta. Có phải anh từng nói cô ta cần họ tán thành người yêu của mình?”

“Phải rồi,” David sực nhớ. “Mẹ cô ta phát cuồng lên vì tôi.”

"Vậy anh tiến tới đi," Cynthie giục. "Gọi cho mẹ cô ta và kể cho bà ấy nghe sự thực về Cal và phụ nữ ấy."

"Không được," David nhớ lại sự thiếu hứng thú của bà Nanette về bất cứ chuyện gì không liên quan đến calo hoặc thời trang. "Hôn phu của em cô ấy. Greg. Tối nay tôi sẽ gọi anh ta."

"Chuyện đó có ích gì?"

"Anh ta sẽ kể ngay với Diana," David nói. "Tối nào anh ta cũng gặp cô ấy. Và vì lẽ còn sống chung với gia đình nên cô ấy sẽ kể với bố mẹ mình thôi. Bố cô ấy rất bao bọc gia đình."

"Tốt đấy," Cynthie tán thành.

"Anh ta đã cho cô ấy ăn doughnut thật à?" David vẫn nhăn nhó trước ý nghĩ ấy.

"Từng miếng một," Cynthie nói.

Đồ con hoang. Hắn ta đang làm thế vì vụ cá cược chết tiệt kia. Sau tất cả những câu đao to búa lớn về việc đê tiện nhưng không nhớp nhúa, hắn ta lại đi quyến rũ Min với doughnut và rồi quay lại để hốt mười nghìn đô của mình. Calvin Morrisey vĩ đại lại chiến thắng.

Sẽ không nếu mình làm gì đó.

"David?" Cynthie gọi.

"Hãy tin tôi," David đáp thật dứt khoát. "Min vừa mới ăn miếng doughnut cuối cùng của cô ấy rồi."

Vào thứ Hai, Roger đi làm muộn. *Chắc là do Bonnie đây mà*, Cal nghĩ, điều ấy lại khiến anh nghĩ về Min, thật là lố bịch.

"Gì thế này?" Tony ngạc nhiên. "Tớ là người cuối cùng đến chỗ làm. Đó là truyền thống mà."

"Bonnie." Roger ngáp khi ngồi xuống bàn làm việc của mình. "Tối qua bọn tớ đã nói chuyện khá muộn."

“Nói chuyện,” Tony ngồi trên mép bàn làm việc. “Ít ra thì cậu cũng có thể làm tình chứ.”

Roger nheo mắt lại.

“Được rồi, giờ thì tất cả chúng ta đã ở đây…” Cal nói.

“Tớ sẽ cưới Bonnie,” Roger bảo Tony. “Cậu không nói chuyện kiểu đó về người phụ nữ cậu lấy làm vợ.”

“Xin lỗi,” Tony nói. “Tớ sẽ không bao giờ kết hôn nên tớ chả biết mấy chuyện đó.”

“…chúng ta cần lên kế hoạch cho hội thảo Winston…”

“Cậu sẽ biết khi cậu tìm thấy đúng người,” Roger nói.

“Chẳng có người như thế tồn tại đâu,” Tony phản đối.

“*…và hoàn thành gói công việc này*,” Cal cất cao giọng.

“Cô ấy có nụ hôn tuyệt vời,” Roger nhìn ra ngoài cửa, hẳn là về hướng mà anh cho là có Bonnie. “Các cậu đã từng hôn như thế bao giờ chưa, nụ hôn mang lại cảm giác tất cả mọi thứ đều chính xác tuyệt đối và đơn giản là thổi tung đỉnh đầu cậu ấy?”

“Chưa,” Tony trông có vẻ ghê tởm.

“Rồi,” Cal nói, và Min quay lại với anh, theo sau đó là hết thảy vẻ đẹp rực rỡ nóng bỏng và mềm mại của cô. Cả hai người kia đều quay sang nhìn anh, và anh đánh trống lảng, “Chúng ta có thể làm việc bây giờ chưa? Bởi vì chúng ta sắp sửa bắt đầu ăn kem và tán dóc về cảm giác của chúng ta trong khoảng một phút nữa, và tớ không nghĩ là chúng ta có thể thoát khỏi chủ đề đó.”

“Tớ sẽ bắt đầu với các hóa đơn,” Roger đi tới bàn làm việc của mình.

Cal dựa người vào ghế, mở một tập tin trên máy tính và nghĩ về Min. Trước đó, anh không hề có ý định hôn hít gì hết, và sau đó anh đã nhảy xổ vào cô. Một cơn bốc đồng điên rồ nào đó đã đẩy anh vào lòng cô. Và cô cũng chả giúp gì. Đáng lẽ cô nên tát anh xây xẩm mặt

mày, nhưng thay vì thế cô lại ở đó và bảo "Nữa," khuyến khích anh ...

Điện thoại reo và Tony nhấc máy lên. "Morrisey, Packard, Capa nghe đây," anh nói và rồi đảo tròn mắt với Cal. "Chào, Cynthie."

Cal lắc đầu.

"Cậu ấy không có đây," Tony nói. "Tôi cho là cậu ấy sẽ đi cả buổi sáng." Anh cau mày với Cal, người vừa thở dài và dựa lại vào ghế nhìn lên trần nhà.

"Bữa trưa á?" Tony nói. "Tôi rất tiếc, cậu ấy có hẹn ăn trưa rồi. Ở quán Emilio. Với bạn gái mới của cậu ấy."

Cal ngồi dậy nhanh đến nỗi chân anh đập xuống sàn nhà thô cứng. Không, anh dùng miệng ra dấu với Tony và lấy tay làm động tác cắt ngang cổ họng.

"Nên cô không phải lo rằng cậu ấy sẽ tuyệt vọng vì mất cô," Tony lại nói. "Cậu ấy đã sẵn sàng trở lại rồi."

Cal đứng dậy, lửa giận bùng lên trong mắt anh, và Tony dứt lời. "Tôi phải đi rồi," và gác máy.

"Cậu điên à?" Cal nổi cáu.

"Này, chuyện đó tống khứ được cô ta, phải không nào?" Tony nói. "Tớ đã giúp cậu đấy." Anh cau mày. "Tớ nghĩ thế. Tất cả chuyện đó đến với tớ trong chớp nhoáng." Anh nhìn Roger. "Đấy có phải là một nước cờ tồi tệ không?"

"Tớ không chắc," Roger nói. "Có lẽ trong tương lai cậu sẽ muốn tránh xa các ý nghĩ bất ngờ đấy."

"Tớ không muốn gặp lại Min," Cal nói và nghĩ về việc gặp lại Min lần nữa.

"Thế thì sao? Cynthie không cần biết điều đó," Tony tỉnh bơ.

"Vậy thì giờ tớ phải đưa Min tới quán Emilio, bởi vì Cynthie sẽ kiểm tra," Cal nói.

"Tớ không hiểu sao phải làm thế," Roger hỏi. "Nếu Cynthie vặn vẹo, cậu có thể nói mình đi chỗ khác rồi."

"Tớ cố gắng nói dối ít nhất có thể." Cal lại ngồi xuống, cố cảm thấy tức giận về toàn bộ mớ hỗn độn này. Anh nhấc điện thoại lên và quay số công ty Min, tìm số cô qua tổng đài điện thoại, nhưng điện thoại của cô đang bận và tin nhắn thoại không thể dùng được. Không có ai mời người khác đi ăn trưa qua tin nhắn thoại cả.

Anh gác máy và thấy Roger cùng Tony đang nhìn anh. "Gì?"

"Không có gì," Roger nói.

"Không có gì," Tony đáp theo.

"Tốt," Cal lờ họ đi và quay lại với màn hình máy tính của mình.

Khi điện thoại trong văn phòng reo lên, Min thầm nghĩ đến Cal, và sau đó tự mắng mình. Tên quái vật hẳn phải có quyền năng phủ mây mù lên suy nghĩ của phụ nữ nếu cô nghĩ đến hắn lúc chín giờ sáng thứ Hai, khi đang làm dở một bản báo cáo kiểm tra định kỳ.

"Minerva Dobbs nghe đây," cô nói vào trong điện thoại, gõ gõ chiếc bút đỏ lên mặt kính mờ trên bàn mình.

"Kể cho mẹ nghe về người con đang hẹn hò đi," giọng mẹ cô vang lên.

"Ôi, trời đất quỷ thần ơi." Min dựa người vào ghế Aeron, tức giận.

"Greg bảo rằng cậu ta có tiếng xấu với phụ nữ," Nanette nói. "Greg bảo cậu ta lợi dụng họ rồi bỏ rơi họ. Greg bảo..."

"Mẹ, con không quan tâm Greg nói gì," trước sự hốt hoảng của mẹ cô, Min nói. "Và không phải con đang hẹn hò với anh ta. Bọn con đã đi ăn tối, có một bữa pic-nic ở công viên và đó là tất cả." Cô viết tên của Cal thành từng chữ in hoa rời nhau trên bìa bản báo cáo của cô và gạch một đường đỏ đậm trên nó. Biến đi, biến đi, biến đi.

"Greg bảo rằng..."

"Mẹ."

"...rằng anh ta là một kẻ bạc tình. Nó lo lắng cho con."

Min bắt đầu nói, Ồ, *làm ơn*, rồi dừng lại. Greg chắc hẳn đang lo lắng về cô. Greg lo lắng về mọi thứ.

Tại sao Greg lại lo lắng về cô mới được chứ?

"Làm sao Greg biết đến anh chàng ấy?" Min hỏi khi cô viết từ "Greg" thành từng chữ đỏ rời rạc và gạch hai đường kẻ đậm lên trên. Và rồi cô viết "Tởm đời" bên dưới và thêm "Hớt lẻo" ở dưới nữa.

"*Mẹ* lo lắng cho con," mẹ cô nói. "Mẹ biết con đang cố tỏ ra dũng cảm về việc mất David, nhưng mẹ ghét điều đó. Mẹ không thể chịu được nếu con bị tổn thương."

Min thấy họng mình nghẹn ngào. "Bà là ai và đã làm gì với mẹ tôi?"

"Mẹ chỉ không muốn con bị tổn thương," bà Nanette nói, và Min nghĩ cô nghe thấy giọng bà run run. "Mẹ muốn con cưới một người đàn ông tốt, biết trân trọng con vì sự tuyệt vời của con và không bỏ rơi con chỉ vì vụ quá cân."

Min lắc đầu. "Mẹ đã làm con cảm động đến tận câu cuối cùng." Cô viết chữ "Mẹ" thành từng chữ in hoa, vẽ một trái tim bao quanh và rồi, khi bà Nanette tiếp tục nói, cô gạch bốn đường kẻ đậm lên nó.

"Hôn nhân rất khắc nghiệt, Min à," bà Nanette thao thao bất tuyệt. "Có hàng triệu lý do để đàn ông lừa dối và bỏ đi, nên con phải đối phó với nó mọi lúc. Trông con lúc nào cũng phải đẹp mắt. Đàn ông yêu bằng mắt. Nếu họ thấy ai đó đẹp hơn..."

"Mẹ?" Min nói. "Con không nghĩ là..."

"Bất kể con đã cố gắng thế nào, luôn có ai đó trẻ trung hơn, ai đó tốt hơn," bà Nanette nói, giọng bà run rẩy. "Thậm chí cả đối với Diana, đối với tất cả mọi người. Con không thể bắt đầu với một điều bất lợi, con không thể..."

"Chuyện gì đang diễn ra thế?" Min nói. "Greg đang lừa dối Diana à?"

"Không," giọng mẹ cô nghe có vẻ bối rối. "Tất nhiên là không."

Min cố hình dung cảnh Greg phản bội Diana, nhưng thế thật lố bịch. Greg không dám lừa dối. Thêm vào đó, anh ta yêu Diana.

"Tại sao con lại nói thế?" mẹ cô hỏi. "Đó là một điều kinh khủng lắm đấy."

"Mẹ là người đã khơi mào chủ đề lừa dối," Min nói. Vậy nếu không phải Greg thì là ai? Bố ư? Min cũng gạt suy nghĩ đó đi. Bố cô chỉ có ba sở thích trong đời: bảo hiểm, thống kê, và golf. "Thứ duy nhất khiến bố bỏ rơi mẹ là một cây gậy đánh gôn số bốn hoàn hảo, nên không phải chuyện đó. Chuyện gì đang diễn ra vậy?"

"Mẹ muốn con cưới chồng và hạnh phúc và tên Cabot đó không..."

"Calvin," Min nói.

"Đưa anh ta tới ăn tối thứ bảy đi," bà Nanette nói. "Mặc gì đó màu đen để con trông gầy hơn."

"Con sẽ không gặp lại anh ta nữa, mẹ ạ," Min nói. "Cho nên khó mà có chuyện anh ta sẽ muốn gặp cha mẹ con."

"Hãy cẩn thận," mẹ cô nói. "Mẹ không biết làm sao mà con tìm ra những tên đàn ông đó."

"Anh ta nhìn xuống áo len của con và thấy cái áo lót ren đỏ đó," Min nói. "Tất cả là lỗi của mẹ."

Cô dành thêm vài phút nữa trấn an bà Nanette, rồi cô gác máy và quay lại công việc chỉnh sửa trong khoảng năm phút thì điện thoại lại reo vang.

"Ồ, tuyệt," cô nói và trả lời điện thoại, sẵn sàng tranh cãi với mẹ cô lần nữa. "Minerva Dobbs."

"Min, Di đây," em gái cô nói.

"Chào, em yêu." Min nói. "Nếu là chuyện Greg hớt lẻo về buổi hẹn picnic của chị, thì ổn thôi, nó đã qua rồi, chị sẽ không bao giờ

gặp lại anh ta nữa." Cô gạch thêm một đường nữa qua tên của Greg. Theo cô thì, không thể có đủ đường gạch qua tên của Greg.

"Greg bảo là David kể rằng anh ta khủng khiếp," Diana nói.

Min hơi ngồi thẳng lên, "David đã kể thế à?" Kẻ xấu xa đáng khinh đó thậm chí còn không chơi công bằng trong vụ cá cược của hắn. Cô viết từ "David" in hoa và đâm cây bút của cô lên.

"Anh ta đã bảo Greg đừng kể cho em là anh ta bảo anh ấy," Diana nói.

"Phải rồi," Min nói, không thèm quan tâm đến việc đó.

"Chỉ là nghe anh ta không giống một phần trong kế hoạch của chị," Di nói.

Min dừng đâm bút. "Kế hoạch của chị? Kế hoạch nào?"

"Chị luôn có một kế hoạch," Di nói. "Giống em. Em đã lên kế hoạch cho đám cưới và hôn nhân của mình vô cùng cẩn thận và Greg phù hợp một cách hoàn hảo. Anh ấy hoàn hảo cho em. Bọn em sẽ có một cuộc sống hoàn hảo."

"Phải rồi," Min gạch thêm một đường nữa qua tên của Greg.

"Vậy nên em biết là chị phải có một kế hoạch và tên sói..."

"Quái vật," Min nói.

"...ếch, gì cũng được, không thể phù hợp với kế hoạch của chị."

"Anh ta không phải là ếch," Min nói. "Chị đã hôn anh ta và anh ta không hề biến thành một hoàng tử." *Mà anh ta đã biến thành chúa trời. Không, anh ta không.* "Xem này, chị sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa, nên mọi người có thể bớt căng thẳng đi."

"Tốt," Di nói. "Em sẽ bảo mẹ là chị vẫn lý trí như mọi khi và mẹ sẽ không lo lắng thêm nữa."

"Ồ, tốt," Min nói. "Lý trí như mọi khi. Không có ai nhắc đến chuyện này với bố chứ, phải không?"

"Có thể mẹ đã nói," Diana nói.

"Ồ, chết tiệt, Di, sao em không ngăn mẹ lại?" Viễn cảnh về người cha quá mức bao bọc của cô đứng dậy trước mặt cô như một con gấu lông vàng to lớn. "Em biết ông thế nào mà."

"Em biết," Di nói. "Em vẫn còn không chắc ông thích Greg."

Em có chắc là mình thích Greg không? Min muốn nói thế, nhưng việc đó không có ích lợi gì vì Diana đã khăng khăng rằng đó là tình yêu đích thực cho tới chết. "Chà, tin tốt đây, chị đã kiếm được một cái bánh cho em..."

"Chị đã?" giọng của Di vút lên. "Ôi, Min, cảm ơn chị..."

"...nhưng nó sẽ không được trang trí nên Bonnie và chị sẽ làm việc đó với ngọc trai của mẹ và rất nhiều hoa tươi." Min bắt đầu vẽ một cái bánh cưới.

"Chị sẽ trang trí bánh cưới của em ư?" Di nói, giọng cô chùng xuống.

"Mọi người sẽ thích nó khi họ nếm thử," Min nói, thêm vài chú chim bồ câu lên đỉnh bánh.

"Thử á?" Di nói. "Thế còn khi họ nhìn thấy nó?"

"Em đùa à? Hoa tươi và ngọc trai thật? Đó là sẽ là một cảm giác phi thường." Min vẽ vài hạt ngọc trai. Chúng dễ vẽ hơn bồ câu, và cô đã trải nghiệm đủ khó khăn với buổi sáng của mình rồi.

"Mẹ nói gì?"

"Tại sao chúng ta không hỏi bà hôm đám cưới?" Min giữ giọng cô vui vẻ.

"Được rồi," Di nói, hít một hơi thật sâu vào điện thoại. "Em thực sự biết ơn. Và thật tốt vì nó có vị thơm ngon. Cho cả những chiếc hộp bánh nữa."

"Những chiếc hộp bánh?" Min nói.

"Những hộp nhỏ đựng bánh mà khách khứa sẽ mang về nhà như một món quà kỷ niệm," Diana nói. "Để mơ mộng."

"Hộp bánh," Min nói và bắt đầu vẽ vài hình vuông nhỏ. "Hai trăm. Cá thế."

"Chị không đặt hộp bánh à?"

"Có," Min vẽ hộp nhanh hơn. "Chị có hộp bánh. Em thoải mái đi nhé? Em nghe như thể đang bị căng thẳng thần kinh vậy. Em thế nào?"

"Em *ổn*," giọng Diana nhấn quá mạnh.

"Không có vấn đề gì với Ướt Át và Tệ Hơn chứ?" Min nói và rồi cau mày. "Ý chị là Susie và Karen?"

Diana cười lớn. "Em không thể tin là chị vừa nói thế."

"Chị xin lỗi," Min nói. "Đó là..."

"Min, bọn em biết điều đó. Karen đã tình cờ nghe thấy Liza nói thế khi chúng ta học trung học. Cậu ấy cũng gọi Bonnie và Liza là Ngọt ngào và Chanh Chua."

Min bật cười.

"Đừng kể cho họ nghe nhé," Diana nói. "Em sẽ tiếp tục giả vờ chị không gọi Susie và Karen là Ướt Át và Tệ Hơn nếu chị cũng tiếp tục giả vờ là bọn em không gọi Bonnie với Liza là Ngọt Ngào và Chanh Chua."

"Thỏa thuận," Min nói. "Chúa ơi, chúng ta là những con người kinh khủng."

"Không phải chúng ta," Diana nói đầy vui vẻ. "Bạn của chúng ta mới là người dựng nên trò này. Chúng ta là những cô gái nhà Dobbs tốt bụng."

"Chị nghĩ cái đó còn phụ thuộc xem em hỏi ai," Min nghĩ về Cal. Cô phải nhớ tử tế hơn với anh. Ngoại trừ việc cô sẽ không gặp lại anh nữa nên chuyện đó không thành vấn đề. Bên cạnh đó, khi cô tử tế

với anh ở công viên, mọi việc lại trở nên tệ hại. “Gần đây chị đã thực sự xấu tính...” Giọng của cô nhỏ dần khi bố cô hiện ra lù lù ở khung cửa, trông như một người Viking lo âu. “Chào bố.”

“Ồ, không,” Diana nói.

“Chị sẽ nói chuyện với em sau,” Min nói với Diana và gác máy. “Vậy, chuyện gì mang bố xuống đây thế?” cô nói với bố. “Không khí ở tầng bốn mươi trở nên quá loãng ư?”

“Về tên con đang hẹn hò,” George Dobbs trừng mắt nhìn con gái khi ông bước vào văn phòng cô.

“Đừng có bắt đầu nha bố,” Min nói. “Con biết bố có thể dễ dàng đe dọa các giám đốc kế toán dưới quyền, nhưng nó không có hiệu quả với con đâu. Con sẽ không gặp Cal nữa, nhưng nếu có, đó sẽ là lựa chọn của con. Thôi nào, bố.” Cô mỉm cười với ông, nhưng mặt ông vẫn đượm vẻ lo lắng. “Hai triệu rưỡi người làm đám cưới mỗi năm trên đất nước này. Tại sao lại không phải là con?”

“Hôn nhân không phải dành cho tất cả mọi người, Min,” ông nói.

“Bố?” Min bối rối.

“Anh chàng này không phải là một người đàn ông tốt,” ông George tiếp tục.

“Giờ thì hãy chờ một phút,” Min nói. “Bố thậm chí còn không biết anh ấy. Anh ấy là một quý ông hoàn hảo cả hai lần bọn con ra ngoài...” Chà, có những bàn tay ở công viên. “...và từ khi bọn con quyết định là không gặp lại nhau nữa, nó gần như không phải là vấn đề.”

“Tốt.” Mặt của bố cô rạng rỡ hơn. “Mừng cho con. Thế là thông minh. Tại sao lại mạo hiểm với một người đàn ông mà con biết rõ là không phải một rủi ro có lợi chứ?”

“Con sẽ không bán bảo hiểm cho anh ta,” Min nói.

“Bố biết, Min.” ông nói. “Nhưng cũng cùng một nguyên tắc. Con không phải một con bạc. Con quá lý trí cho điều đó.”

Ông mỉm cười với cô, vỗ tay cô, rời đi, và Min ngồi ở bàn làm việc của cô và cảm thấy nhạt nhẽo, lôi thôi, và buồn chán. Không phải một con bạc. Lý trí như thường lệ. Cô để cho mình nghĩ về việc hôn Cal ở công viên, miệng của anh nóng bỏng trên miệng cô, bàn tay anh rắn chắc trên người cô, và cô cảm thấy hơi nóng lại dâng lên khắp nơi. Chuyện đó không hề lý trí, chuyện đó không phải là một kế hoạch. Và giờ thì cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Cô nhìn xuống bản báo cáo của mình và nhận ra là cô đã đục thủng nó. Cô hẳn đã tiếp tục chọc chọc nó, Norman Bates [(1)] của các bản phân tích số liệu thống kê. "Tuyệt," cô nói và cố xé các tờ giấy ra. Trang đầu tiên xé toạc, và điện thoại của cô rung lên, cô nhấc nó lên và gầm lên, "Minerva Dobbs," lần này sẵn sàng chọc thủng người gọi tới.

"Chào buổi sáng, Minerva," Cal nói, và toàn bộ không khí chạy hết ra khỏi phổi của cô. "Làm sao cô kiếm được cái tên khủng khiếp thế?"

Thở. Thở sâu. Thở thật sâu.

"Ồ," cô nói. "Chuyện này hay đây. Thương tiếc cho tên của tôi từ một anh chàng có tên Calvin." *Mình không quan tâm anh ta gọi điện. Mình hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chuyện này.* Tim cô đang đập mạnh đến nỗi cô tin chắc là anh có thể nghe thấy nó qua điện thoại.

"Tôi được đặt tên theo ông chú giàu có Robert của tôi," Cal nói, "mà chuyện hóa ra lại là hoàn toàn vô ích vì ông ấy đã để lại mọi thứ cho các chú cá voi. Lý do của cô là gì?"

"Mẹ tôi muốn có một nữ thần," Min nói yếu ớt.

"Chà, bà đã có rồi đấy," Cal nói. "Tôi rút lại lời vừa nói, đó là cái tên phù hợp với cô."

"Và mẹ của bố tôi tên là Minnie," Min nói, cố quay lại cách nói chuyện tự nhiên, và không bối rối. "Đó là một sự thỏa hiệp. Tại sao tên anh không phải là Robert?"

"Tôi đặt theo tên cuối cùng của ông ấy," Cal nói. "Thế là tốt. Tôi không thể thấy bản thân mình là một Bob."

"Bob Morrisey." Min dựa lưng vào ghế, giả vờ lãnh đạm. "Anh chàng kỳ cục ở bộ phận vận chuyển bằng tàu thủy."

"Đại diện bảo hiểm mà cô có thể tin tưởng," Cal nói.

"Kẻ bán xe ô tô cũ mà anh không thể tin tưởng," Min nói.

"Trong khi Calvin Morrisey là một lão già ngu ngốc đã sáng lập ra công ty từ năm 1864," Cal nói. "Hay trong trường hợp này, là kẻ có giày của cô."

"Giày?"

"Ruy băng đỏ, gót tân thời, bông hoa ngớ ngẩn to đùng."

"*Giày* của tôi." Min ngồi dậy, vui mừng. "Tôi không nghĩ mình còn được nhìn lại nó nữa."

"Chà, cô sẽ không nhìn thấy nó nữa trừ phi cô đi ăn trưa với tôi," Cal nói. "Tôi giữ nó làm tiền chuộc. Bây giờ có một khẩu súng đang dí vào đế giày đây."

"Tôi ăn trưa ở bàn làm việc," Min bắt đầu,và nghĩ, *Ôi, trời đất quỷ thần ơi, mình còn có thể thảm hại hơn nữa được không?*

"Emilio đang thử nghiệm một thực đơn ăn trưa mới. Cậu ấy cần cô. Tôi cần cô."

"Tôi không thể," Min nói khi mọi tế bào trong cô đều đang hét lên, *có, có, gì cũng được*. Tạ ơn chúa là các tế bào của cô không nói chuyện được.

"Cô không thể bỏ rơi Emilio," Cal tiếp tục. "Cậu ta quý cô lắm đấy. Chúng ta sẽ có gà sốt rượu vang. Đi thôi, hãy sống một tí đi. Một tí thôi."

Một tí thôi. Thậm chí cả khi Cal biết rõ cô rất lý trí, không cờ bạc, một kẻ thua cuộc làm theo các kế hoạch. "Được," Min nhận lời, trong khi tim cô lại bắt đầu đập thình thịch. "Tôi rất vui được lấy lại

đôi giày của mình và ăn gà sốt rượu vang vào bữa trưa."

"Hãy nhớ kỹ, rằng cô phải ăn nó cùng với tôi," Cal nói. "Cô sẽ không nhìn thấy chiếc giày đó nếu cô chưa ăn."

"Tôi có thể chịu được điều đó," Min cảm thấy cả người bay bổng. Rồi cô gác máy và nhìn xuống bản báo cáo.

Cô vừa vẽ trái tim lên đó, những trái tim nhỏ xíu, hàng tá hàng tá.

"Ôi Chúa tôi," Min kêu lên và gục đầu xuống bàn.

Khi Min tới quán Emilio, một cậu thiếu niên tóc đen ở cửa nói, "Chị tìm Cal à?" và khi cô gật đầu, cậu liền nói, "Anh ấy ở bàn của chị," rồi hất đầu vào trong nhà hàng.

"Chị có bàn riêng sao?" Min hỏi, nhưng khi cô thấy Cal ngồi bên cửa sổ ở chiếc bàn họ có tối thứ Tư, cô liền ngừng thở trong một phút. *Mình đã quên mất rằng anh ta đẹp trai đến thế nào,* cô nghĩ, và quan sát anh thư giãn trên ghế của mình, đôi mắt đen lay láy dán chặt lên con đường bên ngoài, nét mặt nhìn nghiêng của anh hoàn hảo. Anh đang gõ gõ các ngón tay lên bàn, bàn tay anh trông thật khỏe khoắn. Min nhớ đến việc chúng tuyệt vời thế nào trên người cô và nghĩ, *Ra khỏi đây.* Rồi anh nhìn thấy cô, ngồi thẳng người lên và mỉm cười, đôi mắt sáng lên như thể anh vui mừng được gặp cô, cô mỉm cười đáp lại và bước đến gặp anh. *Cậu bé Quyến rũ*, cô nghĩ, và bước chậm lại, nhưng anh đã kéo ghế ra cho cô.

"Cảm ơn vì đã tới," anh nói và cô ngồi vào chiếc ghế, thầm nghĩ trong đầu, Anh ta đang tính làm gì đó, hãy cẩn thận. Rồi cô để ý thấy anh đang nhìn xuống sàn nhà và nói, "Gì thế?" giọng cô lạc đi vì căng thẳng.

"Giày," anh nói. "Cô đang đi gì thế?"

"Anh nghe như thể một gã gọi điện quấy rối vậy," cô cố giữ giọng nói phản bội của mình đều đều, nhưng cô chìa bàn chân ra để anh có thể nhìn thấy đôi giày bó sát màu xanh dương, hở mũi để khoe ra bộ móng chân màu xanh hợp tông.

Anh lắc đầu. “Cô có thể làm tốt hơn. Nhưng những ngón chân thật xinh xắn.”

“Đây là giày đi làm,” sự khó chịu xóa tan căng thẳng ở cô. “Ngoài ra, anh giữ chiếc giày đỏ của tôi nên tôi không thể đi đôi đó được. Tôi có thể lấy lại giày của mình chứ?”

“Không cho đến sau bữa trưa,” anh ngồi xuống đối diện cô. “Nó là đòn bẩy duy nhất của tôi.”

“Anh mắc chứng tôn sùng bàn chân này lâu chưa?” cô hỏi, khi anh chuyển cho cô giỏ bánh mì.

“Chỉ mới từ khi tôi gặp cô,” anh nói. “Bỗng nhiên, có cả một thế giới mới bên ngoài.”

“Thật mừng khi biết tôi cũng tạo ra ảnh hưởng,” cô nói và thất kinh khi nhận ra rằng cô thực sự đã tạo được ảnh hưởng. Thế là đủ để khiến sự căng thẳng của cô quay lại. Anh ta không thành vấn đề. Cô đẩy giỏ bánh mì lại chỗ anh, quyết tâm trở nên tiết hạnh trong việc tiêu thụ đồ ăn nếu không thể tiết hạnh trong suy nghĩ, và nói, “Vậy kẻ quyến rũ ở ngoài cửa là ai thế? Cậu ta cần vài lời khuyên từ anh đấy.”

“Cháu trai của Emilio.” Cal cầm một mẩu bánh mì lên và xé nó. “Cách phục vụ bàn ăn của cậu ta cần cải thiện.”

“Emilio không có ai khác để đưa ra ngoài sao?” Min lấy khăn ăn để lên trên để giữ tay tránh xa bánh mì. “Cậu bé không tốt cho công việc làm ăn.”

“Brian là người duy nhất thông thạo giao tiếp trong gia đình,” Cal nói. “Các anh của cậu ta ở lại trong bếp, nơi mà họ sẽ không làm ai bị thương cả. May thay, họ có thể nấu ăn. Tôi đã đặt món rồi. Salad, gà sốt rượu vang, không pasta.”

“Ồ, tốt,” Min nói. “Bởi vì tôi đang chết đói đây. Anh có biết là bốn mươi phần trăm tất cả các loại pasta được bán là spaghetti không?” *Quái gở*, cô nghĩ, và cố kìm lại bản năng thống kê của mình trong khi mỉm cười với anh. “Tôi nghĩ điều đó cho thấy một lượng lớn thiếu hụt hình a...”

Brian quăng một đĩa salad trước mặt cô và một đĩa khác trước mặt Cal. “Gà của hai người sẽ tới trong khoảng mười lăm phút nữa,” cậu ta bảo với Cal. “Anh có muốn rượu vang cùng với nó không?”

“Có, cảm ơn,” Cal nói với cậu bé. “Anh tưởng em đang cải thiện sự tế nhị của mình.”

“Không phải với anh,” Brian nói. “Em biết anh gọi gà, nhưng với anh, rượu vang đỏ, phải không?”

“Phải,” Cal nói. “Giờ thì hãy hỏi anh loại rượu nào?”

“Bất cứ loại gì Emilio đổ vào cốc,” Brian nói và bỏ đi.

“Đúng là một tia sáng nhỏ,” Min nói. “Nhưng nói đủ về cậu bé rồi. Đưa tôi mười đô.”

“Mười đô?” Cal trông trống rỗng một cách tuyệt đẹp và rồi lắc đầu. “Chẳng có vụ cá cược nào hết. Hãy dừng ngay việc quấy rối tôi để lấy tiền đi.”

“Anh đã mời tôi ra ngoài mà không có một vụ cá cược nào ư?” Min nói.

“Không có tờ tiền nào sẽ bị đổi chủ hết,” Cal nói. “Ngoại trừ việc tôi trả hóa đơn.”

“Chúng ta có thể ai trả phần người nấy,” Min đề nghị.

“Không, chúng ta không thể.”

“Tại sao không? Tôi có thể cáng đáng nổi khoản đó. Chúng ta không hẹn hò. Tại sao…”

“Tôi đã mời cô, tôi trả,” vẻ mặt Cal bắt đầu hình thành vẻ bướng bỉnh khiến cô tức giận.

“Tức là nếu tôi mời anh, tôi trả.” Min nói.

“Không, lúc ấy tôi cũng trả.” Cal nói. “Nên hãy kể cho tôi nghe xem ai là Diana, Ướt Át, và Tệ Hơn.”

“Đó là lý do anh mời tôi đi ăn trưa à?” Min thắc mắc, pha vào giọng nói của cô sự hoài nghi hết mức có thể.

“Không.” Cal áp tay lên đầu. “Chúng ta có thể chỉ một lần gặp gỡ như những người bình thường không? Cười với nhau, nói chuyện phiếm, giả vờ là cô không ghét tôi?”

“Tôi không ghét anh,” Min nói, thấy choáng váng. “Tôi thích anh. Ý tôi là, anh có những thói hư tật xấu…”

“Thói hư tật xấu *nào*?” Cal nói. “Tất nhiên là tôi có, nhưng tôi đã cư xử tốt hết mức với cô. Ngoại trừ việc đánh vào mắt cô và tấn công cô trên bàn pic-nic. Cô thế nào?”

“Tôi ổn,” Min cố để giọng nói cô vui vẻ hết mức có thể. “Tôi đang thay đổi cách sống. Chấp nhận mạo hiểm. Như là ăn trưa với một con sói.”

“Tôi là một con sói?” Cal hỏi lại.

“Ồ, làm ơn đi,” Min nói. “Hôm thứ Sáu anh đã sang mời tôi đi chơi với câu ‘Xin chào, cô bé.’ Anh nghĩ mình đang đóng vai ai nào, hoàng tử chắc?”

Emilio xuất hiện với rượu vang trước khi Cal kịp nói gì, và Min cười rạng rỡ với anh ta, biết ơn vì sự giải cứu này. “Emilio, bạn thân mến. Tôi đã quên nhắc đến những cái hộp bánh. Hai trăm hộp bánh.”

“Tôi đã bắt tay vào làm nó rồi,” Emilio nói. “Ngoại nói em sẽ cần chúng. Bà bảo để bà kiếm hộp vuông một tấc cho những chiếc bánh cỡ bảy phân rưỡi.”

“Tôi sẽ lấy những cái hộp đó,” Min gật đầu. “Chắc chắn. Tuyệt. Tốt. Bà anh là một thiên thần và anh là người hùng của tôi. Và tất nhiên, một thiên tài nấu ăn.”

“Và em là khách hàng ưa thích nhất của tôi.” Emilio hôn má cô và biến mất vào trong bếp.

“Tôi yêu anh ấy,” cô bảo với Cal.

"Tôi cũng nhận thấy vậy," Cal nói. "Cô đang gặp gỡ cậu ta sau lưng tôi, phải không?"

"Phải," Min nói. "Chúng tôi đã có vài cuộc trò chuyện về bánh."

"Ôi chao," Cal nói. "Với cô, thì đó là nói chuyện dâm dục đấy."

"Vui đấy." Min lại xiên nĩa vào món salad và cắn những miếng rau xanh tươi ngon. Nước sốt của Emilio thơm ngon và dịu nhẹ, một phép màu đến từ chính bản thân đĩa rau. "Chúa ơi, tôi *yêu* Emilio. Món salad này thật khó tin. Đó không phải là một từ tôi hay dùng với 'salad' đâu."

"Kể cho tôi nghe về cái bánh đi," Cal bắt đầu dùng đĩa salad của anh.

"Em gái Diana của tôi sẽ cưới trong ba tuần nữa," Min mừng vì được ở trong một chủ đề không nguy hiểm. "Hôn phu của nó bảo rằng anh ta biết một thợ làm bánh tuyệt vời và anh ta sẽ đặt chiếc bánh đó như một sự bất ngờ. Và rồi sự bất ngờ hóa ra lại là anh ta đã không đặt bánh."

"Và đám cưới vẫn tiếp tục?" Cal nói.

"Có. Em tôi bảo lỗi là của nó vì đã không nhắc anh ta."

"Em gái cô nghe không giống cô," Cal nói.

"Em gái tôi đối lập hẳn với tôi," Min nói. "Nó là cô bé đáng yêu."

Cal cau mày. "Điều đó biến cô thành người thế nào?"

"Tôi ư?" Min ngừng ăn, ngạc nhiên. "Tôi ổn."

Cal lắc đầu khi Emilio xuất hiện với một khay gà sốt rượu vang bốc khói nghi ngút. Khi anh ta và Min đã cam đoan với nhau về tình yêu bất diệt của mình, anh ta rời đi, còn Cal ăn gà và nấm. "Vậy Ướt Át và Tệ Hơn đóng vai trò gì trong câu chuyện chiếc bánh này?"

"Không gì cả," Min nói. "Ngoại trừ việc họ là phù dâu của em gái tôi. Nhưng *đừng* kể với ai là tôi gọi họ thế." Cô ăn miếng thịt gà đầu tiên, thưởng thức nó, và rồi liếm một giọt súp lang thang khỏi môi

dưới của cô. “Anh có nghĩ là...”

“Đừng làm thế,” Cal nói, giọng anh yếu ớt.

“Gì?” Min chớp mắt với anh. “Hỏi câu hỏi ấy à?”

“Liếm môi cô. Cô vừa định hỏi gì tôi?”

“Tại sao? Điệu bộ xấu à?” Min nói, một cách nguy hiểm.

“Không,” Cal nói. “Nó làm tôi xao lãng. Miệng cô tuyệt lắm. Tôi biết. Tôi đã ở đó một lần. Cô vừa định hỏi gì tôi?”

Min nhìn vào mắt anh, và anh nhìn lại cô chằm chằm, không hề chớp mắt. Ồ, cô nghĩ và cố nhớ xem họ đang nói về chuyện gì, nhưng thật khó bởi vì tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là anh đã ở đó một lần như thế nào, và anh đã mang lại cảm giác tuyệt vời ra sao, và đôi mắt anh đang nhìn cô nóng biết chừng nào, và cô...

“Hai người ổn chứ?” Brian lên tiếng.

“Gì?” Cal ngẩng phắt đầu lên.

“Có gì không ổn với thịt gà à?” Brian cau mày với cả hai người họ. “Hai người trông lạ lắm.”

“Không,” Min lại cầm cái nĩa của cô lên. “Món thịt gà rất tuyệt vời.”

“Được rồi,” Brian nói. “Hai người cần gì nữa không?”

“Một người phục vụ biết trên dưới?” Cal nói.

“À, phải rồi, như thể em sẽ lãng phí chúng với anh không bằng.” Brian nói, và thong thả bước đi.

“Vậy dẫu sao đi nữa,” Min bò sang một chủ đề an toàn hơn, “khi Diana kể cho tôi nghe về vụ cái bánh, tôi đã tìm đến Emilio trong những giờ phút tuyệt vọng, và anh ấy đã gọi cho bà mình. Vậy nên anh ấy là người hùng của tôi.”

“Hãy đợi đến khi cô nếm thử chiếc bánh,” Cal nói. “Bà chỉ làm

cho đám cưới và nó không giống thứ gì khác trên thế giới."

"Anh đã ăn bánh cưới lúc nào thế?" Min nói.

"Khi Emilio làm đám cưới," Cal nói. "Khi anh trai tôi làm đám cưới. Khi những người tôi quen làm đám cưới. Tony, Roger, và tôi là những kẻ ngoài vòng cuối cùng, nên đã có rất nhiều đám cưới. Và giờ Roger cũng đang đếm ngược."

"Chà, ít nhất thì anh và Tony cũng còn có nhau," Min vui vẻ nói. "Vậy là anh có một người anh em. Nhỏ hơn hay lớn hơn thế?"

"Lớn hơn. Anh Reynolds."

Min ngừng ăn. "Reynold? Reynolds Morrisey?"

"Phải rồi," Cal nói. "Chồng của Bink, bố của Harry."

"Không phải có một công ty luật tên là Reynolds Morrisey sao?"

"Đúng rồi đấy," Cal nói. "Bố tôi, cộng sự của ông John Reynolds, và anh trai tôi." Anh không có vẻ quá hào hứng về bất kỳ ai trong số họ.

"Ấm cúng nhỉ," Min nói. "Vậy Harry thế nào?"

"Vĩnh viễn sợ hãi vì đã nhìn thấy chúng ta ở trên bàn pic-nic."

Min nhăn mặt. "Thật à?"

"Khó nói lắm. Tôi vẫn chưa gặp lại nó từ hôm đó. Bink giờ hẳn đã đưa nó vào liệu pháp tâm lý rồi. Vậy dự đoán của cô về Bonnie và Roger là gì?"

"Họ sẽ đính hôn trước mùa thu," Min nói, và họ bắt đầu thảo luận về Bonnie, Roger và những chủ đề an toàn khác đến cuối bữa ăn. Khi họ ăn xong và Cal đã ký hóa đơn, anh nói. "Vậy ăn trưa với tôi là mạo hiểm. Có phải điều đó có nghĩa là cô cần một lời xin lỗi cho bữa trưa lần trước của chúng ta không?"

"Không." Min mỉm cười và cố trông thật bình thản. "Tôi vẫn tiếp tục dùng cái lý thuyết là nếu chúng ta không nói tới nó, thì tức là nó

đã không xảy ra. Mặc dù rất nhiều người dường như biết về nó. Greg, ví dụ. Anh ta đã mách lẻo chuyện của chúng ta và giờ mẹ tôi muốn anh tới ăn tối." Cal trông bối rối trong một phút, và cô nói, "Tôi đã bảo bà là anh hoàn toàn là một người lạ nên chuyện bữa tối là bất khả thi." Rồi đột nhiên, cô buột ra, "Vậy hôm thứ Bảy là sao vậy nhỉ?"

"Chà." Cal hít một hơi thật sâu. "Đó là phản ứng hóa học. Và nó rất phi thường. Tôi còn hơn cả thích thú muốn lặp lại nó lần nữa, đặc biệt là trần trụi và nằm ngang, nhưng..."

Nhịp đập của Min tăng tốc, nhưng cô tự đánh vào trán mình để ngăn anh và trí tưởng tượng bội bạc của cô lại.

"Gì thế?" anh nói.

"Tôi nhớ ra tại sao người ta nói đừng bao giờ đề nghị đàn ông nói thật rồi," cô nói. "Bởi vì thỉnh thoảng họ nói thật."

"Luận điểm của tôi là," Cal nói, "Liza đã đúng, tôi không có lý gì để hôn cô như thế bởi vì tôi không muốn bất kỳ chuyện gì nghiêm túc. Tôi chỉ vừa mới thoát ra khỏi một mối quan hệ mãnh liệt hơn là tôi đã nhận thấy và..."

Min cau mày. "Làm sao nó có thể mãnh liệt hơn anh nhận thấy được?"

"Tôi đã nghĩ bọn tôi chỉ vui đùa," Cal nói. "Cô ấy nghĩ chúng tôi sắp làm đám cưới. Nó kết thúc ổn thỏa, không có cảm xúc cay đắng nào..."

Min nhìn anh đầy ngạc nhiên. "Cô ấy muốn cưới, anh thì không, nhưng lại không có cảm xúc cay đắng nào."

"Cô ấy nói nếu tôi không sẵn sàng cam kết, cô ấy sẽ phải tiếp tục đi tiếp," Cal nói. "Nó được cắt đứt khô ráo an toàn."

"Vậy mà anh là gã đàn ông được xem như là phù thủy trong việc thấu hiểu phụ nữ. Nó không được cắt đứt khô ráo. Cô ấy hoặc là ghét anh, hoặc là nghĩ anh sẽ quay lại."

Cal lắc đầu. “Cynthie rất thực tế. Cô ấy biết mọi chuyện đã xong. Và cả hai chúng tôi đều thế bởi vì, thậm chí là nó rất tuyệt, nó cũng không phải là chuyện mà ai trong chúng tôi muốn tiếp tục theo đuổi.”

“Phải rồi,” Min nói, dù không vui vẻ nhưng cũng hoàn toàn hiểu. “Mọi chuyện sẽ khác nếu chúng ta hoàn toàn hợp nhau. Tôi không chống đối sự cam kết gắn bó đặc biệt là khi nó thú vị, nhưng điều cuối cùng tôi cần là yêu một ai đó mà tôi đã biết chắc là không tốt cho mình chỉ bởi vì anh ta hôn như Chúa trời vậy. Bên cạnh đó, tôi đang đợi kiếp sau của Elvis và anh không phải ông ấy. Nhưng...”

Cô dừng lại bởi vì Cal trông rất lạ.

“Gì thế?” cô nói. “Tôi chỉ đang đùa về Elvis thôi.”

“Tôi không tốt cho cô,” anh nói, “nhưng tôi hôn như Chúa trời à?”

Min cân nhắc nó. “Khá giống. Tại sao? Anh có một giả thuyết khác về chuyện đó à?”

Cal mở miệng rồi dừng lại và nhún vai. “Tôi đoán là không. Tôi không nghĩ cô sẽ không tốt cho tôi, tôi chỉ không thể chịu được những trận cãi cọ. Cô không phải một phụ nữ đem lại cảm giác yên bình.”

“Điều đó đúng,” Min nói. “Nhưng tự anh chuốc vào mình đấy chứ. Anh đúng là một con sói.”

“Tôi đã nghỉ hưu rồi,” Cal nói. “Tất cả những gì tôi muốn bây giờ là một chút thanh thản và yên tĩnh. Tôi chỉ cần nghỉ ngơi .”

“Đấy là kế hoạch của tôi,” Min nói. “Tôi cũng tạm ngừng hẹn hò.”

“Cho đến khi Elvis xuất hiện,” Cal nói.

“Đúng vậy. Theo những gì tôi có thể thấy được cho đến nay, kế hoạch đó hoàn toàn không có khuyết điểm gì.”

“Không tình dục,” Cal nói.

"Tôi có thể chịu đựng vụ đó," Min nói.

"Phải rồi, cô rất giỏi việc từ chối nhu cầu của bản thân."

"Này," Min bị xúc phạm. "Chúng ta chỉ vừa mới cư xử nhã nhặn với nhau và rồi anh lại bắn tôi một phát."

"Xin lỗi," Cal nói.

Họ đứng dậy rời đi. Min hôn tạm biệt Emilio và họ đi ra ngoài đường.

"Được rồi, bây giờ là ban ngày và văn phòng của tôi chỉ cách đây sáu khu phố," Min nói. "Anh không cần đưa tôi về."

"Được rồi," Cal giơ tay ra. "Chúng ta chắc sẽ gặp lại nhau ở đám cưới của Roger và Bonnie. Trong trường hợp chúng ta không gặp lại, hãy sống tốt nhé."

Min bắt tay anh và thả nó ra. "Anh cũng vậy. Nhiều may mắn trong tương lai nhé."

Cô quay người bước đi và anh nói. "Chờ đã," khiến tim cô lảo đảo. Nhưng khi cô quay lại, anh đang giơ giày của cô ra, sợi ruy băng đỏ đung đưa trong cơn gió nhẹ.

"Phải rồi," cô nói, cầm lấy nó. "Cảm ơn anh rất nhiều."

Anh giữ chặt nó một lúc, nhìn vào mắt cô, rồi anh lắc đầu và nói. "Không có gì," và rời đi, cô cũng bắt đầu đi xuống đường mà không hề ngoái lại, bụng đầy thức ăn tuyệt hảo nhưng gần như không hạnh phúc như đáng lẽ ra cô phải thế.

Cậu bé Quyến rũ, cô nghĩ và đẩy anh ra khỏi đầu.

Thứ Ba, Min nhìn vào món salad trên bàn cô vào bữa trưa và nghĩ, *Cuộc sống phải có nhiều hơn thế này chứ.* Đó là lỗi của Cal; cô đã có thức ăn chân chính vào giữa ngày, và nó đã làm cô hư hỏng. Trước Cal, cô chưa bao giờ nghĩ gì khác về thức ăn ngoài trừ là thứ cô không thể có. Thậm chí trước khi cô bắt đầu ăn kiêng cho bộ váy phù dâu, thì cũng không hề có bơ trong cuộc sống của cô. *Món này*

nên là bơ, cô nghĩ, và rồi nhận ra sự điên rồ của hành động đó.

Nhưng món này có thể là gà sốt rượu vang.

Min đẩy đĩa salad sang một bên, đăng nhập vào mạng, và tra cứu từ 'gà sốt rượu vang' bởi vì tra cứu từ 'Cal Morrisey' hẳn sẽ không có ích gì với cái kế hoạch chết tiệt của cô.

"Món ăn vô cùng phổ biến," cô lẩm bẩm khi có đến bốn mươi tám nghìn ba trăm kết quả phù hợp. Dù có chấp nhận là hơn bốn tám nghìn trong số đó sẽ miêu tả công thức nếu cô đi được đến chừng đó, thì vẫn là rất nhiều công thức. Có một công thức với atiso, thật điên rồ. Một cái có nước cốt chanh, nó không thể đúng được, một cái khác có hạt tiêu, một có hành. Thật ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu cách người ta đã tìm ra để làm loạn một công thức đơn giản. Cô in ra hai cái nghe có vẻ đúng và định thoát ra khỏi mạng, nhưng thay vì thế, trong một cơn bốc đồng đột nhiên đến, tra Google cho từ "chứng khó đọc viết". Một giờ sau, cô thoát ra với lòng kính trọng mới trước những gì Calvin Morrisey đã trải qua.

Rời chỗ làm, cô ghé qua hàng tạp phẩm. Có gì đó liên quan tới việc có một kế hoạch cho bữa tối, một công thức trong tay, khiến cô cảm thấy ít thù địch với đồ ăn hơn. Tất nhiên, cô sắp phải điều chỉnh cái công thức ấy. Nó bảo là cho gà ngập trong bột mì, như thế chỉ có thêm calory và không kém tí carb calory nào. Bỏ qua phần ngập. Muối và hạt tiêu cô đã có sẵn rồi, mùi tây thì không có calory, nên cô cầm một lọ lên. Ức gà không xương không da thì cô quen, không vấn đề, nhưng bơ và dầu oliu sao? "Chẳng có gì hay ho," cô nói và lấy loại dầu oliu đựng trong chai xịt. Nấm rơm phần lớn là nước, nên cô có thể có chúng, và tiếp đó là rượu vang đỏ. Cô tìm thấy nó ở khu rượu nấu ăn. Cương quyết đi qua khu bánh mì, cô thanh toát với cảm giác hân hoan thắng lợi, đi về nhà, thay sang bộ đồ thể thao ở nhà của cô, bật máy nghe nhạc CD, và hát vang đầu album Elvis 30 khi nấu ăn.

Một giờ sau, Elvis bắt đầu lại từ đầu và cô đang trợn trừng mắt nhìn đống hỗn độn trong cái chảo rán duy nhất của cô để cố tìm ra xem cái gì đã sai. Cô đã rán vàng thịt gà trong cái xoong không dính và rồi làm theo mọi chỉ dẫn khác nhưng nó trông kỳ quặc và có vị như địa ngục. Cô gõ gõ cái bàn xẻng trên thành bếp trong một lúc rồi

nghĩ, *Được rồi, mình không phải là một đầu bếp. Mình vẫn xứng đáng có đồ ăn ngon lành,* và thả bàn xẻng xuống để nhấc điện thoại lên.

"Emilio?" cô nói khi anh trả lời. "Anh có giao hàng không?"

Hội thảo Parker đang trở thành mớ hỗn độn tệ hại nhất mà Morrisey, Packard, Capa từng gặp, chủ yếu là bởi kẻ đần độn chịu trách nhiệm đào tạo cứ tiếp tục thay đổi nội dung buổi hội thảo. "Tôi vừa fax sang vài thông tin," cô ta nói khi gọi điện. "Chỉ cần nhét nó vào chỗ nào đó."

"Cô ả đó nên chết đi mới phải," Tony nói khi cô ta gọi điện từ mười đến năm giờ chiều ngày thứ Ba. "Tớ có hẹn với Liza tối nay."

"Tớ sẽ ở lại chờ fax," Roger nói. "Bonnie sẽ hiểu."

"Hai người đi đi, tớ sẽ ở lại." Cal nói. "Tớ không có hẹn và dẫu sao cũng quá mệt để đi đâu đó." Tony và Roger rời đi, cả hai đều hướng đến những người phụ nữ ấm áp, còn Cal đọc bản fax và xử lý gói hội thảo thêm lần nữa, cố cảm thấy biết ơn vì không có chỗ nào anh cần phải đến, không có người phụ nữ nào đòi hỏi thời gian và sự chú ý của anh. Lúc bảy giờ, anh nhẹ nhõm tắt máy tính và nhận ra rằng mình đang đói ngấu.

Quán Emilio dường như là một ý kiến xuất sắc.

"Đừng nói gì," Emilio nói khi Cal đi qua cánh cửa đang quay để vào bếp. "Gà sốt rượu vang."

"Tớ đã có đủ gà sốt rượu vang trong thời gian này rồi," Cal nói lúc điện thoại reo vang. Emilio quay sang nhấc nó lên và Cal thêm vào, "Thứ gì đó đơn giản thôi. Cà chua và húng quế trong spaghetti..."
Không. Bốn mươi phần trăm các loại pasta được bán là spaghetti. Không có trí tưởng tượng gì hết. "Làm loại mì fettuccine..."

Anh ngừng lại khi Emilio giơ tay lên và nói, "Quán Emilio nghe đây," vào trong điện thoại. Emilio lắng nghe rồi nhìn Cal qua vai và nói, "Thường thì chúng tôi không, nhưng cho một khách hàng đặc biệt như em, chúng tôi sẽ có ngoại lệ. Gà sốt rượu vang hử? Không, không, hoàn toàn không có vấn đề gì. Em có thể boa thêm cho cậu

bé giao hàng."

Anh gác máy và mỉm cười với Cal. "Là Min. Cô ấy muốn món gà sốt rượu vang. Cậu có thể giao nó cho cô ấy."

"Gì cơ?" Cal điếng người.

"Cậu biết đường. Nó hẳn là trên đường về nhà cậu."

"Nó không ở trên đường về nhà tớ, nó không ở trên đường về nhà ai cả trừ nhà của Chúa, cái chỗ chết tiệt đó ở tít trên cao. Cái gì cho cậu ý tưởng là tớ sẽ làm thế?"

Emilio nhún vai. "Tớ không biết. Cô ấy đã gọi điện, cậu ở đây, hai người rất tuyệt với nhau, nó có vẻ là một ý kiến hay. Hai người cãi nhau à?"

"Không, bọn tớ không cãi nhau," Cal nói. "Bọn tớ sẽ không gặp nhau nữa bởi vì tớ hoàn toàn không tốt cho cô ấy và cô ấy đang chờ Elvis. Gọi lại cho cô ấy và bảo là cậu bé giao hàng của cậu chết rồi."

"Vậy thì cô ấy sẽ chẳng có gì ăn tối," Emilio nói, "Và cậu biết Min đấy. Cô ấy là một trong những người phụ nữ biết thưởng thức."

Cal nghĩ về biểu cảm trên mặt Min khi cô ăn gà sốt rượu vang. Nó cũng tuyệt gần bằng biểu cảm trên mặt cô khi cô ăn doughnut. Vẻ mặt đó còn không tốt được bằng biểu cảm trên mặt cô khi anh hôn cô, nó thật là...

Emilio nhún vai. "Tốt thôi. Brian có thể mang đến cho cô ấy."

"Không," Cal nói. "Tớ sẽ mang đến cho cô ấy. Nhanh lên, được chứ? Tớ đói rồi."

Chương 6

Bốn mươi lăm phút sau, khi Cal đang hì hục trèo lên các bậc thang tới nhà Min thì có thứ gì đó nhỏ thó màu vàng cam lao vút qua và gần như đẩy anh ngã xuống đồi. Anh đi nốt quãng đường một cách thận trọng, nhưng khi anh nhìn xung quanh từ trên đỉnh đồi, thì không có gì ở đó hết. Anh ấn chuông cửa, và Bonnie ra đưa anh vào.

"Chào," anh nói. "Min đặt thức ăn mang về." Anh giơ túi lên, cảm thấy ngớ ngẩn, cảm xúc ít ưa thích nhất của anh trên đời.

"Và anh đang chuyển hàng à?" Bonnie hỏi khi lùi lại.

"Chà, có thể cô không bao giờ có đủ tiền mặt," Cal nói và đi lên cầu thang, biết rằng cô nàng đang quan sát anh. Khi đã lên tới đỉnh, anh nghe thấy Elvis Presley đang hát bài "Heartbreak Hotel[(1)]" qua cửa nhà Min và thở dài.

Min trông ngạc nhiên khi ra mở cửa trước tiếng gõ của anh, và anh cảm thấy bản thân mình cũng khá sững sờ: theo tầm mắt của anh, tất cả những gì cô đang mặc là một cái áo len xanh dương rất dài, rất cũ và tất ngắn gợn sóng. Tóc cô thả xuống thành từng lọn quăn, và cô không hề trang điểm, nên màu duy nhất trên mặt cô là vết thâm màu vàng đang nhạt dần ở chỗ anh đã đánh vào mặt cô.

"Cái quái gì thế này?" cô nói. "Sao anh vào cửa trước được?"

"Ra là cô mở cửa cho các anh chàng giao hàng như thế này đây," Cal nhìn chằm chằm vào đôi chân khỏe mạnh xinh xắn mà mình đã ngắm nghía ở quầy bar hôm thứ Sáu.

"Không, tôi mở cửa cho Bonnie như thế này," Min nói. "Đừng có đờ ra nhìn nữa. Tôi có mặc quần soóc dưới cái này." Cô kéo mép áo lên và anh nhìn thấy cái quần soóc ống rộng kẻ ô thùng thình chỉ hơi xấu xí hơn áo sơ mi và tất của cô một tí. "Làm sao anh vào được cửa trước?"

Rồi có thứ gì đó màu vàng cam lao vút qua chân họ vào căn hộ.

"Cái gì thế?" Min hỏi, và Cal bước vào, để cửa mở đằng sau anh.

"Tôi không biết." Cal đặt túi của Emilio xuống một cái bàn khâu bằng sắt đã cũ cạnh một cái tràng kỷ trông giống như một quả bí ngô quá khổ bị mọt cắn. "Nó chạy qua tôi lên các bậc thang..."

"Ôi, *Chúa ơi,*" Min kêu lên và Cal quay lại, hướng ánh mắt đến chỗ cô đang nhìn.

Con vật trông bẩn thỉu nhất anh từng thấy đang trừng mắt nhìn họ từ cuối tràng kỷ, mắt bên trái của nó nhắm lại và đầy vẻ chết chóc. Nó có vằn nâu và vàng cam cả người nên, nói chung, nó hợp với cái tràng kỷ.

"Con gì thế?" Min hỏi.

"Tôi nghĩ đó là một con mèo," Cal nói.

"Giống gì?" một sự mê hoặc kinh khủng lộ ra trong giọng nói của Min

"Không phải giống tốt. Mặc dù cô đã nói là muốn một con."

"Không, tôi đâu có," Min phủ nhận.

"Khi tôi đưa cô về nhà tuần trước," Cal nói. "Cô bảo cô sẽ đi kiếm một con mèo."

"Đó là *nói đùa* thôi," Min dán chặt mắt vào con mèo. "Đó là câu mà mọi người phụ nữ ba mươi tuổi vừa bị đàn ông làm cho tức giận sẽ nói. 'Tôi sẽ từ bỏ đồ con hoang đó và đi kiếm một con mèo.' Đó chỉ là một cách nói."

"Cô biết không," Cal cũng đưa mắt quan sát con mèo. "Nếu cô định nói chuyện bằng mật mã, thì cô phải cảnh báo tôi trước."

Con mèo có vẻ không định di chuyển, nên Cal nhìn quanh những nơi còn lại trong căn hộ của cô. Nó có vẻ là toàn bộ phần gác mái, các góc nhà kinh khủng bị ngắt ra bởi các cửa sổ mái và được trang hoàng bằng các đồ đạc cũ, không có cái nào là đồ cổ. Anh cau

mày và nghĩ, *Ngôi nhà này trông không giống cô ấy.*

Min nghiêng đầu về phía con mèo, bối rối. "Tại sao con mắt của nó lại nhắm vào?"

"Tôi đoán là con mắt đó bị chột rồi," Cal nói.

"Cuộc sống khó nhọc, hử, mèo?" Min thở dài. "Tôi có thịt gà thừa. Tôi đã thử món sốt rượu và phá hỏng nó. Có thể con mèo sẽ đủ tuyệt vọng để ăn thứ đó."

"Nếu cô cho nó ăn, nó sẽ ở lại đây vĩnh viễn," Cal nói. "Này mèo, cửa đang mở. Đi đi."

Con mèo cuộn tròn ở trên thành trường kỷ và nhìn anh chằm chằm đầy ngạo mạn.

"Nó trông rất giống con mèo Cheshire [(2)]," Min nói. "Trông như là thỉnh thoảng nó lại có thể biến mất."

"Và việc biến mất đã bắt đầu với con mắt," Cal nói. "Min, con mèo này có lẽ có đủ mọi căn bệnh trong quyển sách Cái Chết của Mèo."

"Ít nhất tôi cũng nên cho nó ăn," Min đi lấy một ít thịt gà.

"Nó hợp với cái tràng kỷ đấy." Cal đóng cửa lại và chuyển túi của Emilio từ bàn khâu sang một cái bàn tròn bằng gỗ sồi mòn vẹt cũ kỹ sau tràng kỷ. Con mèo dõi theo mọi cử động của anh trong khi giả vờ như không thèm để ý.

Min mang ra vài miếng thịt gà vụn đựng trên khăn giấy. Cô đặt nó dưới mũi con mèo rồi bước lùi lại. Nó khịt mũi ngửi miếng thịt gà rồi nhìn cô. "Tao biết," cô nói, giọng thất vọng. "Nó thật kinh khủng. Mày không phải ăn nó đâu."

Con mèo hếch mũi lên rồi cắn vào miếng gần nhất.

"Đó là một con mèo rất dũng cảm," Min bảo với Cal và đi tới mặt lò sưởi để lấy ví. "Để tôi trả tiền cho anh hoặc Emilio hoặc ai cũng được."

"Không," Cal vẫn đang nhìn xung quanh. Tất cả nội thất đều mang lại cảm giác thoải mái, nhưng không có cái nào thú vị hoặc hấp dẫn, không hề giống Min. Gần như thể đây là căn hộ của ai khác. "Cô đang cho thuê lại nhà à?"

"Không," Min vung vẩy cái ví. "Tôi nợ anh bao nhiêu?"

"Không gì cả." Có vài quả cầu tuyết trên mặt lò sửa, được xếp thành hàng ở cả hai bên một cái đồng hồ cũ xấu xí làm từ sách giả, và anh đi tới đứng cạnh cô để nhìn chúng, nói, "Cô không chọn nội thất ở đây."

"Đó là đồ của bà tôi," Min nói. "Xem này, anh sẽ không trả tiền cho bữa tối của tôi. Anh đã giúp tôi bằng cách mang nó lên đây, nên..."

"Cô sưu tập những cái này à?" Cal nhấc quả cầu Rocky và Bullwinkle lên.

"Cal," Min nói.

"Ở đây có đủ thức ăn cho cả một đội quân," anh nói. "Nếu cô muốn có người bầu bạn, tôi sẽ ở lại và ăn một nửa chỗ đó. Nếu cô không muốn, tôi sẽ mang đi một nửa, mặc dù tôi không sẵn lòng bỏ mặc cô một mình với con vật đó." Cal đặt Rocky xuống rồi nhìn tới quả kế bên. Chip và Dale. "Cô kiếm những thứ này ở đâu?"

"Bạn bè," Min nói. "Gia đình. Chợ trời." Cô dừng lại. "Anh có thể ở lại." Cô nhìn con mèo, đã ngốn xong miếng thịt gà, giờ đây dường như đang cân nhắc việc đánh một giấc. "Còn mày thì tao không biết," cô nói, và nó đánh giá cô một cách thận trọng, con mắt phải nhắm chặt. "Không phải lúc trước con mắt bên kia của nó nhắm chặt sao?" Min nói với Cal. "Con mắt bên trái ấy?"

"Tôi không nhớ nữa," Cal nói. "Mà cũng không ngạc nhiên gì. Nó là một con mèo rất gian xảo. Cô biết không, đồ đạc này không giống cô, cái đồng hồ kia không giống cô, và dường như cô không phải tuýp người thích quả cầu tuyết lắm."

"Tôi biết chúng không giống tôi," Min nhìn quanh quất. "Nhưng đồ nội thất còn tốt, nên không cần thiết phải mua thứ mới. Bên cạnh

đó, nó nhắc tôi nhớ đến bà mình. Và số quả cầu tuyết ấy là tình cờ thôi." Cô quay lại với anh. "Ít nhất thì hãy để tôi trả một nửa bữa tối."

"Không." Cal nhấc một vật trang trí khổng lồ với một quả cầu có Lady và Tramp ngồi trên nóc một nhà hàng Italia. "Tình cờ thế nào?"

"Bà ngoại Min của tôi có một quả cầu tuyết chuột Mickey và Minnie. Chúng đang khiêu vũ, Minnine mặc một cái váy dạ hội dài màu hồng, còn Mickey đang dìu cô bé nhảy." Giọng Min dịu lại khi cô kể. "Ông ngoại tôi tặng nó cho bà nhân kỷ niệm ngày cưới, nhưng tôi thích nó đến nỗi bà đã tặng lại cho tôi khi tôi mười hai tuổi."

Cal quét mắt qua mặt lò sưởi. Christine và Bóng ma, Jessica và thỏ Roger, Blondie và Dagwood, người đẹp ngủ trong rừng và hoàng tử, nàng Lọ lem và hoàng tử của nàng đứng trước một tòa lâu đài với những chú bồ câu trắng bay lượn trên đầu, thậm chí cả Donald và Daisy cũng có ở đó, nhưng không có Mickey và Minnie. "Nó đâu rồi?"

"Tôi đã làm mất nó," Min nói. "Trong một trong những lần chuyển nhà khi tôi học đại học. Anh biết thế nào rồi đấy, mỗi năm anh lại chuyển đi và đồ vật biến mất. Tôi đã thất vọng về việc đó đến nỗi mọi người bắt đầu tặng tôi những quả cầu tuyết khác nhân dịp sinh nhật và Giáng sinh để bù lấp vào đó. Tôi cố nói với mọi người là tôi không muốn thêm nữa, anh biết đấy, 'Cảm ơn bạn, thật đáng yêu, nhưng bạn không cần phải thế đâu,' nhưng kể từ đó nó đã trở thành một thông lệ." Cô nhìn mặt lò sưởi và thở dài. "Tôi có hàng tá dưới tầng hầm. Đây chỉ là những quả ưa thích nhất của tôi. Đừng bao giờ sưu tập cái gì cả. Người ta sẽ không bao giờ buông tha cho anh đâu."

Cal nhìn qua dãy cầu tuyết một lần nữa. Có một quả lớn, tối om ở cuối lò sưởi trông giống quái vật. "Cái gì đây?" anh nhấc nó lên.

"Những nhân vật xấu xa của Disney," Min nói. "Liza và Bonnie mỗi người đã tặng tôi một quả vào Giáng sinh hai năm trước."

"Liza đã tặng cô quả này," Cal đặt nó lại chỗ cũ.

"Làm sao anh biết đấy không phải là Bonnie?" Min thắc mắc.

"Bởi vì đó không phải là kiểu của Bonnie." Anh chỉ vào quả cầu Lọ lem với chim bồ câu. "Cô ấy tặng cô quả kia."

"Đúng vậy," Min nói. "Tôi vẫn chưa hiểu..."

"Bonnie muốn chuyện cổ tích," Cal nói. "Liza thực tế, cô ấy chỉ thấy những anh chàng xấu xa. Bên cạnh đó Bonnie cũng không để lỡ phần quan trọng nhất. Cô ấy tặng cô một cặp."

"Một cặp gì?" Min vẫn chưa hiểu.

"Một cặp," Cal nói. "Hai người. Tất cả ở đây đều là các cặp. Nhìn này. Lady và Trump, Christine và Bóng ma, Jessica thỏ và Roger... ngoại trừ quả của Liza, tất cả chúng đều là cặp đôi."

"Tôi sẽ không gọi Rocky và Bullwinkle chính xác là một cặp," Min nhìn chúng với vẻ nghi ngờ. "Cả Chip và Dale nữa. Ý tôi là, tôi biết là có vài tin đồn nhưng..."

"Thôi nào, Minnie." Cal nói. "Cô đã bắt đầu với một cặp."

"Đừng gọi tôi là Minnie," mắt Min tóe lửa nhìn anh.

"Cô có thể gọi tôi là Mickey," Cal cười toe toét với cô, muốn tia lửa đó một lần nữa.

"Tôi sẽ gọi taxi cho anh nếu anh không ngừng ngay việc trêu tức tôi," Min nói. "Chúng ta chỉ ăn thôi được không?"

Cal từ bỏ, quay lại bàn mở túi của Emilio, tránh khỏi con mèo đề phòng trường hợp nó quyết định nổi loạn và lấy anh làm mục tiêu đầu tiên. "Anh chàng đó thực sự đã gây ra ảnh hưởng lớn với cô."

"Anh chàng nào?"

"Kẻ đã đá cô buổi tối tôi đến mời cô đi chơi. Hẳn là cô phải yêu anh ta lắm."

"Ồ." Min chớp mắt. "Anh ta à? Không. Không tí nào."

Tốt, Cal nghĩ, dù là chuyện đó cũng chả tạo nên điều gì khác biệt. "Cô có cái đĩa nào không?"

Cô đi vòng qua bàn và bước vào một góc thụt vào mà bất cứ ai khác cũng sẽ gọi là nhà kho, nhưng chủ nhà của cô rõ ràng đã nghĩ đó là một căn bếp.

"Lấy cả ly rượu nữa," Cal nói khi anh mở hộp đựng bánh mì ra.

"Gì cơ?" Min ló ra khỏi cái hốc.

"Ly," Cal nói. "Cho rượu vang."

Min ra khỏi cái góc thụt với hai ly rượu và chuẩn bị bàn ăn trong khi anh giật cái nút bần ra khỏi chai rượu vang và rót, cố không nhìn vào áo của cô. Thật là tốt khi cô ăn mặc tệ như thế. Nếu cô lại mặc cái áo len đỏ đó lần nữa, anh có thể sẽ gặp rắc rối. Rồi cô mở cái hộp các-tông có chứa salad bên trong, cố sắp nó ra bát với một cái thìa súp. "Chết tiệt," cô kêu lên, khi nước trộn tràn ra bàn.

"Cô không nấu ăn phải không, Minerva?" Cal nói.

"Ồ, và anh có hả?"

"Chắc chắn." Anh lấy cái thìa từ tay cô. "Tôi đã làm việc ở một nhà hàng khi học đại học. Cô cần một cái thìa to hơn, Minnie. Cái này là để ăn."

"Hoặc tôi có thể dùng nó để đâm anh," Min nói.

Anh lắc đầu và đi vòng qua người cô vào khu bếp nhỏ để tìm một cái thìa lớn hơn và thay vào đó, anh tìm thấy một cái chảo rán với thứ gì đó kinh khủng ở trong.

"Gì đây?" khi cô bước vào để lấy khăn giấy, anh hỏi.

"Không phải việc của anh," Min nói. Anh nhướn mày lên với cô và cô nói, "Tôi tưởng mình có thể tự làm. Tôi đã có công thức. Nhưng nó không..."

Anh hiểu ra. "Đây là gà sốt rượu vang hả?"

"Không," Min nói. "Đây là một mớ hổ lốn, đó là lý do tôi gọi đến quán Emilio."

"Cô đã làm gì?"

"Sao? Để anh có thể có thể đưa ra vài bình luận châm chọc hả?'"

"Cô có muốn biết cách làm gà sốt rượu vang hay không?" Cal tức giận. Cô đúng là một người khó chịu.

Cô cau có đáp trả anh. "Có."

"Cô đã làm gì đầu tiên?"

"Xịt dầu oliu vào chảo."

"Xịt sao?" Cal nói. "Không. Phải cho ngập chảo. Vài thìa súp."

"Quá nhiều chất béo," Min nói.

"Nó là chất béo tốt," Cal nói. "Dầu oliu tốt cho cô."

"Không phải cho eo tôi," Min cãi.

"Cô sẽ phải cho ngập, Minnie." Cal nói. "Nó tạo nên hương vị của món ăn."

"Được rồi," Min thuận theo, nhưng trông cô đầy vẻ chống đối. "Rồi tôi rán vàng thịt gà."

"Quá nhanh," Cal nói. "Đập ức gà trước. Sử dụng một cái can nếu cô không có cái vồ, đặt nó trong túi nhựa và đập bẹp nó ra. Rồi rắc bột lẫn với hạt tiêu đen xay và muối tinh lên."

"Anh đang đùa đấy à," Min nói. "Bột chỉ làm tăng thêm lượng calo thôi."

"Và phủ kín thịt gà," Cal mặc kệ cô. "Để nó không bị..." Anh cầm một cái nĩa lên, đâm vào một trong những miếng đã hóa đá trên chảo và giơ nĩa lên. "... khô. Tiếp đó cô làm gì?"

Min khoanh tay lại. "Khi thịt đã vàng, tôi cho nấm vào, rót rượu

vang lên và để nó cạn."

"Không bơ?"

"Không bơ," Min nói. "Anh điên à?"

"Không," Cal thả lại miếng thịt gà vào chảo. "Nhưng người nào làm món gà sốt rượu vang mà không có dầu oliu, bơ, hoặc bột, thì có thể đấy. Nếu cô muốn thịt gà nướng, đáng lẽ cô nên nướng gà." Anh chọc ngón tay vào nước sốt và nếm thử. Nó tởm đến nỗi anh nghẹn thở, và Min chạy đi lấy cho anh một cốc nước.

"Tôi không hiểu tại sao nước sốt lại chẳng ra gì," cô nói.

"Cô dùng loại rượu vang đỏ nào thế?" Cal hỏi khi đã súc được cái vị đó ra khỏi miệng, và cô đưa anh một chai rượu nấu. "Không, không, không," anh nói và rồi dịu bớt khi cô cau mày, "Xem này, bé con, khi cô làm nước sốt rượu, cô sẽ làm rượu giảm chất lượng, cô đặc nó. Cô phải dùng loại rượu tốt nếu không nó sẽ có vị như..." anh nhìn xuống cái chảo. "... thế này. Thật đáng ngạc nhiên là con mèo không tiêu đời."

"Ui chao," Min nói. "Anh có thể viết công thức lại cho tôi không?"

"Không," Cal nói, và rồi họ nghe thấy tiếng loảng xoảng từ phòng khác. Anh nhìn quanh. "Con mèo của cô đã đi rồi, Minnie. Cô để mở một cái cửa sổ nào đó à?"

"Tôi có một cái cửa sổ trượt xập xệ trong phòng ngủ," Min nói và đi qua một ngưỡng cửa bên cạnh lò sưởi để quan sát. "Ồ, tốt đây," cô nói khi bước vào trong, và Cal đi theo cô vào.

Cửa trượt đã bị bung ra khỏi cửa sổ mái, nơi đó giờ đây đang mở tung đón khí đêm. Cal đi tới và ngó ra ngoài. Cánh cửa giờ đang lửng lơ sắp rơi xuống mái nhà, và con mèo đang ngồi trên một cành cây ở gần đấy, liếm chân. Mắt trái của nó nhắm lại.

"Nó đổi mắt thật," Cal rụt đầu vào trong. "Có thể nó đang phục hồi..." Giọng anh lạc đi khi anh nhìn thấy phòng ngủ của Min.

Phòng ngủ bị một cái giường đồng tinh xảo nhất anh từng thấy choán gần hết, một đồ vật khổng lồ phủ khăn trải giường bằng sa-tanh màu xanh oải hương nhạt, và những cái gối sa-tanh màu xanh oải hương được chất đống trên phần đầu giường cong và xoắn lại với nhau rồi nở ra thành các bông hoa hồng và cột trụ bằng đồng, cho đến khi anh trở nên xây xẩm chỉ vì nhìn chúng. "Làm sao cô không rơi khỏi giường được thế?"

"Tôi chỉ nắm chặt và cố không nhìn vào đầu giường," Min nói. "tôi thích cái giường lắm. Tôi đã mua nó tháng trước dù cho nó hoàn toàn phi thực tế..."

Cô tiếp tục nhưng Cal đã không nghe được gì kể từ lúc cô nói, "Tôi chỉ nắm chặt," tưởng tượng cô nằm ngửa trên lớp trải giường sa-tanh màu xanh dương mềm mại, những lọn tóc ánh vàng mềm mại trải rộng trên gối, đôi môi mềm mại hé ra khi cô mỉm cười với anh, đôi tay mềm mại nắm chặt lấy đầu giường, cơ thể mềm mại của cô...

"Cal?" Min gọi anh.

"Trong này thơm thật," Cal cố tìm ra một ý nghĩ không có từ "mềm mại" trong đó. Hoặc "cứng", cũng thế cả thôi.

"Gối oải hương," Min nói. "Bà tôi luôn để oải hương trong bao gối của bà. Hoặc cũng có thể là mùi nến quế."

Cal hắng giọng. "Chà, nó... đẹp. Nó là thứ đầu tiên tôi thấy trong căn hộ này nhìn giống cô." Ý nghĩ đẩy cô xuống cái nệm xanh dương đó thật quá hợp tình hợp lý, nên anh nói, "Chúng ta nên đi ăn. Ngay bây giờ."

"Được thôi," Min dợm bước ra cửa.

"Cô muốn đóng cửa lại chứ?" Cal hỏi.

"Vậy thì làm sao con mèo vào lại được?" Min nói.

"Luận điểm tốt đấy," Cal nghĩ thầm, Ôi, Chúa ơi, con vừa mới cho cô ấy một con mèo hoang, và theo cô ra ngoài.

Khi họ đang ăn món salad của Emilio, Min nói, "Vậy ra gà sốt rượu vang không phải bạn của tim hoặc thân thiện với cân nặng."

"Bạn của tim?" Cal nâng cốc rượu của anh lên. "Có phải nghĩa là tốt cho tim không? Bởi vì nó có đấy. Tôi đã bảo cô là, dầu oliu tốt cho cô. Và một ít bơ hay bột thì cũng sẽ không giết cô đâu."

"Hãy bảo thế với mẹ tôi ấy." Min lại nếm món salad. "Cái này ngon quá. Anh biết không, bài học ở đây là, tôi không nên nấu ăn."

"Vì sao?" Cal nói. "Đây là lần đầu tiên cô làm thử. Mọi người đều phạm phải sai lầm mà." Anh nhấc hai hộp đựng thịt gà lên và đổ đầy hai cái đĩa sao cho không có gì bị tràn ra ngoài.

"Trừ anh ra," Min quan sát anh. "Anh làm tốt mọi thứ."

"Được rồi," Cal đặt hộp xuống. "Cô vừa bị đá, tôi hiểu, nhưng cô không quan tâm đến tên đó, vậy tại sao cô vẫn còn tức giận và trút nó lên đầu tôi?"

Min cắt thịt gà. "Anh ta gần như là giọt nước làm tràn ly." Cô cho thịt gà vào miệng và nhai, và cái vẻ mặt ngất ngây mà cô luôn có mỗi khi được ăn đồ ăn ngon lại hiện ra.

"Cô không nên ăn kiêng." Cal cầm nĩa của mình lên và bắt đầu ăn. "Vậy anh ta đã làm gì mà cô lại không thể quên được?"

"Chà." Min xiên qua một cái nấm rơm với nhiều sức hơn nó đáng phải nhận. "Chủ yếu là do cân nặng của tôi."

"Anh ta chỉ trích cân nặng của cô?" Cal lắc đầu. "Tên đàn ông đó ngu như lừa."

"Chính xác thì anh ta đã không chỉ trích," Min nói. "Anh ta chỉ gợi ý là tôi nên tiến hành ăn kiêng. Và rồi anh ta bỏ tôi vì tôi sẽ không ngủ với anh ta."

"Anh ta đã bảo cô tiến hành ăn kiêng và rồi đề nghị cô lên giường à?" Cal nói. "Tôi rút lại lời nói. Lừa còn thông minh hơn tên đầu đất đó."

"Đúng vậy, nhưng anh ta đã đúng một điểm," Min nói. "Ý tôi là, về cân nặng của tôi." Cô nhìn anh, ngang ngạnh. "Phải không?"

"Không có cách nào để tôi có thể trả lời câu hỏi đó mà không phải nhận toàn bộ cơn tức giận của cô lên đầu," Cal nói. "Dành nó cho tên thảm hại đã đá cô ấy. Tôi là người tốt."

Min xiên qua một cái nấm rơm khác, và rồi đặt nĩa xuống. "Được rồi, tôi sẽ cho anh một lối thoát trong chuyện này. Dù anh có nói gì đi nữa, tôi cũng sẽ không tức giận."

Cal nhìn xuống khuôn mặt hầm hè của cô và cười lớn. "Cô định làm thế bằng cách nào?"

Min gật đầu. "Được rồi, tôi sẽ tức giận, nhưng tôi sẽ công bằng. Vấn đề là, anh là người đàn ông duy nhất tôi đủ tin tưởng sẽ nói cho tôi nghe sự thật."

"Cô tin tôi?" Cal ngạc nhiên và khoan khoái. "Tôi cứ tưởng mình là quái vật."

"Anh là quái vật," Min nói. "Nhưng anh có xu hướng nói sự thật cho tôi nghe. Trong đa số chuyện."

Cal dừng ăn. "Trong tất cả mọi chuyện. Tôi chưa bao giờ nói dối cô."

"Phải," Min tùy tiện đồng ý. "Vậy tôi nên làm gì với cân nặng của mình đây?"

Cal đặt nĩa xuống. "Được rồi. Đây là sự thật. Cô sẽ không bao giờ mảnh khảnh cả. Cô là một người phụ nữ tròn trịa. Cô có hông rộng, bụng tròn và ngực đầy đặn. Cô..."

"Khỏe mạnh," Min cay đắng nói.

"Khêu gợi," Cal quan sát sự nâng lên hạ xuống nhẹ nhàng của ngực cô dưới áo nỉ.

"Núng nính," Min càu nhàu.

"Căng tràn," Cal nhớ lại những đường cong mềm mại của cô dưới

bàn tay anh.

"Đẫy đà," Min nói.

"Mềm mại, tròn trịa và nóng bỏng. Tôi đang khiến mình bị kích thích đây," Cal bắt đầu cảm thấy choáng váng. "Cô có mặc gì dưới cái áo ngủ đó không?"

"Tất nhiên là có," Min bối rối.

"Ồ," Cal vứt bỏ giấc mơ đó đi. "Tốt. Chúng ta nên ăn mới phải. Chúng ta vừa nói về cái gì nhỉ?"

"Cân nặng của tôi?" Min nói.

"Phải rồi," Cal lại cầm nĩa lên. "Lý do cô không thể giảm cân là bởi vì cô không được sinh ra để giảm cân, cô không có cơ thể kiểu đó, và nếu cô xoay xở qua vài chế độ ăn kiêng ngu ngốc nào đó để vứt bỏ cân nặng đi, cô sẽ giống như cái đống thịt gà cô vừa làm. Có vài thứ nên làm với bơ. Cô là một trong số đó."

"Vậy là tôi đã bị nguyền rủa," Min nói.

"Một vấn đề nữa là cô không lắng nghe. Cô muốn gợi cảm, hãy gợi cảm. Cô có những vốn quý mà những phụ nữ gầy còm khác không bao giờ có, do đó, cô nên tận hưởng và ăn mặc như là cô thích chúng. Hay ít nhất là ăn mặc để người khác có thể tận hưởng chúng. Bộ vest cô mặc buổi tối tôi mời cô đi chơi khiến cô trông như một cai tù vậy." Anh nhớ lại lúc nhìn xuống ngực áo len đỏ của cô và thêm vào, "Dù vậy đồ lót của cô thì tuyệt."

"Không có bộ quần áo nào nhìn được trên người tôi cả," Min nói.

"Tất nhiên là có," Cal vẫn tiếp tục ăn. "Mặc dù cô là loại phụ nữ khỏa thân đẹp hơn là mặc quần áo." Tâm trí phản bội của anh cố hình dung ra cảnh đó và anh chặn nó lại. "Tôi cho là vậy. Hãy ăn đi. Bụng đói khiến cô gàn dở."

"Tôi trông đẹp hơn khi khỏa thân á?" Min lại cầm nĩa lên. "Không. Nghe này..."

“Cô hỏi thì tôi nói cho cô thôi,” Cal nói, “Cô chỉ không muốn nghe điều đó. Sự thực là, phần lớn đàn ông thà vào giường với cô thay vì với một cái móc treo quần áo. Cô có nhiều thứ thú vị hơn để chạm vào, nhưng phần lớn phụ nữ không tin điều đó. Các cô cứ cố giảm cân vì nhau.”

Min đảo tròn mắt. “Vậy là tôi đã gợi cảm trong từng ấy năm? Tại sao không có ai chú ý đến điều đó thế?”

“Bởi vì cô ăn mặc như thể cô ghét cơ thể mình,” Cal nói. “Gợi cảm là ở trong đầu, và cô không cảm thấy gợi cảm nên trông cô không gợi cảm.”

“Vậy thì làm sao anh biết tôi thế nào?” Min giận dữ.

“Bởi vì tôi đã nhìn xuống cái áo len của cô,” Cal thoáng nhớ lại cảnh đó. “Tôi cũng đã hôn cô, và tôi phải nói thế này, miệng của cô thật kỳ diệu. Giờ thì hãy ăn gì đi.”

Min nhìn xuống đĩa của mình một lúc rồi chọc nĩa vào. “Chúa ơi, món này ngon quá,” vài phút sau cô nói.

“Không có gì tuyệt hơn thức ăn ngon,” Cal nói, “Chà, ngoại trừ...”

“Phải có cách nào đó để khiến cho món này thành bạn của tim,” Min nói.

Cal lắc đầu. “Thật mừng khi biết là tôi đang nói chuyện một mình ở đây. Cô không nghe thấy tôi nói gì à?”

“Có,” Min nói. “Vậy là tôi trông như cai tù khi anh đến chỗ tôi hử?”

“Không,” Cal nói. “Cô đã đi một đôi giày tuyệt vời. Cô cho phép bản thân mình thoải mái với giày dép.” *Cả những ngón chân tuyệt vời nữa.*

“Vậy thì lý do để anh luồn lách qua cả quán bar để đến bên tôi dù tôi trông như cai tù là nhờ đôi giày à?”

Câu hỏi nghe có vẻ chua cay, nên anh cố nhớ ra lý do mình đã

đến bên cô. Vụ cá cược bữa tối. Anh nhăn mặt. Vụ cá cược bữa tối ngu ngốc đó với David. "Ồ, chết tiệt."

"Một vụ cá cược, phải không?" giọng Min nghe thật chán ghét.

Cal rút ví ra và đặt một tờ mười đô lên trên bàn. "Được rồi, nó là của cô tất. Tôi có thể ăn nốt bữa tối trước khi cô ném tôi ra ngoài không?"

"Được thôi," Min nói. "Anh biết đấy, việc anh chấp nhận việc thua vụ cá cược đó khá là bình tĩnh đấy."

"Tôi đâu có thua," Cal chọc một cái nấm rơm nữa. "Tôi không thua."

"Anh đã lấy tiền vụ cá cược đó ư?" Min nghe có vẻ rất giận dữ.

Cal cau mày nhìn cô. "Cô đã bước ra khỏi cửa với tôi. Tôi đã thắng."

"Và tất cả mọi người *kết luận luôn rằng*..."

"Kết luận cái gì?" Cal tức giận. "Có kẻ đã cá với tôi mười đô rằng tôi có thể đưa cô đi ăn tối. Cô đã đi với tôi rồi đấy thôi. Tôi kiếm được mười đô. Giờ thì mười đô đó là của cô. Chúng ta có thể tiếp tục được chứ?"

"Vậy là vụ cá cược đã kết thúc," Min nói, sự hoài nghi hiện rõ trong giọng nói.

"Phải," tâm trạng của Cal lúc này còn hơn cả tức giận. "Được rồi, đấy không phải cách tốt nhất để khởi đầu một mối quan hệ, nhưng chúng ta không có mối quan hệ nào cả, khi mà cô đang chờ Elvis và cả hai chúng ta với kế hoạch không hẹn hò. Thêm vào đó tôi còn mang thức ăn đến cho cô. Một lần nữa. Tại sao cô lại tức giận?"

"Chẳng vì lý do nào cả," Min lạnh lùng quay lại với món thịt gà.

"Tôi đã bỏ qua điều gì đó quan trọng, phải không nhỉ?" Cal nói.

"Ừ," Min nói. "Ăn tiếp đi."

Cal đề nghị giúp cô dọn bát đĩa, nhưng Min đẩy anh ra khỏi cửa, chán ngấy anh vì vụ cá cược và cả với bản thân cô vì đã để tâm. Cô bỏ phần thức ăn thừa từ quán Emilio vào tủ lạnh và đổ mớ hỗ lốn mà cô làm vào thùng rác, rồi đi tới phòng ngủ và trườn vào cái chăn sa-tanh. Cal đã nói cái giường là thứ duy nhất trông giống cô. Trong một căn hộ chật cứng đồ đạc đơn sơ nằm ngổn ngang, anh đã chọn ra một đồ vật đẹp đẽ, lộng lẫy, khêu gợi và nói, "Đó là cô." Đồ khốn.

Con mèo phóng lên giường và rón rén đi về phía cô. "Này," cô nói khi nó cuộn tròn bên cạnh. Cô vuốt ve nó, cảm nhận cơ thể bé nhỏ gầy gò của nó bên dưới lớp lông, và nó mở cả hai mắt ra. Chúng có màu sắc khác nhau, một bên có màu giống như một khoảnh lông của nó. "Con mèo chắp vá," cô nói và nó rúc vào cô, thoải mái không ngờ. Cô bật chiếc đài bên cạnh lên để nghe Elvis hát về cuộc sống tồi tệ sau khi người yêu dấu rời bỏ ông. Con mèo vểnh tai lên trong khoảng một câu và rồi lại thả lỏng người trên ga giường. "Mày cũng chuyển đến khách sạn trái tim tan vỡ ư?" Min hỏi và gãi gãi sau tai nó. Nó ngẩng đầu lên để dụi sát vào ngón tay cô. Cô nhìn vào khuôn mặt bé nhỏ kỳ cục nọ, nheo lại vì sung sướng với cả hai mắt nhắm nghiền, và cảm thấy một luồng cảm xúc yêu mến đối với con mèo. Nó bắt đầu rên gừ gừ, và âm thanh ấy dễ chịu hơn nhiều so với những gì cô có thể tưởng tượng.

"Giữ mày lại là không khôn ngoan tí nào," cô nói với nó, và con mèo chậm rãi mở mắt ra rồi lại nhắm lại, và cô lại tiếp tục vuốt ve nó khi nó cuộn lại gần hơn, ấm áp, yên bình và dễ chịu. Không ngạc nhiên tại sao mọi phụ nữ độc thân đều nuôi mèo. Chúng chắc chắn hơn đứt những tên cờ bạc không dứt, quyến rũ, lừa lọc, những kẻ hôn như chúa trời và có đôi bàn tay của - "Ôi, anh quá cô đơn, em yêu dấu," - Elvis hát, và Min với tay ra đẩy nút lên. Con mèo ngẩng đầu lên, nhưng có vẻ như nó cũng thích bài "Don't be cruel[3] ," ngang "Heartbreak Hotel" và lại cuộn tròn, ấm áp bên cạnh bụng cô. "Mày có thể ở lại," cô bảo nó và cả hai cùng nằm yên trong sự tĩnh lặng thân thiện, nghe Elvis cho đến khi cả hai cùng ngủ thiếp đi.

"Có một cô nàng cực nóng bỏng đang đợi trong văn phòng anh đấy," trợ lý của David báo lại khi David bước vào văn phòng hôm thứ Tư. "Rất xinh."

Min, David nghĩ và rồi thất vọng nhận ra rằng không thể nào có chuyện đó. Chẳng có ai miêu tả Min là một cô nàng cực nóng bỏng cả.

Khi hắn mở cửa, Cynthie đang ngồi trước bàn hắn, trông tuyệt đẹp trong một bộ vest đỏ.

"Anh đây rồi," cô ta đứng dậy.

"Bộ vest tuyệt đấy," hắn đóng cửa lại sau lưng. Hắn bước vòng qua cô ta, ấn tượng trước cái cách chiếc váy ôm quanh bộ mông nhỏ nhắn săn chắc mà không quấn chặt lấy nó.

"David," Cynthie nói. "Quên bộ vest đi. Tại sao Cal vẫn hẹn hò với người phụ nữ anh yêu?"

"Hẹn hò?" David mất hết hứng thú với bộ váy của Cynthie và ngồi xuống sau bàn làm việc.

"Trưa hôm thứ Hai anh ấy đã đưa cô ta đi ăn, cũng tức là anh ấy không thể đi với tôi. Tối qua anh ấy đã ăn tối với cô ta ở nhà cô ta." Cynthie cúi lại gần, khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của cô ta căng thẳng. "Tôi cứ nghĩ anh đã gọi điện cho Greg. Tại sao họ vẫn còn bên nhau?"

"Tôi đã gọi cho Greg." David dịch chuyển vài tờ giấy ở quanh khi hắn nghĩ thật nhanh. "Tôi không hiểu tại sao nó không hiệu quả. Có lẽ Cal thấy vui khi ở cùng cô ấy." *Có thể hắn muốn thắng mười nghìn đô la.*

"Nhưng không tình dục," Cynthie nói.

"Không," David cầu mong Min vẫn còn bảo thủ. "Họ sẽ không quan hệ đâu."

"Tôi nghĩ anh đúng," Cynthie bắt đầu bước qua bước lại. "Nghe có vẻ cô ta chẳng giống loại phụ nữ làm chuyện đó một cách vội vã, và anh ấy cũng sẽ không thúc ép chuyện đó. Anh ấy có bản năng tuyệt vời."

"Chà, hoan hô anh ta," David nói. "Cô còn muốn gì nữa không?"

Cynthie cúi người xuống bàn. "Tôi muốn anh gọi Min. Mời cô ta đi ăn trưa, mời cô ta đi ăn tối, trả tiền bữa ăn và *giành lại cô ta.*"

David nhìn xuống cổ váy của cô ta và lại ghé thăm khe ngực. "Cô cố tình làm thế này, đúng không?"

Cynthie hít một hơi thật sâu, cằm đanh lại. "David, tôi là một chuyên gia tình yêu đang đánh mất người đàn ông mà mình yêu. Đây không phải chỉ là chuyện của cá nhân tôi, mà còn là cuộc sống được mọi người biết đến, là cả cuộc đời tôi. Tôi có một cuốn sách bán chạy đầy tiềm năng trong tay, biên tập của tôi muốn đặt ảnh cưới của chúng tôi lên trang bìa, tất cả mọi thứ đều đặt cược vào đó, và tôi sẽ không nhìn nó trôi xuống cống chỉ bởi vì *anh quá nhu nhược để giành lại bạn gái mình.*" Cô ta cúi xuống gần hơn. "Tôi sẽ đi khỏi đây nếu anh hứa với tôi là sẽ gọi điện mời cô ta ăn trưa, và hãy nói cho tôi nghe ai là bạn thân của cô ta. Tôi đã thấy hai người ở quầy bar hôm thứ Sáu. Một tóc vàng bé nhỏ và một tóc đỏ cao ráo. Họ có thân thiết với cô ta không?"

Mùi nước hoa của cô ta phảng phất bay về phía hắn, rất nhẹ, lời thì thầm của một mùi hương khiến hắn váng vất. "Cô đang dùng loại nước hoa gì vậy?" hắn cố lờ đi từ "nhu nhược".

"Một hỗn hợp đặc chế cho tôi," Cynthie nói, giọng cô ta trầm xuống. "Nó được làm từ những mùi hương khiến dục tình của đàn ông tăng lên mạnh nhất. Tôi xức nó vì anh đấy, David. Bạn thân nhất của cô ta là ai?"

David lắc đầu để tỉnh táo lại và trượt ghế của hắn về phía sau, cách xa cô ta. "Trong thứ đó có gì?"

"Hỗn hợp hoa oải hương và bí ngô." Cynthie ngồi thẳng người lên. "Tôi cần biết bạn thân của cô ta. Tôi đang giúp anh, David. Anh muốn cô nàng thống kê quay lại, phải không?"

Cô ta đứng trước mặt hắn, vóc người mình hạc xương mai yểu điệu trong bộ nhiễu đỏ, có mùi thơm của hoa oải hương và quế, toàn cảnh đó khiến hắn mất một phút để nhớ ra cô nàng thống kê là ai.

"Tôi thậm chí còn không thích cô," hắn nói với cô ta. "Tại sao tôi

vẫn bị kích thích mạnh thế này?"

Cô ta đảo tròn mắt. "Bởi vì anh là đàn ông. Bạn của cô ta là ai?"

"Tại sao cô lại muốn biết?"

Cynthie thở ra qua kẽ răng. "Tôi đã bảo anh rồi. Sức hút. Nếu tôi có thể kể cho bạn thân của cô ta nghe về bệnh lý của Cal với phụ nữ, tôi có thể bảo đảm những người bạn đó thấy rằng họ cần phải lo lắng, và rồi cô ta sẽ bảo với Min là cô ta ghét anh ấy. Và điều đó sẽ giúp gạt bỏ bước mê đắm. Tất cả là khoa học, David. Sẽ chẳng có ai bị bóp cổ chết trong hẻm hết đâu."

"Được rồi," David vẫn tập trung vào bộ ngực của cô ta. "Cô có mặc gì dưới cái áo đấy không?"

"Nếu tôi cho anh xem, anh sẽ cho tôi một cái tên chứ?" Cynthie nói.

"Ừ," David nói, biết rõ hắn thật thấp kém, thảm hại, nhưng không thèm quan tâm.

Cynthie cởi hai nút áo vest và đẩy mở áo ra. Áo lót lụa đỏ của cô ta hợp màu với lớp vải lót của bộ vest, và bộ ngực là cỡ B hoàn hảo, cao và căng, từ nơi hắn ngồi, là đồ thật.

"Ôi Chúa ơi," David cứng người trên ghế.

"Đúng vậy," Cynthie cài lại nút áo. "Giờ thì cho tôi tên."

"Tóc đỏ," David nói. "Liza Tayler. Cô ta nghĩ rằng dẫu có thế nào đi nữa thì tất cả đàn ông đều là lũ khốn."

"Cô ta đúng," Cynthie nói. "Gọi điện mời Min ăn trưa đi."

Rồi cô ta bước ra ngoài và David đưa mắt nhìn theo, dư ảnh bộ ngực hoàn hảo kia in đậm trên võng mạc của hắn, cố tự bảo rằng hắn đang làm điều đúng đắn bởi vì phải có ai đó ngăn Cal Morrisey lại. Và cứu Min, điều đó cũng quan trọng.

"Rất nóng bỏng," giọng của tay trợ lý vọng vào từ ngưỡng cửa. Anh ta khịt khịt mũi ngửi. "Ôi. Đây có phải là nước hoa của cô ấy

không?"

"Phải," David nhấc điện thoại lên. "Lưu huỳnh đấy. Đừng có để cô ta vào đây lần nữa."

Lúc tám giờ tối hôm đó, Liza đang ngồi với Tony và Roger trong quán The Long Shot chờ Bonnie và Min quay lại từ phòng vệ sinh thì Tony nói, "Ừ, ồ" và ngoảnh mặt khỏi quầy bar.

"Gì thế?" Roger nhìn theo ánh mắt của anh. "Ồ." Anh nhún vai. "Cô ta rõ ràng đang ở bên kia phòng."

"Cô nào?" Liza nheo mắt nhìn qua luồng ánh sáng mờ mịt. Một cô gái tóc nâu thơ thẩn ở quầy bar, trông có vẻ sang trọng, mảnh khảnh và buồn chán trong khi anh chàng cạnh cô ta cố tán tỉnh. "Bạn gái cũ à?"

"Không," Tony nói khi Bonnie quay lại từ phòng vệ sinh. "Anh không hẹn hò với người điên. Chà, cho đến khi gặp em."

"Anh đã hẹn hò với đồ điên đó ư?" Bonnie thích thú hỏi Roger khi ngồi xuống.

"Không, không, Cal, không phải anh," Roger gần như ngã khỏi ghế. "Anh hiếm khi hẹn hò."

"Không sao mà, anh yêu." Bonnie vỗ đầu gối anh. "Anh được phép hẹn hò mà."

"Anh không muốn hẹn hò," Roger nói và Tony đảo tròn mắt.

"Vậy ra đó là bạn gái cũ của Cal." Liza đứng dậy. "Tớ sẽ quay lại ngay."

"Chờ đã," Tony nói và tóm lấy cánh tay cô. "Tại sao em lại quan tâm đến đời sống tình cảm của Cal?"

"Anh ta đang hẹn hò bạn thân của em," Liza cố làm ra vẻ thật ngây thơ. "Em chỉ tò mò tí thôi."

"Ý của anh khi nói không hẹn hò," Roger nói với Bonnie, "nghĩa là không hẹn hò với bất cứ ai trừ em."

“Em thực sự không mong muốn chế độ một một vào buổi hẹn thứ Ba đâu,” Bonnie nói.

“Đồng ý,” Roger nói. “Nhưng dẫu sao nó cũng tồn tại rồi.”

“Anh sẽ phải trói em bằng xích hả?” Tony nói với Liza. Anh dừng lại để cân nhắc suy nghĩ ấy một lúc rồi lắc đầu. “Quên xích đi. Tránh xa Cynthie ra. Cô ta bị tâm lý học ám ảnh. Chắc hẳn bởi vì cô ta là nhà tâm lý học, nhưng dẫu vậy, cô ta vẫn nảy sinh ra những ý nghĩ vô cùng điên rồ.”

“Cô đã phân tích anh hả ?” Liza ngoái lại nhìn sang bên kia quầy bar.

“Việc không hẹn hò với ai khác chỉ là cho anh, tất nhiên là thế,” Roger nói với Bonnie. “Em không buộc phải hẹn hò một mình anh. Trừ phi là em muốn thế.”

Tony lắc đầu. “Cô ta có lý thuyết bốn giai đoạn tình yêu điên rồ mà cô ta nghĩ là sẽ giải thích được mọi mối quan hệ tình cảm.”

“Ồ,” Liza bối rối.

“Một lý thuyết thật ngu ngốc bởi vì chính thuyết hỗn mang mới giải thích được các mối quan hệ,” Tony đẩy cô ngồi lại xuống ghế.

“Gì cơ?” Liza cố giật tay ra.

“Quan hệ của loài người, cũng giống như thời tiết vậy, không thể dự đoán trước,” Tony giữ chặt và Liza ngồi xuống lại để giảm bớt sức ép trên cánh tay. “Lấy ví dụ, Min và Cal. Cal là một hệ thống động học phức tạp đang cố giữ trạng thái ổn định bằng cách không hẹn hò.”

“Hiện giờ anh ta không hẹn hò sao?” Liza nói.

“Không,” Tony nói. “Em có tin được không? Độc thân khiến cậu ấy bất ổn. Anh chàng đó không giỏi sống độc thân. Rồi cậu ta gặp Min, sự xáo trộn trong môi trường của cậu ấy. Cậu ấy bắt đầu di chuyển ngẫu nhiên do sự xáo trộn ấy, cố tìm sự ổn định, nhưng cậu ấy đã bị kẹt trong vùng hấp dẫn của cô ấy, và bắt đầu hú họa thăm dò

ở rìa vùng đất ấy, không bao giờ lặp lại một chỗ nhưng vẫn bị mắc vào cuộc sống của cô ấy. Cô ấy chính là sức hút lạ."

"Ừ hữ," Liza nói. "Và tất cả những điều đó có gì tốt?"

Tony cúi gần hơn. "Cynthie nghĩ rằng các mối quan hệ đi theo một khuôn mẫu và em có thể dự đoán chúng. Nhưng làm sao em có thể? Con người rất phức tạp, sự xáo trộn trong cuộc sống của họ cũng rất phức tạp, và lực hấp dẫn trong cuộc sống của họ cũng phức tạp. Con người rơi vào lưới tình chỉ đơn thuần là thuyết hỗn mang."

"Được rồi," Liza vẫn bối rối.

"Đó là lý do khiến Cynthie bị điên," Tony thả cô ra. "Cô ta nghĩ tình yêu có thể phân tích và giải thích được. Nó không thể."

Liza ngồi lại và lần đầu tiên đánh giá Tony. Không hiểu sao trông anh không còn đần độn nữa. Và không phải là vì cái thuyết hỗn mang chết dẫm gì gì đó, mà là bởi anh thích thú với những gì anh đang nói. Khi anh ấy quan tâm, anh ấy thông minh.

"Gì thế?" Tony nói.

"Anh đã từng yêu chưa?" Liza nói.

"Chưa," Tony nói. "Anh cũng không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra." Anh cười toe toét với cô. "Nó sẽ gây ra quá nhiều xáo trộn trong môi trường của anh."

Liza cau mày. "Vậy vì sao anh không thích Cynthie?"

"Cô ta cố ghim Cal lại. Cô ta phân tích cậu ấy và nghĩ rằng mình biết rõ cậu ấy. Cậu ấy xứng đáng được đối xử tốt hơn thế. Cậu ấy nên ở cùng ai đó sẵn sàng đối mặt với sự hỗn mang. Không luật lệ, không điều kiện, không lý thuyết, không có những tấm lưới an toàn. Như cách Bonnie ở cùng với Roger."

Liza nhìn sang Bonnie đang cười với Roger. "Anh nói đúng. Chúng ta đều xứng đáng với điều đó."

"Tốt," Tony nói. "Vậy nên em không phải nói chuyện với

Cynthie."

Roger nói gì đó, và Tony quay đi để trả lời anh, và Liza đứng dậy đi tới gặp Cynthie.

Khi Liza lách vào ghế và nói, "Chào, tôi là Liza." Cynthie ngước lên và sững người.

"Chào," cô ta nói, giọng ngạc nhiên, gần như thể là cô ta nhận ra cô. "Tôi là Cynthie. Chúng ta có biết nhau không?"

"Không," Liza nói. "Nhưng bạn trai cũ của cô đang hẹn hò với một cô bạn của tôi. Hãy kể cho tôi nghe mọi thứ cô biết về Cal Morrisey."

Mười lăm phút sau, Liza ngồi dựa lưng ra sau và nghĩ, *Thuyết hỗn mang cái của khỉ, Calvin Morrisey đã thành khuôn mẫu rồi.* "Tôi đã biết chuyện đó," cô nói với Cynthie. "Tôi đã biết hắn sẽ làm tan vỡ trái tim cậu ấy mà. Hắn làm thế bao nhiêu lần rồi?"

Cynthie nhún vai. "Một tối tôi đang ở một bữa tiệc sau khi chúng tôi chia tay, và tôi bắt đầu nói chuyện với một phụ nữ đã từng hẹn hò với anh ấy. Rồi một ai đó khác ghé qua. Đến cuối buổi tối, có bốn chúng tôi, cùng một câu chuyện. Một vài tháng, cuộc đời tươi đẹp, cô nghĩ 'anh ấy là người đó' và rồi anh ấy hôn má cô, nói 'Hãy sống tốt nhé' rồi bỏ đi."

"Cô đùa à," Liza nói. "Và không có ai săn đuổi anh ta bằng một cái gậy nạy lốp xe à?"

"Cô không thể," Cynthie nói. "Cô sẽ nói gì chứ, 'Anh đã hẹn hò với tôi hai tháng trời, làm sao anh dám bỏ tôi?' Nghe cô sẽ như người điên vậy." Cô ta nhấp một ngụm rượu. "Và anh ấy không cố tình làm thế," cô ta thêm vào, gần như là lần thứ một nghìn.

"Cô biết đấy, tôi không quan tâm," Liza nói. "Tôi chỉ không muốn anh ta làm tổn thương Min."

"Có thể họ không nghiêm túc lắm đâu," Cynthie nói. "Họ có điểm gì chung không?"

“Tôi có thể nói là không,” Liza nói.

“Họ có thoải mái khi ở bên nhau không?”

“Không,” Liza nói. “Phần lớn là họ cãi nhau.”

“Họ có chia sẻ bí mật không? Chuyện đùa chẳng hạn?”

Liza lắc đầu. “Họ không biết rõ về nhau.”

Cynthie vẽ ngón tay quanh ly rượu. “Cô có thích anh ấy không? Ý tôi là, cô đã bảo Min là cô không thích anh ấy chứ?”

“Chết tiệt, có,” Liza nói. “Bonnie và tôi đều đã cảnh báo cậu ấy.”

“Hừmmm.” Cynthie mỉm cười với Liza. “Anh ấy đã đặt tên thân mật cho cô ấy chưa?”

“Một cái tên thân mật?” Liza cố nhớ lại. “Thỉnh thoảng hắn có gọi cậu ấy bằng họ. Chưa bao giờ theo kiểu ‘tình yêu của anh’ hay ‘búp bê bé bỏng.’”

“Thế còn cô ấy?” Cynthie lại dò hỏi. “Cô ấy có tên thân mật cho anh ta không?”

“Quái vật,” Liza nói. “tôi không nghĩ cái tên đó bộc lộ sự trìu mến.”

Cynthie cười lớn. “Vậy thì tại sao cô ta lại hẹn hò với anh ấy?”

“Tôi không chắc cậu ấy đang hẹn hò với anh ta,” Liza nói. “Nhưng tôi nghĩ chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Tôi cho là cậu ấy sắp đổ dù cho cậu ấy không muốn thế.”

Cynthie im bặt.

“Và điều đó khiến tôi lo lắng,” Liza nói. “Cậu ấy là một người tuyệt vời, cậu ấy không đáng bị đùa giỡn. Cô có thể cho tôi vài chỉ dẫn về phương thức anh ta hành động không?”

Cynthie ngồi thẳng người lên và gật đầu. “Chắc rồi. Anh ấy đã tặng bạn cô cái gì chưa?”

“Anh ta chỉ mới biết cậu ấy có một tuần,” Liza nói. “Tôi không...” Cô ngừng nói khi Cynthie lắc đầu.

“Nếu anh ấy có ý định nghiêm túc, anh ấy sẽ tặng cô ấy cái gì đó. Anh ấy sẽ tìm ra xem cô ấy muốn gì nhất, và sẽ đảm bảo là cô ấy nhận được nó. Anh ấy phải như thế, vì mẹ mình mà anh ấy mới cư xử kiểu đấy.”

“Mẹ anh ta ư?” Liza nói.

“Bà ta rất lạnh lùng,” Cynthie nói. “Anh ấy chỉ biết tình yêu có điều kiện. Nên anh ấy áp dụng khuôn mẫu đó với mọi phụ nữ mình gặp, cố giành được tình yêu của người đó. Và khi anh ấy đạt được rồi, khuôn mẫu tan vỡ. Bởi vì nếu cô ta yêu anh ấy, cô ta sẽ không phải một hình mẫu của mẹ anh ấy nữa, và anh ấy đi tiếp, để làm cho ai khác yêu mình.”

“Anh ta bị hội chứng Oedipus ư?” Liza bàng hoàng.

“Không,” Cynthie nói. “Bà ta chỉ tạo nên khuôn mẫu. Anh ấy không yêu bà ta.”

“Điều đó có nghĩa là Min càng từ chối hắn...” Liza nói.

“Thì anh ấy càng theo đuổi cô ấy dữ hơn,” Cynthie nói, mọi dấu vết thích thú đều biến mất. “Anh ấy không thể dừng được. Anh ấy thậm chí còn không biết mình như thế. Cô ấy có sưu tập gì không?”

“Quả cầu tuyết,” Liza nói và rồi khi Cynthie cố giấu sự coi khinh của mình, cô thêm vào, “Đó không phải lỗi của cô ấy. Đó là do một món đồ gia đình vượt quá tầm kiểm soát.”

“Anh ấy sẽ mua cho cô ta một quả cầu tuyết,” Cynthie nói. “Và đó sẽ là quả hoàn hảo nhất, kiểu mà cô ấy đã đánh mất, luôn muốn có hay có thể thậm chí còn không biết đến cho đến khi anh ấy tặng cho cô ấy. Và khi anh ấy làm thế, cô nên lôi cô ấy ra thật nhanh, nếu không tất cả sẽ kết thúc ngoại trừ nước mắt.”

“Quả cầu tuyết,” Liza nhìn lại bàn nơi Cal vừa nhập hội sau khi đi làm về muộn.

"Anh ấy không phải người xấu," Cynthie lại nói. "Anh ấy không hề cố tình làm tổn thương ai. Anh ấy chỉ bị..."

"Tâm thần khi anh ta làm tổn thương phụ nữ chỉ vì bà mẹ của anh ta," Liza nói. "Tôi nghĩ đó cũng là câu chuyện của Norman Bate."

"Anh ấy sẽ *không bao giờ* làm đau cô ấy về thể chất," Cynthie sửng sốt.

"Chà, hắn cũng sẽ không làm cậu ấy đau về mặt tinh thần," Liza nói. "Cảm ơn rất nhiều, tôi trân trọng điều này."

"Vinh hạnh của tôi," Cynthie nói. Liza nghĩ, Vinh hạnh của cô? Và hẳn cô phải nhìn cô ta một cách kỳ quặc, bởi vì Cynthie thêm vào, "Được giúp. Đỡ. Bạn của cô." Cô ta nhìn xuống cốc rượu của mình. "Tôi không muốn cô ấy bị tổn thương."

"Cả tôi cũng vậy," Liza nói, đoạn quay lại với những người khác.

Khi cô quay lại bàn, Tony đang nói với Min. "Tôi không tin chuyện đó."

"Tin đi," Min nói. "Có nhiều cách nhận biết lắm."

"Biết gì?" Liza ngồi xuống cạnh Tony nhưng vẫn trông chừng Cal.

"Liệu một chàng trai có xứng đáng được hẹn hò sớm trong trò chơi không," Min nói. "Bọn mình đang nói về những bài kiểm tra cũ chúng ta dùng ở đại học."

"Những bài kiểm tra," Cal ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại. "Tôi ghét các bài kiểm tra."

"Như thế nào?" Tony hỏi Liza.

Liza nhún vai. "Như là bạn đề nghị anh ta xem một cuộn video."

"Cái này hay đây," Tony. "Băng video rất hay."

"Và bạn cho anh ta xem phim *Say anything*," Bonnie nói.

"Phim con gái," Tony nói.

"Anh đã trượt bài kiểm tra cả trước khi nó bắt đầu," Liza nói.

Bonnie tiếp tục. "Và rồi bạn đợi cho đến khi anh ta xem cảnh John Cusack đẩy hết thủy tinh vỡ ra khỏi đường đi của Skye."

Liza nhìn thấy Cal cười toe toét với Min, và Min lắc đầu với Cal. *Bí mật*, cô nghĩ, và hơi ngồi thẳng người lại trên ghế.

"Và rồi sao?" Tony nói.

"Và nếu anh nói..." Bonnie nhấn mạnh giọng xuống. "'*Cái quái gì thế? Cô ta đang đi giày, cơ mà?*' là anh tiêu đời."

"Chà, đúng vậy mà," Tony tức giận.

"Nhưng chúng là giày hở mũi," Roger nói.

"Anh có thêm điểm cộng vì đã chú ý rằng chúng là giày hở mũi," Bonnie bảo anh.

"Tuyệt," Tony nói. "Anh chàng tôn sùng bàn chân có thêm điểm cộng."

"Được rồi, Minnie," Cal nói với Min, "anh chàng đó nói thế và rồi điều gì xảy ra?"

Minnie? Liza nghĩ và chờ Min nổi cơn tam bành với anh ta.

"Tôi sẽ bị ốm với một thứ bệnh có thể lây lan được," Min cố không mỉm cười.

"Ốm thế nào?" Cal cười toe toét với cô.

Quỷ tha ma bắt, Liza nghĩ.

"Sẽ có nôn ọe," Min cười đáp lại.

"Và trong trường hợp của anh, em sẽ nôn lên giày của anh," Liza nói với Tony, thấy cần phải la hét một ai đó.

"Điều gì xảy ra với anh?" Roger hỏi Bonnie.

"Những điều tuyệt diệu," Bonnie khoác lấy cánh tay anh.

"Tớ ghét cậu," Tony nói với Roger. "Cậu luôn đi qua những khúc quanh một cách ngon lành."

Min bật cười và Cal nhìn theo, trong khi Liza nghĩ, *Ôi không*. Anh ta trông giống một anh chàng có mục tiêu, và cô biết mục tiêu đó là gì. *Tôi mà tóm được anh cùng một quả cầu tuyết, anh bạn ạ,* cô nghĩ, *thì anh toi rồi đấy.*

Cal liếc qua nhìn cô và sững người lại. "Sao thế?" anh hỏi.

"Không có gì," Liza cố tình mỉm cười lại với anh. "Hoàn toàn không có gì."

"Ai là người phụ nữ may mắn tối nay thế?" Shanna nói khi Cal đi tới quầy bar để rót đầy lại cốc rượu.

"Không cô nào cả," Cal nói. "Anh đang nghỉ ngơi. Elvis thế nào rồi? Vẫn hát bài 'She' liền tù tì hả?"

"Đừng chỉ trích Elvis. Nếu ông ấy là con gái, em sẽ cưới ông ấy." Cô nghển cổ lên để nhìn qua Cal. "Em thấy anh em Ngu ngốc và hai cô gái. Để em đoán xem. Tóc đỏ mảnh mai cao ráo là của anh."

"Không," Cal nói. "Rót đầy cốc cho tất cả bọn họ, Scotch cho anh."

Shanna nhìn qua vai anh lần nữa. "Anh với cô tóc vàng bé nhỏ mặc đồ xanh dương ư? Đối với em, cô ấy trông hơi đờ đẫn."

"Đừng có nhầm," Cal nói. "Nhưng không, cũng không phải cô ấy. Cô ấy là của Roger."

"Vậy thì ở..." Shanna bắt đầu.

"Chào," giọng Min vang lên từ sau lưng anh, và anh quay lại, vô thức mỉm cười. "Tôi hoàn toàn hiểu nhu cầu tán tỉnh cô pha rượu của anh, nhưng Tony cử tôi đến đây để nhắc anh nhanh lên."

Shanna dựa người vào quầy bar và chìa tay ra với Min. "Chào, tôi là Shanna, hàng xóm cạnh nhà Cal."

Min trông có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn bắt tay lại. "Tôi là Min." Cô lưỡng lự, và rồi dựa vào quầy bar. "Tôi có thể hỏi cô vài điều riêng tư không?"

"Ồ, cứ hỏi đi," Shanna nhìn sâu vào mắt cô.

"Thứ lỗi cho tôi?" Cal nói, không chắc anh nên tức giận hay bị kích thích bởi việc Shanna tán tỉnh Min ngay trước mũi anh.

"Cô có mái tóc đẹp nhất," Min lờ anh đi. "Làm sao cô giữ nó khỏi xoăn lên thế?"

"Tôi không gội với dầu gội," Shanna nói. "Chỉ gội với nước và dầu dưỡng tóc. Nó sẽ không bao giờ xoăn lên nữa."

"Cô đang đùa," Min nói. "Tôi sẽ thử biện pháp đó. Tôi phát ngán việc buộc tóc đến mức tôi sẽ thử mọi cách."

"Chà, quay lại đây khi cô thả nó xuống nhé," Shanna nói. "Tôi muốn nhìn nó."

Cả tôi cũng vậy, Cal nghĩ bụng.

"Tôi sẽ làm thế," Min nói. "Cảm ơn." Cô quay lại với Cal.

"Anh có cần giúp mang đồ uống không?"

"Có," Cal nói trước khi Shanna có thể nói "không" và đưa anh một cái khay.

"Vậy tôi sẽ quay lại ngay," Min nói và đi tới chỗ máy hát tự động.

Cal dựa người vào quầy bar khi anh nhìn theo cô băng qua căn phòng. "Lấy chỗ đồ uống đấy đi, cưng."

"Hãy bảo em cô ấy là les đi," Shanna cũng hướng mắt nhìn theo Min. "Những điều cô ấy có thể làm với cái miệng đó..."

"Những điều anh có thể làm với cái miệng đó," Cal nói. Những điều anh đã làm với cái miệng đó. Anh cảm thấy hơi choáng váng. Chà, trong quầy bar này cũng khá nóng.

“Em sẽ lấy đồ uống,” Shanna rời đi khi Cal theo dõi Min đẩy các thẻ bài hát trong máy phát nhạc. Anh tập trung vào đường cong kỳ diệu ở cổ cô khi cô đọc tên bài hát. Cô trông tươi mới, đáng cắn khi đứng đó, và điều đó gợi lên một dòng suy nghĩ hoàn toàn mới mà anh tự nhủ rằng chả sao cả miễn là anh không làm gì với nó.

Khi Shanna quay lại với sáu chiếc ly và cốc trên một cái khay, cô nói, “Vậy anh đã hẹn hò cô ấy bao lâu rồi?”

“Anh đã gặp cô ấy cách đây một tuần, nhưng bọn anh không...”

“Vẫn còn sớm.” Shanna gật đầu. “Cô ấy vẫn còn một tháng nữa, chắc phải là hai trước khi anh thong thả bước đi. Hãy kể tốt về em với cô ấy để em có thể đặt nền móng.”

“Cho cái gì?” Cal nói.

“Cô ấy sẽ cần an ủi khi anh bảo cô ấy là hãy sống tốt nhé. Em sẽ là sự an ủi đó. Anh đã ngủ với cô ấy chưa?”

“Anh thậm chí còn không hẹn hò với cô ấy,” Cal nói khi Min nhét vài đồng xu vào máy nhạc và ấn số. “Đưa ly Scotch của anh đây. Anh nghĩ chúng ta sắp sửa nghe Elvis Presley hát và anh cần nó.”

“Không hẹn hò, hử? Tin tức tốt lành cho em.” Shanna đẩy ly rượu qua cho anh.

Cal lắc đầu. “Không. Cô ấy không chơi cùng đội với em đâu. Và em vẫn còn đau đớn quằn quại, nhớ chứ?”

“Em cảm thấy khá hơn nhiều rồi,” Shanna nói, cùng lúc bản nhạc “Ác quỷ trá hình” vang lên từ máy hát. “Làm sao anh biết cô ấy không chơi cùng đội với em?”

“Anh đã hôn cô ấy. Cô ấy ở cùng đội với anh. Mặc dù không phải dành cho anh.”

“Thế hử?” Shanna rút hai tờ năm đô khỏi ví và đập chúng xuống quầy bar. “Em cá mười đô rằng anh không thể hôn cô ấy lại lần nữa ở ngay đây.”

"Không đùa." Cal cười trước suy nghĩ về những đau đớn mà Min sẽ gây ra cho anh nếu anh thử. "Ngoài ra không cá cược."

Shanna nghiêng đầu. "Được rồi. Em cá mười đô là anh *có thể* hôn cô ấy ở ngay đây."

"Anh đã giải thích với em rồi," Cal nói. "Em phải đoán tỷ lệ và chọn bên có nhiều khả năng. Chứ không chỉ búng bừa một đồng xu."

Shanna gõ gõ ngón tay lên hai tờ năm đô. "Mười đô rằng anh có thể làm thế."

"Em làm sao thế?" Cal nói. "Từ lúc nào em trở thành kẻ thích đứng nhìn thế?"

"Em chỉ..." Shanna bắt đầu.

"Này," Min nói, từ phía sau Cal, làm cả hai người họ bất ngờ. "Tôi tưởng anh sẽ không cá cược về tôi nữa."

Cal nhìn xuống khuôn mặt tức giận của cô. Bờ môi dưới khêu gợi của cô hơi dẩu ra, không hẳn là một cái bĩu môi nhưng đủ để nhắc anh lý do anh vẫn tránh xa cô. "Tôi chưa từng nói thế. Bên cạnh đó, điều gì khiến cô nghĩ là..."

"Cả hai người đều nhìn chằm chằm vào tôi và có tiền trên quầy bar," Min nói. "Chúng ta đã từng gặp tình huống này trước đây rồi." Giờ mắt cô tối lại, nổ lách tách đầy nóng nảy khi cô quắc mắt với anh, và anh bắt đầu thở nhanh hơn, hồi tưởng.

"Anh ấy không đề nghị vụ cá cược đó," Shanna nói. "Tôi đấy. Thực ra thì, anh ấy..."

Cal rút một tờ mười đô ra khỏi ví và đập nó xuống quầy bar trên hai tờ năm đô của Shanna. "Chấp nhận," anh nói và cúi xuống người Min.

Chương 7

"Ồ, phải, anh ta vô tội." Min nói và ngừng lại khi Cal cúi xuống gần hơn, cho cô hàng tá thời gian để lùi lại.

Mắt cô mở to và môi hé ra, và cô nói, "Ừm," và rồi anh hôn cô, nhẹ nhàng. Lần này anh muốn ghi nhớ mọi giây phút, cảm giác và hương vị mà cô mang đến, mềm mại và ngọt ngào. Sau đó anh cảm thấy cô hít mạnh một hơi, và rồi cô hôn lại anh, trao cho anh mọi thứ, giọng nói trong đầu anh vang lên, NGƯỜI NÀY,và anh quên mất ý định tốt đẹp của mình và nâng niu khuôn mặt cô trong tay rồi lạc mất mình trong cô.

Khi anh ngừng hôn, mắt cô nửa khép lại và má cô ửng hồng. "Anh có thắng không?" cô hụt hơi, và anh nói. "Có," rồi lại hôn cô lần nữa, lần này mạnh mẽ hơn, cảm nhận bàn tay cô túm lấy áo sơ mi của anh, và rồi thứ gì đó đánh mạnh vào sau đầu anh và đập anh vào cô, cô giật ra và nói, "A ui. A ui."

"Quỷ tha ma bắt," anh quay phắt lại đối mặt với Liza. *"Đừng có làm thế nữa."*

"Tôi sẽ ngừng nếu anh ngừng," cô nói.

"Không, thật đấy," Min nghe có vẻ đờ đẫn. "Ổn mà. Chỉ là một vụ cá cược khác."

"Đáng khinh," Liza nói.

"Xem này," Cal cố lấy lại hơi thở. "Min có thể tự chăm lo cho mình."

Liza bước lại gần hơn. "Phải rồi, bảo tôi là anh hiểu cậu ấy. Bảo tôi là anh quan tâm đến cậu ấy. Bảo tôi là anh sẽ yêu cậu ấy đến ngày tận thế đi."

"Cô làm *sao* thế?" Cal nói. "Tôi đã hôn cô ấy. Chỉ có thế thôi."

Shanna nhận lấy hai mươi đô la trên quầy bar. "Và em, một lần

này, rất biết ơn là anh đã làm vậy. Cảm ơn hai người rất nhiều."

"Tôi tưởng anh thắng," Min nói với Cal. Đôi mắt cô nóng bừng, và cô cũng đang thở gấp gáp.

"Tôi thắng," Cal lại đắm chìm trong cô. "Tôi chỉ thua cược."

"Đến đây, Thống Kê," Liza giật mạnh cánh tay cô.

"Phải rồi," Min lắc nhẹ đầu như để làm nó tỉnh táo lại. "Có ai thấy cảnh đó không?"

"Toàn bộ quán bar đang đếm thời gian," Liza nói. "Như cuộc thi Olympic vậy."

"Chúng tôi thế nào?" Cal nói, giọng hơi cáu giận khi anh đã nguội bớt.

"Quan tòa người Nga nghĩ rằng hai người cần luyện tập thêm," Liza nói. "Có tiếng huýt sáo chế giễu đấy."

"Chà, người Nga hơi mạnh bạo," Cal nói. "Cô làm ơn thả cô ấy ra được chứ?"

"Tôi không nghĩ thế," Liza nói và lại giật mạnh cánh tay Min.

"Tôi nên quay lại," Min nói với Cal. "Anh biết đấy. Bởi vì kế hoạch."

"Kế hoạch nào?" Cal nói.

"Không hẹn hò. Tạm nghỉ. Nhớ không? Cả hai chúng ta?"

"Phải rồi," Cal nghĩ thầm, *Sao mình lại từng nghĩ nó là một ý hay nhỉ*? "Kế hoạch. Ngóng chờ Elvis. Tuyệt." Anh lại nâng cốc Scotch của mình lên. "Hãy hướng đến kế hoạch."

"Phải, chà, hãy sống tốt nhé." Min nâng khay đồ uống lên và theo Liza quay lại bàn.

"Vậy là cô tóc đỏ cao ráo ghét anh," Shanna nói.

"Liza," Cal nói. "Anh chưa từng làm gì người phụ nữ đó."

"Em nghĩ đó là do những gì anh muốn làm với bạn cô ấy," Shanna nói. "Ngoài ra, phản ứng đó cũng có vẻ hơi quá khích. Có chuyện gì anh chưa kể cho em không?"

"Như chuyện gì chứ?" Cal nói. "Anh hoàn toàn vô tội trong chuyện này." Không, *mình không hề*.

"Không, anh không vô tội," Shanna nói. "Em đã nhìn nụ hôn đó. Và anh đúng. Cô ấy chơi cho đội của anh."

"Không còn nữa," Cal cảm thấy đau đầu. "Bọn anh đã cùng đồng ý một kế hoạch. Không hẹn hò." Anh ra dấu bằng ly rượu. "Anh sẽ uống cái này rồi về nhà uống aspirin."

"Cái đó không giúp gì đâu," Shanna nói. "Thử cả tắm nước lạnh nữa."

"Thật mừng khi thấy em đã lấy lại tính hài hước," Cal nói, rồi đi về nhà tìm chút thư thả và thuốc giảm đau.

Tuần đó, Min bắt đầu kiểm tra các cuộc gọi đến để tránh David, người vừa phát triển một nhu cầu thúc bách muốn nói chuyện với cô, nhưng cô không cần kiểm tra cuộc gọi vì Cal, anh vẫn lặng thinh một cách đáng bực mình. Tránh né cuộc gọi của một người thậm chí còn không biết đường lịch sự mà nhấc điện thoại gọi điện đến thật là khó chịu. Thậm chí cả bữa tối Nếu cũng đáng bực mình khi Liza kể cho họ nghe về việc gặp bạn gái cũ của Cal.

"Cynthie nói rằng anh ta là một anh chàng tuyệt vời," Liza nói. "Anh ta chỉ bị dính phải một loại hội chứng tâm lý khiến anh ta muốn làm phụ nữ yêu mình và rồi bỏ rơi mình. Anh ta nhận được tình yêu có điều kiện khi còn bé và giờ tuyệt vọng muốn có nó."

Min cau mày. "Tớ không thấy anh ta giống kẻ tuyệt vọng."

Bonnie lắc đầu. "Đồng ý. Cái cô bạn gái cũ đó nghe có vẻ thuộc dạng thích thổi phồng."

"Chà, cô ta là một nhà tâm lý học," Liza nói. "Cậu biết họ thế nào

rồi đấy. Nhưng nó cũng giải thích được lý do anh ta bỏ lại cả một loạt những trái tim tan vỡ phía sau và vẫn là kẻ mà chúng ta biết. Tớ nghi ngờ anh ta nhưng không nghĩ anh ta độc ác. Anh ta sẽ không thấy thích thú gì khi đá họ." Cô lại nhìn Min. "Cynthie nói một trong những việc anh ta sẽ làm là tìm ra những thứ cậu cần rồi tặng cho cậu. Tớ đã kể cho cô ta nghe về quả cầu tuyết và cô ta nói cậu nên chuẩn bị tinh thần cho những gì sắp đến."

"Anh ấy đã mang cho tớ một con mèo," Min kể lại và Liza đặt nĩa xuống.

"Một con mèo?" Liza ngạc nhiên. "Anh ta hẳn đã đánh mất phong độ rồi. Đó phải là một quả cầu tuyết chứ. Con mèo đó đâu rồi?"

"Trong phòng ngủ," Min nói rồi Liza đứng dậy vào xem. Khi quay lại, cô nói, "Đó là con mèo quỷ sứ. Anh ta đã nghĩ gì vậy?"

Min nhún vai, không muốn tranh luận. "Anh ấy mua thức ăn ở quán Emilio cho tớ và nó theo anh ấy vào đây. Và rồi anh ấy đã thấy những quả cầu tuyết."

"Và?" Liza nói.

"Và anh ấy bảo tớ sưu tập các cặp," Min nói. "Tớ chưa từng để ý đến điều đó trước đây, nhưng anh ấy đúng."

Liza mở miệng định phản đối nhưng rồi đứng dậy và đi tới mặt lò sưởi. "Quỷ tha ma bắt tớ đi," sau một khắc, cô nói. "Chúng đều là các cặp đôi ngoại trừ của tớ, trừ phi thuyền trưởng Hook đang bí mật hẹn hò với Maleficent. Làm sao tớ lại bỏ qua điều đó chứ?"

"Câu hỏi hay hơn là làm sao anh ta biết điều đó?" Bonnie nói.

Min lắc đầu. "Tớ nghĩ anh ấy chỉ thực sự, *thực sự*, thực sự tốt với mọi người. Sự đồng cảm." Cô do dự và rồi nói với Bonnie, "Sau khi cậu bảo tớ anh ấy từng bị chứng khó đọc viết, tớ đã tìm kiếm trên Internet. Có đủ loại rào cản..."

"Đừng cảm thấy tội nghiệp anh ta," Liza nói.

"Không đâu," Min nói. "Cậu đùa à? Nhìn anh ấy đi, anh ấy có mọi thứ. Nhưng anh ấy đã phải cố gắng vì nó. Dù sao thì một trong những khía cạnh của chứng khó đọc viết là họ thường rất đồng cảm. Cal cũng thế. Anh ấy dùng toàn bộ thời gian của mình để nhìn ra bên ngoài, bảo đảm rằng anh ấy hiểu người khác. Tớ không nghĩ anh ấy biết nhiều về bản thân mình, nhưng anh ấy bảo đảm mình sẽ hiểu rõ con người trong thế giới của anh ấy. Anh ấy hiểu rõ tớ."

Liza đặt những nhân vật xấu xa xuống với một tiếng keng và quay lại bàn. "Không phải đâu. Anh ta chỉ đang cố..."

"Không," Min mất kiên nhẫn với cô. "Chúng tớ nói chuyện về cân nặng của tớ. Anh ấy nói tớ ăn mặc như thể tớ ghét cơ thể mình."

"Mừng cho anh ta," Liza nói. "Ý tớ là, anh ta là quái vật, nhưng chuyện này anh ta đúng. Chính xác thì anh ta đã nói gì?"

Min đẩy đĩa của mình ra. "Rất nhiều thứ, nhưng ý chính là tớ có một cơ thể gợi cảm và tớ nên ăn mặc như thể tớ tự hào về nó."

"Rồi anh ta đề nghị cậu lên giường," Liza nói.

"Không, rồi anh ấy nói bọn tớ nên ăn," Min nói. "Ồ, và anh ấy bảo cho tớ biết những gì mình đã làm sai với món gà sốt rượu vang, nên tớ sẽ thử làm lại."

"Anh ta mang thức ăn cho cậu, hiểu rõ các quả cầu tuyết của cậu, dạy cậu nấu ăn, nói rằng cậu có một có thể gợi cảm và bỏ đi mà không tiến tới," Bonnie nói.

Min gật đầu.

Bonnie nhìn Liza. "Anh ta *là* quái vật."

"Không, đây chính là điều mà Cynthie đang nói đến," Liza nói. "Anh ta sẽ thỏa mãn mọi nhu cầu của cậu ấy cho đến khi cậu ấy bị anh ta tán đổ và rồi anh ta sẽ bỏ đi."

Min cắn môi. "Xem này, tớ sẽ không đổ đâu, mặc dù tớ thề là mỗi lần anh ấy hôn tớ, tớ đều nghe thấy tiếng nói và nhìn thấy các ngôi sao. Nếu không có gì khác thì vẫn còn vụ cá cược đó. Tớ có hỏi

anh ấy về vụ cá cược và anh ấy đã nói dối, nên mọi chuyện đã xong. Thực đấy."

"Ừ hữ," Liza nói, rõ ràng là không bị thuyết phục.

Cả Min cũng vậy, nên chiều thứ Sáu khi đang ở chỗ làm, cô rất khôn ngoan khi quyết định không đến quán The Long Shot vào tối đó và thay vì thế, cô gọi cho em gái mình. "Chị muốn đi mua sắm."

"Mua sắm?" Di nói.

"Có người nói với chị là chị ăn mặc như thể chị ghét cơ thể mình."

"Đúng thế đấy," Di nói. "Chị muốn thay đổi? *Phải rồi.*"

"Chỉ một ít thôi," Min vội nói. "Chị..."

"Em biết chỗ chúng ta sẽ đến rồi," Diana nói. "Chúng ta sẽ biến đổi chị."

"Không," Min nói. "Mềm mại đi một tí, có thể thế, nhưng không..."

"Em sẽ đợi trước cửa lúc năm giờ," Di nói. "Chuyện này sẽ rất vui đây."

Cô gác máy và quyết định không lo lắng về sự biến đổi cho đến khi thực sự nằm trong móng vuốt của Diana. Cô quay lại hoàn thành nốt công việc trong tuần của mình, và rồi, khi cô đang mặc áo khoác vào để đi gặp Di, điện thoại reo lên. Khi cô nghe máy, một phụ nữ nói, "Tôi là Elizabeth Morrisey, và tôi đang tìm Min Dobbs, cô gái đã gặp con trai Harrison của tôi ở công viên Cherry Hill cách đây một tuần."

"Bink à?" Min điếng người.

"Vâng," người phụ nữ nói. "Ồ, may quá. Tôi xin lỗi đã làm phiền cô khi đang làm việc, nhưng tôi không tìm được số điện thoại nhà. Chỉ một phút thôi." Min nghe thấy tiếng điện thoại lách cách một chút, rồi Harry nhấc máy. "Cô Min đấy ạ?" cậu bé hỏi, thở mạnh vào

trong điện thoại.

"Phải," cô cười toe toét. "Cháu thế nào, Harry?"

"Cháu bình thường. Mai cô có đến công viên không ạ?"

"Chà, cô sẽ không..."

"Cô có thể đến xem trận đấu của bọn cháu," Harry nói, thể hiện một khả năng tập trung khá giống chú của cậu. "Nó diễn ra lúc mười giờ. Vào buổi sáng. Và cô cháu mình có thể có một cái doughnut."

"Chà," Min bối rối.

Harry lại thở vào điện thoại. Nghe giọng cậu giống như Darth Vader [(1)], chỉ có điều nhỏ hơn.

"Chắc rồi," cô nói. "Sao lại không? Cô sẽ mua doughnut."

"Mẹ cháu sẽ mua," Harry nói. "Cháu đã bảo mẹ loại gì rồi."

"Chà, tuyệt," Min hồi phục lại. "Cảm ơn cháu vì..."

Harry thả rơi ống nghe, và Min nghe Bink nói, "Nói tạm biệt một cách lịch sự nào, Harry," rồi Harry quay lại và nói, "Chào cô ạ," và lại thả phịch máy xuống.

"Xin chào?" Bink nói khi cô nhấc máy lên.

"Chào," Min cố không cười lớn.

"Bọn tôi vẫn đang tiếp tục xử lý kỹ năng điện thoại của mình," Bink nói.

"Cậu bé đã làm khá tốt," Min nói. "ngoại trừ hơi thở."

"Tôi trân trọng điều đó," Bink nói. "Tuần này Harry rất hay nói về cô."

"Thật ư?" Min ngạc nhiên.

"Và giày của cô," Bink nói.

"Cậu bé rất giống chú mình," Min nói.

"Chúng ta chỉ biết hy vọng thôi," Bink nói. "Vậy mười giờ sáng mai nhé?"

"Mười giờ sáng mai," Min nói và ngồi im một lúc sau khi Bink đã gác máy.

Đây không phải ý của Cal. Nếu anh muốn cô ở đó, hẳn là anh sẽ gọi cô. Chắc anh còn không biết cô sẽ đến. Cô mặc nốt áo jacket và nghĩ đến việc làm anh bất ngờ vào ngày mai. Thật tốt khi được đổi lại làm người khiến anh bất ngờ, tóm được anh một cách đột ngột.

Cô cầm ví lên và đi xuống gặp Diana, bỗng nhiên thấy thích thú với việc được biến đổi.

Sáng ngày hôm sau, khi Cal đang quan sát một cầu thủ biên ngoài đặc biệt vô vọng tên là Bentley cố ném một quả bóng thì có hai bàn tay lành lạnh che mắt anh từ đằng sau. Anh ngửi thấy mùi hoa oải hương với quế và cảm thấy một luồng khoái cảm mãnh liệt đến nỗi anh suýt thở dài. "Làm thế này không giống cô, Minnie," anh nói, đoạn quay lại và thấy Cynthie. Như bị dội gáo nước lạnh, anh vội rụt tay lại. "Cyn?"

"Chào," Cynthie nói.

"Xin lỗi," Cal bước lùi lại một bước. "Em dùng cùng một loại nước hoa như một cô bạn của anh. Ngoại trừ việc nghĩ lại thì cô ấy không hề dùng nước hoa." *Cũng như cô ấy sẽ không đến trận đấu chết tiệt này*, anh nghĩ, tức giận với bản thân vì đã phạm phải một lỗi lầm ngu ngốc như thế.

"Nước hoa," Cynthie nhắc lại, trông rụng rời.

"Vậy," Cal lùi lại một bước nữa. "Dạo này em thế nào?" Một quả bóng lăn qua chân anh và anh cúi xuống nhặt nó lên. "Em nên lùi lại bên kia hàng rào. Bọn trẻ này không có khả năng kiểm soát đâu."

"Phải rồi," Cynthie nuốt xuống. "Em chỉ muốn nói, 'Chào!'"

"Chào," Cal nói. Có thứ gì đó trên khán đài thu hút ánh mắt anh.

Anh nhìn qua cô ta và bắt gặp Harry đang trèo lên hàng ghế cao nhất. "Thằng nhóc làm cái quái gì..." Cal định mắng rồi nhìn qua Harry và thấy Min ngồi ở nơi cao nhất, mái tóc cắt ngắn thành những lọn mềm mại lấp lánh trong ánh nắng. Cô đang mặc một cái áo sơ mi trắng mỏng nhẹ, và khi thấy Harry, khuôn mặt cô sáng bừng lên khiến cô trông hệt như một thiên thần, và anh ngừng thở trong một giây. "Cô ấy đã cắt tóc," anh nói thành tiếng, và Cynthie hỏi, "Gì cơ?" đoạn dõi theo tầm mắt anh.

Cal gật đầu về phía khán đài, hồi tỉnh. "Em đi lên đó và bảo Harry quay lại đây được chứ? Thằng bé đáng ra phải chơi bóng chứ không phải là tán tỉnh phụ nữ lớn tuổi hơn."

"Được rồi," Cynthie nói với giọng điệu cáu kỉnh mà Cal biết nghĩa là. "Em rất thất vọng, nhưng em sẽ cư xử như người lớn trong chuyện này."

"Em ổn chứ?" anh hỏi cô.

"Bình thường," thậm chí Cynthie còn cáu kỉnh hơn, và đi quanh hàng rào để trèo lên khán đài.

Cô ta có vấn đề gì thế? Cal nghĩ và quên bẵng cô để quay lại nhìn Min một lần nữa, rực rỡ trong ánh nắng trong khi Harry *quệt mũi vào cánh tay và ngưỡng mộ cô. Mình không có hứng thú với Minerva Dobbs*, anh tự nhủ. *Cô ấy quá đỏng đảnh. Cô ấy không bao giờ hòa bình. Và, ồ vâng, cô ấy ghét mình.* Rồi Min mỉm cười với Harry, khiến Cal nghĩ, *Quỷ thật, cô ấy xinh quá*, và tiếp tục nhìn chằm chằm.

Khi Min đến công viên, bọn trẻ đang khởi động, và cô trông thấy Harry ở trên sân bóng, vóc người nhỏ hơn những đứa bé khác và vẫn lôi thôi như thường lệ, cô cảm thấy đau lòng vì cậu. Rồi cậu bé thấy cô và mỉm nụ cười Morrisey với cô, và cô nghĩ, *Ồ, cậu sẽ ổn thôi*, rồi mỉm cười lại. Cô bước lên nơi cao nhất của khán đài và cảm nhận làn gió làm gợn mái tóc xoăn ngắn mới lên và hai ống tay áo bằng vải bông mịn lay động khi cô ngồi xuống. Cô cố dõi theo Harry nhưng việc đó cũng thật là khó khăn bởi vì Cal cũng ở đó, và mắt cô cứ tìm về với anh. Đây hoàn toàn là hấp dẫn thể xác, cô thầm nhủ, nhưng không phải; cô yêu cái cách anh ở cùng bọn trẻ. Anh ghét huấn

luyện, nhưng anh đang làm chuyện đó rất ổn. Đó là Cal.

Ồ, dừng ngay lại, cô nghĩ. *Mày thậm chí còn không hiểu rõ anh ta.*

Một cô gái tóc nâu dáng người mảnh khảnh bước đến phía sau Cal và đặt tay lên mắt anh, và Min nghĩ, Thế đấy, và cảm thấy mọi cảm giác vui sướng lố bịch của cô xẹp xuống. Chuyện anh tốt với trẻ con chả có sao, bởi vì cô không muốn có đứa nào. Nhưng chuyện anh là quái vật đối với phụ nữ lại rất thành vấn đề, vậy nên...

Có ai đó ngồi xuống cạnh cô và nói, "Xin chào," bằng một giọng điệu uyển chuyển đẹp đẽ, Min quay sang và thấy một phụ nữ tóc vàng, thân hình mỏng như tờ giấy, đang mỉm cười yếu ớt với mình. Cô ấy có một khuôn mặt hình trái tim và đôi mắt xám to tròn, mái tóc bạch kim được tỉa ép gọn vào mái đầu xinh đẹp, và cô không thể nặng hơn bốn mươi cân. "Tôi là Bink," cô ấy tự giới thiệu.

"Phải rồi," Min nói. "Xin chào. Tôi là Min."

"Cô thật ngọt ngào khi đã đến đây vì Harry," Bink nói. "Tôi rất cảm kích."

"Chà, Harry là một cậu bé ngọt ngào," Min ngoái lại để tìm cậu bé, chỉ để phát hiện ra là cậu đã trốn khỏi sân bóng và đang trèo lên khán đài về phía họ, càng đến gần trông càng lôi thôi hơn.

"Đa số mọi người không chú ý đến điều đó," Bink nhìn cậu bé đầy vẻ yêu thương.

"Chào cô Min," Harry nói khi cậu còn ở dưới một hàng. Cậu đang tươi cười rạng rỡ với cô và cô mỉm cười lại bởi vì bất cứ ai cũng sẽ làm thế.

"Chào cháu, Harry." Cô nói. "Mọi việc thế nào rồi?"

"Cháu phải chơi bóng chày," Harry nói. "Ngoài ra, khá là tốt."

"Chà, hãy sống sót qua trận này và sau đó chúng ta sẽ ăn mừng với một cái doughnut," Min nói.

"Tuyệt," Harry lắc lư đầu.

"Trông cháu rất tuyệt trên sân bóng dưới kia," Min nói dối.

"Cảm ơn cô," Harry vẫn lắc lư.

"Cháu có thể ném quả bóng kia," Min gợi ý.

"Không hẳn," Harry nói, nhưng cậu bé không có vẻ bị thất vọng bởi điều đó.

Cậu khụt khịt và tiếp tục gật gù, Bink nói, "Mẹ nghĩ chú Cal muốn gặp con, Harry," và cậu quay lại, nhìn thấy Cal và cô gái tóc nâu đang nhìn mình.

"Phải rồi," cậu bé thở dài.

"Cứ tiếp tục nghĩ về bánh doughnut nhé," Min nói.

"Tuyệt," Harry lại cười rạng rỡ với cô.

Min mỉm cười đáp lại.

"Cháu phải đi đây," Harry vẫn đứng yên tại chỗ.

"Chúc may mắn," Min nói.

"Vâng," Harry gật gật đầu thêm khoảng một phút nữa. Rồi nụ cười của cậu nhạt dần và cậu thất thểu bước xuống khán đài, tránh ánh mắt của ông chú.

"Cô thật là tử tế," Bink nhận xét, và Min ngạc nhiên nhìn cô.

"Không, không đâu," cô nói. "Tôi thích Harry."

Một cơn gió nổi lên trước khi Bink có thể trả lời, và Min nửa mong chờ cô sẽ bị cuốn đi. *Mình rất vui vì cô ấy đang ngồi cạnh mình*, cô cay đắng nghĩ. *Bởi vì một mình mình ngồi đây trông còn chưa đủ vạm vỡ*. Rồi cô tự rủa mình. Biết đâu Bink trở nên tốt bụng, rõ ràng là cô ấy cư xử rất lịch sự, và Cal đã cảnh cáo cô về việc ghét cơ thể mình. *Được rồi*, cô nghĩ. *Mình là một trong những cái thiệp mời đám cưới màu kem nặng trĩu, loại mà người ta sẽ phải chạm*

vào bởi vì nó vô cùng xinh đẹp, và cô ấy là loại giấy ăn đắt tiền bọc quanh mình.

"Cô ổn chứ?" Bink nói.

"Vâng," Min nói. "Sao thế chị?"

"Cô vừa cau mày," Bink nói.

"Tôi vừa phải xử lý phép ẩn dụ," Min nói. "Vậy là Harry chơi bóng chày."

"Không may là vậy," Bink nói, và Min nghĩ, *Cô ấy không phải là một trong những người ép buộc Cal và Harry. Mình tự hỏi...*

"Chào!" có ai đó nói một cách vui vẻ từ bên kia của Min, và lần này khi quay lại, cô thấy cô gái tóc nâu vừa tán tỉnh Cal. Cô ta có khuôn mặt hình trái tim và đôi mắt xám lớn, mái tóc sẫm màu của cô ta dày và mềm mại.

Hãy giết tôi ngay bây giờ đi, Min nghĩ thầm khi con người tuyệt hảo ngồi xuống cạnh cô. *Mình bị kẹp cứng giữa hai cô nàng mảnh mai và giàu có.*

"Chị thế nào, Bink?" người phụ nữ nói, và Bink mỉm cười yếu ớt với cô ta - rõ ràng là Bink làm gì cũng yếu ớt cả - và nói, "Xin chào, Cynthie."

Cynthie. Min quay lại nhìn cô gái tóc nâu với nỗi kinh hoàng mới. Bạn gái cũ của Cal. Cô ta đang mặc, Min để ý, một cái áo buộc dây cổ đen rõ ràng là không thích hợp cho một trận đấu bóng chày của trẻ con. Ngoại trừ rằng Cynthie đang mặc nó mà không thấy lúng túng tí nào, chắc chắn bởi vì ngực cô ta là loại đầy sức sống hoàn hảo mà đàn ông luôn nhắc đến. Cắn tôi đi, Min nghĩ và nhìn xuống sân rồi thấy Cal đang nhìn chằm chằm ba người bọn họ với một biểu cảm rất lạ trên khuôn mặt. Chắc hẳn là vừa kinh hãi khi nhận ra rằng mình đã hôn một người phụ nữ sẽ không bao giờ mặc đồ cỡ tám. Ý nghĩ đó gây ra nhiều cảm giác đau đớn hơn đáng ra nó phải thế.

"Cal kìa," Bink nói.

"Có gì không ổn với anh ta à?" Min nói. "Bên cạnh thực tế là anh ta ghét chuyện này."

"Anh ấy không ghét chuyện này," Cynthie nói. "Anh ấy đã đồng ý với tôi là chuyện này tốt cho Harry."

"Ồ," Min nói. "Đây là ý của cô à?"

"Phải," Cynthie mỉm cười.

Min quay lại với Bink. "Cynthie đã đưa Harry đến với bóng chày à."

"Phải," Bink nói. "Cynthie đã bàn chuyện đó với bà của Harry và họ đồng ý rằng thế là tốt cho thằng bé. Bà của Harry nói chuyện đầy sức thuyết phục."

"Ồ," Min quay lại với sân bóng để thấy một cầu thủ đánh bóng đánh một cú loạng choạng sang bên trái sân. Ở đó, một cậu bé trong đội của Harry đỡ trượt quả bóng. Cal bỏ lỡ toàn bộ đoạn đó, vẫn đang ngước lên khán đài chăm chú nhìn bọn họ.

Rồi khi Cal xoay người lại, cậu bé ở vùng ngoài nhặt quả bóng lên và tuyệt vọng ném nó với một lực không tưởng so với một đứa trẻ tám tuổi. Bóng đập mạnh vào sau đầu Cal, làm anh mất thăng bằng, khuỵu gối rồi ngã xuống đất.

"Không," Min kêu lên và lao xuống khán đài, vòng qua hàng rào dây thép. "Cal?" cô quỳ gối xuống cạnh anh khi anh cố ngồi dậy. "Cal?"

Anh trông bị choáng, nên cô nhìn chằm chằm vào mắt anh, cố nhìn xem đồng tử có khác kích cỡ không. Chúng bình thường, đôi mắt anh vẫn nóng rực, sâu thăm thẳm như thường lệ, và cô lại thấy mình rơi vào đôi mắt ấy lần nữa, trở nên khó thở. Âm nhạc nổi dần lên phía sau cô, Elvis Costello đang hát bài "She" bằng cả trái tim và giọng nói trong đầu cô nói, NGƯỜI NÀY.

Đoạn cô nghe thấy tiếng Tony nói, "Tắt cái thứ chết tiệt đó đi," và khi ngước lên, cô thấy hai cô bé với một cái radio kế bên hàng rào, còn Cynthie đang đi vòng qua đấy rồi cũng quỳ xuống bên Cal.

"Cháu xin lỗi," một cô bé nói, còn cô bé còn lại hỏi, "Chú ấy chết chưa ạ?"

"Các cháu đi đi," Min bảo và chúng rời đi, mang âm nhạc theo cùng.

"Cal, anh ổn chứ?" Cynthie hỏi, và Min lại cúi xuống nhìn anh để thấy anh vẫn đang chăm chú nhìn cô.

"Cal?" cô nói.

Kẻ ám sát từ ngoài biên chạy vọt vào. "Chú có thấy không, chú Capa? Cháu thực sự đã ném được nó."

"Phải rồi, Bentley," Tony nhìn xuống Cal. "Cậu ổn chứ, anh bạn?"

"Cháu đã biết mình có thể làm được mà," Bentley nói. "Cháu đã thấy Wyman đang đến gần gôn ba, và có thứ gì đó mách bảo với cháu là mình có thể làm được, và cháu thực sự đã ném cú thần sầu đó, các chú."

"Cal, *nói gì đi*," Cynthie nói, giọng cô kinh hoàng.

"Các chú ạ, cháu thực sự đã *tung ra cú ném thần sầu đó*," Bentley nói.

"Phải rồi," Tony nói. "Quá tệ là cháu đã lỡ mất gôn ba gần một dặm và đập bóng trúng vào chú Morrisey." Anh cúi xuống cạnh Cal. "Nói gì đi nếu không Min sẽ đưa cậu đến ngay phòng cấp cứu đấy."

"Cô có nghe thấy tiếng nhạc không?" Cal vẫn đang chăm chú nhìn vào mắt Min.

"Cháu thực sự *đã tung ra* cú ném thần sầu đó," Bentley vẫn lải nhải.

Tony đưa Min chìa khóa xe của anh. "Đi đi. Phòng cấp cứu Cherry Hill cách một dặm trên kia."

"Tôi biết đường," Cynthie đứng dậy. "Tôi có ô-tô."

Min giúp Cal đứng dậy, cố giữ anh thẳng người khi anh lảo đảo và

Tony đỡ lấy anh bên còn lại.

"Tôi sẽ đưa anh ấy đi," Cynthie nói. "Xe của tôi chỉ... "

"Không," Cal nói khi anh tự đứng thẳng lại. "Nếu tôi nôn, nó sẽ nằm ở trong đống sắt vụn của Tony."

"Lái nhanh vào," Tony nói với Min và giúp họ đi tới xe.

Cal nằm trên bàn ở phòng cấp cứu, cố nhớ xem điều gì đã xảy ra. Anh đang mải nhìn Min, dõi theo cơn gió làm lay động đuôi áo và làm rối các lọn tóc của cô, và anh đang tự nói với mình là cô là một cô nàng khó chịu và anh không muốn dính dàng gì đến cô cả, rồi chả hiểu quả bóng đó từ chỗ nào lao đến và...

"Cal?" Min cúi xuống trên người anh. Ánh đèn huỳnh quang phía trên chiếu sáng đằng sau tóc và cô lại trông như một thiên thần.

"Chào," anh nói.

"Bác sĩ bảo anh sẽ ổn thôi," cô cố trông thật vui vẻ. "Tôi vừa điền đơn thuốc cho anh." Cô giơ một lọ nhựa màu hổ phách đựng thuốc lên. "Cho cơn đau. Trong trường hợp anh bị đau đầu. Anh có đau đầu không?"

Đầu anh như đang bị búa bổ. "Có."

Cô mở lọ và dốc hai viên thuốc vào lòng bàn tay. "Đây," cô đưa thuốc cho anh. "Tôi sẽ đi lấy nước."

Cal nghĩ đến việc kể cho cô là anh đã uống một viên thuốc giảm đau rồi nhưng lại quyết định là vì thứ chết tiệt đó không có tác dụng, thêm hai viên nữa sẽ tốt hơn.

"Anh đã làm tôi sợ," cô nói khi cô quay lại với nước. "Anh đã bị đập vào đầu. Nhiều người đã chết như thế. Tôi không biết bao nhiêu người mỗi năm nữa. Tôi không có thời gian để kiểm tra chuyện đó."

Cal chống người dậy để lấy thuốc. "Bentley," anh ảo não nói.

"Tôi chắc là cậu bé sẽ thấy hối hận," Min nói. "Khi cậu bé đã thôi

phấn khích về cú ném mạnh mẽ của mình."

"Nhóc con hư đốn," Cal nói mà không hề có vẻ hằn học. "Có phải có tiếng nhạc ở đó không? Tôi có thể thề là mình đã nghe thấy..."

"...Elvis Costello hát bài 'She.'" Min gật đầu. "Anh nghe đúng đấy. Mấy đứa trẻ mở bài đó trên đài radio. Thật là kỳ lạ bởi vì tôi không nghĩ là nó còn được phát mấy trên sóng nữa. Em gái tôi định dùng bài đó trong đám cưới con bé." Nghe như thể cô đang lải nhải, không hề giống Min chút nào nên Cal coi nó là do sự choáng váng nói chung của anh. "Tôi đã gọi vào di động của Bink để thông báo là anh vẫn ổn và tôi sẽ đưa anh về nhà."

"Em gái cô thích Elvis Costello à?" Cal hỏi.

"Không," Min nói. "Em gái tôi thích nhạc trong phim của Julia Robert."

"Ồ," Cal nói và tập trung vào cô. "Cô đã cắt tóc."

"Diana đã đưa tôi đến stylist của nó," Min nói. "Để hợp với quần áo mới. Tôi đã làm theo những gì anh nói."

"Tôi đâu có bảo cô cắt tóc." Tầm mắt anh rơi xuống áo cô, nhìn xuyên qua lớp vải mỏng tới chiếc áo lá mỏng tương đương bên dưới, và anh gần như ngã khỏi bàn.

"Thả lỏng đi," Min hết hơi khi cô cố chống đỡ sức nặng của anh, và khi nhìn xuống cổ áo mở rộng của cô, anh nhìn thấy ren hồng dưới lớp áo lá.

"Hồng," anh nói.

"Ồ, tốt, anh đang khá lên đấy," giọng Min có vẻ nhẹ cả người. "Nào. Tôi sẽ đưa anh về nhà."

"Đồng ý," Cal nói. "Tôi thích tóc cô."

Nửa giờ sau, sau khi đi theo lời hướng dẫn ngày càng mù mờ của Cal, Min dừng lại trước cửa một căn hộ. "Đi nào," cô mở cửa xe ô-tô cho anh.

“Tôi có thể tự mình lên đó,” Cal hơi lảo đảo khi anh đi ra. “Mang ô-tô…”

“Anh sẽ không đi lên đó một mình.” Min kéo tay anh qua vai mình. Cảm giác khá tuyệt, trừ sức nặng ra. “Mẹ tôi nuôi dạy tôi tốt hơn thế.”

“Chà, vậy cô đi trước để cô không thể nhìn vào mông tôi.”

“Có một cái thang máy, Cậu bé Quyến rũ ạ,” Min đá cánh cửa đóng lại sau họ. “Di chuyển đi.”

“Chờ một tẹo,” anh nói, và cô dừng lại để anh có thể thích ứng, nhưng anh lại đặt tay lên các lọn xoăn của cô một lần nữa, vỗ nhẹ chúng. “Nhún nhảy.”

“Phải rồi,” Min nói và đỡ anh lên gác tới một căn hộ màu trắng hơi cũ kỹ, trông giống kiểu nhà mà anh sống thời đại học. Cô dìu anh qua phòng khách được trang trí với đồ nội thất Đan Mạch hiện đại mà hẳn sẽ khiến cho cả nước Đan Mạch phải co rúm lại, vào đến phòng ngủ thậm chí còn xấu xí, lạnh lẽo hơn. “Anh đang thấy thế nào?” cô nói khi đưa anh tới chiếc giường không có tấm ván đầu giường.

“Khá hơn rồi,” anh nói, nghe có vẻ chệnh choạng. “Thuốc đã có tác dụng và tôi không phải huấn luyện bóng chày.”

“Hẳn rồi,” cô nói. “Luôn có mặt tốt đẹp mà.” Cô chống vai đỡ anh về phía giường, và anh nảy lên khi ngồi xuống.

“Cô hùng hổ hơn là tôi nghĩ nhiều đấy.” Anh ngã ngửa xuống gối, nhưng chân anh vẫn vắt bên thành giường.

“Anh nặng hơn tôi nghĩ rất nhiều đấy,” Min nói, và nhận ra hẳn là bởi anh di chuyển vô cùng khéo léo khi tỉnh táo. Nửa tỉnh nửa mê, anh di chuyển như một sông băng tròng trành. Cô kéo đôi giày Nike của anh ra, và tim cô lỡ mất một nhịp. “Anh đi cỡ 11-D.”

“Phải,” Cal ngái ngủ. “Bảo tôi là điều đó chứng minh tôi là một quái vật đi. Cả ngày nay cô chưa nói gì tồi tệ với tôi đâu.”

"Elvis cũng đi cỡ 11-D," Min nói và Cal lẩm bẩm. "Mừng cho ông ta."

Cô nâng chân anh lên và quăng nó lên giường, rồi nhận ra anh nằm quá gần mép. Nếu anh quay người trong lúc ngủ, anh sẽ đập đầu vào cái bàn mòn vẹt cạnh giường. Cô đẩy mạnh anh để cho anh vào giữa giường.

"Cô đang làm gì thế?" anh lơ mơ ngủ khi cô cố đẩy anh qua.

"Cố giữ an toàn cho anh," cô nói giữa kẽ răng khi đặt một đầu gối lên giường và đẩy tiếp. "Lăn người đi, được chứ?"

Anh lăn ngay khi cô đẩy và làm cả hai người cùng mất thăng bằng. Cô chộp lấy anh để cứu mình, và anh kéo cô xuống với anh.

"Tôi sẽ tỉnh trong khoảng tám giờ nữa," anh vừa nói vừa ngáp bên tai cô. "Hãy ở loanh quanh đâu đây nhé."

"Tốt thôi," cô nói vào ngực anh. "Rơi xuống đất. Bị chấn động đi. Hãy xem xem tôi có quan tâm không." Anh không nói gì, nên cô lại đẩy anh lần nữa, nhưng nó cũng như đẩy vào tường vậy. Cô dừng lại để cân nhắc tình huống. Có cái gì đó rất bao bọc trong cách anh ôm cô. Đáng suy nghĩ đây.

Anh bắt đầu ngáy.

Do bản năng.

"Được rồi," cô nói và vặn người cho đến khi cô để được một chân lên sàn và đẩy mạnh, làm anh ngã ngửa ra giữa giường, việc đó làm anh dừng ngáy. Rồi cô đứng dậy và nhìn anh, dang chân dang tay trên một cái ga trải giường xấu xí, tầm thường trong một phòng ngủ ít tiền, đơn giản với ánh sáng tồi tệ. Anh trông như một vị thánh.

"Thật là *không* công bằng," cô nói với anh. "Ít nhất anh không thể chảy nước dãi hay gì gì đó sao?"

Anh lại bắt đầu ngáy.

"Cảm ơn anh." Cô mở cửa tủ để đồ của anh và tìm thấy một cái ga

giường được gấp lại trên ở ngăn trên cùng, trên một bộ sưu tập bộ vest đắt tiền trang nhã. "Anh thật quá kỳ lạ," cô nói với anh khi đắp ga giường lên người anh. "Nơi này không hề giống anh."

Anh thở sâu hơn, và khi nhìn xuống gương mặt nam tính đẹp đẽ của anh, hàng mi như vết bẩn trên má anh khi anh ngủ, cô nghĩ. *Tôi có thể yêu anh.*

Rồi cô đứng thẳng người dậy và quay lại với thực tại. Mọi phụ nữ ở cái thành phố này đều nghĩ thế khi cô ta nhìn vào anh nên chuyện đó không thể như là...

Ồ, kệ xừ nó, cô thầm nghĩ, và đặt đôi giày Nike ở chỗ anh không thể vấp phải, lấy cho anh một cốc nước để trên cái bàn cạnh giường, chắc chắn thuốc nằm trong tầm với của anh rồi kéo ga giường lên để anh không bị lạnh. Cuối cùng, bối rối không biết làm gì nữa, cô vỗ vai anh và rời đi.

Thứ Hai, David nhấc điện thoại lên và nghe thấy Cynthie nói, "Tôi đã nói chuyện với Cal. Anh ấy nghĩ cô ta có mùi hoa oải hương. Anh ấy để ý thấy cô ta đã cắt tóc. Cháu trai anh ấy yêu quý cô ta. *Đã có một ánh mắt mang đầy nhục dục trong công viên.*"

"Cái đó không bất hợp pháp sao?"

"Đừng coi đó là chuyện đùa, David. Chuyện này không có gì buồn cười cả. Chúng ta có thể *mất họ*." Hắn nghe thấy cô ta hít một hơi thật sâu qua điện thoại. "Việc tốt nhất anh nên làm lúc này là mời cô ta đi ăn. Gợi lên niềm vui. Anh đã gọi cho cô ta chưa?"

"Cô ấy không nhận cuộc gọi của tôi," David cố không có vẻ khó chịu.

"Anh cảm thấy thế nào về chuyện đó?" Cynthie nói. "Hơi tức giận à?"

"Hơi," David nói. "Nhưng..."

"Và anh cũng tức giận vì cô ta không bao giờ để anh trả tiền bữa ăn. Cô ta đã từ chối sự tán tỉnh của anh, cũng như bây giờ cô ta đang từ chối điện thoại của anh. Nên giờ..."

"Chuyện này thật lố bịch," tâm trạng David giờ đây còn hơn cả tức giận.

"Vấn đề của anh là anh đang tức giận với cô ta và cô ta có thể cảm thấy điều đó, nên anh phải thôi cáu kỉnh. Ngay bây giờ."

"Tôi không tức giận, quỷ tha ma bắt," David quát lên.

"Mời cô ta đi ăn và kiên quyết trả tiền đi. Anh sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều, cơn tức giận sẽ trôi đi, cô ta sẽ thấy anh như một bạn đời tiềm năng, và rồi anh có thể tiến tới."

"Chuyện này thật tào lao," David nói.

"Tôi không quan tâm," Cynthie nói. "Làm *đi*. Nếu không cô ta sẽ kết thúc với Cal đấy."

Cal. Cal sẽ thắng vụ cá cược chết dẫm đó. Hắn luôn thắng, đồ con hoang. "Tôi sẽ gọi cô ấy," David nói. "Chúng tôi sẽ đi ăn trưa. Tôi sẽ tùy cơ ứng biến."

"Đừng có làm rối tung chuyện này lên đấy, David," Cynthie nói. "Cuộc sống của tôi phụ thuộc vào chuyện này. Nghề nghiệp của tôi cũng vậy. *Tôi cần bức ảnh cưới đó trên bìa sách của tôi.*"

"Cô biết không..." David vừa định nói tiếp thì Cynthie đã gác máy. "Tuyệt đấy," hắn nói, và bắt đầu quay số của Min.

Min đang ngồi ở bàn làm việc, cố trở nên lý trí, khi điện thoại reo. Cal, cô nghĩ, rồi tự rủa mình. Họ đã có một kế hoạch khôn ngoan sẽ ngăn chặn cả hai bọn họ khỏi bị tổn thương, họ là những con người logic, lý trí, nên chắc chắn là không phải anh đang gọi. Điện thoại lại reo lên, cô nhấc máy lên, "Minerva Dobbs nghe đây," và chờ Cal nói, "Chào, Minnie, con mèo thế nào rồi?"

"Min," David nói. "Đi ăn trưa với anh nhé. Chúng ta cần nói chuyện."

"Không, chúng ta không cần nói chuyện," Min thật cố gắng để không thất vọng. "Nhưng tôi cần ăn trưa. Chúng ta có thể cưa đôi."

"Không, *anh sẽ trả*," David nói. "Ý anh là, anh muốn được trả."

"Chắc rồi, tốt thôi," Min bối rối.

"Vậy anh sẽ gặp em vào buổi trưa ở quán Serafino chứ?" David hỏi.

"Có phải đó là chỗ bếp trưởng đang cố phát biểu gì đó qua món ăn không?"

"Đó là địa điểm nổi tiếng nhất trong vùng," David nói.

"Chuyện này tốt nhất là nên tốt đẹp," Min nói và gác máy, quy toàn bộ mọi chuyện cho cuộc sống kỳ lạ nói chung của mình gần đây.

Khi cô tới nhà hàng, David đang đợi. Hắn ta đứng dậy và mỉm cười khi trông thấy cô, và rồi hắn ta trố mắt ra nhìn. Min nhìn xuống và nhận ra hắn đang chiếu mắt vào chiếc áo bằng sa màu xanh bên dưới áo khoác kẻ ca-rô xám của cô.

"Em trông thật tuyệt vời," hắn nói.

"Tôi đang tiến bộ," Min ngồi xuống cái bàn được chạm trổ. "Tôi cũng đang đói rã ruột rồi đây. Ở đây có gì hay ho nào?" Cô nhìn quanh những chỗ màu bạc và màu xanh lục. "Bên cạnh phần trang trí."

"Anh đã gọi món rồi," David nói. "Anh không muốn em phải chờ."

"Anh thật chu đáo." Min gọi bồi bàn lại rồi đổi món của cô thành salad và gà sốt rượu vang. Cũng tiện xem luôn đối thủ của Emilio đang làm gì.

"Anh nghĩ là anh đã phạm sai lầm," David nói, khi bồi bàn đặt bát súp hạt dẻ cải xoong lạnh trước mặt hắn.

"Tôi cũng nghĩ thế," Min nhìn vào chất lỏng đặc quánh màu mè hoa lá trong bát của hắn. "Anh sẽ ghét món súp đó đấy. Có một quầy hàng rong bán hotdog bên ngoài. Có lẽ chúng ta nên..."

"Không phải chuyện đặt món." David hít một hơi thật sâu và mỉm cười. "Min, anh muốn em quay lại."

Min ngừng việc gẩy những lớp bột hình lá đầy nghệ thuật ra khỏi món salad. "Gì cơ?"

"Anh đã quá hấp tấp," David nói, và tiếp tục lải nhải khi Min nghĩ, Vụ cá cược. *Vụ cá cược chết tiệt đó. Hắn đang sợ sẽ thua vụ cá cược đó.*

Cô ngồi lại và cân nhắc tình huống khi David tiếp tục lảm nhảm. Không biết làm sao David đã kiếm ra cái ý nghĩ rằng cô sắp ngủ với Cal. Điều đó tới từ đâu cơ chứ? Ý nghĩ rằng có thể Cal đang khoe khoang với hắn ta khiến cô buồn nôn trong chốc lát, nhưng rồi lý trí đã quay lại. Cal không phải là một kẻ tán phét. Bên cạnh đó, anh không ngu ngốc, và phải là một kẻ thực sự ngốc mới tiết lộ cho kẻ địch biết là hắn ta sắp thua. Và dẫu sao đi nữa, Cal cũng sẽ không làm điều đó.

"Em có nghe anh nói không đấy?" David nói.

"Không," Min nói. "Tại sao anh lại làm việc này?"

"Đó là những gì anh vừa nói với em..."

"Không." Min nói, "Anh vừa nói với tôi về anh. Anh đã quá hấp tấp, anh đã khinh suất, anh đã ngu ngốc..."

"Anh không nói ngu ngốc," David nói, giọng bực mình.

"Tôi ở đâu trong tất cả chỗ đó?" Min nói.

"Trong cuộc sống của anh, anh hy vọng thế," David nói, và giọng hắn ta nghe thật chân thành đến nỗi Min bối rối. "Lúc đầu anh đã mời em đi chơi bởi vì anh nghĩ em sẽ là một người vợ tốt, và anh vẫn nghĩ thế, nhưng điều anh đã bỏ lỡ là..." Hắn dừng lại và cầm lấy tay cô, còn cô để mặc hắn, chỉ để xem xem điều gì sẽ đến tiếp theo "*... em thật ngọt ngào biết bao nhiêu.*"

"Không phải đâu," Min cố rụt tay lại.

"Và..." Hắn nhìn xuống chiếc áo cánh sa mỏng của cô. "... em thật quyến rũ biết bao nhiêu. Em đã thay đổi."

Min giật phắt tay lại. "David, đây là triệu chứng hối hận của người mua hàng, hay là đối nghịch với sự hối hận của người mua hàng. Nếu chúng ta trở lại với nhau, anh sẽ lại đá tôi thôi. Hãy đi hẹn hò với những cô nàng mảnh mai mà anh thích nhìn ấy."

David định nói gì đó nhưng dừng lại khi người bồi bàn mang thịt bê gì gì đó của hắn và gà sốt rượu vang của cô ra. Min cắt một miếng thịt gà và nếm thử. "Thịt xông khói. Và *cà chua*. Loại đần độn nào mà để thịt xông khói và cà chua vào gà sốt rượu vang chứ?"

"Min..."

"Anh thậm chí còn có thể nhìn thấy miếng thịt xông khói trong nước sốt. Emilio sẽ phỉ nhổ vào nó."

"Em không coi những gì anh nói là nghiêm túc," David nói.

"Tôi biết," Min đặt nĩa của cô xuống. "Thành thật với Chúa, họ đã *nghĩ* gì thế không biết?"

"Điều anh đang cố nói với em," David nói, "là chúng ta nên hẹn hò lại."

"Không phải đâu," Min nói. "Anh đang hốt hoảng bởi vì tôi đang hẹn hò với người khác. Nếm thử món súp của anh đi."

"Anh không..."

"Món súp," Min nói.

David nếm thử món súp và nhăn mặt. "Cái quái quỷ gì thế này?"

"Tôi đã bảo anh rồi." Min đẩy đĩa của mình ra. "Đừng bao giờ đi chỗ nào mà bếp trưởng cố phát biểu gì qua món ăn. Anh sẽ kết thúc với việc trả tiền cho cái tôi của ông ta. Cũng giống như hẹn hò vậy." Cô cầm ví lên. "Tôi xin lỗi, David, nhưng chúng ta không có tương lai. Chúng ta thậm chí còn không dùng hết được bữa trưa này, mặc dù tôi rất cảm kích việc anh trả tiền. Cảm ơn anh."

“Em đi đâu đấy?” David tỏ vẻ bất bình khi cô đứng dậy.

“Đi kiếm một cái hotdog,” Min nói. “Tôi nghĩ hàng bán dạo đó có xúc xích.”

Lúc sáu giờ tối thứ Ba, Emilio gọi điện cho Cal. “Min lại đặt đồ mang về,” anh nói. “Cậu sẽ mang nó đến cho cô ấy chứ?”

“Ừ,” Cal máy móc trả lời rồi sực nhớ ra họ sẽ không gặp lại nhau nữa. “Không.” Như thế không có nghĩa là họ không thể là bạn bè. “Ừ.” Thật sự là một sự hợp lý hóa vĩ đại. “Không.”

“Ừ hữ,” Emilio nói. “Vậy có nghĩa là không hả?”

Mặt khác, anh phải ăn. Và anh nên cảm ơn cô vì đã chăm sóc anh hôm thứ Bảy. Và anh muốn gặp cô. “Không,” Cal nói. “Đó là đồng ý. Tớ sẽ mang nó đến cho cô ấy.”

Chương 8

Min lại ra mở cửa trong cái áo xấu đau xấu đớn, không trang điểm và mái tóc thì quăn tứ phía. Cô trông thật tuyệt vời. "Chào," giọng cô ngạc nhiên, và rồi chuyển thành một nụ cười tươi rói. "Emilio đã cưỡng ép anh hử?"

"Cậu ấy nói cô đang đói ngấu," Cal vô thức mỉm cười lại. "Cô đã đưa tôi tới phòng cấp cứu. Cô đã đặt một cốc nước bên giường tôi. Tôi nợ cô."

"Chẳng liên quan gì cả," miệng nói vậy nhưng cô lùi lại và anh bước vào, vui mừng khi thấy con mèo xấu xí của cô đang dùng một mắt nhìn anh chòng chọc từ sau cái tràng kỷ xấu xí.

"Tôi không thể tin là cô vẫn nuôi con mèo đó," Cal lấy đồ trong túi ra bàn. "Cô đặt tên nó là gì?"

"Còn tôi thì không tin là anh đã mang con mèo đó đến cho tôi," Min hướng về phía khu bếp hốc tường của cô. "Và tôi cũng chưa đặt tên cho nó. Chúng tôi vẫn đang xem xem liệu chúng tôi có muốn gắn bó hay không. Mặc dù cậu bé đó vẫn về nhà mỗi đêm và ngủ với tôi."

"Con mèo khôn đấy," Cal nói.

"Tôi đang nghĩ đến việc cố biến nó thành mèo nhà, vì mèo sống lâu hơn nếu chúng được giữ trong nhà, nhưng vì nó là giống đực, nên tôi cho rằng nó ghét bị trói buộc."

"Tùy xem cô trói nó vào cái gì," Cal nghĩ đến cái giường bằng đồng của cô.

Min mang đĩa ra bàn. "Anh biết không, nếu anh mang đến cho tôi một quả cầu tuyết thì tôi còn hiểu được, nhưng một con mèo ư?"

"Cô nói mình không muốn quả cầu tuyết mà."

"Ừ," Min nói. "Thôi được, tôi chỉ muốn quả cầu Mickey và

Minnie của bà tôi. Mang quả đó về cho tôi, và tôi sẽ yêu anh đến ngày tận thế. Mang thêm đến đây một con mèo nữa, tôi sẽ nghĩ lại về toàn bộ chuyện gà sốt rượu vang này."

"Nhân tiện nói về món đó," Cal hỏi, "Lần này chuyện gì đã xảy ra?"

Min rên rỉ và quay lại hốc tường, còn Cal đi theo cô, cảm thấy hệt như ở nhà. "Trông nó đâu có tệ," anh nhận xét khi nhìn thấy cố gắng mới nhất của cô. "Chỉ trông không giống món gà sốt rượu vang thôi."

"Tôi đã cố tránh dầu oliu và bơ," Min giơ tay lên trước khi anh kịp mở miệng. "Tôi biết, tôi biết, tôi học được bài học của mình rồi. Thay vì thế tôi đã dùng nước sốt thịt gà. Nó ngửi thì ngon nhưng trông thì không đúng."

"Hẳn là vì dầu oliu và nước sốt gà không phải là một," Cal an ủi. "Cô sẽ ổn thôi. Chỉ cần làm nước cốt để nước sốt đặc lại và đổ nó lên mì fettuccine."

"Nước cốt," Min nói.

"Bơ chảy và bột mì," Cal nói. "Tôi cho là cô làm gì có bơ đâu nhỉ."

"Bonnie có thể có đấy," Min nói. "Tôi cũng không có mì fettuccine hoặc bột mì nữa. Tôi sẽ sang mượn cô ấy."

"Cô có tô lớn để bỏ mì và một cái chao không?" Cal nhìn quanh cái hốc vuông. *Cô ấy phải tìm một chỗ tốt hơn.*

"Trong hầm ấy," Min nói.

"Thật tiện lợi. Cái nắp nồi đâu?"

"Nắp à?" Min hỏi lại.

"Thứ gì đó sẽ giữ con mèo khỏi ăn vụng trong chảo trong khi chúng ta xuống hầm?"

"Chúng ta sẽ xuống hầm ư?"

“Cô có muốn học nấu ăn không, Minnie?” anh nói với nhiều tình cảm hơn dự định.

Min chớp mắt. “Có. Có. Tôi muốn.”

“Vậy thì cô sẽ cần nhiều tô và nhiều chảo,” Cal nói.

Họ đi xuống hầm và Cal chọn ngẫu nhiên một trong nửa tá thùng không có nhãn và dùng con dao nhíp của anh mở nó ra. Min mở gói đầu tiên trong thùng: cái chao màu xanh của bà cô. “Cái thùng đó đây rồi,” cô nói khi thả lại cái chao vào thùng. “Anh đi thẳng tới chỗ nó. Anh giỏi đấy.”

“Chết tiệt, phải.” Cal cười toe toét với cô và nhấc thùng lên. “Rinh cái thùng lên nào, Minnie, và đừng quên ghé qua xin bơ, bột mì và pasta nhé.”

Việc dạy Min cách làm nước cốt đáng ra phải khá tẻ nhạt, nhưng căn bếp nhỏ xíu, cô thì gần bên, thêm vào đó là các lọn tóc xoăn của cô có mùi hoa oải hương và chẳng có gì ở cô mà lại không đầy đặn, hơn nữa còn có một cái giường bằng đồng với chăn sa-tanh chỉ cách đây một căn phòng, nên sau khi giải thích những điều cơ bản về nước cốt, Cal ra ngoài để dỡ hộp.

Con mèo đang ngồi lên hộp. “Đi chỗ khác nào,” anh ra lệnh, và nó đổi mắt với anh, thơ thẩn giữa các gói đồ lổn nhổn. Anh với tay vào, bế nó ra và đặt xuống sàn nhà. Nó cọ cọ vào chân anh, rên gừ gừ. “Một con mèo rất tình cảm,” anh bảo Min.

“Tôi biết, tôi yêu đồ chết tiệt đó,” Min nói. “Nó cuộn tròn cạnh tôi mỗi đêm và rên gừ gừ theo Elvis. Nó cũng thông minh nữa. Nó đã học cách ấn nút nghe đài để có thể bật Elvis mà không cần đến tôi.”

Cal lấy gói đầu tiên ra và mở bọc một cái bát góc cạnh bằng thủy tinh trong thật dày, trông như thể nó có một chức năng đặc biệt. “Cái gì đây?”

Min nhìn lại. “Đó là một cái bát đánh trứng. Phải có một cái nắp đậy kim loại với đồ đánh trứng kèm theo trong đấy.”

Cal bới quanh hộp cho đến khi anh tìm thấy cả hai món đồ. Cái nắp đậy nằm trên cái bát với cái quay cho máy đánh trứng ở trên, còn máy đánh trứng lại nằm phía dưới. "Nó thật tinh xảo," anh trầm trồ rồi cầm lấy gói đồ tiếp theo. Cái gói nặng trịch đó hóa ra lại là bộ bát trộn bằng sứ trắng dày với một sọc xanh.

"Ồ," Min nói, "Tôi *nhớ* những cái bát này rồi, bà tôi từng dùng cái to nhất để làm bánh bích quy. Đó là từ thời tôi còn ăn bánh bích quy."

"Những ngày xa xưa tươi đẹp." Cal nhấc gói đồ kế tiếp lên. Nó nặng, có dạng tròn và khi mở gói đồ ra, anh bắt đầu nhận ra vật bên trong là gì. Lột bỏ lớp giấy cuối cùng xong xuôi, anh không quá ngạc nhiên khi thấy một quả cầu tuyết với Mickey dìu Minnie mặc váy hồng. Chỉ thấy kinh hãi.

"Vậy, món này nấu bao lâu?" Min nói. "Ý tôi là, trước khi bột mì mất mùi ấy? Cal?" cô quay lại nhìn anh. "Có gì không ổn à?"

Anh giơ quả cầu tuyết lên, và cô sững người bên cái chảo gà.

Quả cầu trên tay anh nặng trịch, nặng hơn những quả cầu tuyết thông thường. Anh dốc đầu nó xuống và thấy khóa ở đáy hộp. "Hộp nhạc à?" anh hỏi cô và cô gật đầu. "Nó chơi bài gì?"

"'It had to be you[(1)]," giọng cô yếu ớt.

"Tất nhiên," Cal nhìn vào Mickey và Minnie mãi mãi bị nhốt trong quả cầu tuyết. *Mang quả cầu tuyết của bà tôi về với tôi và tôi sẽ yêu anh đến ngày tận thế.*

"Tôi đã tìm nó suốt mười lăm năm," giọng Min đều đều. "Vậy mà anh đi thẳng tới chỗ nó. Làm sao anh làm được thế?"

"Đó không phải do tôi." Cal đặt nó xuống thảm.

"Anh không thỏa thuận với quỷ dữ chứ, phải không?" Min nhìn nó chằm chằm.

"Gì cơ?"

"Anh biết đấy, thỏa thuận là hết thảy những gì anh làm đều hoàn hảo để tất cả phụ nữ anh gặp sẽ không thể kháng cự lại. Chỉ có điều anh đã quên đề cập đến chuyện nó chỉ nên có hiệu quả với những cô gái anh muốn, và giờ thì chúng ta cùng kẹt cứng trong cái thòng lọng này sao?"

Cal hít một hơi thật sâu. "Được rồi, bỏ qua một bên việc cô nghĩ ác quỷ tồn tại và thỏa thuận với con người, tôi hơi bị thất vọng khi cô nghĩ là tôi sẽ kết bạn với hắn ta."

"Vậy thì, chết tiệt, Cal, anh gần như là anh họ đời thứ nhất của hắn," Min nói. "Anh cao ráo, tóc đen mắt đen này; anh đẹp trai, quyến rũ này; anh mặc vest, không bao giờ đổ mồ hôi này, và anh luôn xuất hiện với một thứ tôi đang cần lúc đó bất kể thứ đó là gì. Quả cầu tuyết ấy đã mất tích trong mười lăm năm. Tôi vẫn có cảm giác là nếu tôi nói vâng với anh, tôi sẽ đi thẳng xuống địa ngục."

Cal gật đầu. *Tại sao mình quay lại đây?* "Đồng ý. Cô biết không, tôi không đói tí nào nữa. Tôi nghĩ là mình nên về."

"Thế có thể tốt đấy," Min nhìn trân trân vào quả cầu tuyết.

Anh cầm áo khoác lên, hướng ra cửa và đứng lại khi anh mở cửa ra. "Hãy..." anh định nói rồi ngừng lại.

"Sống tốt nhé?" Min vẫn nhìn chằm chằm vào quả cầu tuyết.

Anh lắc đầu. "Nghe không có vẻ phù hợp với hoàn cảnh này lắm," anh nói và đi xuống cầu thang.

Khi anh đi rồi, Min tới chỗ quả cầu tuyết và bật nhạc lên. Nó bắt đầu phát ra tiếng leng keng những nhịp đầu tiên của bài "It had to be you," và cô nhìn vào nó, cố hít thở lại như bình thường. Mái vòm nặng và hoàn hảo, đặt trên đỉnh một cái đế màu đen được trang trí theo phong cách những năm 30, bên trong kim tuyến bạc cùng những ngôi sao bạc nhỏ tí xíu bay vòng vòng khi Minnie cười rạng rỡ với cô, hạnh phúc được ở trong vòng tay của Mickey, và Mickey tươi cười với Minnie.

Có lẽ đấy là điều mình thích, cô nghĩ. Rằng *cô bé vô cùng hạnh phúc và cậu bé nghĩ rằng cô ấy thật tuyệt diệu*. Thêm vào đó là cái

váy màu hồng đang xoay tròn mà Minnie mặc và đôi giày hồng xinh đẹp hợp tông. Được rồi, đôi giày đó hơi đơn giản. Min dốc ngược quả cầu tuyết lại nhìn thử, và kim tuyến bạc cùng các ngôi sao lại xoay vòng vòng khi bản nhạc chậm lại rồi dừng hẳn.

Đó không phải do tôi, Cal bảo vậy, nhưng đích xác là anh. Cô vẫn đang tiến bước, hoàn toàn hạnh phúc, và rồi anh bước vào trong quán bar, làm rối tung đời cô lên và bỗng nhiên tất cả mọi nơi đều có kim tuyến lấp lánh và các vì sao. Và mỗi lần mọi thứ lắng xuống, mỗi lần cô đưa mọi thứ trở lại bình thường, anh lại quay lại và làm lay chuyển...

Có thứ gì đó đầy lông lá dụi vào chân làm cô giật mình. Chú mèo kêu meo với cô và cô bế nó lên, nghĩ về tình huống này một cách logic. Tất nhiên đó không phải do anh. Sự trùng hợp ngẫu nhiên lúc nào chả xảy ra. Cuộc sống vốn dĩ là thế. Chừng nào mà không có chuyện gì nữa xảy ra...

"Chúng ta chỉ cần tránh xa anh ta," cô tỉ tê với chú mèo. "Chúng ta sẽ không đến quán The Long Shot trừ phi biết rõ là anh ta không ở đó. Tất cả chuyện này rồi cũng sẽ qua đi, và chúng ta sẽ bình thường trở lại. Không thêm kim tuyến lấp lánh quỷ quái gì nữa."

Con mèo lại chuyển mắt, và Min chợt nhận ra rằng nói chuyện với động vật mà sử dụng "chúng ta" hẳn cũng không bình thường lắm. "Gà nhé?" cô nói với con mèo, và từ bỏ chuyện logic để ăn tối.

Vào thứ Tư, Liza đang ở quán bar cố ra hiệu với Shanna thì Cynthie ngồi xuống cạnh cô và mỉm cười. "Chào. Bạn cô đâu?"

"Cậu ấy nói cậu ấy phải ở nhà với con mèo của mình," Liza nói, "nhưng tôi nghĩ là cậu ấy đang tránh mặt Cal."

"Đó là một ý kiến hay. Cách tốt nhất để kháng cự lại Cal là tránh xa anh ấy ra." Cynthie nhìn quanh quầy bar. "Cô có thấy anh ấy đâu không?"

"Không," Liza nói. "Tony bảo là anh ta làm việc muộn. Sao vậy?"

"Bởi vì nếu cô ấy không có đây, anh ấy sẽ có động thái với cô."

"Tôi á?" Liza tỏ vẻ kinh hoàng. "Cậu ấy vắng mặt nên anh ta sẽ mời tôi đi chơi sao?"

"Không," Cynthie giải thích. "Việc bạn bè và gia đình cô ấy tán thành anh ấy rất quan trọng với một mối quan hệ bền vững. Tôi ngạc nhiên là anh ấy vẫn chưa cố gắng quyến rũ cô."

"Anh ta không đần," Liza nói. "Và chúng tôi không phải bạn thân."

"Chà, bạn cô đang hành động đúng đắn khi tránh mặt anh ấy. Tôi không nghĩ là anh ấy sẽ tác động được đến bạn cô đâu."

"Dù vậy, anh ta đã tác động được cô, hử?" Liza nói.

Cynthie hếch cằm lên. "Tôi..."

Liza chờ đợi.

"Phải," Cynthie thừa nhận. "Anh ấy đã tác động được đến tôi."

"Đồ xấu xa tồi tệ," Liza mắng.

"Không phải," Cynthie phân trần. "Anh ấy chỉ..."

"Cần sự tán đồng từ phụ nữ vì Mẹ Thân Yêu," Liza nói. "Cô biết không, với tất cả mọi thứ cô biết về anh ta, cô có thể viết một quyển sách đấy."

Cynthie nhấp một ngụm rượu.

"À," Liza nhớ ra. "Cô đang viết một quyển sách rồi."

"Phải," Cynthie nói. "Nhưng không phải về... thôi được, không hoàn toàn về..."

"Cậu bé đó," Liza nói. "Vậy là khi anh ta bỏ cô, cô mất một người tình và một đề tài nghiên cứu. Tôi không hiểu điều này. Cô là một chuyên gia trong các mối quan hệ và hắn vẫn tác động được đến cô ư?"

Cynthie cắn môi. "Điều mà cô nhận biết một cách lý trí không

giúp gì được khi cô cảm nhận thứ gì đó bằng tình cảm."

Nỗi đau trên mặt cô ta là có thực, và Liza đặt tay lên cánh tay Cynthie. "Tôi rất tiếc."

"Cô biết không," Cynthie hếch cằm ra. "Đó không phải vấn đề. Có rất nhiều người có những vấn đề tồi tệ hơn tôi nhiều."

"Suy nghĩ như thế không làm cho vấn đề của cô dễ chịu hơn đâu," Liza nói.

"Ừ. Nhưng nó nâng đỡ lòng tự tôn." Cô ta đẩy cốc đi. "Nếu tôi khiến Cal trông như một gã tồi..."

"Không phải cô, " Liza ngắt lời. "Thực tế, tôi nghĩ cô có một cái nhìn khá tốt đẹp về anh ta."

"Không," Cynthie nói đỡ. "Anh ấy tốt..."

"Tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn anh ta tránh xa Min."

"Tôi cũng thế," về điểm này thì Cynthie đồng ý.

Cô ta uống nốt cốc đồ uống và rời đi. Sau đó Shanna đi xuống quầy bar và hỏi. "Rót đầy lại à?"

Liza mỉm cười. "Kể cho tôi nghe về Cal Morrisey đi."

"Tại sao?" Shanna tỏ vẻ thận trọng.

"Bởi vì anh ta đã hôn bạn thân của tôi, và tôi nghe nói anh ta có vấn đề về việc gắn bó."

Shanna nhún vai. "Anh ấy và phân nửa đàn ông đều thế."

"Phân nửa đàn ông không hôn Min," Liza nói. "Anh ta không nghiêm túc với cô ấy, phải không?"

Shanna cắn môi. "Anh ấy là người đàn ông tốt nhất mà tôi biết. Nếu một lúc nào đó tôi dính vào rắc rối, tôi sẽ gọi Cal, rồi anh ấy sẽ đến giúp tôi. Tôi biết điều đó bằng cả linh hồn mình."

"Và vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi," Liza nói.

Shanna im lặng một lát rồi nói, "Bảo bạn của cô đừng đầu tư. Anh ấy không ở lại đâu."

"Cảm ơn cô," Liza nói.

"Nhưng anh ấy thực sự là một anh chàng tốt."

"Tôi vẫn nghe thấy điều đó," Liza đứng dậy. "Tôi chỉ khó mà tin nó được."

Lúc bảy giờ, Cal quyết định là chỉ thêm một phút nhìn vào gói hội thảo nữa thôi cũng sẽ khiến anh đập đầu mình vào bàn và anh đã có đủ thương tích trên sọ cho tháng này rồi. Mặt khác, việc nhìn Min ở quán The Long Shot sẽ chỉ dẫn tới việc bị gọi là ác quỷ lần nữa. Hay, nếu cô ấy có một ngày tốt lành, thì là quái vật. Anh đứng dậy và vươn người, rồi bắt đầu về nhà, bước chậm lại khi anh đi qua nhà hát Gryphon. Đang là tuần cuối cùng trình chiếu lại các tác phẩm của John Carpenter, và có một dòng chữ ở ngoài cửa đề *Rắc rối lớn ở Little China*[(2)] .

Kurt Russell hạ gục kẻ xấu à, anh nghĩ. *Chưa hề xem nó từ khi mình còn bé.* Người cuối cùng rời khỏi quầy vé, và anh đi tới mua một vé. Thế còn tốt hơn là trải qua cả tối một mình, tập trung vào việc không nghĩ đến... ai cả.

Khi anh bước vào, đoạn giới thiệu đang chiếu một chuỗi chương trình về Elvis Presley, và anh nhớ đến Min. *Quên cô ấy đi*, anh tự nhủ, và tìm một chỗ lưng chừng được bao quanh bởi các ghế trống. Nhưng khi bộ phim mở màn và Kurt bắt đầu nói bậy trong xe ô-tô của anh ta, một gia đình năm người đi vào và đề nghị anh chuyển xuống. Người ở bên phải ghế mới của anh rất trật tự, nên anh ngồi xuống và đắm mình vào bộ phim, lần đầu tiên cảm thấy thư thả kể từ buổi tối hôm trước.

Khi đèn sáng lên, anh đứng dậy cùng lúc với người phụ nữ ngồi bên phải. Chiều cao trung bình, mái tóc nâu xoăn ngắn hơi ánh vàng, đang quay lưng lại để lấy chiếc áo khoác kẻ ca-rô xám của cô ta...

Họ nhìn chăm chăm vào nhau trong một khoảnh khắc chết lặng dài dằng dặc, rồi cô bước ra khỏi nhà hát và anh theo sau. Khi họ ra đến bên ngoài, cô quay lại nhìn anh.

"Tỷ lệ là gì?" Cal nói.

"Tôi thậm chí còn không biết cách tính tỷ lệ," Min đáp và bắt đầu rảo bước. Anh bước cạnh cô bởi vì cô không nên đi bộ về nhà một mình trong thành phố khi trời tối.

Trùng hợp ngẫu nhiên, Cal lại tự nhủ. *Lúc nào cũng xảy ra. Chả có gì to tát. Vô nghĩa.*

Khi họ đi tới căn hộ của cô, cô trèo lên bậc thang mà không hề tranh cãi xem ai đi trước, và lần này anh quá kinh ngạc để nghĩ đến mông cô. Đến cửa, cô quay lại và nói, "Cảm ơn vì đã đưa tôi về nhà," rồi anh bảo, "Không có gì." Họ nhìn nhau một lúc thật lâu. Cal cảm thấy khó thở, đắm chìm vào cái nhìn của cô, và anh nghĩ, *Ôi Chúa ơi*, không, *không phải cô*. Rồi cô lắc đầu và đi vào trong đóng cửa lại, còn anh thì quay ra và đi xuống năm mươi tám bậc thang tới đường, không chắc mình có nên thấy nhẹ nhõm hay không.

Anh dừng lại và nhìn lên cửa gác mái là cửa sổ phòng ngủ của cô. Con mèo nằm đó, in bóng trước ánh sáng từ ngọn đèn ngủ của cô, nhìn xuống anh, chắc hẳn đang nhắm một mắt trong bóng đêm. Anh tưởng tượng Min ngồi xuống cái chăn sa-tanh, nằm ngả lưng trên những chiếc gối thêu có mùi oải hương, những lọn tóc ánh vàng của cô tương phản với nền sa-tanh xanh dương, và anh đặt mình ở đó, cạnh cô, kéo cô về phía anh, cánh tay cô ôm lấy anh. Tất cả đường cong tròn đầy ấm áp của cô ép vào anh, mềm mại và ngoan ngoãn. Anh mường tượng ra mình chiếm lấy khuôn miệng khêu gợi của cô, cảm nhận chỗ phồng lên trên ngực cô dưới tay anh, hông cô rướn lên áp vào anh. Anh còn tưởng tượng đến cảnh mình đẩy vào chốn mềm mại đó, rùng mình trong chỗ ẩm ướt nóng rực của cô, nghe cô van vỉ và thở dài khi anh chuyển động. Và mãi đến lúc đó, bất chợt anh nhận ra rằng mình còn muốn cô hơn những gì anh có thể tưởng tượng mình sẽ khao khát một ai hay một thứ gì đó.

Đèn trong phòng ngủ tắt đi và phá vỡ thần chú, chỉ còn anh nhắm mắt lại trước bóng tối và cú sốc lạnh lẽo của thực tại. Rồi anh

quay đi, ra lại đường chính, tới chỗ có ánh sáng, tiếng ồn và sự an toàn.

Đến thứ Năm, khi Liza xuất hiện ở nhà Min cho bữa tối Nếu, Bonnie mở cửa, trông thật cẩn trọng. Khi Liza nhướn mày để hỏi *Gì thế?*, Bonnie lắc đầu và đứng lùi lại để cô vào.

"Chào," Min hơi thiếu sinh khí, và Liza nghĩ, *Á à Cal, kẻ xấu xa tồi tệ.*

"Anh ta đã làm gì?"

"Không gì cả," Min nói. "Ngồi xuống đi. Tớ đã làm một bát salad Cobb khổng lồ và tớ đang đói ngấu. Ăn thôi."

Liza ra đằng trường kỷ và bắt gặp một con vật chột mắt đang nhìn cô. "Cậu vẫn nuôi con mèo đó."

"Tớ yêu chú mèo đó," Min nói. "Nó luôn ở đó vì tớ, dùng chân vỗ về tớ khi tớ tuyệt vọng, giữ cho tớ ấm áp vào ban đêm, và nó có một giọng ca tuyệt vời. Tớ vừa quyết định nó là kiếp sau của Elvis."

"Sự chờ đợi dài dằng dặc đã kết thúc," Liza nói. *Hắn tặng cho cậu ấy một thứ mà cậu ấy thậm chí còn không biết mình cần. Đồ con hoang.*

Sau mười phút cho bánh mì, salad và cuộc trò chuyện gượng gạo về con mèo, Liza cảm thấy quá đủ rồi. "Tớ đã nói chuyện với Cynthie tối qua. Cô ta nói Cal sẽ thử..."

"Tớ thích anh ấy," Bonnie cắt lời.

Liza dựa lưng vào ghế. "Gì cơ?"

"Tớ thích anh ấy," Bonnie nhắc lại.

"Thế không có nghĩa là cậu nên khuyến khích..."

"Chuyện đó không thành vấn đề," Min nói, và cả hai người họ đều quay sang nhìn cô. "Tớ đang cố tránh xa anh ấy, nhưng nó không hiệu quả. Nhớ quả cầu tuyết mà tớ bị mất không? Anh ấy đã tìm thấy nó. Anh ấy ghé qua hôm thứ Ba, đi thẳng tới căn hầm và

chọn đúng một cái hộp có chứa quả cầu tuyết bên trong."

"Sự may mắn ngớ ngẩn," Liza nói.

"Và rồi tối qua, tớ quyết định đi xem phim," Min nói. "Và khi đèn sáng lên, đoán xem ai đang ngồi cạnh tớ nào?"

"Giờ thì chuyện đó sởn gai ốc rồi đấy," Liza trở nên lạnh giá. "Anh ta đang bám đuôi cậu."

"Không," Min nói. "Tớ nhặt tờ giấy lên và tờ quảng cáo phim rơi ra. Tớ thấy *Rắc rối lớn ở Little China* đang chiếu ở nhà hát, rồi nghĩ 'Ồ, tốt, Kurt Russell hạ gục kẻ xấu' và tớ đã đi xem phim một cách bốc đồng. Tớ đã không kể cho bất kỳ một ai. Tớ thậm chí còn không nhắc đến chuyện đó với con *mèo*. Và anh ấy đã ở đó. Như thể anh ấy có phép thuật."

"Như thể anh ta là ác quỷ," Liza nói.

"Như thể anh ấy là hoàng tử," Bonnie nói.

Liza và Min cùng nhìn cô.

"Trong truyện cổ tích," Bonnie tiếp tục. "Anh ấy phải đi săn lùng báu vật để có được cậu. Và quả cầu tuyết là một."

"Bonnie, cưng yêu," Min thoát khỏi trạng thái đờ đẫn. "Hãy bắt đầu trò Nếu thay vào đó nhé. Nếu tớ là một người có đầu óc bình thường, tớ sẽ không bị lăn tăn bởi chuyện này. Nên tớ sẽ là một người có đầu óc bình thường và không bị lăn tăn. Liza? Nếu của cậu là gì?"

"Nếu tớ phát hiện ra Cal Morrisey đang theo đuôi cậu, tớ sẽ đánh anh ta túi bụi," Liza nói. "Bonnie?"

"Nếu hai người mà ngốc hơn, tớ sẽ phải đi tìm bạn mới," Bonnie cau mày với Min. "Cal đang thu phục được cậu. Y như trong truyện cổ tích. Cậu đã nói là nụ hôn của anh ấy đánh thức cậu."

"Tớ nói nụ hôn của anh ấy khuấy động tớ," Min chữa lại, "Không giống nhau." Cô hơi cúi người tới trước. "Tớ hoàn toàn ổn với việc sử

dựng truyện cổ tích như một dạng ẩn dụ, Bon, nhưng đây là đời thực. Không hoàng tử, không mẹ kế, không táo độc."

"Và không kết thúc hạnh phúc nếu cậu nghĩ như thế," Bonnie nói. "Tình yêu thực sự đang đánh vào đầu cậu để thu hút sự chú ý của cậu, và cậu đang chối bỏ nó bởi vì cậu không muốn tin. Cậu có một truyện cổ tích *ngay trước mũi*..."

"*Chờ* đã," Liza ngăn lại, cố tránh thảm họa.

"Và cậu còn tệ hơn," Bonnie quay sang cô. "Min không tin vào tình yêu dành cho cậu ấy, nhưng cậu không tin nó dành cho bất cứ ai. Cậu là một kẻ phủ định tình yêu."

"Kẻ phủ định tình yêu." Liza nghĩ về điều đó. "Tớ khá là thích cách gọi đó."

"Chà, tớ thì không," Min nói. "Tớ tin vào tình yêu. Tớ nghĩ thế. Tớ chỉ không tin vào truyện cổ tích."

"Cả đời tớ đã biết rằng sớm hay muộn gì hoàng tử của mình cũng sẽ tới," Bonnie nói với Min. "Đã bao nhiêu lần cậu nói với tớ rằng mọi người đều có những cơ hội may mắn trong kinh doanh, nhưng không phải ai cũng sẵn sàng cho chúng? Chà, điều đó cũng đúng với tình yêu. Tớ đã lên kế hoạch cho đám cưới cả đời mình, vì tớ đủ thông minh để biết rằng đó là quyết định quan trọng nhất mà tớ sẽ thực hiện. Giờ Roger ở đây, nên tớ sẵn sàng rồi. Và cả hai người sẽ bỏ lỡ điều đó khi nó đến với hai người chỉ vì cả hai không muốn tin, bởi nếu nó không phải, cả hai sẽ thất vọng."

Liza đảo tròn mắt. "Ồ, thôi nào..."

"Các cậu đang lên *kế hoạch* để bị thất vọng. Các cậu thất vọng nếu mình không bị thất vọng. Cái nhìn đối với cả thế giới của hai người phụ thuộc vào những người đàn ông làm các *cậu* thất vọng." Bonnie cầm đĩa của cô lên. "Chà, thế là hèn nhát. Đặc biệt là cậu," cô cau mày với Min. "Cậu đã có Cal ngay trước mũi, yêu cậu nhiều đến nỗi anh ấy không thể nhìn thẳng. Cậu đã được số phận gửi cho quá nhiều tín hiệu đến nỗi thậm chí cả tớ cũng có thể thấy chúng, và cậu vẫn giữ rịt lấy cái vụ cá cược đó như một tấm khiên. Cậu vẫn chưa

hỏi anh ấy về vụ cá cược phải không?"

"Anh ấy sẽ nói gì chứ?" Min nói. "Phải, nhưng anh thực sự là hoàng tử của em và anh yêu em thật lòng, hãy lên giường nào à?"

"Cậu thường không chậm hiểu thế này," Bonnie nói, "nên đó hẳn chỉ là do sợ hãi. Nếu chuyện này là thật thì sao? Nếu đó là hạnh phúc mãi mãi và anh ấy thực sự yêu cậu nhiều đến mức nó là mãi mãi thì sao? Vậy thì cậu sẽ làm gì?" Cô lắc đầu. "Cậu không biết. Cậu không bao giờ chuẩn bị cho điều đó. Cậu đã nghĩ đến mọi thứ trong đời, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Cậu vô vọng rồi." Cô mang đĩa của mình ra bếp và quay lại để đẩy ghế vào dưới bàn. "Ngày mai tớ sẽ gặp cậu ở quán The Long Shot. Tớ sẽ đi gặp Roger và nhớ xem tại sao mình tin."

"Bon, chờ đã," Min đứng dậy, nhưng Bonnie đã ra cửa rồi.

Khi cô sập mạnh cửa lại, Min ngồi xuống đối diện với Liza.

"Chà, ít nhất chúng ta cũng tỉnh táo," Min nói.

"Phải rồi," Liza nói. "Tỉnh táo có giúp gì cho cậu không?"

"Không nhiều lắm. Cậu có mang món tráng miệng không?"

"Kẹo Cherry Dove."

"Đưa tớ một cái. Ngày mai tớ sẽ lại lý trí."

Ngày thứ Sáu, khi Cal đang ở yên trong nhà vì anh đổi ý là nếu anh không rời nhà thì chẳng có gì kỳ quặc sẽ xảy ra, bài "She" lại vang lên trong căn hộ bên cạnh.

"Ôi, trời đất quỷ thần ơi," anh kêu lên rồi ngưng ngay lại bởi vì đó là câu cửa miệng của Min. "Không," anh tự nhủ và đi tới cửa nhà bên để làm mình xao lãng với Shanna. "Em lại bị đá à?" khi cô mở cửa ra, anh hỏi.

"Không," cô có vẻ nghiêm trọng, nhưng không có nước mắt. "Em đang cố tìm hiểu cuộc đời mình. Vào đi."

"Tìm hiểu cuộc đời em á?" Cal đi theo cô.

"Em cứ nghĩ là nếu em nghe bài hát này, thì ở đó sẽ có một manh mối," Shanna lấy chai Glenlivet của cô ra.

"Nếu em đang lên kế hoạch cho đời mình dựa vào một bài hát nổi tiếng thì em cần rượu Scotch hơn anh," Cal nói.

"Không phải thế." Shanna rót cho anh một cốc. "Em luôn căn cứ theo lý thuyết là một ngày nào đó, người phụ nữ thích hợp sẽ xuất hiện và em sẽ nhận biết được."

"Em đã chứng minh là nó sai khá nhiều đấy," Cal nhận lấy cốc rượu cô đưa.

"Nên em nghĩ vì Elvis Costello đã lên sẵn một danh sách những điều người phụ nữ hoàn hảo sẽ có, em sẽ bắt đầu từ đó và tìm ra tuýp người mà mình muốn cùng chia sẻ quãng đời còn lại. Và nếu em gặp ai đó không phù hợp với danh sách..."

"Em thật biết cách tổ chức." Cal ngồi xuống tràng kỷ và nghĩ, *Em thật là giống Min.*

"Nhưng điểm mấu chốt là," Shanna vẫn đang nói, "Elvis không nói cô ấy hoàn hảo. Nên em đang nghĩ có lẽ em chỉ cần vài điểm quan trọng. Như kiểu cô ấy nên tử tế."

"Phải," Cal nhớ đến Min với Harry.

"Và thông minh," Shanna nói. "Một ai đó em không phải giải thích mọi thứ."

"Có thể," Cal nghĩ về việc giải thích món gà sốt rượu vang với Min. "Không biết mọi thứ không phải là tội ác. Anh sẽ đổi lại là một người sẵn sàng đón nhận các ý tưởng mới, sẵn sàng học hỏi. Và có gì đó để dạy em."

"Thấy không, thật là tốt," Shanna ngồi xuống cái bàn cà phê bằng rương. "Và em nghĩ óc hài hước sẽ quan trọng."

"Phải rồi," Cal đồng tình. "Nếu gặp những việc không hay mà em có thể cười thì có gì quan trọng nữa đâu?" Anh nghĩ về lúc Min nói "May mà đây không phải là một buổi hẹn," khi họ nhầm lẫn Elvis

của nhau, và...

"Và bởi vì em không sâu sắc, nên em sẽ xem xét cả việc hấp dẫn thể xác," Shanna nói.

"Anh cũng thế," Cal cố không nghĩ đến Min với vẻ rực rỡ nóng bỏng của cô. "Và có những đôi giày tuyệt vời nữa."

"Gì cơ?"

"Không có gì. Gì nữa?"

"Thế thôi," Shanna kết luận. "Em không muốn lên một danh sách quá dài. Tử tế, thông minh, dí dỏm, hấp dẫn. Nó thế nào?"

"Quá tốt nếu em tìm thấy," Cal nói.

"Không phải anh đã tìm được à?" Shanna nói. "Min ấy? Cô ấy có vẻ..."

"Không hẹn hò cô ấy nhé," Cal nói. "Anh biết rất ít về cô ấy."

"Ừ hữ," Shanna thắc mắc. "Và tại sao lại thế? Cô ấy xinh xắn, cô ấy tốt bụng, cô ấy thông minh, cô ấy làm anh cười, và anh mê mụ khi hôn cô ấy. Có gì mà cô ấy không có nào?"

"Chà," Cal bắt đầu rồi dừng lại. "Cô ấy chê bai anh rất nhiều."

"Anh nhát như cáy ấy," Shanna nói. "Anh có thể rời bỏ tất cả những người khác bởi vì họ chưa phải là người đó. Còn đây là điều thực đúng, nên anh bỏ chạy."

"Câu này là từ một phụ nữ vừa lên một danh sách mua sắm cho tình yêu." Cal đứng dậy và đưa ly Scotch lại cho cô. "Anh đi đây. Chúc em may mắn với cái danh sách đó."

Shanna kêu cục tác với anh khi anh ra cửa, và anh đi về nhà để lờ cô đi. Vào đến nhà, anh nhận ra rằng mình chưa ăn tối, và anh sẽ không đi ra ngoài bởi nếu thế, anh sẽ ngã sấp vào Min mất.

"Không thành vấn đề," anh tự nhủ và đi vào bếp. Anh có bánh mì, bơ lạc và hầu như chẳng có gì khác, nên anh cắm phích máy nướng

và đặt bánh mì vào trong, rồi dựa vào tủ lạnh chờ bánh mì nướng bật lên.

Khi đưa mắt nhìn quanh, anh chợt nhận ra căn bếp của mình thật xấu xí. Và qua lối vòm, phòng khách của anh còn tệ hơn. Có lẽ nếu anh sửa chỗ này đi một tí, anh sẽ muốn ở nhà nhiều hơn. Dẫu sao thì anh đang trở nên quá già để lang thang ở quầy bar. Điện thoại reo vang và anh tóm lấy nó, mừng vì có sự xao lãng.

"Calvin?" anh nghe tiếng mẹ anh, nhưng thậm chí cả bà cũng tốt hơn là sự tĩnh lặng.

"Mẹ," anh nói. "Mẹ thế nào?" Bánh mì nướng bật lên, và anh kẹp điện thoại giữa vai và tai khi mở hộp bơ lạc.

"Mẹ gọi cho con vì bữa tối ngày Chủ nhật," bà nói.

"Con sẽ đến, mẹ ạ," Cal nghĩ, *tháng nào con cũng ở đó vào Chủ nhật thứ ba trong tháng, mẹ ạ*. Rõ ràng là câu chuyện đang đi theo lối mòn.

"Mẹ mong con mang theo một vị khách."

"Khách nào ạ?" Cal rút ra một con dao ăn để trét bơ lạc.

"Minerva Dobbs," mẹ anh nói.

"Gì cơ?" Cal làm rơi con dao.

"Mẹ đã gọi cô ấy vì Harrison thường kể về cô ấy và mẹ nghĩ là sẽ rất tuyệt với thằng bé nếu có cô ấy ở đó."

Cal thở dài. "Cô ấy đã nói gì khi mẹ gọi?"

"Cô ấy có vẻ ngạc nhiên. Nhưng khi mẹ giải thích là Harrison sẽ vô cùng vui mừng nếu cô ấy đến..."

"Cô ấy đã đồng ý," Cal với lấy bánh mì nướng. "Tuy nhiên con không thể đưa cô ấy đến vì con sẽ không gặp lại cô ấy n..." Ngón tay anh sượt qua đầu kim loại của máy nướng bánh mì và tay anh bị bỏng, làm điện thoại rơi xuống đất. "Chết tiệt," anh cho đầu ngón tay vào miệng.

"Calvin?" giọng mẹ anh vang vọng qua loa.

Anh cầm ống nghe lên. "Xin lỗi mẹ, con vừa bị bỏng vì chạm vào máy nướng bánh mì." Cal bật nước lạnh lên và đưa ngón tay vào dưới dòng nước. "Dẫu sao đi nữa, con sẽ không gặp lại Minerva Dobbs." Anh bước ra xa bồn rửa bát và giẫm lên thứ gì đó cứng cứng. Bàn chân anh trượt đi và đập vào ngăn kéo. "Oái."

"Calvin?" mẹ anh gọi.

"Con vừa giẫm vào dao." Cal cúi xuống nhặt con dao cắt bơ lạc lên và đập đầu vào tủ bếp. *"Chết tiệt."*

"Con có cắt phải mình không?" mẹ anh hỏi.

"Không. Con..." anh đặt dao vào bồn. "Mai con sẽ gọi mẹ."

"Calvin?" mẹ anh nói, và anh gác máy trước bà rồi cân nhắc tình huống.

Anh đang tự hủy hoại mình, hẳn là thế. Anh phân tâm, anh mệt mỏi, anh đói, anh lơ đễnh. Anh lại nhấc điện thoại lên và gọi đến di động của Tony.

"Xin chào?" Tony hét lên giữa tiếng ồn của quầy bar.

"Min có ở đó với cậu không?" Cal nói.

"Chờ một phút," Tony bảo anh, và một phút sau quay trở lại mà không có tiếng ồn xung quanh. "Xin lỗi. Gì cơ?"

"Min có ở đó với cậu không? Tớ đang cố bảo đảm rằng dù sắp tới tớ đi đâu, cô ấy cũng không có ở đó." Anh cau mày. "Cô ấy đang khiến tớ rối bời."

"Cô ấy đang bám theo cậu à?" giọng Tony hoài nghi.

"Không, cô ấy cũng không muốn điều đó," Cal giải thích. "Như thể bọn tớ bị kẹt trong một cái hộp. Bọn tớ cố đi hai đường riêng rẽ nhưng rồi kiểu gì cũng kết thúc với nhau. Cậu sẽ không tới quán Emilio chứ?"

"Thuyết hỗn mang," Tony kết luận. "Min là lực hút lạ."

"Đúng thế," Cal nói. "Tối nay cậu có đến quán Emilio không, hay tớ có thể đến đó ăn trong bếp?"

"Cậu có thể đi," Tony nói. "Nghiêm túc mà nói, cái hộp cậu đang nhắc đến là vùng hấp dẫn của hai người. Cậu và Min cố tránh xa nhau rồi hai người lại va phải thành hộp một cách ngẫu nhiên, bởi vì hai người không ổn định, không bao giờ lặp lại, nhưng rồi vẫn tạo thành một khuôn mẫu."

"Mừng cho bọn tớ," Cal nói. "Chỉ cần giữ Min tránh xa quán Emilio, được chứ? Tớ đang đói ngấu."

"Tớ nghĩ cô ấy và Liza sắp đi đến chỗ nào đó," Tony nói. "Họ đã nói chuyện cả tối về một việc nào đó mà Min muốn Liza đảm nhận, và tớ nghĩ Min sẽ kéo cô ấy tới đó để chỉ cho cô ấy. Trừ phi Emilio đang quảng cáo nhờ giúp đỡ, chứ chắc là không phải ở đó."

"Không phải cậu ấy đâu," Cal nói. "Cậu ấy đầy ứ các cậu cháu họ rồi. Cảm ơn, Tony. Mai tớ sẽ gặp cậu."

Anh gác máy, thay bộ quần áo đi làm và khởi hành đến quán Emilio, cố không nghĩ về Min. Chuyện đó không có tác dụng, nên anh chuyển qua thuyết hỗn mang, cái đó anh lại chỉ có những ký ức mập mờ. Hiệu ứng cánh bướm, anh nhớ khái niệm đó, với ý niệm là một con bướm đập cánh ở Hồng Kông mười năm sau có thể gây ra lốc tố ở Florida hay là chặn đứng một cơn lốc xoáy mười năm sau ở Texas, bạn cứ lựa chọn bởi vì không thể dự đoán được. Đó là Min, đêm đầu tiên cô trông vô hại, và rồi cách đây hai tuần cô vỗ cánh và giờ anh là một đống hỗn độn. Cô là một con bướm lén lút phải gió.

Anh nhìn xuống khoảng sân trước của nhà hát Gryphon, nửa mong gặp Min đứng đó vì đây là đêm đầu tiên của tuần lễ chiếu lại Elvis. Không có. Chuyện đó có thể hiểu được, vì trong thuyết hỗn mang các sự kiện không lặp lại. Bằng cách nào đó, ý tưởng rằng đó là khoa học khiến toàn bộ chuyện này bớt đáng lo hơn rất nhiều. Anh không điên, số mệnh không bám đuổi anh, anh chỉ đang đứng bên rìa hỗn mang. Tốt hơn nhiều.

Anh quay xuống con phố dẫn tới quán Emilio, cố nhớ ra "rìa hỗn mang" nghĩa là gì. Cái gì đó về chuyện búng một đồng xu, gì đó về rìa là khoảnh khắc khi đồng xu đang ở trên không trung. Điểm mấu chốt là vào lúc đó hệ thống hoàn toàn đầy tiềm năng sắp sửa chọn ra một con đường. Hay gì đó về một đống cát, mỗi lần thêm một hạt cát, và rìa hỗn mang chính là điểm mà hạt cát tới hạn rơi xuống đất còn đống cát hoặc là di chuyển hoặc là đổ ào ào xuống... Cal đi chậm lại khi nhớ đến anh chàng nghiên cứu sinh trợ giảng trong chiếc áo len xanh lùng thùng, người làm anh sởn tóc gáy vì sự tha thiết trọn vẹn của anh ta với chủ đề này, phát biểu rằng rìa hỗn mang là thời điểm của sự hỗn loạn, gây ra hỗn mang về mặt tinh thần nếu hệ thống đó là con người, đồng thời cũng là thời điểm của tiềm năng lớn nhất, có thể là nơi mà cuộc sống bắt đầu. Anh chàng nó từng bảo, "Đó là nơi mà hệ thống sẽ ào ạt lao sang một trật tự mới như thác đổ và chuyển từ tồn tại sang trưởng thành."

Cal gạt anh chàng nghiên cứu sinh ra khỏi đầu và kéo cánh cửa vào quán Emilio. Vừa bước vào trong, anh nghe thấy tiếng Roger gọi, "Cal!" và anh dừng lại, người ngây như phỗng, thừa biết trước khi quay lại rằng Min sẽ ở đó, lực hút lạ, con bướm mang theo sức ảnh hưởng, trọng tâm của số mệnh. Anh xoay người lại và thấy cô đang ngồi ở bàn với những người khác, trông như một tiểu thiên sứ hoảng hốt, đôi môi xinh đẹp hé ra vì ngạc nhiên, đôi mắt đen mở to, và anh cảm thấy hơi thở của mình quay lại, cảm thấy máu mình nóng lên, toàn bộ hệ thống của anh vận hành một cách điên cuồng, bật lên bên trong da anh. Tương lai của anh không thể dự đoán được, mọi thứ đều phụ thuộc vào chuyến lao mình qua hỗn mang sắp tới.

Min cắn môi và mỉm cười rầu rĩ với anh, và không suy nghĩ thêm gì nữa, anh băng qua căn phòng tới chỗ cô, cảm thấy gần như nhẹ nhõm khi tràng thác đổ bắt đầu.

Chương 9

Cal kéo ghế từ một cái bàn khác sang, và Min nhích vào trong để cho anh vào. Cô đang mặc một cái áo sơ mi mềm mại khác bằng chất liệu vải in hoa xuyên thấu đầy sắc màu, và cô trông thật xinh xắn, ấm áp và đáng khao khát hơn anh có thể tưởng tượng.

Gần bên cô, Tony nhún vai và lộ vẻ xin lỗi.

"Tony nói rằng anh bảo anh ấy là tối nay anh sẽ làm việc muộn," khi anh ngồi xuống, Min mở lời.

"Tôi đã nói dối đấy."

Min dịch chuyển một tí nữa để cho anh thêm chỗ, còn anh thì ngửi được hương thơm thoang thoảng của hoa oải hương và lại thấy mê mụ. "Chà, ít nhất anh cũng thành thật về sự thiếu thành thật của mình."

"'Tôi được nuôi lớn để trở nên quyến rũ, không phải để thật thà,'" Cal thả lỏng người khi cô mỉm cười với anh.

"Anh biết vở nhạc kịch *Into the Woods* à?" Min hỏi, "Đấy là vở của Sondheim mà tôi thích nhất."

"Cả của tôi nữa," Cal nhìn cô. "Tony thích *Sweeney Todd*, và Roger là *Sunday in the Park with George,* nhưng..."

"Anh đang đùa tôi đấy à," Min chớp đôi mắt đen đó với anh. "Các anh đều là fan của Sondheim ư?"

"Chúng tôi thuê chung phòng với những người yêu thích nhạc kịch thời đại học." *Chúa ơi, trông em tuyệt quá.*

"Có một người thứ tư nữa ư?" Min hỏi và rồi cô nhắm mắt lại. "Tất nhiên là có. Emilio. Anh đã làm việc ở nhà hàng của anh ấy hồi đại học."

"Không," Cal nói. "Đó là nhà hàng của ông cậu ấy. Cậu ấy tự mở

nhà hàng cách đây khoảng hai năm."

"Và anh ấy vẫn chưa khiến cho thế giới trầm trồ." Min gật đầu. "Đó là lý do tôi đưa Liza tới đây. Tôi đã mất cả đêm để thuyết phục cậu ấy, nhưng tôi nghĩ là cậu ấy thích chỗ này."

"Tốt," Cal không theo dõi và cũng chẳng quan tâm. Được ngồi cạnh cô một lần nữa là đã quá tuyệt rồi nên anh không thể được voi đòi tiên, tìm hiểu sâu sát câu chuyện.

"Liza là người sửa chữa thực đơn trong các hàng nhà hàng," Min nói. "Cậu ấy tìm những cơ sở kinh doanh cần giúp đỡ và rồi cậu ấy... giúp họ."

"Vậy, cô ấy quảng cáo là cô ấy có thể sửa mọi thứ," Cal không để tâm.

"Không," Min giải thích. "Cậu ấy chọn lựa. Có rất nhiều chỗ cần được thúc đẩy để hoạt động, vậy nên Liza kiếm được việc làm và mang đến sự thúc đẩy ấy. Cậu ấy không thích ở lâu, một khi các thứ đã đâu vào đấy cậu ấy sẽ rời đi, nhưng trong năm cậu ấy ở lại, điều kỳ diệu xảy ra." Cô cười toe toét với anh. "Từa tựa như anh và phụ nữ."

"Này," Cal phật ý, nhưng rồi anh thấy Emilio đang ra dấu cho anh từ cửa bếp. "Tôi quay lại ngay."

Khi anh tới đó, Emilio kéo lê anh qua cửa. "Có một phụ nữ ngoài đó," Emilio kể lể. "Cô tóc đỏ với Tony. Cô ấy vừa bảo tớ là cô ấy đang nghĩ đến chuyện làm việc ở đây. Cô ấy có bị chứng ảo giác không?"

"Không dù chỉ một chút," Cal nói. "Tony biết rõ cô ấy hơn tớ, nhưng nếu cậu hỏi, tớ bỏ phiếu để cậu thuê cô ấy. Chuyện đó không thể gây ra thiệt hại gì, và Min bảo rằng cô ấy là thiên tài với những việc cô ấy làm."

"Cô ấy làm gì?" Emilio nói.

"Tớ không chắc lắm," Cal nhìn qua cửa sổ tròn trên cánh cửa để nhìn Min. "Tớ chỉ dựa trên những gì Min nói."

"Min." Emilio gật đầu. "Tớ tin Min."

"Cả tớ nữa," Cal nói và theo Emilo quay lại bàn đúng lúc nghe Min nói. "Đây là một chuyện mà tớ vừa phát hiện ra. Những anh chàng này là người mến mộ Sondheim."

"Gì cơ?" Liza quay sang Tony với vẻ ngạc nhiên.

"Gì chứ?" Tony hỏi lại. "Anh không thể có nhiều mặt được à?"

"Nhờ Emilio," Min nói. "Tớ gợi chủ đề này ra vì tớ muốn nghe giọng của anh ấy."

"Ừ," Emilio nói.

"Đừng chống đối," Cal lại ngồi xuống cạnh Min. "Cô ấy đạt được những gì cô ấy muốn."

"Tôi thích bài 'Moments,'" Min tươi cười rạng rỡ với Emilio. "Hoặc là 'Into the Woods'. Bài đó sôi nổi."

"Không," Tony nói. "'Sweetney Todd' nhé." Anh hát câu đầu tiên của "Sweedney Todd" bằng một giọng nam trầm thực sự đáng ngạc nhiên, Roger tham gia phối hợp ở câu tiếp theo, và họ hát cho đến khi Emilio đầu hàng, giúp họ kết thúc với câu "thợ cắt tóc hung ác của đường Fleet." Trong khi Cal nhìn Min cười và nghĩ, *Hôn anh đi.*

"Hẳn đây không phải là bài hay ho nhất để hát trong một nhà hàng," khi Min đã vỗ tay xong, Cal đóng góp ý kiến và Emilio nhăn mặt.

"Anh không hát à?" Min hỏi Cal.

"Chỉ trong nhà tắm thôi," Cal nói và tưởng tượng ra Min trong nhà tắm.

"Vớ vẩn," Tony phá vỡ giây phút đó. "Cậu ấy hát được mà, cậu ấy chỉ hèn nhát thôi."

"Nhưng anh thì không," Liza quay lại với Tony. "Anh thật đa tài. Ai có thể đoán được điều đó chứ?"

“Anh ấy còn làm được gì nữa?” Bonnie hỏi và Tony cười toe toét với cô.

“Anh ấy có những kỹ năng mà chúng ta sẽ thảo luận sau,” Liza nói. “Đây là món pasta tuyệt hảo, Emilio. Chỗ này nên chật cứng mỗi đêm.”

“Việc của cậu đấy,” Min bảo cô. “Cứu nguy cho Emilio đi. Tớ yêu anh ấy.”

“Tớ cũng nghĩ thế,” Liza nói. “Hãy để tớ kiểm tra nhà bếp trước.”

Cô đứng dậy, lướt qua Emilio và đi vào phía trong cánh cửa đẩy hai phía.

“Cô ấy...” anh nói với Min.

“Cậu ấy sẽ là bồi bàn tuyệt nhất anh từng có,” Min cam đoan. “Và cậu ấy sẽ kiếm việc cho anh làm. Giờ cậu ấy đang kiểm tra bếp. Nếu anh được cho là xứng đáng, anh sẽ có được cậu ấy.”

Emilio đi bảo vệ căn bếp của mình trước Liza, và Cal rót thêm rượu vào cốc của Min. “Uống đi. Anh sắp cố dụ em làm một chuyện và anh cần em say.”

“Tôi khá là nhớ những câu nói quyến rũ đấy,” Min nâng cốc lên. “Nghe này, tôi đang nghĩ đến quả cầu tuyết, bộ phim và tất cả mọi thứ, và tôi xin lỗi vì đã gọi anh là ác quỷ. Mọi việc đều là trùng hợp ngẫu nhiên cả.”

“Phải,” Cal nói. “Tony cho đó là thuyết hỗn mang.”

“Còn Bonnie thì nghĩ đó là chuyện cổ tích,” Min nhấp một ngụm rượu.

“Chuyện cổ tích?” Cal lại không hiểu.

“Anh biết đấy, anh là một hoàng tử, định mệnh đã an bài như thế, chúng ta sẽ sống hạnh phúc mãi mãi. Không sao đâu, mọi chuyện khác thì cô ấy bình thường.” Min mỉm cười với anh. “Quan trọng là, chúng ta sẽ ổn chừng nào chúng ta còn bám dính lấy kế

hoạch."

"Phải rồi," Cal nói. "Kế hoạch." Đôi môi cô mềm mại và căng mọng, cong lên với nụ cười an ủi kia, và anh lại bắt đầu cảm thấy choáng váng. *Hôn anh đi.* "Anh nghĩ chúng ta nên bắt đầu hẹn hò. Em muốn đi xem phim không?"

Min chớp mắt với anh và đặt cốc xuống. "Anh có nghe những gì tôi vừa nói không?"

"Mọi thứ đều là trùng hợp ngẫu nhiên, chúng ta nên bám dính vào kế hoạch," Cal nói. "Điều đó sẽ không có tác dụng với anh đâu."

Min khoanh tay. "Sao không?"

"Bởi vì nếu chúng ta không hẹn hò, toàn thể vũ trụ này sẽ làm anh thương tật mất."

"Gì cơ?"

"Vũ trụ, định mệnh, thuyết hỗn mang, chuyện cổ tích, linh hồn của Elvis, anh không biết đó là gì, nhưng anh sẽ không chống lại nó nữa." Cal dựa vào gần hơn và lại ngửi thấy mùi oải hương thoang thoảng khi Min nhìn anh như thể anh bị điên. "Em ghét anh, em khó tính, em vô lý về chuyện thức ăn, và một ngày nào đó bạn thân nhất của em sẽ giết anh, nhưng tất cả không thành vấn đề. Anh sẽ cầu may một lần xem sao. Mẹ em còn muốn kiểm tra anh ở bữa tối không? Anh sẽ đi."

"Tại sao chứ, nếu em khủng khiếp đến thế?" Min trông khó chịu.

Anh mỉm cười với khuôn mặt xinh đẹp của cô. "Bởi vì em thông minh, tốt bụng, hài hước, và cháu trai anh phát cuồng vì em. Em đi những đôi giày tuyệt vời và em trông như một thiên thần sa ngã." *Bởi vì anh sẽ phát điên lên mất nếu anh không chạm vào em.*

"Ừ hữ." Min gật đầu. "Và vì thế, ngày mai anh sẽ đến ăn tối ở nhà bố mẹ em để mẹ em có thể thấy anh vô hại à?"

"Ngày mai ư?" Anh gật đầu, cố không lộ vẻ kinh hoàng. "Tốt. Chúng ta sẽ cho chuyện này khuất mắt nhanh thôi. Tối ngày mai.

Vậy tối nay...”

“Về chuyện hẹn hò à? Không, vậy nếu anh thấy khó khăn với mẹ em, anh không cần tham dự bữa tối. Nhưng nếu anh muốn một-tối-bạn-bè-ra-ngoài-chơi, chúng ta có thể đi xem phim. *Blue Hawaii* sắp chiếu lúc mười giờ.”

“Blue Hawaii.” Cal ngẫm nghĩ. “Anh không cho rằng đó là phim người lớn.”

“Nó là một phim chiếu lại của Elvis,” Min nói. “Anh không buộc phải đi đâu.”

Cal thở dài. “Có, anh phải đi chứ. Và anh cũng sẽ đến nhà bố mẹ em tối mai nữa.”

“Em hoàn toàn không hiểu chuyện này,” Min nói và anh nắm lấy tay cô, hạnh phúc vì lại được chạm vào cô, và nói, “Đi với anh, Minnie. Anh sẽ giải thích.”

Anh kéo cô ra khỏi ghế và đi tới cửa trước của nhà hàng. Khi họ đã đứng ngoài con đường tối om, anh cúi xuống, tim anh đập mạnh, và anh hôn cô không chút e dè. Dòng chảy cảm xúc quen thuộc vẫn dồn dập và nóng bỏng như thường lệ, thậm chí là nóng hơn bởi vì anh không còn chống lại nó, mặt khác, việc này cũng đưa đến cả sự thoải mái nữa. Cô mang lại cảm giác trọn vẹn dưới bàn tay anh, trên miệng anh, và khi cô vòng tay quanh cổ anh, anh hôn cô mãnh liệt hơn, đắm chìm trong cô một cách vô vọng, thậm chí còn không thèm cố gắng cứu lấy mình. Anh cảm thấy cô nhích lại gần hơn, và khuôn miệng hoàn hảo kia mở ra khi cơ thể khêu gợi của cô ghì chặt vào anh. Thời gian cứ trôi, và anh nhìn thấy thiên đường, rồi giọng nói trong đầu anh thầm thì, *NGƯỜI NÀY, ĐỒ NGỐC NHÀ NGƯƠI*. Rồi thứ gì đó đập thật mạnh vào cánh tay anh và kéo cả hai người họ khỏi nụ hôn.

“Cái qu...” anh kêu lên, vẫn ôm lấy cô, và rồi thấy Liza đang đứng trên vỉa hè, tay cầm ví. “Anh biết không, nếu Bonnie đúng, chẳng mấy nữa một yêu tinh sẽ xuất hiện và đập vỡ đầu gối anh ra.”

“*Liza,*” Min hơi bước ra xa anh, và anh cảm thấy lạnh lẽo ở chỗ

cô vừa chạm vào mình và giữ chặt lấy cô.

"Tớ đâu có đánh vào đầu anh ta," Liza nói.

Cal nhìn Min. "Quên cô ấy đi. Em muốn biết tại sao phải không? Đây là lý do đấy. Nó còn quan trọng hơn cả hai chúng ta, và anh, là một, sẽ không chống đối lại nó thêm nữa." Cô mở miệng định nói gì đó và anh bảo, "Và em cũng muốn điều này."

Liza quắc mắt nhìn anh. "Ồ, bảo với tôi là anh hiểu cậu ấy. Bảo với tôi..."

"Có, tôi có hiểu cô ấy, dù là chưa thực sự tường tận như trong thời gian tới," Cal đối mặt với cô. "Và có, tôi quan tâm đến cô ấy. Rất nhiều. Phần còn lại thì tôi chưa biết, nhưng tôi sẽ tìm ra. Chừng đó có ổn với cô không?"

Liza nhìn anh một lúc. "Có. Nhưng tôi sẽ quan sát anh."

"Vậy là ổn rồi," Cal cảm thấy nhẹ nhõm. Phần chỉ-là-bạn-bè không tốt lắm, nhưng cũng ổn thỏa thôi, anh giỏi tán tỉnh phụ nữ. *Giờ chúng ta đang chơi trò chơi của anh,* anh nghĩ bụng và nhìn xuống Min với cảm giác yêu mến ngập tràn.

"Đừng nhìn em như thế," Min nói và quay sang Liza. "Bọn tớ sắp đi xem bộ phim lúc mười giờ, chỉ như bạn bè. Cậu muốn đi không?"

"Có. Tony?" nhác thấy Tony ra khỏi nhà hàng để tìm cô, Liza gọi. "Chúng ta sẽ đi xem phim lúc mười giờ."

"Phim *Blue Hawaii đấy*," Cal nói với Tony.

"Tớ không cho rằng đấy là phim người lớn đâu," Tony nói.

"Phim về Elvis," Cal bổ sung thêm.

"Tại sao chứ?" Tony hỏi lại.

"Bởi vì đã đến lúc tớ tiến tới," Cal nhìn xuống Min.

"Này," Min nói.

"Ôi chà, quái quỷ thật đấy," Tony nói. "Đi thôi."

Min đã bắt đầu ngày thứ Bảy bằng việc gọi cho mẹ để bảo bà rằng thực ra là Cal sẽ ăn tối với họ hôm đó.

"Chúng ta sẽ xem anh ta là loại đàn ông gì," bà Nanette nói, giọng bà không báo trước điều gì tốt đẹp cho Cal.

"Mẹ sẽ quý anh ấy," Min nói. "Anh ấy đẹp trai và thành đạt."

Bà Nanette khịt mũi. "Chắc hẳn là loại đàn ông nghĩ mình là tám và con là bốn. Đàn ông hời hợt và bội bạc. Mặc thứ gì trông mảnh mai nhé."

"Anh ấy là mười, mẹ ạ," Min đế thêm vào. "Và con không mảnh mai."

Sau đó, bóng chày dường như là một sự cải thiện, ít nhất cho đến khi cô tới công viên.

"Cậu đang dính chặt vào tớ," cô nói với Liza. "Bonnie luôn đi dạo riêng với Roger, nhưng cậu sẽ ở lại để có thể chọc vào người tớ khi tớ bắt đầu hành động ngu ngốc với Cal."

"Trên đời này chẳng có nhiều cú chọc đến thế đâu," Liza nói, nhưng dẫu sao cô cũng đi theo Min tới khán đài.

"Cô Min," Harry hét lên khi cậu bé nhìn thấy cô, và cô dừng lại để mỉm cười với cậu khi cậu chạy lên.

"Chào cháu," cô nói khi cậu bé phanh mạnh trước mặt cô. "Mọi chuyện thế nào?"

"Tốt ạ," cậu bé gật đầu. "Cảm ơn cô đã đến." Rồi cậu nhìn xuống và thốt lên, "Ôi. Đôi giày tuyệt quá."

"Cảm ơn cháu," Min nói khi Harry cúi xuống gần hơn để nhìn con cá nhựa xanh nằm vắt vẻo qua mũi đôi sandal của cô. "Cháu biết không, cháu rất giống chú mình đấy."

"Harrison, bản năng của cháu đúng rồi," giọng Cal vang lên từ đằng sau họ và Min giật mình. "Phụ nữ quan trọng hơn bóng chày,

nhưng dù gì đi nữa cũng hãy mang cái thân cháu xuống sân đi nào." Rồi cô quay lại và anh cười toe toét với cô. Nét mặt anh trông dịu dàng và nhịp tim của cô lại nảy lên. "Minnie, em bị tàn nhang trên mũi kìa."

"Em biết." Min xoa sống mũi, cố không quan tâm đến vẻ tình cảm trong giọng nói của anh. "Đó là do những buổi sáng thứ Bảy này đây. Em không bao giờ đi ra ngoài nắng nên em cứ quên bôi kem chống nắng."

"Anh thích chúng," Cal nói và Min lại thấy tim mình rung rinh.

"Cả cháu nữa," giọng Harry vang từ bên dưới lên.

"Cô thì không," Min cố giữ bình tĩnh. "Nhưng cô mắc kẹt với chúng vì cô cứ quên hoài..."

Cal cởi mũ lưỡi trai của mình ra và đội mũ lên đầu cô. "Rắc rối đã được giải quyết." Nụ cười tươi roi rói kia nở rộng. "Rất dễ thương. Bất cứ lúc nào em cũng có thể chơi cho đội của anh."

"Thôi nào," Min nói và cố điều chỉnh cái mũ để nó không ép các lọn tóc xoăn của mình. Nó còn vương hơi ấm từ anh, và cô giữ tay mình trên đó lâu hơn một phút chỉ để cảm nhận điều ấy. *Mày thật vô dụng*, cô tự nhủ.

"Harry!" ai đó gọi. Min quay lại và thấy Cynthie đang đi về phía họ trong bộ váy hồng tha thướt, mỉm cười xinh đẹp với Harry. "Cháu thế nào, anh bạn?"

Harry cau mày. "Chào cô."

"Chào, Cynthie," Min cố không ghét cô ta và quay lại với Harry. "Bọn cô sẽ đi kiếm ghế đẹp. Hạ gục chúng nhé, nhóc." Cô nhìn qua tai Cal, tránh chạm mắt. "Cảm ơn vì chiếc mũ. Em chắc là mình trông xấu lắm."

"Không đâu." Cal gõ vào vành mũ. "Trông em như một thiên thần nam tính ấy. Shanna nên ở đây mới phải."

Min mỉm cười với anh một cách vô thức, cả người thấy ấm áp, và

rồi Tony la lên. "Này, chúng ta đang chơi *bóng chày* ở đây," và Cal kéo Harry về sân bóng.

"Tớ thế nào?" cô hỏi Liza.

"Đủ tốt như có thể mong chờ trong hoàn cảnh đó," Liza nói.

"Thế nào cái gì?" Cynthie thắc mắc.

"Tôi đang luyện tập vẻ lãnh đạm," Min đáp.

"Ồ," Cynthie nói. "Chà, làm tốt đấy."

Min đi theo Liza và Cynthie ra chỗ Bonnie đang ngồi và theo dõi đội của Harry bị đánh bại trong ba lượt chơi đầu tiên, cố không đưa mắt nhìn Cal. Khi anh ngước lên và bắt gặp cô đang nhìn mình, anh cười toe toét và cô nghĩ, Ôi vì Chúa, Minerva, và quay sang Liza để làm mình xao lãng. "Cậu hẳn đã nghĩ là đến lúc này Tony đang cáu điên lên rồi," Min bảo Liza.

"Không," Liza nói. "Anh ấy chỉ muốn đám nhóc có khoảng thời gian vui vẻ. Anh ấy la hét chúng để chúng trở nên giỏi hơn, nhưng anh ấy không quan tâm liệu chúng có thắng hay không. Anh ấy bảo là trận đấu của họ là để luyện tập cho tương lai."

"Thực á?" Min nói. "Anh ấy thực sự có chiều sâu đấy."

"Chỉ khoảng ba lớp thôi," Liza nói. "Dù vậy tớ đã sai về chuyện anh ấy ngu ngốc, anh ấy khá là sáng dạ. Một anh chàng tử tế."

"Tất cả chỉ có thế à?" Min nói.

"Ừ. Đó là tất cả. Anh ấy không phải Người Duy Nhất. Nói về chuyện đó, cậu có cái mũ bóng chày đẹp đấy, Thống Kê." Liza gõ ngón tay lên vành mũ. "Có lẽ sau trận đấu anh ta sẽ mua cho cậu một chai soda."

Min lắc đầu. "Bọn này chỉ..."

"Đó là chuyện cổ tích," Bonnie nói. "Anh ấy đang thu phục được cậu."

“Gì cơ?” Cynthie hỏi lại. “Chuyện cổ tích ư?”

“Phải,” Bonnie đáp. “Min và Cal, họ là một câu chuyện cổ tích. Cậu ấy là cô gái không có cuộc sống cậu ấy đáng được nhận, nên bà tiên đỡ đầu kiếm một hoàng tử để giải cứu cậu ấy.”

“Bà tiên đỡ đầu á?” Min ngờ vực.

“Liza,” Bonnie nói. “Cậu ấy đã chọn Cal cho cậu.”

“Chờ một phút,” Liza ngắt ngang. “Tớ *không* đồng ý chịu trách nhiệm về Calvin Morrisey.”

Min bắt đầu phá ra cười. “Cậu đã chọn anh ấy. Cậu đã đẩy tớ tới đó để gặp anh ấy. Giờ thì *chuyện này* thật buồn cười.”

“Một câu chuyện cổ tích,” Cynthie nhắc lại, nghe như thể cô ta không chắc họ nghiêm túc.

Bonnie gật đầu. “Cal tặng cho cậu ấy cái mũ bóng chày bởi vì đó là một phần cuộc truy tìm báu vật của anh ấy.”

“Không, anh ấy tặng mũ bóng chày bởi vì anh ấy đang tán tỉnh,” Cynthie hơi ác ý. “Đó là một phần của giai đoạn hấp dẫn.”

“Giai đoạn hấp dẫn,” Liza gật gù.

“Anh ấy không bị hấp dẫn...” Min bắt đầu nói.

“Có bốn giai đoạn dẫn đến tình yêu chín muồi,” Cynthie nói. “Giả thiết, hấp dẫn, mê đắm và gắn kết.”

“Nào, xem này, tôi sẽ gọi cách anh ta nhìn cậu ấy là mê đắm,” Liza nói.

“Xin lỗi?” Min nhìn vào bạn thân của mình, kẻ phản bội.

“Đó là chuyện cổ tích,” Bonnie khăng khăng.

“Đó là hấp dẫn thì đúng hơn,” Cynthie thẳng thừng kết luận.

“Đó là tình yêu, một phản ứng ngẫu nhiên,” Liza đưa ra ý kiến.

"Thuyết hỗn mang."

"Này," Min kêu lên, và họ cùng nhìn cô. "Đấy là một hành động tử tế của một người bạn bởi vì tớ không muốn có tàn nhang. Không phải mọi thứ đều là một lý thuyết nào đấy."

"Chuyện cổ tích không phải là một lý thuyết," Bonnie nói. "Thậm chí nếu cậu không tin chuyện đó đang xảy ra với cậu thì nó cũng đang xảy ra với tớ." Cô mỉm cười với tất cả bọn họ, quá hạnh phúc để tỏ ra tự mãn.

"Vậy Roger thế nào?" Min nói, còn hơn cả sẵn sàng để người khác trở thành chủ đề bàn luận.

"Anh ấy là người duy nhất," Bonnie nói. "Anh ấy sẽ cầu hôn trong vài tuần nữa và tớ sẽ nói đồng ý. Tớ đã bảo mẹ lên kế hoạch đám cưới vào tháng Tám."

"Anh ấy bảo cô là anh ấy sắp cầu hôn ư?" Cynthie lên tiếng, và khi Bonnie nhìn cô ta với vẻ ngạc nhiên, cô ta nói, "Tôi đang viết một quyển sách về đề tài này. Đây không phải việc của tôi, nhưng tôi rất hứng thú."

"Ồ," Bonnie nói. "Chà, không, anh ấy chưa bảo với tôi thôi. Chỉ đơn giản là tôi biết thế."

Min cố trông thật khuyến khích, nhưng sự im lặng bao trùm giữa họ hẳn phải dày đặc sự hoài nghi bởi vì Bonnie quay ra sân và gọi tên Roger. Khi anh chạy vội đến chỗ họ, cô nói, "Anh yêu, anh sắp cầu hôn em phải không?"

"Ừ," anh nói. "Anh không muốn hối thúc em, nên anh nghĩ sẽ đợi đến ngày kỷ niệm một tháng của chúng ta. Chỉ còn mười một ngày nữa thôi."

"Rất hợp lý đấy," Bonnie nói. "Chỉ để anh biết rằng em sẽ nói vâng."

Roger thở dài. "Điều đó mang đi rất nhiều lo lắng đấy." Anh cúi xuống, hôn cô và quay lại với sân bóng.

"Điều đó hoặc là rất ngọt ngào hoặc là rất khó chịu," Liza nói.

"Nó ngọt ngào," Min cố tưởng tượng Cal nói gì đó như thế. *Đừng có nghĩ về anh ấy nữa.* "Và khó chịu."

"Tớ đã bảo cậu mà," Bonnie nói. "Đó là chuyện cổ tích. Cậu phải tin."

"Suy nghĩ tích cực," Cynthie gật đầu. "Có bằng chứng tốt cho điều đó. Tôi có thể phỏng vấn cô không? Cho sách của tôi. Bởi vì chuyện này thật hấp dẫn. Hai người chuyển đến bước mê đắm rất nhanh."

"Chắc rồi," Bonnie nói. "Nhưng đó không phải mê đắm. Đó là Tình Yêu Thực Sự. Giống như Cal và Min."

"Các cậu có thôi ngay không?" Min nói.

"Dĩ nhiên là được rồi," Cynthie nói với Bonnie theo kiểu gì cũng được, và họ bắt đầu nói chuyện.

Min hít một hơi thật sâu và quay sang Liza, "Cynthie có vẻ tử tế," cô kín đáo nhận xét, hy vọng có một cuộc trò chuyện mà không nhắc đến Cal trong đó.

"Cô ấy tử tế," Liza nói. "Nhưng tớ nghĩ cô ấy muốn Cal quay lại."

Min từ bỏ và nhìn trừng trừng ra sân bóng, chỗ Cal đang nói chuyện với ai đó ở gôn ba. Nét mặt anh nghiêm túc, và cậu nhóc gật đầu, bám lấy từng từ của anh. *Thật đáng yêu làm sao,* cô nghĩ và rồi nhớ lại, *Không, quái vật,* nhưng điều đó không còn tác dụng gì nữa. Chà, thực sự thì nó cũng có bao giờ hiệu quả đâu.

"Tối nay hai người có đi chơi không?" Liza hỏi.

"Có, nhưng chỉ như những người bạn thôi," Min nói. "Anh ấy đang giúp tớ một chuyện. Bọn tớ sẽ đến chỗ mẹ tớ để bà có thể ngừng lo lắng rằng anh ấy là một kẻ quyến rũ đê tiện."

Liza lắc đầu, trông nghi ngờ. "Tớ không nghĩ là việc gặp Cal sẽ làm mẹ cậu an tâm."

"Sao lại không? Elvis thích anh ấy. Và Elvis có bản năng rất tốt."

"Elvis á?" giọng Liza hoảng hốt.

"Con mèo ấy. Tớ đã đặt tên cho nó là Elvis," Min nói.

Liza thở dài. "Tạ ơn Chúa. Tớ cứ tưởng cuối cùng cậu cũng bị khủng hoảng rồi."

"Này, tớ không phải người tin vào chuyện cổ tích," Min nói. "Hay là vào thuyết hỗn mang."

"Cũng không phải bốn bước tới tình yêu luôn chứ gì," Liza hất đầu về phía Cynthie, lúc này đang ngồi nghe Bonnie kết thúc lý thuyết tình yêu cổ tích.

"Phải," Min nói. "Tất cả đều là rác rưởi. Cậu không cần một lý thuyết, cậu chỉ cần thực tế, tìm ra cậu muốn gì ở một người đàn ông, và rồi tìm một người có những thứ đó. Lên kế hoạch. Dính chặt vào nó." Ánh mắt cô di chuyển tới chỗ Cal. "Đừng để bị xao lãng."

Liza đảo tròn mắt. "Hay cậu chỉ cần rơi tõm vào lưới tình là xong."

"Ồ, phải rồi," Min rời mắt khỏi Cal. "Thế cũng như nói rằng cậu có thể rơi khỏi một tòa nhà cao tầng. Bởi vì nó sẽ không đau đớn gì cho đến khi cậu chạm đất."

Liza giật lùi. "Tớ chỉ có ý..."

"Không," Min nói tiếp khi có vài người quay sang nhìn cô. "Cậu phải lý trí. Nó không phải là những bài ca tình yêu ngớ ngẩn và những nụ hôn ướt át, nó nguy hiểm. Mọi người hy sinh để có nó. Mọi người mất mạng vì nó. Chiến tranh nổ ra. *Các đế quốc sụp đổ.*"

"Ừ, Min này..."

"Nó có thể *hủy hoại đời cậu*," Min nhắm mắt lại để không thể nhìn Cal. "Đó là lý do tớ vẫn làm bạn với Cal, không gì hơn. Tớ phải điên mới nghĩ có gì đó vĩnh cửu. Khổ dâm. Tự sát. Ảo giác."

"Ừ hữ," Liza à ừ.

"Vậy nên đó là kế hoạch của tớ," Min quyết định. "Và tớ đang

bám dính vào nó."

"Phải rồi," Liza nói.

Khi trận đấu kết thúc, Harry đi lên chỗ cô và nói, "Chú Cal bảo rằng chúng ta có thể đi ăn trưa nếu cô cùng đi," và Min đáp, "Chà..." rồi nghĩ thầm, Calvin, đồ lợi dụng cháu trai xấu xa. Tuy vậy, bữa trưa sẽ không giết cô được. Đi ăn trưa với một người bạn cũng ổn thôi. Và cháu của anh ta. Giống như một người giữ trẻ ấy mà.

"Ừ hữ," Liza ậm ừ, dù Min còn chưa nói gì.

Cô bắt anh đưa họ đến một quán ăn rẻ tiền kiểu cũ mà ở đó cô và Harry bật Elvis suốt bữa ăn, một trải nghiệm mới mẻ đối với Harry, người đã được nuôi lớn với Chopin. Cal không có vẻ gì bận tâm. Khi họ thả cô xuống, Harry chào tạm biệt cô, "Cháu sẽ gặp cô vào ngày mai, cô Min," và cô bảo cậu, "Phải rồi, mai nhé. Bữa trưa ở nhà bà." Harry trông hơi bối rối, và Cal đến thêm vào, "Harrison, chú sẽ cho cháu mười lăm đô nếu mai cháu gọi bà như thế."

"Cháu không dám đâu," Harry nói.

Min ra khỏi xe với cảm giác rằng ngày mai sẽ mở ra rất nhiều điều về Calvin Morrisey, nếu giả sử tối nay anh sống sót qua bữa tối với cha mẹ cô.

Khi cô cố đưa trả cái mũ bóng chày qua cửa xe, Cal từ chối nhận lại.

"Giữ lại đi, Minnie. Em trông thật tuyệt với cái mũ đó. Anh sẽ đón em lúc tám giờ." Rồi anh lái xe đi và bỏ cô lại với cảm giác hạnh phúc một cách lố bịch. Thật là không tốt tí nào.

"Mày hổ lốn lắm rồi đấy," cô tự nhủ, và bước lên nhà để chuẩn bị cho bữa tối với mẹ cô.

Tối hôm đó, Cal đón Min bằng chiếc Mercedes cổ. Lúc anh tới nơi, cô đang ngồi trên bậc thang cuối cùng trong bộ váy đen đơn giản mà cô đã kéo qua đầu gối. Trông cô cứ như một bà xơ gàn dở.

"Em đang làm gì dưới này?" anh bước ra khỏi xe ô-tô và hỏi.

"Anh sắp sửa phải chịu đựng bố mẹ em," cô đứng dậy. "Có vẻ như không công bằng lắm khi bắt anh giải quyết từng đấy bậc thang nữa."

"Anh không ngại trèo chừng nào em còn ở trên đỉnh." Cal nhìn xuống chân cô. Cô đang đi đôi giày đế bằng đen trơn, không lộ ra tí ngón chân nào. "Tại sao lại là đôi giày khủng khiếp này?"

"Nó không khủng khiếp," Min nói. "Mà là cổ điển. Giống như xe anh vậy, thật đẹp đẽ nhưng không biết sao vẫn không phải loại em mường tượng anh ở trong ấy."

"Quà tốt nghiệp." Cal mở cửa cho cô. "Đừng có trông mặt một cái ô-tô được tặng mà bắt hình dong chủ nó. Vào đi, Minnie, chúng ta không muốn đến muộn đâu."

Khi anh vào chỗ lái xe, Min hỏi, "Cho bằng thạc sĩ à?"

"Gì cơ?" Cal khởi động xe.

"Cái xe. Quà tốt nghiệp cho bằng thạc sĩ à? Em đã được tặng một cái cặp đựng tài liệu, nên em đang đem chúng ra so sánh đây."

"Trung học," Cal đáp và quành xe ra đường.

"Trung học," Min gật đầu. "Thế họ tặng anh cái gì cho bằng thạc sĩ? Du thuyền à?"

"Một chỗ trong công ty của bố anh."

"Nhưng..."

"Anh đã từ chối món quà đó," Cal nói. "Thế Elvis thế nào?"

"Rất khỏe," Min làm ra vẻ bí ẩn. "Em đã đưa nó tới bác sĩ thú y và ông ấy nói nó đang trong tình trạng sức khỏe tốt. Chỉ kỳ quặc thôi."

"Khá giống cuộc đời anh dạo này," Cal nói. "Nói về chuyện đó, có gì anh cần biết về gia đình em trước khi anh tới đó không?"

"Anh không phải làm chuyện này đâu," Min nói.

“Minerva, anh đang đến đó đấy. Hãy giúp anh chuẩn bị đối phó với bố mẹ em, làm ơn đi.”

“Không có gì cả, thực đấy,” Min nói. “Mẹ em luôn luôn lịch sự, và bố em cũng chẳng nói nhiều nếu anh không chạm trúng mạch. Đừng chạm trúng mạch.”

“Được rồi,” Cal nói. “Anh được có cái danh sách đó không?”

“Lừa gạt bảo hiểm, những người trẻ tuổi muốn có công việc của ông, âm nhạc sau 1970 và ngủ với con gái ông.”

“Ngủ với con gái ông,” Cal cân nhắc.

Min gật đầu. “Bố em sẽ cho rằng anh đang cố làm hư em.”

“Bố em là một quan tòa nhân cách kiên định,” Cal nói. “Thế còn mẹ em?”

“Chà, thông thường thì bà sẽ ngắm anh cho vị trí con rể tiềm năng. Sẽ có một bài kiểm tra ở món tráng miệng.”

“Viết hay nói?”

“Nói.”

“Tốt. Nói thì anh giỏi.” Sự im lặng kéo dài cho đến khi anh lên tiếng trở lại, “Anh không có ý nói như thế.”

Min nhìn thẳng về phía trước. “Rồi sẽ ổn cả thôi. Sẽ không có bài kiểm tra nào đâu. Lúc này mẹ em đang có những thứ khác trong đầu.”

“Bà có còn những vấn đề nào khác mà anh cần biết không?”

“Có, nhưng tất cả đều là về em.”

Cal lắc đầu. “Anh không quan tâm. Đưa anh cả danh sách đó nữa.”

“Ăn carb, mặc đồ lót trắng trơn, không giảm cân, thất bại trong việc giữ chặt bạn trai cũ mà bà yêu quý,” Min nói. “Em không nghĩ

bất kỳ điều gì trong số đó sẽ xuất hiện trong cuộc trò chuyện của anh với bà."

"Mẹ anh cũng thích bạn gái cũ của anh," Cal nói. "Anh nghĩ đó là do lười biếng. Bà chỉ không muốn học thuộc một cái tên mới. Còn ai sẽ ở đó nữa?"

"Em gái em, Diana. Anh sẽ an toàn với nó. Giờ nó đang lẩn thẩn vì trong một tuần nữa nó sẽ cưới, nhưng nó vẫn tuyệt như thường. Nếu mọi thứ trở nên khủng khiếp, anh có thể ngồi im nhìn Di. Nó rất đẹp."

"Biết được điều đó thật tốt," Cal nói. "Mẹ, bố, Diana, em, anh. Một nhóm người thật ấm cúng."

"Và Greg," Min cố giữ cho giọng cô đều đều. "Hôn phu của em gái em."

"Được rồi. Greg với trí nhớ hỏng hóc. Chuyện đó thế nào rồi?"

"Có gì đó không ổn," Min nói. "Em không biết đấy là gì nhưng anh ta không giúp ích gì hết. Vấn đề là, anh ta không phải một anh chàng tồi tệ, ngoại trừ việc đá Ướt Át, mà anh ta có toàn quyền làm thế, và anh ta tôn thờ Diana, nên em không thể đoán ra đó là gì." Cô nhìn qua Cal. "Hãy xem anh nghĩ gì về anh ta nhé."

"Anh ư?" Cal ngạc nhiên.

"Anh đánh giá tính cách người ta rất giỏi," Min nói. "Bằng trực giác. Hãy trực cảm về Greg hộ em."

"Khả năng để anh đoán ra điều gì không ổn qua một bữa ăn là rất mong manh," Cal nói, đúng lúc di động của Min reo lên.

Khi cô rút nó ra khỏi túi xách, anh nói. "Một cái di động màu đen trơn. Em đã nói dối vào đêm đầu tiên chúng ta gặp nhau, Minnie."

"Anh đã biết rồi còn gì," Min bảo anh và trả lời điện thoại. "Xin chào. Gì cơ?" Cô lắng nghe trong chốc lát rồi thảng thốt kêu lên. "Ôi, trời đất quỷ thần ơi." Cô lại nghe tiếp rồi nói, "Di, đêm nay là tối thứ

Bảy. Chị không biết có chỗ nào... chờ tí đã." Cô quay sang Cal. "Greg đã hứa mang rượu vang đến bữa ăn."

"Để anh đoán xem," Cal nói.

"Anh không có một hai chai gì đó ở nhà ư?" Min nói.

"Quán Emilio," Cal quyết định và quành chữ U.

Min quay lại với điện thoại. "Cal sẽ giải quyết." Có một chút tự hào trong cách cô nói câu đó, và Cal cười toe toét. Rồi cô tắt di động và nói, "Anh là một hoàng tử."

"Cảm ơn em. Nói gì đó ác ý với anh đi chứ. Em đang làm anh bối rối đấy."

Anh dừng lại và lấy rượu, và khi quay vào xe, Min nhìn vào nhãn trên thân chai. "Chúng đắt lắm phải không?"

"Không hẳn," Cal nói. "Khoảng bốn mươi đô một chai."

Min phá ra cười. "Đáng đời Greg, đồ thối tha."

Mười phút sau, Cal lái xe theo hướng dẫn của Min và đỗ xe trước một ngôi nhà khá mới, khá rộng. Min nói, "Anh biết đấy, anh vẫn có thể thoát ra khỏi chuyện này. Thả em xuống và em sẽ bảo là..."

"Không." Cal mở cửa bên chỗ anh. "Ở yên đó nhé."

"Ở yên đâu?" Min với lấy tay nắm cửa bên phía mình.

Cal đi vòng quanh ô-tô và chộp lấy cánh cửa trước khi cô mở nó. "Em không thể nhảy ra ngoài ô-tô mà không có sự giúp đỡ." Anh nắm lấy tay cô và đỡ cô ra ngoài. Kết quả là cô đứng xuống gần anh hơn anh dự định, thế đối với anh cũng ổn. "Anh sẽ trông thật yếu ớt và bất lực khi em đi ra mà không cần đến anh," anh dõi theo những ngọn gió nhẹ luồn qua mái tóc xoăn của cô.

"Phải rồi, yếu ớt và bất lực," cô nói. "Em cá là anh rất hay bị thế." Cô đi vòng qua anh khi anh đóng cửa xe lại, và anh thoáng thấy ai đó biến mất sau cửa sổ. "Chà, tin tốt là, anh vừa ghi điểm với mẹ em. Bà vừa đánh giá anh từ cửa sổ."

"Tuyệt," Cal đỡ lấy khuỷu tay cô. "Giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là sống sót qua bữa tối."

Bố Min đón họ ngoài sảnh. Đó là người đàn ông có dáng người bệ vệ với mái tóc vàng bù xù và chân mày bạc rậm rạp, người đáng lẽ nên ấm áp và tỏ ra hoan nghênh, nhưng thay vì thế lại có vẻ mặt hao hao một chú chó chăn cừu đang bị bầy cừu của mình bày mưu chống lại.

"Bố, đây là Calvin Morrisey," Min nói. "Cal, đây là bố em, George Dobbs."

"Rất vui được gặp cậu, Calvin." Giọng nói cộc cằn của ông George vang lên mạnh mẽ như để dập tắt mọi dấu hiệu cho thấy ông không hài lòng, nhưng mắt ông lại phát ra tín hiệu, *Cậu định làm gì hả?*

"Cháu cũng rất vui được gặp bác, thưa bác," Cal nói dối, và Min vỗ vào lưng anh. Hành động đó làm anh dễ chịu hơn tưởng tượng.

"Con đến muộn," ông George bảo Min. "Chúng ta đã uống cocktail rồi."

"Cháu rất tiếc, thưa bác," Cal nói và Min xen ngang. "Anh không cần phải thế. Đó là lỗi của con, bố ạ, chúng con phải quay lại vì vài thứ."

"Được rồi, giờ thì vào thôi," ông George nói. Min thở dài và đi vào phòng ăn, còn Cal đi theo và gặp bà mẹ hung dữ của Min.

Ngôi nhà được trang trí công phu, rõ ràng là được hoàn thiện bởi một nhà thiết kế, và mẹ Min đang đứng trong căn phòng khách hoàn hảo, trông vô cùng cân xứng với nó: Cả hai đều là những tạo vật trang trí không chút ấm áp, dù là nhỏ nhất. Ít ra ngôi nhà còn có vài màu sắc, còn mẹ của Min thì vóc người nhỏ nhắn, mảnh dẻ, tóc đen, trang phục cũng màu đen, cách ăn mặc chải chuốt đến từng li từng tí, đối lập hoàn toàn với Min. "Đây là mẹ em, Nanette," giọng Min gần như đang thỏ thẻ. "Mẹ, đây là Calvin Morrisey," và bà Nanette Dobbs đáp lại, "Hoan nghênh cháu, Calvin." Với tông giọng có thể đóng băng một con cá trong chớp mắt.

"Anh đã làm gì sao?" Cal thì thầm khi bà quay sang nói chuyện

với ông George.

"Anh đã hôn hít em trong công viên trên một cái bàn pic-nic," Min thì thầm lại.

"Làm sao họ biết điều đó?" Cal ngạc nhiên.

"Greg đã mách lẻo chuyện chúng ta," Min nói. "Anh ta cũng đề cập đến quá khứ Dám làm mà không dám chịu của anh."

"Vậy mà anh đã kiếm rượu vang cho anh ta."

"Và anh ta đây rồi," Min cao giọng lên và nói, "Greg! Đây là Calvin Morrisey."

Greg trẻ trung và chải chuốt, rõ là đã được mài giũa bởi trường dự bị đại học và được đánh bóng trong phòng tập thể hình cho đến khi bề ngoài của anh ta sáng loáng lên như thế. Anh ta mỉm cười với Cal và rồi nhận ra mình đang bắt tay với ai. "Ồ," Greg thốt lên.

Cal chờ đợi thêm gì đó nữa, nhưng chỉ có thế. "Phải," anh nói và cúi người tới trước. "Rượu vang ở ghế trước xe tôi."

Greg thở ra khuây khỏa. "Cảm ơn, anh bạn," anh ta siết chặt cánh tay Cal. "Quay lại ngay," anh ta nói bằng một giọng quá to. "Để quên rượu trên ô-tô."

"Và đây là em gái em, Diana," giọng Min dịu xuống, và Cal ngước lên thấy một phiên bản trẻ trung, ngọt ngào hơn của bà mẹ hung dữ. Diana mảnh mai hơn, tóc đen, mắt đen, đáng yêu và rõ ràng là công chúa trong gia đình. Cô cười rạng rỡ khi thấy Min và chào đón Cal ấm áp hơn hết thảy những người khác trong căn phòng gộp chung với nhau, sau đó hỏi về đội bóng chày của anh.

"Đứa bé tốt bụng," anh bảo với Min khi Diana đã ra ngoài tìm tên đãng trí mà cô sắp cưới.

"Đứa bé?" Min hỏi lại.

"Dễ thương," Cal nói. "Nhưng cô ấy không phải em."

"Anh không phải là người đầu tiên nhận thấy đâu," Min nói.

“Nghe này, đừng để những người còn lại làm anh mất tinh thần. Họ chỉ...” Giọng cô nhạt đi khi cố nghĩ ra từ gì đó để gọi họ.

“Tốt thôi,” Cal nói rồi bà Nanette gọi Min đi, và Greg xuất hiện với chai rượu.

Khi Min quay lại vài phút sau đó, tất cả các lọn tóc xoăn của cô được chải tóm ra sau bằng trâm cài đầu, và họ vào bàn ăn tối.

“Có chuyện gì với mái tóc vậy?” Cal nói bên tai cô khi anh và cô đã yên vị.

“Khi để xõa, nó không tôn khuôn mặt tròn của em lên,” Min giải thích. “Em đã biết là không mà.”

“Anh thích kiểu đó,” Cal nói và Min đồng ý với anh, “Em cũng thế.” Và rồi bữa tối bắt đầu.

“Vậy cậu làm nghề gì, Calvin?” khi món súp đã được giải quyết cùng những câu chuyện dạo đầu và sườn phết đã được đưa lên, ông George hỏi anh.

“Tổ chức hội thảo đào tạo ạ,” Cal vẫn giữ cảnh giác với bà Nanette, bà đã chăm chú nhìn anh suốt lúc ăn súp. Anh không thể gọi nó là cái cau mày khi trán bà không hề nhăn lại, nhưng nó không thân thiện.

“Vậy ra cậu là giáo viên,” ông George nói. “Việc đó có kiếm được nhiều tiền không?”

“Bố,” Min kêu lên.

“Đủ sống ạ,” Cal bị xao lãng vì Min đã kín đáo vỗ lưng anh lần nữa. Anh rất cảm kích sự hỗ trợ đó, nhưng cảm giác mà cử chỉ này mang lại quá tuyệt để có thể là thứ gì đó anh nên tận hưởng trước mặt bố cô.

“Cậu làm việc cho công ty nào?” ông George lại hỏi.

“Morrisey, Packard, Capa ạ.” Cal mỉm cười với mẹ của Min. “Món thịt bò này thật tuyệt vời, thưa bác Dobbs.”

"Cảm ơn cậu." Bà Nanette Dobbs trông không hề dịu lại mấy.

"Morrisey này," ông George nói. "Vậy là cậu làm việc cho bố mình. Không quá khó để kiếm được công việc đó hả?"

"Ừm, không ạ," Cal nói. "Cháu là ông bố đó. Đó là công ty của cháu."

Min dừng vỗ và trợn mắt với ông George. "Con tự hỏi con số thống kê về số lượng các cô con gái quay lại thăm nhà sau khi khách của cô ta bị *bố mình làm phiền liên tục* là bao nhiêu."

"Cậu được thừa kế nó à?" ông George phớt lờ cô.

"Cháu đã tự khởi nghiệp ạ," Cal trả lời.

"Con đoán là *con số đó cực kỳ thấp*," Min xen vào.

"Nhưng bố cậu đã bỏ vốn cho cậu," ông George nói.

"Không ạ," Cal nói. "Ông muốn cháu vào làm việc trong công ty của ông, nên cháu đã tìm vốn ở bên ngoài."

"Trời đất quỷ thần ơi, bố, thế là đủ rồi," Min rời tay khỏi lưng Cal. "Hãy nói về cái gì khác đi. Con vừa có một con mèo đấy."

"Vậy đó là một công ty mới khởi lập," ông George mặc kệ con gái mình. "Ba mươi ba phần trăm các công ty mới mở sụp đổ trong bốn năm đầu."

"Đó là một loại mèo *đột biến*," Min vẫn cố chen ngang.

"Nó đã được thành lập cách đây mười năm," Cal nói với ông George. "Nó đang phát triển."

"Con mèo đó chọc giận mọi đứa bạn của con," Min một mực kiên trì. *"Con đang nghĩ đến việc gọi nó là George."*

"Minerva," bà Nanette nhắc nhở cô. "Coi chừng cái giọng ầm ĩ của con."

"Bánh mì không anh?" Min đẩy giỏ bánh mì ra trước mũi Cal.

"Có, cảm ơn em." Cal lấy một ổ rồi đưa giỏ bánh lại. Cô cũng lấy một ổ, nhưng mẹ cô lại nhắc.

"Min."

"Phải rồi," Min nói và đặt ổ bánh mì lại.

"Vậy là cậu sở hữu công ty riêng," giọng ông George đầy hoài nghi.

"Phải ạ," Cal cau mày với Min. "Tại sao em lại không thể ăn một ổ bánh mì?"

"Em đã bảo anh rồi, em có một cái váy phải mặc vừa," Min nói. "Cũng ổn thôi. Em có thể ăn bánh mì lại trong tháng Bảy."

"Min là phù dâu danh dự của Diana vào cuối tuần tới," bà Nanette nói. "Chúng tôi không muốn nó quá bự cho bộ váy đó."

"Em đã quá khổ cho bộ váy đó rồi," Min nói.

"Anh nên đến," Diana nhoài người qua bàn nói với Cal. Cal để ý thấy cô cũng không chạm vào bánh mì, bơ hay thịt bò của mình. Dù vậy cốc nước lọc của cô lại đang hết khá nhanh. "Đám cưới. Và bữa tối tổng duyệt. Min cần một bạn hẹn."

Trước khi Cal kịp trả lời, ông George lại tra vấn, "Ai là khách hàng của cậu?", trong khi bà Nanette hỏi, "Cậu và Min đã hẹn hò bao lâu rồi?" còn Min thì giật mạnh cánh tay anh. Khi anh nhìn xuống cô, cô nói. "Anh có gia đình không?"

"Có," Cal cố để giọng mình không tỏ vẻ gì.

"Họ có khủng khiếp thế này không?" Min lại nói.

"Minerva," giọng bà Nanette có chút cảnh cáo.

"Chà, họ để anh ăn bánh mì," Cal vẫn để mắt đến bà Nanette. "Ngoài chuyện đó ra, cũng ngang thế này đấy."

"Xin anh nhắc lại cho?" ông George nói.

"Xem này, cháu không ngại việc bác tra hỏi cháu về nghề nghiệp của mình," Cal nói. "Con gái bác đã đưa cháu về nhà và chuyện đó có vài ý nghĩa quan trọng. Và cháu không ngại vợ bác hỏi về đời sống riêng tư của cháu cũng vì lý do đó. Nhưng Min là một người phụ nữ đáng kinh ngạc, và suốt trong bữa ăn này, các bác hoặc là lờ cô ấy đi hoặc là cãi cọ với cô ấy vì một cái váy ngớ ngẩn nào đó. Các bác cần phải nhớ cho, rằng cô ấy không quá bự cho cái váy đó. Mà là nó quá nhỏ với cô ấy. Cô ấy hoàn hảo." Cal phết bơ lên một ổ bánh mì và đưa qua cho Min. "Ăn đi em."

Min chớp mắt với anh và đón lấy ổ bánh mì.

Cal nhìn qua mẹ cô. "Cháu chưa từng cưới vợ. Cháu chưa từng đính hôn. Mối quan hệ cuối cùng của cháu kết thúc khoảng hai tháng. Cháu đã gặp con gái bác ba tuần trước." Anh quay sang bố Min. "Công việc kinh doanh của cháu đang ở trong tình trạng khả quan và đã như thế một thời gian dài. Cháu có thể đưa bác vài thư giới thiệu nếu bác muốn kiểm tra. Nếu chuyện giữa cháu và Min trở nên nghiêm túc, cháu có thể nuôi sống cô ấy."

"Này, em có thể tự nuôi sống mình," Min vẫn đang cầm ổ bánh mì.

"Anh biết," Cal nói. "Bố em muốn biết là anh có thể. Ăn đi." Min cắn ổ bánh mì và anh nhìn quanh bàn. "Mọi người còn muốn biết gì nữa không?"

Diana giơ tay lên.

"Ừ?" Cal nói.

"Anh có phải là bạn hẹn tới đám cưới của chị Min không?"

Min cố nuốt trôi miếng bánh mì cô vừa cắn.

"Cô ấy vẫn chưa hỏi anh." Cal nhìn xuống Min. "Muốn đi tới đám cưới em gái em với anh không?"

Min mắc nghẹn và anh vỗ vỗ lưng cô.

"Tất nhiên nó muốn đi với cháu," lần đầu tiên bà Nanette mỉm

cười. “Chúng ta rất mừng khi có cháu đến dự. Cả bữa tối tổng duyệt nữa.”

“Tốt,” Cal cảm thấy đã có tiến triển khi Min đang hít lấy hít để.

“Chai rượu này thật tuyệt hảo,” ông George nói với anh.

“Cảm ơn - à, cảm ơn Greg ấy ạ,” Cal nói. “Cậu ấy biết rõ rượu của mình.”

“Ừ hữ,” ông George nhìn Greg đang mỉm cười gượng gạo lại với ông.

“Con nuôi một *con mèo* à?” bà Nanette hỏi Min, và bữa tối trôi qua trong khi bà thuyết giảng cho Min về bệnh của loài mèo, ông George hỏi các câu hỏi về công việc hội thảo, Greg quắc mắt, Diana mỉm cười, và đầu Cal đau như búa bổ. Anh đã có những buổi tối tệ hại hơn, nhưng không nhiều lắm.

Rồi Min mỉm cười với anh và nói, “Em xin lỗi,” giọng cô khẽ khàng đến nỗi anh gần như không nghe thấy. Anh hỏi lại cô, “Vì điều gì? Anh đang có một khoảng thời gian tuyệt vời,” và cảm thấy mọi thứ đều tốt lên.

Sau món tráng miệng, mà thực ra chỉ có cánh đàn ông ăn, Min kéo Diana ra sảnh. “Em có điên không?” cô thì thầm. “Vì Chúa, sao em lại mời anh ấy tới đám cưới cơ chứ?”

“Sao không?” Diana nói. “Chị cần một bạn hẹn. Anh ấy rất đáng yêu. Em không thấy rắc rối gì cả.”

“Đó là vì em không biết quá khứ của bọn chị.”

“Chà, ít nhất giờ chị đã có một bạn hẹn,” Diana nói. “Em nghĩ đó là một ý kiến khá hay.”

Min chọc ngón tay vào cô. “Đừng làm gì như thế nữa. Đừng bao giờ. Đừng bao giờ.”

“Được rồi,” Diana nói. “Nhưng chị vẫn kiếm được một bạn hẹn vô cùng nóng bỏng đấy.”

Bạn hẹn vô cùng nóng bỏng của cô đi ra ngoài sảnh, nói lời chào tạm biệt thân thiện với bố mẹ cô, đi cùng cô xuống các bậc thang trước nhà, đưa cô vào ô-tô của anh, ngồi vào bên ghế lái xe, vươn tay ra và kéo mấy cái trâm ra khỏi tóc cô.

"Chúng thật là xấu xí, Minnie," anh nói và ném chúng ra khỏi cửa sổ xe ô-tô xuống đường.

"Em biết," Min cố không cảm thấy như được giải thoát. "Cảm ơn anh."

Ngày hôm sau, Min ăn vận vô cùng cẩn thận vì bữa ăn với gia đình Morrisey. Cô lại lôi bộ váy đen trơn ra, đánh bóng đôi giày đế bằng màu đen và cố ép tóc xuống. Khi bà Nanette gọi đến, mọi thứ vẫn chưa khá lên.

"Con yêu, anh chàng Calvin của con thật đáng yêu," bà Nanette nói.

"Cảm ơn mẹ," Min dốc sức trụ vững cho dù bất kể chuyện gì sắp đến.

"Và bố con đã kiểm tra tài chính của cậu ta và cậu ta có khả năng trả nợ," Bà Nanette tiếp tục.

"Bố đã kiểm tra vào tối thứ Bảy ư?" Min kinh ngạc. "Bằng cách nào?"

"Con biết bố con đấy," bà Nanette nói với một tông giọng khiến cô ước gì mình không biết. "Và anh chàng Calvin của con dường như rất thích con. Thật ngọt ngào, chuyện với bơ và bánh mì ấy. Tất nhiên là con sẽ không ăn nó nữa, nhưng vẫn..."

"Một người đàn ông cho bạn ăn là một người tốt," Min đồng ý.

"Nên đừng phá hỏng chuyện lần này," bà Nanette chẳng để tâm đến những gì cô nói. "Mẹ đã rất buồn khi con để mất David, nhưng giờ chuyện đó ổn cả. Chỉ cần đừng đánh mất Calvin nữa."

"Mẹ, con không muốn anh ấy," Min nói dối.

“Tất nhiên là con muốn cậu ấy chứ. Các con sẽ có những đứa con xinh đẹp.”

“Con cũng không muốn có con. Chủ đề mới đi mẹ. Con đang nghĩ sẽ bỏ việc để trở thành đầu bếp.”

“Đừng lố bịch thế, con yêu,” bà Nanette nói. “Con mà quanh quẩn bên thức ăn ư? Con sẽ phình lên như một quả bóng mất.”

“Cảm ơn mẹ,” Min nói. “Con sắp đi đây.”

“Đi đâu?”

“Con sắp dùng bữa với bố mẹ Cal.”

“Tin tốt lành. Họ là ai thế?”

“Jefferson và Lynne Morrisey. Con không biết…”

“Con sắp dùng bữa với Lynne Morrisey sao?”

“Vâng,” Min nói. “Bởi vì bà ấy sinh ra bạn hẹn của con, nếu không, con sẽ không đến đó.”

“Min,” giọng mẹ cô hạ xuống đầy kính trọng. “Lynne Morrisey có vị trí *cực kỳ lớn* trong Urban League đấy.”

“Con rất tiếc,” Min nghĩ thầm rằng đây là lần đầu tiên cô được nghe bà Nanette nói ‘cực kỳ lớn’ với ý tán thưởng.

“Không carb nhé, con yêu” bà Nanette dặn dò. “Và kể cho mẹ nghe *tất tần tậ*t khi con về đến nhà.”

“Ồ, Chúa kính yêu,” Min rên lên và gác máy để quay lại với rắc rối về tóc tai.

Khi Cal gõ cửa nhà cô, cô và Elvis đang nhìn ngắm một dải băng buộc đầu mà không có mấy tự tin.

“Anh nghĩ sao về một dải băng buộc đầu?” cô nói với Cal khi ra mở cửa cho anh.

“Chúa ơi, không,” anh thò tay xuống cưng nựng con mèo vừa đến dụi vào chân mình. “Nhìn em kìa, em lại đang mặc đồ tang rồi.”

“Đừng có mà cố thuyết phục em cởi bộ váy này,” cô nói.

Anh nhìn xuống. “Ít nhất hãy cho anh thấy chân em chứ. Đôi giày với nơ đen, đôi mà em đi đêm đầu tiên mình gặp nhau thì sao?”

“Cal.”

“Không phải đề nghị to tát gì cho lắm,” anh dựa vào cửa cười toe toét với cô. “Đi thay giày đi, Minnie, rồi chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với những người phụ nữ hung dữ.”

Cô vô thức mỉm cười đáp lại. “Chiêu quyến rũ đó không có tác dụng với em đâu,” cô bảo anh rồi đi thay giày.

Chương 10

Khi họ đã vào trong ô-tô, cô bảo anh, "Được rồi, đưa em tài liệu tham khảo về bố mẹ anh đi."

"Không có gì cả đâu." Cal nói. "Họ sẽ rất lịch sự nhưng không thân thiện. Bọn anh không cần ướp lạnh rượu ở nhà, có bầu không khí làm chuyện đó hộ bọn anh rồi."

"Ồ, tốt," Min nói, "đây chính xác là lúc em muốn nghe chuyện đùa."

Nhưng khi đến nhà bố mẹ anh rồi, cô mới nhận ra là anh không hề đùa. Căn nhà rộng lớn, một trong những biệt thự kiểu Prairie mà đối với Min lúc nào cũng trông như những trại nuôi gia súc dùng thuốc tăng trưởng; cô hầu đứng ở chỗ cánh cửa gỗ hành xử lịch sự, đại sảnh ốp ván lạnh lẽo, và khi họ vào trong phòng mà Min ngờ rằng là phòng khách, bố mẹ Cal tỏ ra vô cùng lạnh nhạt.

"Chúng tôi rất vui được gặp cháu ở đây," bà Lynne Morrisey nói với Min và nắm lấy tay cô. Trông bà không hề vui mừng và chẳng biểu lộ gì khác ngoài nét mặt ảm đạm, vẻ ngoài lộng lẫy, đẹp đẽ quý phái, cũng như chồng bà, ông Jefferson, và con trai bà, Reynolds, người đàn ông có lẽ là duy nhất trên hành tinh này khiến Cal trông hơi xấu.

Từ đằng sau cô có tiếng Harry reo lên.

"Cô Min!" Cô quay lại và thấy cậu bé đang kéo Bink vào phòng.

"Chào cháu," cô cúi xuống nhìn cậu bé. "Cảm ơn cháu vì lời mời ăn tối nhé. *Cô đói ngấu rồi đây.*"

Harry gật đầu rồi cúi sát vào cô thì thầm, "Cháu thích đôi giày của cô. Những cái nơ thật xinh xắn." Cậu bé lại gật đầu với cô, cười rạng rỡ sung sướng.

"Cảm ơn cháu," Min thì thầm đáp lại và liếc trộm Cal. Khuôn mặt anh vô cảm, và cô chợt nhận ra từ khi họ tới đây đến giờ, anh

không hề nói một lời. *Được rồi,* cô nghĩ, *Chào mừng tới địa ngục.*

Cô làm hết sức mình để tham gia vào cuộc trò chuyện lịch sự lạnh lẽo cho đến khi tất cả bọn họ ngồi vào bàn và được phục vụ hàng đĩa thức ăn được trang trí với những hình xoắn si-rô xinh xắn. Rồi cô bỏ cuộc và chỉ chăm chú ăn.

"Cháu làm việc gì, Minerva?" ông Jefferson hỏi khi họ ăn đến món thịt thăn và khoai tây.

Min nuốt xuống và cầu nguyện mình không bị gì giắt vào răng. "Cháu là chuyên viên thống kê bảo hiểm."

"Chú biết rồi," ông không bị ấn tượng nhưng cũng không cau mày. "Ông chủ của cháu là ai?"

"Alliance," Min đáp và quay lại với món thịt bò tái. Món ăn vừa đẹp mắt vừa tuyệt vời, cô phải khen ngợi gia đình Morrisey vì điều này, nhưng nó không phải là đồ ăn của Emilio. Họ cần vài bức ảnh dân tộc thiểu số khôi hài trên tường để làm chỗ này sống động lên. Thế cũng không có nghĩa họ sẽ thừa nhận mình là người dân tộc. Cô liếc quanh bàn. Người Ai-len, cô cá thế, và không phải chỉ do cái tên. Tóc đen, mắt đen và đẹp đẽ, tất cả bọn họ, theo một kiểu khổ hạnh, bi thảm. Cô nhìn xuống chiếc đĩa được bày biện một cách phung phí của mình. Mặc dù nạn đói khoai tây rõ ràng đã trôi qua từ lâu.

"Dobbs," bố của Cal nói, và Min nhận ra ông vừa im lặng một lúc. "George Dobbs là phó giám đốc ở đó."

"Đó là bố cháu," Min nói.

Ông Jefferson mỉm cười với cô. "Cháu đã đến làm việc cho công ty của bố."

"Chà, có phải là bố cháu sở hữu nó đâu," Min chắc chắn là có một quả bom ở đâu đó trong cuộc trò chuyện này. "Nhưng ông có giúp đỡ để kiếm công việc cho cháu."

"Em không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào," giọng Cal đều đều. "Em là một chuyên viên thống kê. Hẳn là em phải có đến bốn mươi lời đề nghị."

"Có rất nhiều," Min băn khoăn tự hỏi chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây. "Nhưng không có quá nhiều lời đề nghị tuyệt vời. Bố em đã giúp."

"Cháu đã rất khôn ngoan khi làm thế," bà Lynne Morrisey nói.

Min quay sang, bắt gặp đôi mắt đen lạnh lùng của bà và nghĩ, *Cháu không muốn bác ủng hộ cháu, quý bà ạ.*

"Khi chấp nhận sự giúp đỡ mà bố cháu đề nghị," bà Lynne tiếp tục. "Rất khôn ngoan."

"Chà." Min đặt nĩa xuống. "Nó không có điều kiện gì đi kèm, nên không có điểm trừ nào."

Bên kia bàn, Reynolds mỉm cười và thậm trí trông còn đẹp trai hơn. *Không thích cả anh nữa,* Min nghĩ. Bink thì ngây người như phỗng, không phải vì khiếp sợ mà là đang thận trọng, và ngồi giữa họ, Harry giữ chặt lấy cái nĩa xới xới khoai tây của cậu bé và vẫn để mắt đến tất cả mọi người.

"Và không nghi ngờ gì là có rất nhiều lợi ích," ông Jefferson nói. "Bác chắc bố cháu đã giúp cháu rất nhiều trong quá trình làm việc."

"Cô ấy đã tự mình đạt được tất cả," giọng Cal vẫn đều đều. "Các công ty bảo hiểm không có tính ủy mị. Cô ấy giữ thành tích cao nhất để thăng tiến trong công ty của mình, và không một ai nói rằng đó là nhờ bố cô ấy. Cô ấy thông minh, cô ấy làm việc chăm chỉ và cô ấy xuất sắc trong việc mình làm."

Có gì đó trống trải và khó chịu trong giọng nói của anh, không cân xứng với sự căng thẳng của cuộc trò chuyện, và Min kín đáo đặt tay lên lưng anh. Thậm chí qua lớp áo vest, các cơ của anh vẫn căng cứng đến mức cứ như thể cô đang vỗ vào xi măng. Cô cảm thấy người anh cứng hơn trong chốc lát khi cô chạm vào, và rồi bờ vai anh hơi nới lỏng ra.

"Tất nhiên là thế," ông Jefferson tỏ ra đồng tình, nhưng ông đang nhìn vợ mình, trên khuôn mặt nở một nụ cười nửa miệng. "Chúng ta nghĩ cháu thật đáng khâm phục khi noi theo tấm gương của bố."

"Bố cháu không phải là một chuyên viên thống kê bảo hiểm," Min sửa lại.

"Tất nhiên là không, cháu yêu," bà Lynne nói, giọng bà hơi sắc. "Chúng ta khâm phục cháu vì đã có sự lựa chọn đúng đắn và làm việc tại công ty của bố mình." Bà mỉm cười, nhìn qua Min tới chỗ Cal. "Con không nghĩ thế sao, Cal?"

"Con không nghĩ Min từng phạm sai lầm," Cal nói. "Món thịt thăn này thật tuyệt vời."

"Cal không tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình," Reynold mỉm cười với Min, vẻ thân thiết giả tạo, và Min nghĩ, *Và anh cũng ngu như lừa khi là kẻ nói điều đó thành tiếng.*

"Chà, vì Chúa, tại sao anh ấy lại làm thế chứ?" Min vui vẻ nói. Cô rút tay khỏi lưng Cal, nghĩ thầm, *mình sẽ không bao giờ gặp lại những con người đó nữa nên phải gió nhà họ đi.*

"Tại sao nó nên tham gia công việc kinh doanh của gia đình ư?" bà Lynne lặp lại, nhướn một bên mày lên, khiến Min tức giận vì cô khá là chắc chắn mình không thể làm như thế. "Bởi vì đó là tài sản kế thừa của nó."

"Không," Min nói, và bên kia bàn, mắt Bink mở càng to hơn. "Việc đó sẽ hoàn toàn không tốt cho anh ấy. Anh ấy rõ ràng đang làm việc mình nên làm." Cô quay sang mỉm cười với Cal và thấy anh đang trừng mắt nhìn thẳng về phía trước, vào khoảng không giữa Bink và Harry. *Được rồi, anh ấy không có ở đây,* cô nghĩ bụng và nhìn Harry. Cậu bé vẫn đang nắm chặt cái nĩa, quan sát sắc mặt mọi người. Chả trách lúc nào cậu cũng nôn ọe.

Ông Jefferson hắng giọng. "Không tốt cho nó khi gia nhập một công ty luật có uy tín và được kính trọng ư? Vô nghĩa. Đó là truyền thống của nhà Morrisey."

Min chớp mắt. "Bác đã gia nhập công ty của bố mình ạ? Cháu tưởng bác và cộng sự sáng lập ra công ty chứ."

Bên kia bàn, Bink làm một việc bất khả thi - đó là khiến cho khuôn mặt nghiêm nghị của cô trông càng dửng dưng hơn.

"Đúng vậy," giọng nói của Reynolds từ bên kia bàn vang lại, có vẻ đầy giận dữ. "Họ đã bắt đầu truyền thống."

"Cháu không nghĩ các bác có thể gọi hai thế hệ là truyền thống," Min cố làm cho giọng mình có vẻ suy đoán, như thể cô đang cân nhắc nó. Cô nhìn Harry. "Cháu muốn trở thành luật sư ư, Harry?"

Harry chớp mắt với cô. "Không. Cháu muốn làm nhà ngư học."

Min chớp mắt lại. "Cá ư?"

"Phải." Harry hất cằm lên và cười toe toét.

"Tốt cho cháu," Min nói.

"Harrison còn bé," bà Lynne xen vào. "Tuần tới, nó sẽ muốn trở thành lính cứu hỏa." Bà mỉm cười với Harry, gần như có chút ấm áp.

"Không, tuần tới, cháu sẽ muốn là nhà ngư học," Harry nói và ăn nốt khoai tây của mình.

Cô yêu cháu, nhóc ạ, Min nghĩ.

"Harrison," bà Lynne nói với cậu bé. "Tại sao cháu không ăn tráng miệng trong bếp với cô Sarah?"

"Vâng ạ," Harry lùi ghế lại. "Cháu được phép chứ ạ?"

"Được rồi, cháu yêu," bà Lynne nói, và Min quan sát cậu bé lon ton ra khỏi phòng, thầm nghĩ, Harry, *cún con may mắn*.

"Giờ thì," bà Lynne quay lại bàn với nụ cười âm hiểm. "Bác xin lỗi vì đã ngắt lời cháu, Minerva. Cháu vừa nói gì nhỉ?" Bà nhìn Min như thể nói, *Cô có một cơ hội để rút lui, hãy nhận lấy đi.*

Min mỉm cười lại với bà. Cắn tôi đi, quý bà. "Cháu đang nói là nếu bác phân tích tình huống này, bác sẽ thấy chuyện Cal gia nhập công ty luôn là bất khả thi."

Ông Jefferson đặt nĩa xuống.

Min nâng cốc rượu của mình lên. "Trước hết thì, anh ấy là con

trai thứ. Con trai lớn có xu hướng nối bước gia đình bởi vì họ là những người làm hài lòng." Cô mỉm cười với Reynolds. "Đó là lý do họ thường thành công." Cô nhấp một ngụm rượu vang hảo hạng, trong khi tất cả bọn họ nhìn cô với các mức độ băng giá khác nhau. "Ngoài ra, họ có xu hướng được nhận hầu hết sự chú ý và kính trọng nên sự thành công của họ cũng như một dạng tiên tri mà người tiên tri tự nói tự thực hiện vậy. Nhưng những đứa con thứ học được rằng chúng phải đòi hỏi khắt khe hơn thì mới có thể nhận được sự chú ý, nên chúng trở thành kẻ phá luật."

"Bác nghi ngờ rằng khái luận về tâm lý của cháu chưa được chuyên nghiệp cho lắm," ông Jefferson mỉm cười với cô không chút thân thiện.

"Không, nó khá là có căn cứ đấy ạ," Min nói. "Cũng dễ nhận thấy thôi bác à. Hãy xem xét tất cả các thần thoại và truyền thuyết. Nói cho cùng thì trong các câu chuyện cổ tích, con trai thứ luôn là người ra đi tìm kiếm của cải của riêng mình."

"Chuyện cổ tích," Reynolds tặc lưỡi như một tên ngốc, trong khi Bink tiếp tục mô phỏng một con cú bị đóng băng.

Min quay lại với ông Jefferson. "Giờ hãy xét đến tính cách của Cal. Bạn anh ấy kể với cháu là anh ấy hiếm khi thực hiện những vụ cá cược mà mình không thắng. Phản ứng tự nhiên đối với điều đó là việc nghĩ rằng anh ấy là một con bạc, nhưng không phải. Nếu anh ấy là một con bạc, phân nửa số lần cá cược anh ấy sẽ thua. Thay vì thế, anh ấy tính toán tỷ lệ, và chỉ nhận lấy những rủi ro anh ấy có thể đầu tư." Cô nhìn Reynolds ở bên kia bàn. "Khi con trai thứ làm việc trong công ty của gia đình, anh ta sẽ không bao giờ tiến lên đầu được. Đó thực sự là một rủi ro tồi tệ, cháu ngờ rằng anh ấy chưa từng cân nhắc đến việc gia nhập công ty."

"Nó sẽ thành một cộng sự," ông Jefferson nói, tất cả mọi giả vờ trò chuyện nhẹ nhàng đã biến mất.

"Cộng sự thứ ba, có thể thế, sau khi anh ấy theo sau bác và anh Reynolds," Min nói. "Lại còn phải đấu tranh với cộng sự của bác và các con ông ta nữa. Trong gia đình, anh ấy sẽ luôn là một đứa trẻ. Anh ấy phải thoát ra. Và rồi, tất nhiên, còn có chứng khó đọc khó

viết nữa.”

Sự im lặng bao trùm cả bàn lúc đó diễn ra đồng bộ đến nỗi Min ngạc nhiên tại sao không có sương muối phủ lên bọn họ. Cô cầm dao và nĩa của mình lên, lại cắt miếng thịt thăn, ước gì cô có thể hỏi xin một hộp Styrofoam và đi về nhà.

“Chúng tôi thích không thảo luận đến khiếm khuyết của Cal hơn,” bà Lynne nói với vẻ muốn chấm dứt câu chuyện.

Min thưởng thức miếng thịt thăn từ từ, nhưng khi đã nuốt xuống, cô nói, “Tại sao chứ? Đó là một phần của Cal, nó giúp tạo nên con người anh ấy. Nó không đáng xấu hổ. Hơn mười phần trăm dân số mắc bệnh khó đọc viết, nên nó không hiếm. Và nó chiếm phần lớn trong nguyên nhân anh ấy thành lập công ty của riêng mình. Chín mươi hai phần trăm người bị bệnh khó đọc viết thành lập công ty riêng. Họ cần kiểm soát môi trường họ làm việc, vì môi trường làm việc thông thường không thông cảm cho nhu cầu của họ. Và họ thường làm rất tốt bởi vì họ thường là người thông minh, nhạy cảm.” Cô cầm lấy cốc nước. “Các bác có một cậu con trai thông minh, làm việc chăm chỉ, thành đạt, được yêu quý, khỏe mạnh, quyến rũ và có vẻ ngoài cực kỳ dễ thương. Cháu ngạc nhiên là các bác không chuyền tay nhau ảnh của anh ấy cho tất cả bạn bè, khoe khoang về anh ấy.” Cô quay sang mỉm cười với Cal và thấy anh đang nhìn cô, mặt anh cứng đơ. “Cháu sẽ khoe khoang về anh ấy nếu anh ấy là của cháu và cháu có một tấm hình.”

“Chúng ta, tất nhiên, khá tự hào về Calvin,” giọng bà Lynne lạnh lẽo.

“Ồ, tuyệt,” Min quay lại với đĩa của mình. “Anh ấy cũng đúng về món thịt thăn nữa. Nó ngon đến mức không tin nổi.”

“Cảm ơn cháu,” bà Lynne nói, và rồi bà quay sang hỏi Reynolds về chuyện công việc. Mười lăm phút sau, bữa tráng miệng đã được dọn lên; Reynolds, bà Lynne, và ông Jefferson đang thảo luận chuyện công ty, Cal vẫn im lặng, Bink đã ăn ba miếng cà rốt,và uống hết rượu của cô, còn Min thì no rồi.

Cô đặt khăn ăn xuống cạnh đĩa thức ăn và nói, “Mọi người biết

đấy, cháu vốn là bạn hẹn của Harry, nên nếu mọi người thứ lỗi cho, cháu sẽ sang chỗ bếp cùng cậu bé." Rồi cô đứng dậy và ra ngoài hành lang để tìm nhà bếp.

Khi cô đến nơi, Harry đang ăn nốt kem của cậu dưới sự giám sát của người phụ nữ đã dọn bữa tối.

"Này, anh chàng cá," cô gọi cậu. "Món đó còn chút nào không?"

Harry gật đầu về phía người phụ nữ. "Cô ấy là người đó, cô Sarah ạ."

"Hừm," Sarah săm soi Min từ đầu tới chân. "Cô thích vị kem nào?"

"Sô-cô-la," Min ngồi xuống đối diện với Harry. "Sô-cô-la luôn ngon tuyệt."

Harry dùng thìa vét đến tận đáy bát rồi ngồi im lặng nhìn Min, trông cũng nghiêm nghị như mẹ cậu, cho đến khi Sarah đặt kem của Min xuống trước mặt cô. Có rất nhiều kem.

"Cảm ơn cô," Min bối rối. "Tiện thể, tôi là Min." Cô giơ tay ra với cô hầu.

"Sarah," người phụ nữ bắt tay cô. "Ăn đi trước khi nó chảy ra."

Min gật đầu và xúc một thìa đầy. Món kem ngon tuyệt trần, béo và mềm, và sô-cô-la vừa thanh, vừa ngọt lại vừa đắng. Cô phải ca ngợi bà Lynne Morrisey điều này: người phụ nữ đó toàn cung cấp đồ ăn hảo hạng.

Sarah dựa vào bồn rửa. "Vậy ra cô vừa đáp trả lại Nữ hoàng Băng giá?"

Min nghĩ đến chuyện giả vờ không hiểu và rồi nhún vai. "Tôi đã không đồng tình với bà ấy."

Sarah gật đầu. "Cô sẽ không quay lại đây đâu."

"Chúa ơi, không," Min kêu lên.

Harry đặt thìa của cậu xuống, hoảng hốt. “Cô vẫn đến công viên chứ?”

“Có chứ,” Min nói. “Dù cô không chắc chú Cal của cháu có còn nói chuyện với cô hay không.”

“Anh ta có vẻ tử tế,” Sarah nói. “Trầm lặng. Chúng tôi không gặp anh ấy nhiều.”

“Tôi có thể hình dung được,” Min nói, rồi Cal đi vào bếp. “Chào, em ở đây,” cô vẫy cái thìa của mình với anh. “Hóa ra mẹ anh cũng có gu kem tuyệt vời đấy.” Có thể đoán trước được, nếu nghĩ đến chuyện đó.

Cal gật đầu, vẻ vô cảm. “Em sẵn sàng đi chưa?”

Min nhìn xuống cái bát đầy ứ đường và chất béo hảo hạng của mình và thở dài. “Rồi,” cô ngoan ngoãn nói và đặt thìa xuống. Nếu cô là Cal, cô cũng sẽ gào thét để thoát khỏi chỗ này.

Cal đi ra hành lang và Harry hỏi cô, “Cháu có thể ăn kem của cô không?”

“Cháu có nôn không?” Min nói.

Harry lắc đầu. “Không phải với kem đâu ạ.”

Min đẩy bát qua cho cậu. “Cháu tự xử đi.” Cô đứng dậy. “Thật mừng được gặp cô, Sarah.”

“Vâng,” Sarah nói. “Chúc may mắn.”

Cô gặp Cal trong hành lang, và anh mở cửa cho cô mà không nói gì. Họ đi gần đến chỗ các bậc thang thì Bink xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Thế nào?” cô nói với Cal.

Cal lắc đầu, và cô ta mỉm cười với Min, “Rất vui được gặp lại cô,” nghe như thể cô ta thực sự có ý đó. Cal quay lại và đi xuống các bậc thang khi Bink lỉnh đi, và Min lẽo đẽo theo anh, khá chắc chắn là họ sắp sửa cãi nhau.

Được rồi, cô không hối hận tí nào. Cô trượt vào trong ghế trước

xe Cal và yên vị trên chiếc ghế bọc da. Được thôi, cô sẽ nhớ cái ô-tô này. Và thức ăn nữa, dù cho cô vẫn có thể đi đến quán của Emilio mà không có anh. Và...

Cal vào trong ô-tô, đóng mạnh cửa rồi ngồi đó một lúc. Min nhìn vào nét mặt trông nghiêng căng thẳng của anh, bụng nghĩ, *Và cả anh nữa. Em sẽ nhớ anh.*

"Bink muốn gì đấy?" cô cố trì hoãn bất kỳ chuyện gì sắp xảy đến.

Cal quay sang cô, và khi anh nói chuyện, giọng anh căng thẳng đến nỗi nó gần như lạc đi. "Anh rất xin lỗi về chuyện đó."

"Gì cơ?" Min bối rối.

"Gia đình anh." Anh nhắm mắt lại, và sau đó anh bộc phát cơn giận, "Họ thường biểu hiện rất tốt trước mặt người lạ."

"Em không nghĩ mình thuộc gu của họ," Min giữ giọng mình vui vẻ. "Và vừa rồi em cư xử bất lịch sự. Nhưng tin tốt là, em đã được thưởng thức đồ ăn tuyệt vời và em không bao giờ phải gặp lại họ nữa. Anh có biết loại kem đó là gì không? Bởi vì nó ngon kinh khủng, dù em đoán là nó không phải không béo."

"Em không để bụng ư?" Cal nói.

"Rằng mẹ anh là phù thủy, bố anh là đồ tồi, và anh trai anh là một tên ngốc khinh khỉnh ư?" Min nói. "Không. Sao em lại phải thế? Họ không phải gia đình em, những người giờ đang trông quá là ổn, nên em nợ anh điều đó. Giờ thì về món kem..."

Anh cúi người tới trước và hôn cô đắm đuối. Cô đặt tay lên má anh và hôn lại anh, sa vào dòng chảy cảm xúc nóng bỏng, rực rỡ mà mỗi lần họ hôn nhau cô đều cảm nhận được, quá vui mừng vì được chạm vào anh, có tay anh luồn qua các lọn tóc quăn của cô, được ở cùng anh. Khi anh ngừng hôn, cô vẫn bám lấy anh, chưa sẵn sàng để anh đi. "Đó có phải là vì em đã xúc phạm mẹ anh không?" cô hơi mụ mẫm. "Bởi vì em còn rất nhiều thứ kinh khủng để nói về bà ấy."

Cal cười toe toét, còn cô thư giãn vì nhìn anh lại giống Cal. "Không, chỉ là anh thích hôn em."

"Ồ, tốt," Min bình tĩnh lại. "Ngoại trừ rằng, hãy dừng ngay việc hôn hít lại bởi vì chúng ta sẽ không làm thế nữa. Em chỉ thấy nhẹ nhõm vì em đã nghĩ anh sẽ không bao giờ muốn gặp lại em nữa. Em đoán chắc rằng gia đình anh cũng thế."

Cal tra chìa khóa vào ổ rồi khởi động ô-tô. "Ồ, vài người muốn đấy."

"Harry," Min dựa vào ghế, cố nghĩ về điều gì khác ngoài việc hôn anh. "Đó chỉ là vì em đã cho cậu bé kem của em."

Cal lái xe chậm lại. "Nó ăn cả của em và của nó ư?"

"Phải. Cậu bé nói nó không nôn kem."

"Nó nói dối đấy." Cal dừng xe lại. "Mọi loại đường đều khiến nó bị ốm."

"Chúng ta có phải quay lại không?" Min hoảng hốt.

"Chúa ơi, không." Cal rút di động ra. Khi đã cảnh báo Bink về trận nôn sắp xảy ra xong xuôi, anh khởi động xe lại.

"Tuyệt, em đã đầu độc thằng bé," Min nói. "Giờ thì chị ấy cũng ghét em nữa."

"Không. Chị ấy biết rõ Harry và trò lừa đảo nó dùng để có đường. Chị ấy thích em."

"Chị ấy không trông như vậy đâu."

"Không, chị ấy thực sự thích em," Cal nói khi anh vòng xe ra đường. "Chị ấy đã đề nghị cho anh một trăm nghìn đô la để cưới em."

"Cái gì cơ?" Min bật cười. "Em không nghĩ chị ấy lại có tính hài hước."

"Có đấy, nhưng chị ấy không đùa đâu. Chị ấy có khả năng chi trả số tiền đó." Cal tăng tốc khi họ rời khỏi con đường đằng trước nhà bố mẹ anh và thở dài. "Tạ ơn Chúa, chúng ta đã ra khỏi đó."

"Chờ tí," Min không cười. "Chị ấy đã thực sự đề nghị anh..."

"Mười năm nay, Chủ nhật nào chị ấy cũng phải ăn tối ở đó," Cal giải thích. "Đây là bữa đầu tiên chị ấy thấy thích thú. Khi em nghĩ đến việc bố mẹ anh đang ở độ tuổi năm mươi và hẳn sẽ quanh quẩn ở gần trong ít nhất là ba mươi năm, đối với chị ấy nghĩa là còn thêm tối thiểu một nghìn sáu trăm ngày Chủ nhật khốn khổ phía trước. Đó là ước tính của chị ấy. Thêm vào các bữa tối trong những ngày lễ, và chị ấy bảo một trăm nghìn sẽ tương đương với khoảng sáu mươi đô la một tối. Đó thực sự là món hời cho Bink." Anh cân nhắc. "Thực ra thì, đó cũng là món hời với anh nữa, dù không có gì trên trái đất này có thể ép anh đến đó vào mỗi Chủ nhật."

"Chúa ơi," Min kêu lên.

"Cộng thêm việc Harry cứ liên tục hát 'Hunka hunka đốt cháy tình yêu' kể từ khi chúng ta đi ăn trưa ngày hôm qua nữa. Chị ấy nói là chỉ nội nét mặt bố mẹ anh không thôi cũng đáng giá một trăm nghìn đô rồi."

Có nét cười trong giọng nói của anh hiện giờ, và Min nói, "Chà, thật rối trí nhỉ."

"Đó không phải chuyện rối trí duy nhất chiều nay." Họ lái xe đi tiếp một lúc nữa rồi anh nói. "Làm sao em biết anh từng bị chứng khó đọc viết?"

"Roger kể với Bonnie nên em đã tra cứu về nó trên mạng. Và rồi anh không viết công thức món gà sốt rượu vang cho em khi em đề nghị. Anh không bao giờ nói không với em, nên em biết đó phải là thứ gì đó anh không làm được." Min quay đầu lại trên lưng ghế để nhìn anh. "Anh có buồn không?"

"Không," Cal nói. "Chuyện những người mắc chứng khó đọc viết tự thành lập công ty riêng có phải sự thực không?"

"Phải. Điều gì em nói với họ cũng đều là thực. Làm sao anh biết về sự thăng tiến của em?"

"Bonnie kể với Roger," Cal quành xe vào một chỗ đỗ xe.

Min nheo mắt nhìn mặt trước cửa hàng. Trông nó thật đắt đỏ và kiêu kỳ. "Anh quay lại ngay," anh bảo cô và đi vào trong. Mười lăm phút sau, anh quay trở ra với một cái túi đựng đồ mạ vàng bóng loáng mà anh ném vào lòng cô khi anh vào trong xe.

"Gì thế?" cô bắt lấy nó. Nó tương đối nặng, cô nhìn vào trong và thấy những hộp vuông trắng nhãn vàng.

"Loại kem mẹ anh mua," anh nói khi lái xe ra khỏi chỗ đỗ. "Tám vị. Anh sẽ gửi hoa, nhưng giờ em xứng đáng có nó."

"Ồ." Min nắm chặt cái túi hơn. Anh thực sự không hề bực mình. Cảm giác nhẹ nhõm lan tỏa khắp người cô, và cô nhận thức rõ ràng là cô không muốn anh rời khỏi đời mình nhiều đến thế nào. Đấy không phải một nhận thức tốt đẹp gì.

"Mọi thứ ổn chứ?" Cal nói và cô gượng cười với anh.

"Chà, không," cô cố tỏ ra thật tức giận. "Cái thìa đâu?"

Không rời mắt khỏi đường, anh rút ra từ túi áo vest một cái thìa nhựa và đưa nó cho cô.

"Em phát điên lên vì anh," cô nói mà không nghĩ gì.

"Tốt," anh nói. "Anh cũng phát điên lên vì em."

"Theo kiểu bạn bè," cô vội nói.

"Phải rồi," Cal lắc đầu.

"Chỉ để anh biết thế," Min mở hộp đầu tiên.

"Anh ấy gọi cô ta là Minnie," tối hôm đó, khi David nhắc điện thoại, Cynthie kể lại. "Anh ấy tặng cho cô ta chiếc mũ bóng chày của mình."

"Chà, nếu anh ta tặng cô ấy một chiếc nhẫn tuyệt đẹp thì hãy báo cho tôi biết." David nói. "Tôi được có một ngày Chủ nhật yên bình không?"

"Tôi không biết, David," giọng Cynthie có vẻ nguy hiểm. "Anh

muốn có một ngày Chủ nhật yên bình nào đó với Min trong tương lai chứ?"

"Có," David nói. "Nhưng cô ấy ghét ăn trưa, và cô ấy không nhận cuộc gọi của tôi. Xem này, Cal luôn đá bạn gái sau vài tháng. Tôi thấy có vẻ như điều khôn ngoan nhất nên làm bây giờ là chờ đến khi anh ta đá cô ấy và rồi an ủi cô ấy."

"Và việc anh ấy làm tình điên cuồng với cô ta trong hai tháng đó cũng không làm anh bận tâm hả?" Cynthie nói.

"Này," David ngồi bật dậy. "Điều đó..."

"Anh không hề biết người đàn ông đó có thể làm gì một người phụ nữ trên giường đâu," Cynthie nói. "Điều gì khiến anh nghĩ là anh có thể làm hài lòng cô ta một khi cô ta đã ngủ với anh ấy?"

"Tôi cũng ổn trên giường," David thấy mình bị sỉ nhục.

"Cal còn hơn cả ổn đấy," Cynthie nói. "Nếu tôi là anh, tôi sẽ không đợi cho đến khi cô ấy phát hiện ra là hơn nhiều đến thế nào đâu."

"Cynthie, chuyện này thật khó chịu."

"Tốt thôi. Cứ để anh ấy chiến thắng đi."

Giọng Cynthie nghe kinh khủng như một cái móng tay cào cấu trên nền bảng đen. "Không phải về chuyện chiến thắng," David nói và nghĩ thầm, *Tên con hoang đó sẽ chiến thắng*.

Và hắn sẽ để mất Min. Thực ra thì đó là lỗi của cô ta. Cô ta là loại phụ nữ chỉ muốn bị coi thường, và giờ tên Cal Morrisey đó đang bủa vây sự chú ý lên cô ta để thắng một vụ cá cược, thế mà cô ta lại thấy phổng mũi. Hắn nghĩ Min sẽ thấy biết ơn biết bao nhiêu nếu hắn quay lại và chú ý đến cô. Cô là một người phụ nữ thật đơn giản. Đó cũng là lý do Cal chiếm được cô. Có nghĩa nhiệm vụ của hắn là ngăn Cal lại. Và cứu cô.

"David?" Cynthie thúc giục hắn. "Anh muốn cô ta quay lại, phải chứ?"

"Phải."

"Vậy hãy đi qua nhà Min và làm cô ta kinh ngạc đi nào. Nói rằng cô ta quan trọng như thế nào. Mang cho cô ta một món quà, cô ta thích cầu tuyết, nên hãy mang cho cô ta một quả cầu tuyết ấy. Hãy trao cho cô ta niềm vui. Chết tiệt thật."

"Cầu tuyết à," David nhớ ra rằng có vài quả trên lò sưởi của Min.

"Và nếu cô ta từ chối, hãy bỏ lại thứ gì đó để anh có thể quay lại lấy và thử lại vào ngày hôm sau," Cynthie nói. "Cà vạt của anh hoặc gì đó."

"Làm sao mà tôi lại bỏ cà vạt ra cơ chứ?" David thắc mắc.

Một khoảng im lặng ngắn ngủi, và rồi Cynthie lên tiếng. "Cứ *thế mà làm thôi,* David. Tôi không có thời gian cho các bài học cám dỗ hàn gắn mối quan hệ đâu."

"Được rồi," David nói. "Tôi sẽ đến đó sau giờ làm. Tôi sẽ làm cô ấy ngạc nhiên. Chúng tôi sẽ nói chuyện về đám cưới."

"Nói chuyện?" Cynthie bốc hỏa. "Một lần trong đời, anh có thể làm gì đó nhiều hơn là nói chuyện không?"

"Chà, tôi sẽ không xử sự như người tiền sử với cô ấy," David nói.

"Anh từng thử qua chưa?" Cynthie hỏi.

"Chưa, tất nhiên là chưa."

"Vậy làm sao anh biết nó không có tác dụng?"

"Chà," David nói. "Ôi chết tiệt, được rồi. Tôi sẽ hôn cô ấy. Cô ấy hôn giỏi."

"Thật vui khi biết điều đó," Cynthie nói. "Đừng có mà làm loạn chuyện này lên đấy, David."

"Không đâu," David nói, nhưng cô ta đã gác máy rồi. "Chúa ơi, cô là một mụ phù thủy," hắn kêu lên với cái ống nghe, rồi cũng gác máy.

Sáng thứ Hai, bà Nanette gọi cho Min để tìm hiểu xem bữa ăn ở nhà Morrisey đã trôi qua thế nào. "Kể cho mẹ tất tần tật," bà bảo.

"Mẹ, con đang làm việc," Min nói.

"Phải, nhưng bố con sẽ không bao giờ sa thải con. Ông ấy sẽ không bao giờ phản bội con."

"Mẹ?" Min kêu lên.

"Ngôi nhà của họ trông thế nào?" bà Nanette phớt lờ cô. "Mẹ cậu ta có thích con không?"

"Nhà họ rất đẹp," Min nói, "và mẹ anh ấy ghét con."

"Min, nếu bà ấy trở thành mẹ chồng của con..."

"Bà ấy sẽ không trở thành mẹ chồng con."

"...con sẽ cần bà ấy. Vào những lúc con gặp chuyện tồi tệ. Dù bà con cũng chưa từng giúp mẹ đến cả những chuyện nhỏ..."

"Mẹ cần giúp với bố bao giờ vậy?" Min nói.

"Chà, bây giờ," bà Nanette phát cáu.

"Vậy thì, giờ bà đã mất rồi," Min nói. "Bà không thể giúp được. Có gì không ổn ạ?"

Một khoảng im lặng dài dằng dặc, rồi bà Nanette lại lên tiếng, giọng điệu rất kịch tính, "Ông ấy đang bồ bịch."

"Ồ, không phải đâu," Min nói. "Chân thành mà nói, mẹ, bố làm thế vào lúc nào cơ chứ? Mẹ biết ông ở đâu từng giây trong ngày cơ mà."

"Những bữa trưa," bà Nanette ủ ê nói.

"Ông ăn trưa với Beverly. Mà Beverly lại là người rất yêu chồng cô ấy và sẽ rất vui nếu không phải làm việc qua trưa. Bố không bồ bịch gì với cô ấy cả."

“Con thật ngây thơ đấy Min,” bà Nanette nói.

“Mẹ quá hoang tưởng, mẹ ạ. Chuyện gì đang xảy ra khiến mẹ nghĩ là bố lừa dối mẹ?”

“Mọi chuyện không như xưa nữa. Bố mẹ chẳng bao giờ nói chuyện cả.”

“Tất cả những gì mẹ nói đến là quần áo, đám cưới, và cân nặng của con,” Min nói. “Bố không hứng thú đâu. Hãy nói về golf ấy. Chẳng mấy thì bố mẹ sẽ ríu ra ríu rít.”

“Mẹ nên biết trước là con sẽ không hiểu mới đúng,” bà Nanette than thở. “Sau rốt thì con đã có Calvin của mình.”

“Con không có Calvin nào cả,” Min thò tay vào trong ngăn kéo để lấy một cái kẹp giấy. “Con không hẹn hò - oái.” Cô rút tay ra và thấy một cái ghim kẹp ở đầu ngón tay.

“Con không có thời gian để nghĩ đến mẹ mình,” bà Nanette trách móc.

“Ôi, trời đất quỷ thần ơi,” Min kêu lên. “Mẹ hãy quay lại lo lắng chuyện đám cưới và đừng làm việc gì ngu ngốc như là rời bỏ bố, bởi vì chẳng có chuyện gì hết. Và nhân danh Chúa, người đàn ông ấy vô tội.”

“Các cô con gái luôn là người biết cuối cùng,” bà Nanette gác máy.

“Mẹ lẩn thẩn rồi,” Min cũng gác máy để chùi ngón tay lên một mẩu giấy nháp.

Điện thoại lại reo, gần như ngay lập tức, và cô trả lời điện thoại để rồi nghe thấy Diana nói, “Chào chị,” với giọng ngập ngừng bé xíu.

“Có gì không ổn hả em?” Min chùi thêm máu trên giấy nháp.

“Em chỉ hơi... mất tinh thần,” Diana nói. “Chúng ta có thể cùng nhau làm gì đó không?”

“Chắc chắn rồi,” Min nói. “Tối nay thì sao?”

"Tối nay không được. Em phải đến nhà bố mẹ Greg dùng bữa. Bữa tối ở nhà bố mẹ anh Cal thế nào?"

"Rất tệ," Min nói. "Thế còn tối mai thì sao?"

"Cũng không nốt," Di nói. "Susie và Karen định chuẩn bị một bữa tiệc đồ chơi 'đặc biệt' cho em."

"Xin lỗi vì chị sẽ bỏ lỡ màn đó," Min dối lòng, cố không nghĩ đến Tệ Hơn với một cái ấy giả trên tay.

"Thế còn thứ Tư thì sao?" Diana hỏi. "Em biết tối đó chị đi chơi với Ngọt Ngào và Chanh Chua, nhưng em có thể đi cùng không?"

"Ừ," Min cố không cười. "Đặc biệt nếu em hứa sẽ gọi họ là Ngọt Ngào và Chanh Chua."

"Liza sẽ giết em mất," Diana nói, nhưng giọng cô nghe nhẹ nhõm hơn.

"Đến đây trước đi," Min bảo cô. "Rồi chúng ta sẽ đi chơi rồi em có thể đến nhà chị và ngủ lại. Giống như ngày xưa ấy. Ngoại trừ việc chúng ta sẽ gấp hộp bánh của em vì chúng phải được gấp cho xong, chị mới biết điều đó."

"Đồng ý. Được rồi. Em thấy khá hơn rồi. Đó chỉ là chứng lo lắng trước đám cưới mà thôi."

"Phải rồi," Min hỏi sang chuyện khác. "Dạo này em không nói chuyện với mẹ à?"

"À, có," Diana nói. "Em sống với bà mà."

"Không, ý chị là trò chuyện cơ. Bởi vì mẹ vừa gọi điện để bảo chị là bố đang lừa dối mẹ."

"Ồ," giọng Diana nghe bối rối. "Không, bà vẫn chưa đề cập đến chuyện đó."

"Được rồi, vậy thì tốt," Min nói, rồi trấn an Diana rằng bố họ không ngủ với thư ký của ông - "Điều đó có nghĩa là ông sẽ phải bỏ dở bữa trưa, Di, và em có thực sự nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra không?" -

và gác máy với lời cam đoan rằng họ sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời vào thứ Tư.

Rồi cô ngồi xuống, nhìn điện thoại và chờ nó reo thêm lần nữa. Cô đã bảo Cal đừng gọi cho cô, rằng cô muốn một tối thứ Hai cho riêng mình, nhưng vì anh không giỏi nhận hướng dẫn, nên biết đâu...

Lúc năm giờ chiều cùng ngày, rõ ràng là đồ khốn đó đã học được cách nhận hướng dẫn. Min đi về nhà và nghe thấy Elvis đang hát trên đài trước khi cô mở cửa. Cô bước vào và thấy chú mèo đang nằm ườn ra trên lưng tràng kỷ, hai tai dí sát vào loa. "Mày lại bật nó lên hả?" cô đi tới và âu yếm nó để bù đắp lại việc đã bỏ mặc nó cả ngày, một việc có vẻ không khiến nó bận lòng chút nào. Rồi cô làm món spaghetti, một mặt bắt đầu buổi tối dễ chịu mà cô đã lên kế hoạch với chú mèo của mình, mặt khác vẫn vểnh tai lên chờ nghe một tiếng gõ ở cửa, chỉ để phòng hờ. Khi có tiếng gõ cửa thật, cô vừa cảm thấy tức giận vừa vui sướng. Được rồi, Cal không giỏi lắng nghe, điều đó thật tệ, nhưng cô vẫn vui mừng vì anh đã đến.

Rồi cô mở cửa và anh không ở đó, mà là David, cảm xúc của cô đơn giản chỉ còn là tức giận.

"Anh đang làm gì ở đây?" cô hỏi.

"Anh cần nói chuyện với em." Hắn bước vào và đứng sững lại, trừng trừng nhìn phía cuối trường kỷ. "Chúa ơi, cái gì thế?"

"Đó là Elvis," Min trả lời và đóng cửa lại. "Con mèo của tôi. Tôi yêu nó. Sỉ nhục nó đi và anh sẽ chỉ còn là quá khứ mà thôi."

David ngồi xuống tràng kỷ, xa Elvis hết mức có thể. "Anh đã nghĩ mãi về chuyện chúng ta," hắn vừa bắt đầu nói vừa nới lỏng cà vạt.

"Không có chúng ta nào hết," Min nói. "Chưa bao giờ có chúng ta. Chuyện tốt đẹp nhất anh từng làm cho tôi là đá tôi. Tôi biết ơn nhưng cũng vẫn còn tức giận với anh về chuyện đó."

"Anh biết, anh biết, anh đáng bị thế." David kéo nút thắt cà vạt ra, trông lôi thôi hơn những gì Min có thể nhớ về con người này. "Đó là việc ngu ngốc nhất anh từng làm." Hắn vỗ chỗ ngồi bên cạnh

mình. “Đến đây và để anh nói chuyện với em nào.”

Min đi đến và ngồi xuống tràng kỷ. “Nói nhanh lên,” cô bảo hắn. “Elvis và tôi có cả một buổi tối quan trọng trước mắt.” Nghe thấy tên mình, Elvis bò lên trên thành trường kỷ, yên vị cạnh cô và rên nhẹ. Cô giơ tay lên vuốt ve sau tai nó. “Thả lỏng đi, hổ con,” cô nói với nó. “Anh ta sẽ đi ngay.”

David dựa vào gần hơn, mắt vẫn trông chừng con mèo. “Anh muốn cưới em, Min.”

Elvis thò một bàn chân ra và ấn ấn vào ống tay áo David.

“Chết tiệt,” David giật lùi lại trên trường kỷ. “Vì cái gì vậy?”

“Elvis không muốn cưới,” Min nói. “Tôi nghĩ Priscilla đã làm tan vỡ trái tim ông ấy. Ông ấy luôn yêu bà ta, anh biết đấy.”

“Chẳng buồn cười đâu,” David nói.

“Ai đang cười chứ?”

“Xem này, anh nghiêm túc.” David thò tay vào túi áo và đưa cô một cái hộp. “Đây là bằng chứng cho thấy anh nghiêm túc đến mức nào.”

“Đó không phải là một cái nhẫn chứ hả?” Min kinh hãi.

“Không,” David nói thế nên cô mở hộp. Bên trong là một quả cầu tuyết đắt tiền tầm độ tám phân với tháp Eiffel bên trong.

“Tháp Eiffel ư?” Min kêu lên. *Tên này chả biết tí gì về mình cả.*

“Đó là nơi chúng ta sẽ nghỉ tuần trăng mật,” David dịch vào gần hơn. “Ở Paris. Chúng ta sẽ có cuộc sống tuyệt vời, Min. Và anh không ngại có một gia đình ngay lập tức, chúng ta có thể...”

“Tôi không muốn có con,” Min săm soi quả cầu tuyết. “David, đây không phải loại...”

“Tất nhiên là em muốn có con rồi,” David nói. “Em được sinh ra để trở thành một người mẹ.”

Min đặt quả cầu tuyết xuống cuối bàn và nhìn chú mèo. "Có hai người đàn ông, Elvis. Một người gọi mày là thiên thần sa ngã và người còn lại gọi mày là một bà mẹ bẩm sinh. Ai là người mày chọn?"

"Chà, dĩ nhiên là em còn hơn cả thế ấy chứ," David nói. "Nhưng..." Hắn dừng lại khi chú mèo từ thành ghế nhảy xuống, cọ vào hắn và để lại một vết lông mèo trên ống tay áo. "Con mèo của em vừa để lại lông trên người anh."

"Cũng công bằng thôi," Min nói. "Bộ vest của anh vừa để lại vài sợi vải đắt tiền trên người nó."

"Min, anh biết em đang gặp gỡ Cal Morrisey," David đánh bài ngửa.

"Anh biết hả?" Min nghĩ thầm, *Đồ khốn đáng thương, ngươi vẫn cố thắng được vụ cá cược đó*. Chỉ cần cô ngủ với Cal là trả đũa được David rồi. Ý nghĩ đó nghe thú vị hơn đáng ra nó phải thế.

"Em không nên gặp gỡ Cal," David nghiêm túc nói. "Không bao giờ nữa."

Con mèo nhảy lên cuối bàn và huých quả cầu tuyết với một lực đủ để nó hạ cánh xuống nền đá trước mặt lò sưởi và vỡ tan, nước chảy lênh láng khắp nơi.

"Elvis!" Min rời khỏi tràng kỷ để xua nó đi. "Tránh khỏi chỗ đó. Ở đó có thủy tinh vỡ đấy."

"Nó cố ý làm thế," David giận dữ.

"Phải, David, con mèo đang âm mưu chống lại anh đấy." Min lấy cái đế ra khỏi vũng nước và vụn thủy tinh rồi đặt nó lên bàn. Sau đó cô đi lấy giỏ rác và cho các mảnh thủy tinh vào trong.

"Con mèo đó..." David nói.

"Ừ?" Min nói khi cô nhặt mảnh lớn nhất lên.

"Đừng để ý," David đổi chủ đề. "Em không biết Cal Morrisey định

làm gì đâu."

"Chắc chắn là tôi biết," Min nhặt một mảnh khác lên. "Anh ấy đang cố đưa tôi lên giường."

"Được rồi, phải," David nói. "Nhưng còn hơn thế nữa."

"Tôi biết." Min nhặt mảnh thứ ba và mảnh lớn cuối cùng rồi nhìn xuống chỗ còn lại. "Đưa tôi tờ tạp chí trên bàn, được chứ?"

David chuyển tờ tạp chí cho cô và cô xé tờ bìa ra trong khi hắn nói, "Em không biết đâu. Hắn ta có khả năng làm mọi thứ."

"Đó cũng là cảm tưởng của tôi." Min trượt miếng bìa xuống dưới các mảnh thủy tinh và sử dụng phần báo còn lại như cây chổi. Cô đổ các mảnh vụn vào giỏ và rồi thấy một mảnh lớn nữa, hơi xa khỏi tầm quét của cô. "Xem này, David, anh không cần lo cho tôi. Tôi không yêu Cal Mo - *a ui*!" Cô rụt tay lại khi máu tuôn ra. "Cái quái gì thế?" Cô nhặt mảnh cuối cùng lên và thả nó vào giỏ rồi đi ra bếp để rửa sạch máu.

"Em có nghe anh nói không thế?" David hỏi.

"Không," Min nói qua tiếng nước đang chảy. "Tôi bị thương. Đi đi. Tôi không muốn cưới anh." Cô tắt vòi nước, bọc một tờ giấy thấm quanh ngón tay và quay lại để đuổi hắn đi.

"Min," David đứng dậy. "Em không xem những gì anh nói là nghiêm túc."

"Chúa ơi, không," Min mở cửa trước nhà mình. "Anh là một anh chàng tử tế, David. Ừ thì, cũng không hẳn. Đi..."

"Không, Min, anh sẽ ở lại," giọng hắn trầm và nghiêm túc.

Rồi hắn tóm lấy cô và hôn cô thật đắm đuối.

Chương II

David giữ đầu Min trong tay quá chặt khiến cô không thể thoát thân, nên cô rụt tay lại để tát hắn, nhưng chưa gì hắn đã giật ra và gào lên trước khi cô kịp hoàn thành cú đánh.

Ở dưới chân hắn, Elvis gầm gừ, vuốt chân trước cắm phập vào ống quyển David.

Min chùi miệng khi David đá Elvis khỏi chân hắn. "Chà, thật *ghê tởm*. Như tôi đã nói, đi mà tìm một người phụ nữ phù hợp với tiêu chuẩn bạn đời của anh và cưới cô ta đi. Tôi có một chú mèo hung hăng, và giờ đây lúc nào tôi cũng sẵn sàng bộc lộ bản tính xấu xa trong người ra, nên anh sẽ không bao giờ sống sót được ở đây đâu."

"Anh xin lỗi," David nói. "Chỉ là anh quá khao khát có được em."

"Phải rồi," Min nói. "Làm thế lần nữa và tôi sẽ phun Mace vào mặt anh đấy. Giờ thì ra ngoài mau."

"Hãy hứa với anh là em sẽ không gặp lại Cal Morrisey nữa," David dây dưa, còn Elvis cúi đầu xuống trên thành tràng kỷ và gầm gừ.

"Không, David, tôi sẽ không hứa gì với anh cả." Min chỉ ra cửa. "Ra đi, không thì tôi sẽ xin lệnh cấm lại gần đấy."

"Ít nhất hãy nghĩ về chuyện đó," David cò cưa.

"Không," Min thẳng thừng đáp và đẩy hắn ra cửa. Khi đã đóng sầm cửa lại sau lưng hắn, cô nhìn Elvis, giờ đang duỗi người trên thành tràng kỷ, đầu để gần với cái đài nó yêu. Nó dò dẫm cái đài cho đến khi chạm vào nút bật, và bài "Heartbreak Hotel" vang lên từ hai bên loa.

"Tắt nó đi," Min nói và rồi nhớ ra cô đang nói chuyện với một con mèo. Cô đi tới vặn nhỏ âm thanh xuống. "Mày thật kỳ lạ đấy, Elvis."

Elvis ấn nút lên hết lần này đến lần khác cho tới khi bật trúng bài "Love me tender [(1)]".

"Chà, mọi chuyện có thể tệ hơn," Min nhìn nó nằm ườn ra trên thành ghế của cô. "Mày có thể thích nhạc trong các bộ phim của Julia Roberts."

Đuôi của Elvis bắt đầu ngoe nguẩy theo điệu nhạc, Min bỏ cuộc và đi kiếm băng gạc.

Ngày thứ Ba Cal cũng không gọi điện, và tối đó, khi Min đang tự chúc mừng bản thân là cuối cùng cô cũng thoát khỏi anh và cảm thấy thật tồi tệ về chuyện đó thì có người gõ cửa nhà cô. Cô khuấy lại món gà sốt rượu vang lần nữa rồi ra mở cửa, cầm lấy chai Mace trên đường đi ra. Sau bốn mươi tám giờ và không có cú điện thoại mình mong chờ, cô đang hy vọng đó sẽ là một tên trộm để cô có thể giải tỏa chút căng thẳng. Nhưng khi cửa mở ra, Cal đang dựa vào khung cửa, tay mang một túi xách từ quán Emilio như thường lệ và một cái khác, túi đồ nhỏ hơn, sắc mặt có vẻ mệt mỏi hơn bất cứ khi nào cô từng thấy. Cổ áo sơ mi anh mở khuy, hai đầu cà vạt vắt lơ lửng, ống tay áo xắn lên. Anh trông lôi thôi lếch thếch và là người quyến rũ nhất cô từng biết, tim cô chao đảo chỉ bởi vì cô vui mừng đến chết đi được khi anh đứng đó.

Anh nói, "Chào," rồi nhìn thấy chai Mace. "Em chỉ cần nói không là được," anh liền bảo, và cô mở cửa rộng hơn. Anh bước vào, hôn lên trán cô. Cô tựa vào anh vì trông anh thật vững chãi và vì cô quá vui mừng khi được gặp anh. Thế rồi, trong cơn bốc đồng, cô rướn người lên và dịu dàng hôn anh, một nụ hôn kiểu xin-chào-anh-khỏe-không mang đến cảm giác như đó chính là điều đúng đắn phải làm.

Khi cô lùi lại, Cal trông sững sờ.

"Gì thế?" cô nói. "Đó là một nụ hôn bạn bè."

Anh lắc đầu và dùng vai đóng cửa lại.

"Nó thật... tuyệt. Đây." Anh đưa cho cô cái túi đồ nhỏ. "Anh đang tán tỉnh. Em có quà."

Min nhận lấy cái túi và cảm thấy chán hẳn. “Hôn tệ lắm à? Em đã làm sai à?”

“Không.” Anh cười toe toét như thường lệ với cô. “Em không thể thực hiện nó sai được.” Rồi nụ cười của anh nhạt dần. “Chỉ có điều đây là lần đầu tiên.”

“Ồ, làm ơn đi,” Min nói. “Chúng ta đã hôn nhau nhiều lần rồi.”

“Anh đã hôn em nhiều lần rồi,” Cal vứt áo khoác lên ghế bành khi đi tới đặt cái túi của quán Emilio lên bàn. “Đó là lần đầu tiên em hôn anh. Mùi gì thơm thế?”

“Gà sốt rượu vang,” Min nói. “Em nghĩ em đã học được rồi. Ý anh là gì, đó là lần đầu tiên ư? Em...” Giọng cô nhỏ dần khi cô nghĩ đến điều đó. Anh nói đúng. Luôn là anh hôn cô.

“Đừng lo lắng về chuyện đó,” Cal nói khi anh quay lại với cô. “Vậy...” Min thả rơi túi đồ, kiễng chân lên và hôn anh lần nữa. Lần này cô gửi gắm trong nụ hôn mọi thứ mình có. Dòng chảy cảm xúc khiến cô mê mụ và cô tóm chặt lấy áo anh để giữ mình đứng vững, và anh ôm cô, hôn lại cô cho đến khi cô nóng bừng và run rẩy.

“Đó là hai,” Cal thở hổn hển. “Không phải anh đang đếm đâu nhé.”

“Nên có thêm nữa,” Min cố hô hấp lại như bình thường. “Ý em là, chúng ta sẽ không làm thế nữa, nhưng em đáng ra không nên bắt anh làm hết mọi chuyện.”

“Anh không để tâm đâu,” Cal kéo cô lại gần hơn và cô biết mình nên lùi lại, nhưng cô không muốn bởi cảm giác có anh ở cạnh thật quá tuyệt. “Mặc dù anh cũng thích được thế này.”

“Chỉ là em không muốn anh hiểu lầm,” Min tựa trán vào ngực anh.

“Hiểu lầm cái gì?”

Cô cảm thấy anh lại hôn lên đỉnh đầu cô, và mỉm cười. “Rằng em muốn, anh biết đấy, nữa.”

"Phải rồi," Cal nói. "Chỉ là bạn bè. Cá thế. Hôn anh nữa đi."

Min cười toe toét rồi ngẩng đầu lên. "Không tính nếu anh bảo em làm."

"Lúc nào cũng tính," Cal nói và hôn cô, còn cô để bản thân mình chìm đắm vào trong anh cho đến khi cô mất hết ý niệm về thời gian và tất cả mọi thứ, ngoại trừ cảm giác có anh bao bọc cô. Rồi anh ngẩng đầu lên để hít thở và nói, "Có lẽ anh hiểu lầm mất rồi."

"Không," Min lùi lại. "Đừng làm thế. Hãy quên là những chuyện vừa rồi đã xảy ra đi." Cô giơ chai Mace lên. "Em có Mace đấy."

"Phải rồi," anh nói và buông cô ra rồi ngồi phịch xuống tràng kỷ. "Elvis, bạn cũ, mày dạo này thế nào?" Anh vươn tay ra để gãi gãi sau tai Elvis và Min suýt định bảo anh "Đừng," khi nhớ lại chuyện xảy ra với David. Nhưng Elvis ngửa đầu lên để Cal có thể chạm vào gần hơn và rên lên tán thưởng. "Em biết đấy, nó là một con mèo rất dễ thương."

"Em biết." Min cố làm yên trái tim đang đập thình thịch của mình khi Elvis lăn ngửa ra sát chân anh. "Em không biết làm sao em có thể sống nếu thiếu nó." Cô cầm cái túi mình vừa làm rơi lên và đi tới ngồi cạnh Cal trên tràng kỷ. "Đó, em đã nghe về chuyện này," cô mở túi ra. "Anh sẽ tặng em thứ gì đó mà em thậm chí còn không biết là mình cần."

"Ý em là gì, em nghe nói là sao?" Cal hỏi lại, nhưng Min đang kéo một hộp giày ra và lờ anh đi.

"Em có sở thích vô cùng riêng biệt với giày dép," cô lắc đầu. "Khả năng xảy ra thảm họa ở đây là cực kỳ lớn."

"Anh sống với rủi ro mà," Cal nói.

Min mở hộp ra. Bên trong là đôi giày đế mỏng có gót kiểu Pháp mà cô ưa thích, nhưng chúng phủ đầy lông trắng. "Cái quái gì thế?" miệng nói vậy nhưng khi kéo đôi giày ra, cô thấy hai mặt thỏ trên phần mu bằng lông. "Anh tặng em *giày thỏ đi trong nhà ư*?" cô giơ chúng lên. Con thỏ nhìn cô, ngô nghê và đáng yêu. *"Giày hở mũi mặt thỏ đi trong nhà ư? Thật không thể tin được."*

"Anh biết," giờ Cal đang gãi bụng Elvis. "Trong đó có cả đĩa nhạc nữa."

"Để em đoán nhé," Min lại thò tay vào trong túi. "Elvis Costello à." Cô rút đĩa CD ra và đọc tiêu đề: "Elvis Presley, năm mươi bài tình ca hay nhất." Cô nhìn Cal. "Anh tặng em Elvis *Presley*."

"Đó là thứ em thích," Cal nói, trong khi con mèo lăn ra xa. "Tại sao anh lại tặng em thứ anh thích?"

"Cậu bé, anh *thực sự* giỏi chuyện này đấy," Min lại nhìn những con thỏ. "Em yêu đôi giày này."

"Tất cả mọi phụ nữ đều cần giày thỏ," Cal cầm lấy một chiếc. "Đặc biệt là những phụ nữ có ngón chân như em." Anh thò tay xuống, nhấc bàn chân cô lên rồi tháo tất ra, và Min ngọ nguậy những ngón chân sơn móng hồng đột ngột bị lạnh với anh. "Những ngón chân rất nóng bỏng, Minnie," anh xoa ngón tay cái dọc gan bàn chân cô.

"Buồn," Min cố rụt chân lại, nhưng anh đã xỏ chiếc giày vào trước khi cô kịp cử động. Cô nhắm mắt lại và thở dài trước cảm giác tuyệt vời của lớp lót lông thú trên da mình. "Ôi, thật tuyệt vời," cô thốt lên rồi lại nhìn xuống bàn chân mình và ngọ nguậy ngón chân dưới miệng con thỏ. "Chúng thật tuyệt quá."

"Anh biết," Cal thả chân cô ra.

Min tháo chiếc tất kia ra và nhét chân vào chiếc giày thỏ còn lại. "Anh là thiên tài về chuyện này. Em sẽ chờ tới lúc anh về mới bật CD lên để anh khỏi phải chịu đựng."

"Anh thích Elvis," Cal bắt đầu nói, nhưng con mèo đã bò xuống đằng tay vịn trên ghế, và giờ nó đang đẩy cái gì đó ra khỏi bàn máy khâu ở cuối trường kỷ.

"Này." Cal cúi xuống để lấy lại vật đó. "Cẩn thận, mèo, mày sẽ..." Anh dừng lại khi nhặt vật nọ lên. "Tại sao em lại có một bức tượng tháp Eiffel?"

"Tối qua có người đã mang cho em một quả cầu tuyết tháp Eiffel," Min quan sát ngón chân mình ngọ nguậy dưới cằm thỏ.

“Elvis đã làm vỡ nó.”

“Hay cho Elvis đấy.” Cal đưa cô cái tháp và cô thả nó vào giỏ rác rồi quay lại để nhìn mấy con thỏ. “Vậy ai là kẻ ngốc đến mức tặng em một quả cầu tuyết mà không có người nào trong đó thế? Greg à?”

“Không,” Min vui vẻ nói khi cô nhìn thấy rắc rối lờ mờ xuất hiện. “Anh biết gì không? Em nghĩ em đã làm đúng món gà.” Cô đứng dậy. Chiếc giày đem lại cảm giác thật tuyệt. *Nó* vừa vặn *tuyệt đối.*”

“Minerva,” Cal hỏi cô. “Em đang giấu anh chuyện gì đó.”

“Rất nhiều chuyện,” Min bỏ lửng và đi ra bếp, tập trung vào cái cách đôi giày gõ lên sàn nhà bằng gỗ cứng của cô. “Có thể em sẽ không bao giờ cởi đôi giày này ra nữa.”

Đằng sau cô, bài “Love me tender” bắt đầu nổi lên, và giọng Cal vọng ra từ tràng kỷ. “Con mèo biết cách bật đài sao?”

“Nó biết nút bật,” cô nói với lại. “Và thật không may, cả nút lặp lại. Tối qua em đã nghe ‘Love me tender’ bốn lần trước khi em bỏ cái đĩa CD ra.” Cô đảo lại thịt gà, nếm thử và nghĩ, *Mình nghĩ là nó đây rồi.* Cô mỉm cười một mình và nếm thử lần nữa để cho chắc trước khi cô gọi với ra, “Em nghĩ anh nên nếm thử cái này.”

“Anh sẽ thử,” giọng Cal vang lên ngay phía sau cô. “Nhưng trước tiên hãy nói cho anh nghe xem cái này thuộc về ai.”

Cô quay lại và thấy anh giơ chiếc cà vạt của David lên.

“Anh đã lấy nó từ chỗ nào vậy?” cô hỏi.

“Elvis vừa chơi đùa với nó,” Cal đáp.

Cô lấy cái cà vạt xuống và thả vào thùng rác trong bếp. “Nó thuộc về ai không phải việc của anh.”

“Anh biết,” Cal nói.

“Anh không thể ghen tị,” Min nói.

“Và, dù anh thấy vô cùng kinh tởm, anh có ghen tị,” anh khoanh

tay lại. “Được rồi, anh không có quyền hỏi.”

“Đúng thế.”

“Vậy đó là ai?”

Cô dựa vào bếp và nhận ra mình vui khi anh ghen. *Mày loạn lắm rồi đấy, cô tự nhủ.*

“Minnie,” Cal sốt ruột.

“Bạn trai cũ của em. Anh ta đã ghé qua và cầu hôn.”

“Hắn đã làm thế à?” Cal có vẻ bình tĩnh, nhưng cằm anh siết chặt lại.

“Phải,” Min thấy thích thú. “Anh ta đã mang cái chặn giấy đó đến bởi vì bọn em sẽ đi trăng mật ở Paris.”

“Hắn rất biết suy nghĩ đấy,” Cal đay nghiến từng từ một.

“Không hẳn.” Min đứng thẳng người dậy. “Em không muốn đi trăng mật ở Paris.”

“Em có nói thế với hắn không?”

“Không,” sự kiên nhẫn của Min đã đến giới hạn. “Em đã bảo anh ta là em không muốn cưới, và rồi đá anh ta ra.”

“Ừ hữ,” Cal nói.

“Chỉ thế thôi,” Min nói. “Rồi anh ta đi.”

“Không phải.”

“Em bảo đảm với anh...”

“Hắn đã bỏ cà vạt lại, Min.”

“Tức là?”

“Tức là hắn ta đã bỏ nó lại để có thể quay lại lấy nó.”

"Điều đó..." Min nghĩ về chuyện đó. "... hoàn toàn có thể."

"Đưa anh cái cà vạt," Cal bảo cô.

"Để làm gì?" Min tức giận.

"Để anh có thể chuyển phát nó lại cho tên khốn đó vào ngày mai," Cal nói. "Hắn là ai?"

"Anh mất trí rồi hả?"

Cal nhắm mắt lại. "Ừ."

"Được đấy," Min nói. "Bước đầu tiên để giải quyết vấn đề của anh là thú nhận anh có vấn đề."

"Đừng gặp lại hắn nữa," Cal nói, như một lời đề nghị, không phải một mệnh lệnh.

"Em sẽ không gặp nữa. Em thậm chí còn không thích anh ta mấy."

"Anh có thể trả lại cái cà vạt chứ?" Cal giơ tay ra.

Min nhặt nó ra khỏi giỏ rác. "Đây. Tên anh ta là David Fisk. Anh ta điều hành một cô..." Cô ngừng lại khi thấy vẻ mặt Cal. "Gì thế?"

"Bạn trai cũ của em là David Fisk à?" Cal hỏi lại, và Min nhớ đến vụ cá cược.

"Phải," cô giả vờ. "Anh biết anh ta à?"

"Ừ," Cal nói. "Anh ta..." Anh ngập ngừng và cô chờ đợi. "Anh ta là một khách hàng."

"Ồ," Min nghĩ thầm, *Vụ cá cược, anh ấy sẽ không nói cho mình nghe về vụ cá cược. Quỷ tha ma bắt nó đi.*

Cal vo tròn cái cà vạt lại. "Anh sẽ gửi trả nó cho hắn. Thịt gà thế nào?"

"Em nghĩ nó ngon cực kỳ," Min cảm thấy tuyệt vọng khi Elvis

hát vang về tình yêu thực sự.

"Nó trông tuyệt đấy," Cal lấy một cái thìa từ máy sấy khô bát đĩa và múc một ít nước sốt. Anh nếm thử và Min chờ đợi, quan tâm quá mức về những gì anh nghĩ. "Chết tiệt, nó ngon quá," anh nhìn cô đầy ngạc nhiên. "Anh nghĩ nó còn ngon hơn cả của Emilio. Em đã làm gì khác à?"

"Phải," Min nói. "Nhưng đó là bí mật của em. Anh có bí mật, em có bí mật."

"Anh không có bí mật nào cả," Cal nói.

"Mình ăn thôi," Min đành đi ra chuẩn bị bàn khi bài "Love me tender" lặp lại.

Họ nói chuyện trong suốt bữa ăn và khi rửa bát, Min cố không tận hưởng nó, cố nhớ đến vụ cá cược, nhưng thời khắc ở cạnh anh thoải mái đến nỗi cô cứ luôn quên mất điều đó. Bằng cách nào đó anh đã âm thầm xuất hiện trong đời Min và hiểu thấu tâm hồn cô, và cô hạnh phúc với điều ấy dù biết đó là kế hoạch của anh. Mình không có một kế hoạch, cô nghĩ, và điều đó tuyệt vời đến nỗi cô bỏ cuộc và mỉm cười với anh. Rồi khi anh đi, cô hôn tạm biệt anh không chút dè dặt, thế là anh dựa vào khung cửa và nói, "Minnie, về cái trò bè bạn này," khiến cô nhẹ nhàng đẩy anh ra và đóng cửa lại để khỏi phải thốt lên, "Em ghét chuyện đó, quên nó đi, hãy làm tình với em."

Bởi vì nếu như thế, cô tự nhủ khi quay lại với Elvis, sẽ rất tệ.

Lúc bảy giờ tối thứ Tư, David đang chỉ mặc mỗi áo sơ mi, cố tìm hai chuyến hàng bị thất lạc và nghĩ cách đoạt lại Min, người đã từng mang đến cho hắn món salad Caesar (không có bánh mì ăn kèm) khi cửa văn phòng hắn mở cái rầm và Cynthie đứng đó trong một bộ vest may đo khác, lần này là màu hồng.

"Ồ, thật tốt khi là cô," hắn đều giọng.

"Họ vẫn đang hẹn hò." Cynthie bước vào và đóng cửa lại. "Đáng ra anh phải thực hiện nước cờ của mình rồi chứ."

"Tôi đã làm rồi," David nói. "Cô ấy bảo không. Và tôi có bỏ cái cà vạt lại nhưng Cal đã chuyển phát nó cho tôi nên trò đó không có tác dụng. Nhưng cô ấy cũng nói cô ấy sẽ không ngủ với anh ta, nên tôi đang nghĩ đến chuyện nếu chúng ta chờ..."

"Chà, cứ chờ đi. Anh ấy đã đưa cô ta về nhà gặp mẹ anh ấy đấy."

David ngồi thẳng lên khi khí lạnh tràn vào sống lưng hắn. "Gì cơ?"

"Anh ấy đã đưa cô ta về gặp mẹ anh ấy," Cynthie lặp lại. "Tôi từng mất đến bảy tháng mới khiến Cal đưa tôi về ra mắt bố mẹ anh ấy. Còn cô ta chỉ mất có *ba tuần*. David, *tôi sắp mất anh ấy*."

"Mẹ anh ta," David nói, và nghĩ thầm. *Đồ con hoang. Hắn ta sẽ làm mọi việc để thắng cược.*"*Cứt thật.*" Hắn ngước lên, ngạc nhiên rằng mình đã bật ra thành tiếng.

"Rất tiếc."

"Không," Cynthie đứng tới trước mặt hắn. "Anh không tiếc. Anh tức giận."

"Phải, đúng là thế." David nghĩ đến Cal Morrisey và càng tức giận hơn. Phải có ai đó ngăn những kẻ như hắn ta lại. Hắn đứng dậy. "Vậy tôi nên làm gì với chuyện này đây?"

"Đấu tranh vì cô ấy," Cynthie nói. "Cô ta là bạn gái anh. Giành lại cô ta đi chứ."

"Tôi đã cố," David đánh mất một chút nhuệ khí. "Cô ấy thích Cal."

"Anh là tên khốn *bị động* nhất tôi từng biết," Cynthie nói. "Chả trách cô ta chưa bao giờ ngủ với anh. Anh hẳn là chưa bao giờ mở lời với cô ta."

"Cảm ơn cô," David nói. "Một lời khuyên vĩ đại từ một người bị đá sau khi đã đầu tư đến chín tháng đấy. Việc tỏ ra hung hăng chẳng có ích gì cho cô đâu, cưng ạ. Có lẽ cô mới là người có vấn đề với việc giận dữ thì có."

"Anh nghe đây," Cynthie nói. "Tôi có một thân hình lý tưởng và tôi *tuyệt* trên giường."

"Cô biết không, tôi nghi ngờ điều đó đấy," David đi vòng qua bàn. "Đừng bận tâm đến việc cởi áo khoác của cô ra lần nữa. Tôi đã nhìn thấy cái quảng cáo đó rồi."

Cynthie há hốc mồm với hắn ta. "Đồ *phải gió* nhà anh."

"Được rồi, chết tiệt thật đấy, Cynthie, cô mong chờ điều gì nào? Cô đến đây rồi gào thét và chửi bới tôi bởi vì bạn trai cũ của cô đưa người phụ nữ tôi yêu về nhà và ra mắt mẹ anh ta. Nếu cô muốn dừng chuyện đó lại, thì hãy đi mà giành lấy anh ta. Hãy mở áo khoác của cô trước mặt *anh ta ấy*." David dừng nói và nhắm mắt lại. "Xem này, tôi mệt lắm, tôi khốn khổ và tôi chẳng quan hệ với ai trong ba tháng rồi. Mang thân hình lý tưởng của cô đến với anh chàng đã làm tình tuyệt hảo với cô đi. Tôi còn có việc phải làm."

Khi cô ta không nói gì, hắn mở mắt ra. Cô ta đang cau mày nhìn hắn.

"Họ chưa ngủ với nhau," Cynthie nói.

"Tôi biết. Vậy không ai có gì cả. Tuyệt. Đi đi."

"Anh có thể biết điều đó qua cách họ cư xử với nhau," cô ta nói tiếp và hắn dừng lại. "Tôi vừa ở quán The Long Shot. Min ở đó với Cal. Tôi đã quan sát họ. Họ chưa làm điều đó. Anh biết là, người ta chạm vào nhau khác hẳn khi họ đã ngủ với nhau, họ thư giãn, họ..." Cynthie bước một bước lại gần hơn. "Họ vẫn chưa đi đến bước đó. Chúng ta vẫn có thể giành lại họ. Và tôi biết một thứ thuốc kích tình tuyệt vời."

"Phải rồi," David nói. "Cô mở áo khoác của mình ra."

"Không," Cynthie bước đến, gần đến mức cô ta gần như chạm vào hắn. "Sự đau khổ. Nếu niềm vui không có tác dụng, hãy thử sự đau khổ. Như ghen tuông chẳng hạn. Đó là một dấu hiệu sinh lý, một ám hiệu đầy sức mạnh. Giờ họ đang trên đường đến quán Emilio, tôi đã nghe họ nói thế. Chúng ta cũng sẽ tới đó."

David bước lùi lại và va phải bàn làm việc. “Cynthie, tôi không...”

“Nhưng trước hết,” Cynthie nói. “Chúng ta sẽ làm tình.”

David ngây người.

“Đối với tôi cũng là ba tháng rồi,” Cynthie nói. “Nên chúng ta sẽ làm tình một cách phi thường, mạnh mẽ, ngọt ngào ở ngay đây, rồi chúng ta sẽ đi ăn tối. Và Cal sẽ biết. Người ta trông khác hẳn khi họ vừa quan hệ.”

David nuốt nước bọt. “Chà, cảm ơn cô, nhưng tôi không nghĩ nó sẽ...” Cynthie mở nút áo khoác ra, để lộ một chiếc áo lót bóng loáng màu hồng trong suốt mà nó hẳn sẽ bất hợp pháp ở vài bang.

“...đạt được bất cứ mục đích gì ngoại trừ việc khiến cả hai chúng ta đều thấy ngớ ngẩn...”

Cô ta thả rơi áo khoác xuống sàn nhà và kéo khóa váy.

“...sau khi cơn chấn động thể xác hời hợt...”

Váy cô ta trượt xuống đôi chân đẹp, và David đang được nhìn ngắm thân hình hoàn hảo nhất mà hắn từng thấy bằng da bằng thịt. “...lắng xuống,” hắn kết thúc một cách chả ăn nhập gì.

Cô ta tiến đến bên hắn. “Anh sẽ không nói không với tôi.”

“Tôi đoán là không,” David nói và để cô ta kéo mình xuống sàn.

Thật kỳ cục khi có Diana đi cùng cô, Min nhận thấy vậy khi họ ở trong quán The Long Shot. Như hai thế giới khác biệt va chạm vào nhau. Di nhìn mọi thứ xung quanh với cái nhìn mới mẻ, mỉm cười rạng rỡ với Shanna, cười thích thú trước mọi thứ Tony nói, quan sát Cal với vẻ tán thưởng, và hỏi Liza ở đâu, như thể cô muốn toàn bộ những vai diễn trong cuộc sống của Min có ở đó.

“Làm việc,” Tony nói. “Cô ấy đã quyết định sẽ đổi mới ca đêm ở quán Emilio trước và để ca trưa lại sau. Tôi đã không gặp cô ấy kể từ lúc cô ấy bắt tay vào việc.”

“Chúng ta nên đến quán Emilio,” Roger nói. “Như thế cậu có thể

gặp Liza."

"Tớ không muốn..." Tony nói, nhưng Min bảo, "Mọi người biết không, đó là một ý kiến hay đấy. Tớ đói bụng và Di chưa bao giờ tới đó." Và họ dời gót qua hai khu nhà để đến quán của Emilio.

"Những anh chàng này thật tuyệt," Di thì thầm với cô. "Em không biết là chị có một nhóm tuyệt như thế đấy."

"Chà, chị còn không biết là mình có một nhóm," Min nói và rồi nhận ra rằng Di đúng, rằng cô cũng thoải mái với Tony như khi cô ở bên Cal, và rằng từ lâu cô đã chấp nhận Roger như người anh rể danh dự mà Bonnie sắp biến anh thành như thế.

Liza đón họ ở cửa, trong một bộ váy đen ngắn trông như có giá một triệu đô nhưng chắc hẳn chỉ tốn của cô mười đô tại một cửa hàng tiết kiệm nằm ở đâu đó. "Chào mừng tới quán Emilio," cô nháy mắt với Di. "Em rồi sẽ thích chỗ này."

"Tôi không biết đâu đấy," Cal lầm bầm từ sau Min và Di. "Tôi nghe nói phong cách phục vụ ở đây rất Chanh Chua."

Di thúc Min bằng khuỷu tay và nói. "Đáng ra chị không được kể cho bất kỳ ai chứ," rồi Cal cười toe toét với cô và cô bật cười.

"Cậu bé Quyến rũ," Min nói.

Brian xuất hiện, ăn mặc không chê vào đâu được, khi Liza dẫn họ tới bàn cạnh cửa sổ. "Xin chào," cậu nói. "Tôi là Brian, và tôi sẽ là người phục vụ các bạn tối nay."

"Brian?" Cal sửng sốt.

"Anh Morrisey," Brian trừng mắt với anh.

"Đừng để khách hàng ảnh hưởng đến cậu, Brian," Liza đặt tay cô lên cánh tay cậu. "Nhớ lấy, cậu khá hơn họ."

"Vâng, chị Liza," Brian nói, sự tôn thờ rỉ ra trên từng lỗ chân lông của cậu ta.

"Ôi Chúa ơi," Cal kêu lên.

"Cậu được tôi cho phép thô lỗ với anh Morrisey," Liza bảo với Brian.

"Tốt," Brian nói và lấy quyển thực đơn vỗ mạnh vào sau đầu Cal, làm cho Di bật cười lần nữa.

"Chỗ này là thế nào vậy?" cô nhìn quanh.

"Nhà," Cal đáp, và Min gật đầu, nhìn cuộc sống của mình qua lăng kính của Di. Đó là một cuộc sống quá mức tươi đẹp, nhưng bằng cách nào đó nó đã bị mắc vào cuộc sống của Cal. *Mình sẽ làm gì đây khi anh ấy bỏ đi?* Ý nghĩ ấy khiến cô lạnh toát, vì cô đã để mọi sự đi xa đến mức này, vì cô đang trong vòng nguy hiểm đến thế này, và gần như cả bữa ăn, cô giữ yên lặng, nghe Diana trò chuyện ríu rít với những người khác, nhìn Cal, cà vạt của anh nới lỏng và ống tay áo xắn lên, hoàn toàn như ở nhà và mỉm cười với cô. Trông anh ngồi đó thật vững chãi, không giống như vẻ mảnh khảnh thời trang của David, hay hình thể cơ bắp nhờ phòng tập của Greg, mà là cao lớn, mạnh mẽ, hiện hữu và vô cùng đáng khao khát. *Mình có thể nói có với anh ấy trước khi anh ấy ra đi,* cô nghĩ bụng và cảm thấy cả người mình nóng bừng. Và dù biết mình sẽ không bao giờ làm điều đó, cô vẫn để cho mình mơ một giấc mơ ngắn ngủi được ngã xuống với sức nặng vững chãi của Cal ở bên trên, bàn tay anh lại đầy khao khát trên người cô, vòng tay cô choàng quanh cơ thể cao lớn của anh. Một khoảnh khắc bản năng khiến cô khép hờ mắt và cắn môi, và khi cô rũ sạch nó đi, anh đang quan sát cô, không còn mỉm cười nữa.

"Đến đây và kể cho anh nghe xem em đang nghĩ gì đi, Minerva," anh dựa sát vào cô.

"Em không nghĩ thế, Calvin," cô bình tĩnh trở lại.

"Xin chào," Tony nói, và cả bàn quay sang nhìn nơi anh đang đặt tầm mắt.

David và Cynthie vừa bước vào, mặt ửng hồng. Brian ra dấu mời họ đến một cái bàn như dân chuyên nghiệp, và David đặt tay lên lưng Cynthie khi đi theo. Cynthie có vẻ không bận tâm.

"Sao hai người đó không đơn giản là mặc một cái áo phông in dòng chữ, 'Bọn này vừa làm chuyện đó' đi cho rồi?" Tony nói.

"Suỵt," Cal nói. "Đừng làm hỏng khoảnh khắc đẹp đẽ này."

Min nhìn anh. "Anh không bận tâm à?"

"Sao anh lại thế?" Cal hỏi lại.

"Chà, cô ấy..." giọng Min nhỏ dần đi.

"Là quá khứ," Cal cắt ngang.

"Được rồi," Min cố hết sức để không cảm thấy vui mừng về chuyện đó.

"Thế còn David thì sao?" Cal nói.

"Thậm chí còn không phải là quá khứ," Min nói. "Vì Chúa, anh ta đã mang đến cho em một quả cầu tuyết tháp Eiffel."

"Chúng ta nên gửi cho họ một chai rượu vang ngon," Cal nói.

"Tại sao?" Tony thắc mắc.

"Để họ say xỉn và quay lại giường," Cal đáp gọn. Anh bắt gặp Liza đang cau mày nhìn mình và nói, "Giờ thì là gì nào?"

"Không có gì," Liza nói. "Tôi chỉ đang suy nghĩ."

"Chà, hãy nghĩ về ai đó khác đi," Cal nói. "Hãy nghĩ về Tony ấy."

"Tôi đã hiểu rõ Tony rồi. Anh, tuy nhiên, vẫn là một bí ẩn."

"Anh là một bí ẩn," Tony có vẻ bị tổn thương.

"Tối nay muốn làm tình không?" Liza hỏi.

"Có," Tony đáp dứt khoát.

"Không bí ẩn," Liza nói và quay lại với Cal. "Anh có điểm yếu nào không?"

"Min," Cal mỉm cười với Min.

Liza nhắm mắt lại, tỏ vẻ kinh tởm. "Tôi đang cố nghĩ xem liệu mình đã bao giờ thấy anh mất cảnh giác chưa."

"Chà, cái lần Bentley đánh bóng vào người tôi ấy," Cal cho cô đáp án.

"Tôi biết." Liza đứng thẳng người đằng sau ghế của Cal. "Hát đi. Anh không xấu hổ nhưng anh sẽ không hát. Sao lại thế?"

"Giọng ca dở tệ," Cal nói.

Liza nhìn Tony. "Thật à?"

"Không," Tony nói. "Từ bỏ việc cãi cọ với cậu ấy đi."

"Anh lo cho bạn anh, em lo cho bạn em," Liza bảo với anh và quay lại với Cal. "Vậy sao lại không?"

"Sợ sân khấu," Cal nói. "Tôi không thể trình diễn ở chỗ công cộng. Quá ngượng ngập."

"Anh ư? Tôi hẳn không bao giờ có thể đoán ra được điều đó." Cô khoanh tay lại trước ngực. "Vậy phải làm gì để khiến anh hát?"

"Một khẩu súng chĩa vào đầu tôi," Cal nói.

"Liza," Min kêu lên, khi nhìn thấy một tia sáng trong mắt Liza báo hiệu một điều chẳng tốt đẹp gì cho bất kỳ ai hết. "Tại sao cậu cứ phải thúc ép chuyện này?"

"Thỏa thuận nhé," Liza cúi xuống sát vai Cal, kề miệng gần vào tai anh. "Anh hát ngay bây giờ, ở đây, trước mặt mọi người..."

"Không," Cal nói.

"...và tôi sẽ không bao giờ nói gì hay làm gì để buộc anh tránh xa Min nữa."

Cal ngồi lặng im trong chốc lát, và rồi anh hỏi Min, "Cô ấy có giữ lời hứa không?"

"Tất nhiên là cậu ấy có," Min nói. "Thế không có nghĩa là..."

Cal nhìn lên Liza. "Cô muốn nghe gì?"

"Ồ, tôi để anh chọn," Liza đứng thẳng người lại. "Nội việc hát không đã đủ hay rồi."

"Sao cậu lại làm thế này?" Min tức giận với Liza.

"Bởi vì cho đến giờ, mọi chuyện vẫn dễ dàng với anh ta," Liza vẫn nhìn Cal. "Tớ muốn xem xem anh ta có chịu cố gắng vì cậu không."

"Không phải mọi chuyện đều dễ dàng đâu," Cal nói.

"Anh không phải làm chuyện này," Min nói với Cal. "Em nói thật đấy."

"Tại sao không chứ?" Cal nói. "Đàn ông đã hát cho phụ nữ nghe hàng thế kỷ nay rồi. Nó luôn xếp cùng hạng với việc tặng họ trang sức."

"Mua cho em một cái móc đeo chìa khóa thật đẹp vậy," Min nói.

Anh đặt tay sau ghế cô và cúi tới trước. "Chú ý nhé, Minnie, bởi vì em sẽ không bao giờ nghe thấy anh hát hò nữa đâu."

"Cal," cô nói, nhưng anh bắt đầu hát bài "Love me tender". Nụ cười châm chọc nở lên trên môi anh khi anh cất giọng hát, trầm giọng mình xuống khi bắt chước giọng Elvis một cách không hề tệ.

"Không phải *Elvis* chứ," Tony rên rỉ, Roger lắc đầu và ngửa mặt lên cười, nhưng Min không còn thở được nữa. Một phần vì giọng Cal thật sự quá hay và phần khác vì, sau đoạn đầu tiên, nụ cười của anh đã nhạt đi, và anh bắt đầu hát thực lòng. Tất cả những âm thanh khác chết lặng, chỉ còn có hai người họ khi anh nhìn vào mắt cô và xin cô hãy yêu anh, và cô cảm thấy choáng váng vì anh thực sự có ý đó, bất kể điều gì đang diễn ra, bất kể điều gì đang xảy ra giữa họ, chuyện này có thực. Dù chỉ là trong khoảnh khắc này, *và chỉ trong khoảnh khắc này*, nó là thực, và anh yêu cô. Chuyện này còn tuyệt hơn bất kỳ thứ gì cô từng mơ tưởng, và cô cảm thấy tim mình nhức nhối, cảm thấy nó siết chặt trong lồng ngực, vì cô yêu anh nhiều đến

nỗi cô không thể chịu đựng được. *Đừng làm thế này với em, cô nghĩ thầm khi anh hát, đừng làm tan vỡ trái tim em, em không đáng phải chịu điều này, làm ơn đừng*. Và khi anh kết thúc, với âm vực hoàn hảo *"Anh yêu em, và anh sẽ luôn yêu em,"* sự im lặng quanh họ thật đinh tai nhức óc. Ôi Chúa ơi, Min nghĩ, và khi cô nhìn vào mắt anh, thấy cùng sự ngạc nhiên ở đó, cùng hối hận và bối rối, cô lại nghĩ, *Không phải do anh ấy, mà là do thứ đang ám quẻ chúng ta, anh ấy không hề có ý đó.*

Rồi Diana thốt lên, "Ôi chao," trong khi Liza thì nói, "Được rồi, tôi bị ấn tượng đấy," còn Min túm lấy ví của mình, rời khỏi nhà hàng.

Chương 12

Min để mặc cánh cửa nhà hàng đóng sập lại sau lưng và băng qua vỉa hè, mờ mắt với nhu cầu phải cứu lấy chính mình. Cô bước xuống lề đường, một tiếng còi vang lên inh ỏi, rồi có ai đó kéo giật cô lại từ dưới lòng đường, cô quay lại và đập vào Cal.

"Anh xin lỗi," anh ôm chặt lấy cô. "Dù anh đã làm gì..."

"Anh sẽ làm tổn thương em," cô thở hổn hển.

"Gì cơ?" trông anh có vẻ hoảng sợ. "*Không*. Anh sẽ không bao giờ..."

"Anh sẽ làm tan vỡ trái tim em," Min hít một hơi thở nghe như tiếng nức nở. "Em sẽ yêu anh và anh sẽ bỏ đi. Anh luôn bỏ đi, lúc nào cũng thế, và em không nghĩ mình có thể quên được anh. Nếu em có bao giờ buông lỏng mình và yêu anh, em sẽ nghĩ tình yêu đó là mãi mãi bởi vì nó vô cùng sâu sắc, và đã đau đớn lắm rồi khi em chỉ mới thả mình một chút..."

"Min, anh sẽ *không bao giờ* làm tổn thương em," Cal nói.

"Không cố ý," Min nói. "Nhưng anh có quyền bỏ đi. Anh chưa bao giờ hứa với em là anh sẽ ở lại. Mọi việc luôn diễn ra theo cách đó. Anh rất tuyệt, anh biết rõ chúng em, và khi chúng em yêu anh, anh bỏ đi. Em không thể làm thế. Em có thể bảo mình rằng David là một tên đần độn không hề hiểu em, nhưng anh thì khác."

"Min, chờ đã," Cal cố vòng tay quanh người cô.

"*Không*," Min tránh đi. "Không một ai trong đời em từng hiểu em theo cách mà anh hiểu. Không một ai trong đời em từng làm cho em cảm thấy tốt đẹp như anh. Anh hiểu em, anh biết mọi thứ về em, và khi anh rời khỏi em, anh sẽ rời bỏ con người thực của em, con người mà chưa ai khác từng nhìn thấy, con người mà rồi anh sẽ chối bỏ."

"Điều gì khiến em chắc chắn anh sẽ rời bỏ em đến thế?" Cal nói,

giọng anh bén ngót.

"Bởi vì đó là *điều anh làm. Anh luôn bỏ đi.* Anh có hứa với em ngay lúc này rằng anh sẽ mãi mãi ở lại không?"

"Anh mới biết em có ba tuần," Cal nói. "Em không nghĩ là điều đó hơi hấp tấp sao?"

"Có," Min nói. "Vậy tại sao lại có cái trò tán tỉnh này? Tại sao lại có đôi giày hoàn hảo, bài hát hoàn hảo và..." Cô lắc đầu, vô vọng. "Em *đã bảo anh* là chúng ta nên bắt đầu như bạn bè, em *đã bảo anh*..."

"Em muốn nhiều hơn bạn bè," giọng Cal đều đều. "Đó là cái ranh giới ngu ngốc nhất em từng áp đặt cho anh."

"Xem này, em *bị độn*g trước anh," Min nói. "Em không được chuẩn bị. Em không có chút phòng hộ nào khi anh ở quanh. Em lên các kế hoạch và em thật lòng muốn làm theo, thực sự. Và rồi em hôn anh vì em phát điên lên vì anh, thế cũng ổn thôi nếu em không yêu anh. Nhưng mà nó hiện hữu, ngay đó thôi, và anh biết rõ, biết rằng anh đã có được em." Cô ngừng lại bởi vì nghe có vẻ như cô đang quá kích động.

"Được rồi," cằm Cal đanh lại. "Có lẽ chúng ta..."

"Em cần về nhà," Min nói.

"Được rồi," Cal lại nói. "Chúng ta có thể..."

"Không," Min nói. "Diana sẽ ra tìm em ngay bây giờ và con bé sẽ đi cùng em. Chúng em sẽ đi chung."

"Min," Cal nói.

"Chỉ là em đã không mong chờ bài hát đó. Không phải cái cách anh hát nó."

"Cả anh cũng không," Cal nói dứt khoát.

"Em biết," Min nói. "Em có thể thấy điều đó trong mắt anh. Anh không có ý đó."

"Tất nhiên anh có ý đó," Cal quát lên, đúng lúc Diana bước ra đường. "Anh chỉ không biết mình có ý đó khi anh hát nó. Chết tiệt Elvis và các bài tình ca của ông ta đi."

"Chà, Elvis chính là như thế đó," cuối cùng Min cũng đã mất bình tĩnh. "Anh có thể đùa cợt mọi thứ anh muốn về món chuối chiên và áo liền quần bằng chất dẻo, nhưng ông ấy không bao giờ lừa dối khi hát, ông ấy luôn hát bằng cả tấm lòng. Không có những bí mật chết tiệt..."

"Những bí mật *nào*?" Cal nói.

"...và không có bất kỳ lời nói dối chết tiệt nào. Nên lần tới nếu anh muốn phỉnh phờ ai đó, *đừng có mà đóng vai Elvis*."

Min quay đi và bắt đầu dằn từng bước thật mạnh trên đường, gót giày của cô gõ xuống đường thành từng nhịp cộc cộc.

"Em biết không, tất cả những gì anh muốn là một chút thanh thản và yên ổn." Cal hét lên sau lưng cô. "Nhưng không, anh lại phải *nhận lấy em*."

Diana rảo bước thật nhanh để bắt kịp cô.

"Tại sao chị lại buồn?" Diana nói khi đã ở bên cạnh cô. Cô ngoái lại nhìn Cal qua vai. "Đó là điều lãng mạn nhất em từng nghe đấy."

"Chị biết," Min nói và đi nhanh hơn.

"Có gì *không ổn sao*?" Diana hỏi.

Min dừng lại. "Chị sẽ nói cho em nếu em kể cho chị nghe chuyện bất ổn giữa em và Greg."

Diana cắn môi. "Chị trước."

"Đêm đầu tiên Cal đến mời chị đi chơi?" Min bắt đầu.

Di gật đầu.

"Anh ấy đã làm thế vì David cá với anh ấy mười đô là anh ấy có thể đưa chị lên giường trong một tháng," Min nói.

"Không phải đâu," Diana quả quyết. "Anh ấy không làm thế đâu."

"Chính tai chị nghe anh ấy nói, Di," Min nói. "Anh ấy đã làm thế. Và giờ thì chị biết là chuyện còn có gì đó nữa, nhưng chị chỉ mới biết anh ấy có ba tuần, và chị gần như đã lạc lối mỗi khi anh ấy ở bên. Nó đơn giản chỉ là một canh bạc lớn. Anh ấy chỉ... lúc nào anh ấy cũng bỏ rơi phụ nữ. Greg đã đúng về chuyện này. Chị không muốn ở vào vị trí mà chị sẽ chết mất nếu anh ấy rời bỏ chị, vì kiểu gì thì rồi anh ấy cũng sẽ làm vậy." Cô cảm thấy nước mắt bắt đầu chảy ra và chớp mắt để nén nó xuống. "Và rồi gã tồi đó hát cho chị nghe vậy đấy, và chị chỉ... Anh ấy cũng chỉ..."

"Nguy hiểm," Di nói. "Đó là lý do em chọn Greg. Em biết anh ấy sẽ không bao giờ nguy hiểm."

"Chuyện gì đã xảy ra?" Min nói.

"Em không nghĩ anh ấy còn muốn cưới xin gì nữa," Di nói, và Min nghe giọng cô nghẹn ngào. "Em có hỏi anh ấy và bảo là nếu anh ấy chưa sẵn sàng thì bọn em có thể hoãn nó lại, nhưng anh ấy cứ nói mình đã sẵn sàng, anh ấy muốn thế, và em nghĩ đó chỉ là vì anh ấy không thể chịu đựng được việc làm mọi người thất vọng. Nhưng anh ấy..."

"Hai em đang làm gì thế?" Tony bước ra từ góc tối và dọa cả hai người họ kêu ré lên. "Quanh quẩn ở đây chờ bị siết cổ hả?"

"Và giờ thì sự chờ đợi của chúng tôi đã kết thúc hử?" Min cố hít thở như thường.

"Cal bảo tôi đến," Tony nói. "Cậu ấy không thích hai người đi bộ về nhà một mình. Nên hai người có tôi."

"Anh không phải làm thế đâu," Min nói.

"Em đùa đấy à? Tôi đang ở cạnh hai người phụ nữ nóng bỏng trong đêm tối," Tony nói. "Vào lúc tôi kể lại xong chuyện này trong đầu, nó sẽ thật là phi thường."

"Anh ấy đang đùa hả?" Di hỏi Min.

"Chị không nghĩ thế," Min nói. "Anh có thể hình dung ra em nhẹ hơn chín cân trong giấc mơ đó không?"

"Không," Tony nói. "Tôi sẽ mường tượng ra em hệt như em thôi, cưng ạ. Đừng kể với Cal không thì cậu ấy sẽ đấm gãy răng tôi mất."

"Răng của anh được an toàn," Min nói và lại bắt đầu đi tiếp.

"Vậy chúng ta sẽ làm gì trong giấc mơ đó?" Di hỏi Tony khi họ sóng bước bên cạnh Min.

"Chà, đầu tiên chúng ta sẽ đọc một quyển sách thú vị, vì tôi biết là phụ nữ cổ điển kiểu như các em sẽ mê đắm những anh chàng đọc sách," Tony nói.

Min khoác tay anh. "Cảm ơn vì đã đưa chúng em về nhà."

"Bất kỳ điều gì cho em, bé con," Tony vỗ vỗ tay cô, và rồi anh tiếp tục với giấc mơ của mình. Min bám lấy anh và cố không nghĩ đến những gì cô đang rời bỏ.

Quay trở lại trong nhà hàng, David nhìn Cynthie một cách hân hoan và nói, "Chúng ta đã làm được điều đó."

"Không," mặt Cynthie trắng bệch. "Đó không phải là do chúng ta."

"Min đã ghen," David cảm thấy khá hơn hẳn mấy tuần qua. "Và rồi Cal tự biến mình thành thằng ngốc với bài hát ngớ ngẩn đó và làm cô ấy ngượng. Cô đã đúng về chúng ta..." Hắn vẫy tay và lẳng lặng thêm vào... *khi mình đã có những giây phút bên nhau tuyệt nhất trong lịch sử thế giới. Chúa ơi, mình thật khá.*

"Tôi ước gì đó là sự thật," Cynthie vẫn đang trừng mắt nhìn ra cửa.

"Cô biết là họ đang cãi nhau ngoài đó," David nói. "Tại sao cô không vui?"

"Có một loại cãi cọ là... sự điều chỉnh quan hệ," giọng Cynthie buồn nản. "Họ cãi nhau, rồi hòa giải và xích lại gần nhau hơn. Và rồi

lại cãi nhau, rồi lại hòa giải. Mỗi lần đều có một sự thỏa hiệp. Và sau mỗi lần như vậy họ lại đến gần nhau hơn."

"Cãi cọ là tốt ư?" David nói. "Thật vớ vẩn."

"Loại tình dục nào là tốt nhất hả, David?" Cynthie nói. "Là tình dục hòa giải. Đó là bởi vì càng lúc anh sẽ càng gần gũi nhau hơn. Nếu là loại cãi cọ chính xác ấy. Anh sẽ phải hành động thật nhanh nếu cô ta thực sự không vui với anh ấy."

"Mai tôi sẽ gọi cho cô ấy," David hứa. "Lúc này cô ấy đang dễ xúc động. Tốt hơn là để cô ấy dịu xuống."

Cynthie nhìn lại ra cửa. "Được rồi. Cẩn thận đấy."

"Thôi nào," David phủ tay hắn lên tay cô ta. "Chúng ta đã thắng."

Cynthie lắc đầu. "Tối nay không có ai thắng cả."

Tối hôm đó, sau khi Min và Diana đã gấp hai trăm hộp bánh và nói chuyện về đám cưới nhưng không hề nhắc đến Greg hay Cal, Diana đi ngủ, và Min ngồi một mình trên tràng kỷ với Elvis trong lòng, cố tìm hiểu mình đã làm sai điều gì. Có lẽ nếu cô không đồng ý có buổi pic-nic trong công viên đó, nếu cô không hôn lại anh, nếu anh chưa từng hôn cô, nếu cô không gặp Harry. Rõ ràng là trước khi cô gặp Harry. Có lẽ nếu lúc đầu cô không nghĩ là mình quá thông minh đến mức có thể dắt mũi được David và Cal. Có lẽ nếu cô đủ minh mẫn ngay từ đầu để không băng qua cái quán bar chết tiệt đó, nếu cô nhìn anh và biết ngay rằng chẳng có gì tốt đẹp có thể đến từ phía anh, và chưa bao giờ nghe thấy vụ cá cược chết tiệt đó. Thật khó để chỉ ra chính xác cô đã băng qua ranh giới khinh suất và trở nên mất trí từ nơi nào, nhưng cô vẫn nghĩ nếu có thể tìm ra mình đã sai lầm ở đâu, cô sẽ hiểu điều gì đã xảy ra, và rồi cô có thể chấm dứt chuyện này...

Có ai đó gõ cửa, và khi Min ra mở, Bonnie đang đứng đó trong cái áo choàng ngủ, tay giữ một ấm trà. "Tớ đã pha ca cao," cô nói, và Min cảm thấy nước mắt bắt đầu dâng lên. "Ôi cưng à," Bonnie nói và bước vào, vòng tay cô quanh người Min, giữ bình ca cao thăng bằng trên tay kia. "Đi nào. Chúng ta cần nói về chuyện này."

"Tớ đã nghĩ mình rất thông minh," Min cố giữ giọng mình thật điềm tĩnh. Cô run rẩy hít một hơi. "Tớ cứ nghĩ mình đã kiểm soát được tất cả mọi thứ."

"Tớ cho là cậu đã làm khá tốt," Bonnie đặt ấm ca cao xuống bàn máy khâu. Cô lấy hai cái cốc ra khỏi hai bên túi, và Min bật cười qua hàng nước mắt.

"Roger đâu?" Min nói. "Tớ không..."

"Anh ấy đang ngủ dưới nhà," Bonnie nhấc ấm lên. "Anh ấy lo cho cậu, nhưng đã nửa đêm rồi và thế là anh ấy sẽ kéo bễ liên tục trong tám giờ đồng hồ."

Min lại cười và rồi khịt mũi. "Nếu tớ có tí trí khôn, đêm đó hẳn là tớ nên tóm lấy Roger."

"Roger sẽ làm cậu chán đến phát khóc," Bonnie đưa cô một cốc đầy. "Cũng như đến giờ tớ hẳn đã đẩy Cal vào dưới gầm xe buýt rồi."

"Cậu sẽ làm thế ư?" Min lại sụt sịt.

"Ồ, làm ơn đi, bậc thầy của các hành động siêu nhiên ư?" Bonnie nói. "Cậu đã gánh phải một anh chàng đáng sợ. Tớ không có thời gian cho chuyện đó. Tớ muốn có con, chứ không muốn cưới trẻ con."

"Anh ấy là một anh chàng tốt, Bon à." Min nhấp một ngụm ca cao và bắt đầu cảm thấy khá lên.

"Tớ biết," Bonnie nói. "Và một ngày nào đó anh ta sẽ lớn lên và trở thành một người đàn ông tốt. Còn trong lúc chờ điều đó đến, anh ta đã làm tan vỡ trái tim cậu nên tớ vô cùng tức giận với anh ta."

"Không," Min nói. "Anh ấy đã cố không ở cạnh tớ."

"Không hề." Bonnie ngồi xuống cạnh cô trên tràng kỷ với cốc ca cao của riêng mình. "Anh ta có mọi cơ hội trên đời này để tránh xa khỏi cậu và đã bỏ qua từng cơ hội một để ở bên cạnh cậu."

"Đó là vì anh ấy không thể quyến rũ tớ," Min nói. "Nó không..."

"Ồ, đừng có như trẻ con nữa đi," Bonnie nói, và Min ngẩng phắt đầu lên, làm Elvis giật mình. "Chà, hãy lắng nghe từ chính bản thân mình ấy. Cậu thật khốn khổ, nhưng đó không phải lỗi của anh ta và cũng không phải lỗi của cậu. Chà, nhổ vào nó đi."

"Bonnie," Min sửng sốt.

"Cậu muốn gì, Min?" Bonnie nói. "Nếu cuộc sống là một câu chuyện cổ tích, nếu thực sự có kết thúc hạnh phúc, thì cậu muốn gì?"

"Tớ muốn Cal," Min nói, cảm thấy xấu hổ cùng lúc khi cô thốt ra điều đó. "Tớ biết rằng đó là..."

"Đừng," Bonnie giơ tay lên. "Tại sao cậu lại muốn anh ta?"

"Ồ, bởi vì anh ấy rất thú vị," Min mỉm cười khi gạt nước mắt đi, vì cô thật nông cạn. "Anh ấy rất là thú vị, Bonnie ạ. Và anh ấy khiến tớ thấy tuyệt vời. Mỗi khi ở bên Cal, tớ không bao giờ thấy mình béo."

"Cậu không bao giờ béo khi ở cạnh Liza và tớ," Bonnie nói.

"Tớ biết," Min nói. "Anh ấy gần như giống các cậu, ngoại trừ việc tớ không thể tin tưởng anh ấy và anh ấy thực sự khuấy động tớ."

"Có lẽ đó là lý do anh ta khiến cậu bị khuấy động," Bonnie nói. "Một người cậu không thể trị được."

"Phải." Min ngả đầu xuống tràng kỷ. "Anh ấy thật lý thú. Tớ không bao giờ biết điều gì sẽ xảy đến tiếp theo. Và cả anh ấy cũng không. Bọn tớ đã cùng ăn. Lúc ấy bọn tớ mới thật là những kẻ ngốc nghếch làm sao."

"Tớ sẽ không vội sử dụng thì quá khứ đâu," Bonnie nói. "Vậy quay lại với chuyện cổ tích nào. Kể cho tớ nghe kết thúc hạnh phúc mãi mãi của cậu đi."

"Tớ không có cái kết hạnh phúc mãi mãi nào hết," Min nói. "Đó là lý do tớ sẽ không bao giờ có một cái."

"Của tớ," Bonnie nói, "là tớ cưới Roger, và bọn tớ có bốn đứa con. Bọn tớ sẽ sống trong một ngôi nhà xinh xắn ở vùng ngoại ô có những ngôi trường tốt, nhưng không phải là nơi người ta mặc đồ kẻ ca-rô."

"Cũng dễ hiểu," Min lại nhấp một ngụm ca cao.

"Tớ sẽ là một bà nội trợ," Bonnie tiếp tục, "nhưng tớ sẽ vẫn giữ vài khách hàng, những khách hàng ưa thích nhất của tớ, và tớ sẽ quan sát danh mục vốn đầu tư của họ như chim ưng để tớ không mất đi giác quan nhạy bén của mình. Và tin tức cứ thế lan ra, rồi khi bọn trẻ lớn lên, tớ sẽ tăng thêm danh sách khách hàng của mình bởi có vô số người đang chết dần chết mòn vì muốn có tớ."

"Đó không phải chuyện cổ tích," Min đặt cốc ca cao xuống. "Tất cả chuyện đó đều có thể xảy ra."

"Và nhà của bọn tớ," Bonnie nói tiếp, như thể cô không hề nghe thấy gì, "trở thành chỗ mà các cậu sẽ đến như nhà mình, vào ngày lễ và sinh nhật của các cậu, các cậu đều đến chỗ bọn tớ. Chúng ta sẽ có những bữa đại tiệc với mọi người ngồi quây quần quanh bàn, chúng ta là một gia đình do chính chúng ta chọn. Và cậu, Liza cùng với Cal và Tony sẽ là cha mẹ đỡ đầu cho con của bọn tớ, rồi mỗi lần có ngày hội trường, các cậu sẽ đến và cổ vũ bọn nhóc nhà tớ..."

"Tớ sẽ ở đó," Min cố không khóc.

"...và không bao giờ có chuyện một người trong số chúng ta sẽ bị cô độc bởi vì chúng ta sẽ có nhau," Bonnie nói. "Cậu sẽ thích những đứa cháu của tớ, Min. Bọn mình sẽ đưa chúng đi mua giày."

"Ôi Bonnie," Min kêu lên và ngả đầu xuống đệm của tràng kỷ rồi khóc òa lên, trong khi Bonnie vuốt tóc cô và uống sô-cô-la.

Khi Min đã giảm xuống còn vài tiếng nức nở hổn hển, run rẩy, Bonnie bình tĩnh nói, "Giờ đến cậu."

"Tớ không thể," Min nói.

"Chà, có chứ," Bonnie nói. "Nó bắt đầu với Cal, đúng không?"

"Tại sao?" Min ngồi dậy và chùi mặt bằng mu bàn tay. "Tại sao nó luôn phải bắt đầu với một anh chàng nào đó?"

"Bởi vì đây là chuyện cổ tích," Bonnie nói. "Tất cả đều bắt đầu với hoàng tử. Hay nếu cậu là Shanna, thì là với công chúa, nhưng cũng như nhau cả thôi. Nó bắt đầu với sự rủi ro khủng khiếp. Cậu đang ngồi một mình trên một bụi cỏ, hay trong trường hợp của cậu, là một cái ghế Aeron, kế đấy anh chàng ấy đi đến, và rồi đó, toàn bộ tương lai của cậu ở ngay đó trước khi cậu..."

"Sẽ thế nào nếu anh ta không phải người đó? Tạm thời chấp nhận rằng, mà thực ra tớ không chấp nhận, rằng cả câu chuyện bắt đầu với hoàng tử, làm sao cậu phân biệt được hoàng tử với..."

"Quái vật? Cưng yêu, tất cả bọn họ đều là quái vật."

"Roger không phải," Min nói.

"Ồ, làm ơn đi," Bonnie kêu lên. "Giờ anh ấy đang ở dưới kia ngáy như gấu," và Min bật cười dẫu cho cô đang khóc. "Cậu thực sự nghĩ Cal là sai lầm ư?"

Min nuốt nước bọt. "Chà, theo logic..."

"Đừng để tớ phải đổ cốc ca cao của mình vào người cậu," Bonnie nói.

"Tớ không có gì khác để dựa vào," Min nói. "Làm sao tớ biết được chứ?"

"Hãy kể cho tớ nghe chuyện cổ tích của cậu," Bonnie nói. "Chỉ giữa cậu và tớ, sẽ không ai khác biết nữa. Nếu cậu có thể có bất kỳ điều gì cậu muốn, không giải thích, không logic, chỉ cần là thứ cậu..."

"Cal," Min nói. "Tớ biết thế là ng..."

"Dừng lại." Bonnie nói. "Chúa ơi, cậu thậm chí còn không thể mơ mộng mà không có hạn định. Kể cho tớ nghe về chuyện cổ tích của cậu đi."

Min cảm thấy những giọt nước mắt lại bắt đầu rơi, và cô ôm Elvis lên, vuốt ve nó để làm mình xao lãng. "Đó là Cal. Và anh ấy yêu tớ, nhiều đến nỗi anh ấy không thể chịu đựng được, nhiều như tớ yêu anh ấy. Và ừm," cô nuốt nước mắt lại, "bọn tớ, ừm, bọn tớ tìm một ngôi nhà tuyệt vời, ở trong thành phố này, có lẽ là ở trên đường này, một trong những ngôi nhà gỗ một tầng như căn nhà bà tớ đã sống. Tớ sẽ thích điều đó. Với một cái sân để Elvis có thể đuổi bắt mọi thứ. Và có lẽ là có một con chó, bởi vì tớ thích chó."

Bonnie gật đầu, và Min lại khịt mũi.

"Và tớ vẫn tiếp tục làm việc bởi vì tớ thích công việc của mình, cả Cal cũng thế bởi anh ấy yêu những gì mình làm." Cô thở dài. "Và thỉnh thoảng anh ấy gọi điện cho tớ mà nói, 'Minnie, anh cứ nghĩ mãi về em, hãy gặp anh ở nhà trong hai mươi phút nữa,' rồi tớ làm theo. Sau đó bọn tớ làm tình và chuyện đó thật tuyệt diệu, ngay giữa ngày..." Cô dừng lại để khịt mũi và Bonnie gật đầu.

"Và thỉnh thoảng bọn tớ tới quán Emilio, gặp tất cả bọn cậu ở quán Emilio, như mọi thứ Tư, tất cả bọn mình gặp nhau, cười đùa và cập nhật những gì đang diễn ra. Rồi khi cậu và Roger có con, Emilio tăng thêm bàn, anh ấy cùng vợ và các con anh ấy cũng cùng ăn, rồi Brian phục vụ bọn mình, và thỉnh thoảng chúng ta đi tới nhà cậu..."

Bonnie mỉm cười và gật đầu.

"... và cánh đàn ông sẽ vừa xem trận đấu vừa la hét vừa kêu gào, còn cậu, tớ, Liza cùng với vợ của Emilio ngồi trong bếp ăn sô-cô-la và nói chuyện về tất cả những việc mà chúng ta đã làm, họ đã làm và cười..." Min hít một hơi thật sâu khác và nhận ra mình vẫn đang khóc.

"Và rồi Cal và tớ về nhà," cô nói, giọng cô lạc đi, "chỉ có hai bọn tớ. Bọn tớ cười đùa thêm nữa, ôm chặt lấy nhau, ăn uống, làm tình, xem những bộ phim ngu ngốc và chỉ... ở cạnh nhau. Bọn tớ cảm thấy tốt đẹp chỉ bởi vì bọn tớ ở cạnh nhau." Cô lại chùi mắt. "Đó là tất cả những gì tớ cần. Hai bọn tớ, nói chuyện, nấu ăn và cười đùa. Thật vô cùng đơn giản."

Cô hít một hơi run rẩy và nhìn vào mắt Bonnie. "Tớ có thể có

điều đó chứ, phải không?"

"Phải," Bonnie nói.

"Nhưng chỉ nếu như Cal đúng là người tớ cần," Min nói.

Bonnie gật đầu.

"Nên tớ chỉ cần tin rằng anh ấy là người như tớ nghĩ chứ không phải người như anh ấy nghĩ," Min nói tiếp.

"Canh bạc lớn," Bonnie nói.

"Cậu có bao giờ băn khoăn xem điều gì xảy ra sau hạnh phúc mãi mãi không?" Min nói. "Sau khi đám cưới đã qua và dân làng đi về nhà, họ đã mở hết những thứ được viết lồng với một cái vương miện vàng? Bởi vì câu chuyện đã kết thúc ở đó. Tất cả những tìm kiếm, tán tỉnh và tổn thương. Từ đó trở đi chỉ còn lại việc ngồi trong lâu đài, đánh bóng tất cả những cái máy nướng bánh mì mà họ nhận được làm quà cưới."

"Cái đó hẳn sẽ phụ thuộc rất nhiều vào vị hoàng tử. Tớ có thể thấy David đánh bóng rất nhiều máy nướng bánh mì."

Min lại bật cười.

"Nhưng Tony sẽ buộc hết chúng lại vào nhau bằng dây sắt và định cỡ để chúng bắn bánh mì ra ở những khoảng cách khác nhau," Bonnie nói và Min cười lớn hơn.

"Và Cal sẽ lấy nó ra cá cược," lúc này Min đang vừa cười vừa khóc, "nhưng chỉ sau khi anh ấy nhìn Tony bắn máy nướng bánh mì một nghìn lần và tính ra tỷ lệ."

"Roger sẽ chăng cọc và các đoạn dây vàng để không ai bị trúng bánh mì bay cả," Bonnie trìu mến thêm vào.

"Và Liza sẽ tìm ra cách khiến chúng biến ra tiền," Min nói. "Và cậu sẽ bảo đảm Tony mua bánh mì đúng giá và đầu tư lợi nhuận một cách khôn ngoan."

"Còn cậu sẽ nhìn vào tổng thể rồi đánh giá rủi ro và nói cho bọn

tớ nghe xem bọn tớ đã bỏ lỡ điều gì," Bonnie nói.

"Cậu biết không, toàn bộ chuyện máy nướng bánh mì này có thể đáng được nghiên cứu kỹ đấy," Min nói. "Tony hơi hâm, nhưng những ý kiến của anh ấy thì luôn hay ho."

Bonnie gật đầu.

Min cắn môi và nuốt thêm vài giọt nước mắt xuống. "Tớ muốn câu chuyện cổ tích đó."

"Đồng ý," Bonnie nói. "Giờ tất cả những gì cậu phải làm là tìm hiểu xem nên làm thế nào."

"Phải rồi," Min nói. "Tớ có thể làm được. Tớ chỉ cần nghĩ ra cách thôi." Cô nhìn Bonnie. "Cậu sẽ đổ ca cao vào người tớ ư?"

"Không. Điều phi logic duy nhất cậu phải làm là tin tưởng. Sau đó, cậu cần đến trí tuệ."

"Ồ, hay đấy. Trí tuệ thì tớ có. Sự biến đổi về niềm tin, đã có. Kế hoạch, vẫn đang tiến hành."

Bonnie lại gật đầu. "Giờ cậu có thể ngủ được không?"

"Ừ hữ," nước mắt của Min lại dâng lên. "Sao tớ không thể ngừng khóc thế này?"

"Lần cuối cùng cậu khóc là lúc nào?" Bonnie hỏi.

"Tớ không nhớ," Min nói.

"Lần cuối cùng cậu quan tâm đủ để khóc là lúc nào?" Bonnie nói.

"Tớ cũng không thể nhớ được," Min kinh hãi.

"Vậy là cậu có vài thứ cần bù lại," Bonnie đứng dậy. "Tớ phải đi xuống cầu thang và ngủ cùng một con gấu đây."

Min tặng cô một nụ cười toe toét đầy nước. "Đừng mong tớ thấy thương cậu vì cậu có Roger."

"Không đâu," Bonnie vui vẻ nói. "Tớ mong cậu ghen tỵ với tớ đến phát rồ ấy chứ."

"Tớ có đấy," Min nghĩ đến anh chàng giận dữ mà cô đã bỏ lại dưới ánh trăng. "Nhưng tớ muốn Cal."

Cal không hề gọi cú điện thoại nào, và điều đó cũng ổn thôi, Min tự nhủ, bởi cô sẽ gặp anh ở bữa tối tổng duyệt vì anh đã không gọi báo hoãn. Thêm vào đó, Min không có thời gian để nghĩ đến anh khi mà đám cưới chỉ còn cách bốn ngày nữa, nhất là từ khi cô thấy mình nhận đến một tá cuộc gọi mỗi ngày từ cô em đang ngày càng phát rồ hơn, và dẫu sao đi nữa cô cũng sống tốt hơn khi không có anh làm xao lãng.

Cô nhớ anh.

Chủ nhật, cô cứ tự nói với mình, vào *Chủ nhật tất cả chuyện này sẽ kết thúc, Diana sẽ làm đám cưới, và rồi mình có thể sắp xếp lại cuộc đời của mình*. Phần duy nhất cô không dám chắc là đoạn "Diana sẽ làm đám cưới," nhưng vì Diana cứ khăng khăng rằng mối tình lãng mạn của cô là một câu chuyện cổ tích, Min không thể làm gì nhiều ngoài việc nắm tay cô, thốt ra những âm thanh khích lệ và lắng nghe. Nên cô làm chỗ dựa cho Diana, đi tới bữa tối Nếu ngày thứ Năm và mang theo chỗ kem ký còn lại từ hôm Cal đưa cô, bảo với Liza rằng không cần xin lỗi vì đã bắt Cal hát bởi trận chiến của hai người họ là không thể tránh được, và cố tìm ra một cách để khiến cho mọi thứ trở lại tốt đẹp mà không cần nói chuyện hay gặp anh.

Nhưng vào sáng thứ Bảy, cô phải đi tới trận bóng chày vì Harry, nên cô xỏ chân vào đôi sandal mới nhất của mình - mu nhựa trong với gót kiểu Pháp và quả sơ ri trên ngón chân - đi tới công viên vài phút sau khi trận đấu bắt đầu. Cô lấy một ghế bên biên, cố giữ mình kín đáo đồng thời vẫy tay với Harry, nhưng Bink đã thấy cô và ra hiệu cho cô lên trên. Min mỉm cười với cô ấy và rồi nhận ra người đàn ông ngồi cạnh cô ấy không chỉ là một ông bố bất kỳ nào đó, mà là Reynolds. Cynthie đang ngồi bên cạnh Bink, bị kẹp giữa một cặp phụ huynh khác, nên tức là Min sẽ bị dính chặt cạnh Reynolds. *Chuyện này nhất định là hậu quả của một việc gì đó,* cô nghĩ, và đi lên hàng ghế cao nhất rồi ngồi xuống.

"Vậy chúng ta đang chơi thế nào?" cô hỏi anh ta.

"Bọn trẻ đó không biết chơi," Reynolds lắc đầu. "Không có kỷ luật gì cả."

"Chà, anh biết đấy, chúng chỉ mới tám tuổi," Min nói.

"Kỷ luật bắt đầu từ bé," Reynolds nhìn cô với vẻ coi thường và Min nghĩ, *Tạm biệt cơ hội trở nên thân thiết của chúng ta.*

Dưới sân bóng, Bentley tập tễnh bắt bóng và quả bóng lăn qua chỗ Harry, cậu bé nhặt nó lên và ném bừa nó đi theo một hướng gôn mà cậu nghĩ có thể thích hợp.

"Ồ Chúa ơi, Harry," Reynolds hét lên.

Min thấy Cal đứng ở ngoài sân và cảm thấy bụng mình quặn lên. Lố bịch, cô tự nhủ và nuốt xuống thật mạnh. Anh mở rộng cánh tay ra với Harry như để nói, Gì thế? rồi Harry nhún vai và lại khom người xuống. Cal lắc đầu nhưng từ bờ vai anh, Min có thể khẳng định được rằng anh không hề tức giận. Khi quay mặt lại, anh đang cười tươi, rồi khi anh thoáng thấy bóng cô và nụ cười kia biến mất, cô cảm thấy sự hắt hủi đó trong từng lỗ chân lông của mình.

Ồ, *ui chao*, cô nghĩ và nhìn ra chỗ ghế huấn luyện, nơi Tony đang ăn hotdog và lắc đầu, còn Liza ngồi cạnh anh với tay chống cằm. Dưới hàng đầu tiên của khán đài, Bonnie đang giữ một bảng ghi chú gì đó hộ Roger, anh sẽ dùng nó để giải thích cho bọn trẻ sau trận đấu về tầm quan trọng của thứ gì đó. *Lũ nhóc may mắn*, cô nghĩ và ước gì mình đang ở dưới đó với Bonnie, hay với Liza, hay còn tốt hơn, là đi mua sắm giày ở đâu đó. Bất cứ đâu trừ nơi đây, nhìn vào thứ cô không thể có. Hay không có can đảm để theo đuổi. Cũng giống nhau cả thôi, thật vậy đấy.

Suốt thời gian còn lại của trận đấu, Reynolds tiếp tục biểu lộ cơn phẫn nộ của mình với khả năng vô vọng của đội bóng nói chung, không gây được tí thiện cảm nào với các ông bố bà mẹ trên khán đài, và khiến cho một Min đã ở sẵn tình trạng bị kích động ao ước được đánh anh ta bằng thứ gì đó. Bink ngày càng trở nên nghiêm nghị hơn, và Min băn khoăn tại sao cô ấy lại kiên nhẫn chịu đựng anh ta.

Mình hẳn đã phải bỏ anh ta từ lâu rồi.

Dưới sân bóng, Harry đi tới đánh bóng. Cậu bé nhìn lên bọn họ, và Min vẫy tay với cậu, miệng mỉm cười. Cậu bé đập gậy xuống nền đất vài lần rồi đặt nó lên vai, nghiêm túc chết người. Và khi quả bóng đến, cậu bé bỏ lỡ nó đến cả dặm.

"Thôi nào, Harry," Reynolds hét lên. "Con có thể chơi khá hơn thế. Con không cố gắng gì hết."

Câm miệng lại, Reynolds, Min nghĩ.

Dưới sân bóng, vai của Harry oằn xuống một ít, và trên khán đài, Bink càng trở nên im lìm hơn.

Harry đánh trượt cả cú tiếp theo nữa, và Reynolds gào lên, "Tập trung vào, Harrison! Con không thể đánh bừa mọi thứ như một thằng *bù nhìn. Nghĩ đi chứ,*" và Min thấy Cal nhìn lên anh trai, mặt anh đanh lại.

Có thể muốn rút lại lời vừa rồi đấy, Reynolds, Min nghĩ, và rồi Harry cứng người lên đánh một cú bóng tệ đến nỗi nó thậm chí còn không băng qua được gôn, rồi Reynolds đứng bật dậy hét lên, "Harry, thật *ngu ngốc,* chết tiệt, con không thể làm tốt thứ gì được sao?". Nghe thấy thế, Harry sững người lại, đôi vai bé xíu của cậu bé cứng nhắc, và Cal rời khỏi sân bóng, đi thẳng tới chỗ anh trai, có tia chết chóc trong mắt anh.

"Không, không," Min hoảng hốt khi Cal đi đến khán đài. Cô đứng dậy, bước ra trước mặt Reynolds rồi dùng tay đánh thật mạnh vào cánh tay anh ta.

"Này!" Reynolds ôm lấy cánh tay.

"Anh là một bậc phu huynh tồi khủng khiếp," cô nói vừa nói với anh ta vừa thở ra. "Anh không được làm con mình bẽ mặt như thế." Cô cao giọng và hét lên, "Harry thực sự thông minh, cậu bé luôn rất thông minh," và rồi cô thì thầm, "nhưng anh là đồ tệ hại ngu ngốc nhất tôi từng gặp trong đời."

"Cái gì cơ," Reynolds tức giận.

"Anh không cần xin lỗi tôi, đồ đần độn đáng thương ạ," Min thì thầm, dựa vào gần hơn. "Mà là con anh, đứa trẻ anh vừa làm bẽ mặt ngay trước mặt tất cả bạn bè nó, và nếu anh nghĩ là điều đó khiến mình coi được trong mắt bất cứ ai ngồi đây, đầu anh thực sự là chạy xuống dưới mông rồi."

"Cô quá đà rồi đấy," Reynolds nói, nhưng giờ anh ta trông có vẻ thận trọng. Anh ta liếc mắt qua những cặp cha mẹ khác, những người rõ ràng là không hề thấy thích thú gì. Anh ta lắc đầu, cố quát tháo. "Cô nghĩ mình là cái quái quỷ gì chứ?"

"Chà, để bắt đầu, cô ấy là người phụ nữ vừa cứu mạng anh," có tiếng Cal nói sau lưng cô. "Bởi vì tôi đã định sẽ ném nó khỏi khán đài cho đến khi cô ấy chắn đường tôi."

"Em," Reynolds nhìn qua Min ra phía em trai mình. "Như thể em có thể làm chuyện đó vậy. Em còn không huấn luyện được lũ nhóc..."

"Ồ, bỏ cuộc đi," Min nói. "Anh biết rõ mình đã làm loạn mọi chuyện, và điều khá nhất anh có thể làm là đổ lỗi cho em trai mình ư?"

"Nghe đây," Reynolds giơ một ngón tay lên. "Cô sẽ không..."

"Anh biết không, Reynolds," Cal nói. "Khi về đến nhà, anh sẽ hiểu ra rằng mình vừa tặng cho con trai mình cùng một cảnh tượng mà cả đời này anh và tôi đều đã trải qua. Và dù là một tên đần nhưng anh chưa phải là một tên đần ích kỷ, nên chuyện đó sẽ gây cho anh vài cơn ác mộng kinh hoàng về kỹ năng làm cha của mình. Từ giờ tới lúc đó, anh sắp sửa đánh nhau với một người không từ thủ đoạn để chiến thắng đấy. Tôi sẽ từ từ rút lui nếu tôi là anh."

"Chúng ta sẽ về nhà," Bink nói.

"Anh không thấy có lý..." Reynolds mở miệng và rồi Bink nhìn anh ta, đôi mắt xám của chị lạnh như thép.

"Chúng ta," chị nói, "sẽ về nhà để thảo luận chuyện này. Min, em và Cal có thể đưa Harry về nhà an toàn không?"

"Được," Cal nói sau lưng cô, và Min gật đầu, vẫn còn đang run rẩy khi dòng adrenalin đầu tiên đã trôi mất hút. Cô bước sang một bên, trở lại ghế của mình, cảm thấy hấp tấp đến không thể tin được, đó là chưa nói đến việc thô lỗ. Khi cô quay lại và ngồi xuống ghế, Cal đã bắt đầu quay xuống khán đài, Reynolds và Bink đi theo anh.

Ở trên sân, Harry quay lưng lại với họ, nhưng Tony đang trò chuyện với cậu bé, nên mọi chuyện ổn cả. Tất nhiên, Tony hẳn đang nói xấu bố cậu, nhưng theo Min thì chuyện đó chẳng có gì to tát lắm.

Cô liếc qua Cynthie đang trông đầy suy tư. "Chào," Min hít một hơi thật sâu. "Cô thích buổi trình diễn chứ?"

"Hẳn là tôi sẽ không làm thế," Cynthie nói, "nhưng dù sao đi nữa thì cũng tốt cho cô. Cô có nhiều can đảm hơn tôi."

"Đó không phải là can đảm. Tôi gần như đã phản ứng quá mức."

"Không. Cal mới là người như thế, nhưng anh ấy không thể dừng được. Reynolds đã diễn lại cái kịch bản gia đình và việc đó khiến Cal tức điên. Anh ấy không thể chịu được việc bị gọi là ngu ngốc."

"Họ thường bị nói thế khi còn bé ư?" Min hỏi.

"Tôi nghĩ cả hai người họ đều có tuổi thơ tồi tệ hơn chúng ta có thể tưởng tượng," Cynthie nói. "Thế không có nghĩa là anh được phép đánh anh trai mình trước mặt cháu trai."

"Anh ấy sẽ không làm thế đâu," Min nói.

"Tôi không biết. Nhưng giờ đối với gia đình, cô là người xấu chứ không phải anh ấy. Nên về chuyện đó cô đã giúp anh ấy."

"Tôi đã là kẻ xấu sẵn rồi. Bố mẹ anh ấy ghét tôi."

"Tôi không nghĩ là họ thích người khác nhiều lắm," Cynthie nói. "Họ chỉ quan tâm đến mình. Không phải là ác độc. Họ chỉ không để tâm thôi."

"Vậy cô là nhà tâm lý học, phải không? Chúng ta làm được gì cho

Harry?”

“Cal sẽ lo đến việc đó,” Cynthie hất đầu ra chỗ sân bóng, nơi mà Harry và Cal đang ngồi ở ghế huấn luyện. Cô ta nghiêng đầu sang Min. “Chuyện đó tồi tệ gấp đôi khi cô ở đây, cô biết đấy. Harry ngưỡng mộ cô đến mức việc bị làm bẽ mặt như thế...” Cô ta lắc đầu và thở dài. “Cô nói đúng. Reynolds đúng là một tên đần.”

“Đó có phải là một thuật ngữ tâm lý học không?” Min hỏi.

“Trong trường hợp của Reynolds, phải,” Cynthie nói.

Dưới ghế huấn luyện, Tony ngồi xuống cạnh Liza và nói, “Em biết không, anh đã luôn nghĩ là nếu anh có bao giờ dính vào một cuộc ẩu đả trong quán bar, anh sẽ muốn em cứu anh ra, nhưng anh nghĩ Min vừa lên trước em trong bảng xếp hạng đấy.”

“Em sẽ không cản trở cậu ấy,” Liza nói. “Tên đàn ông đó hoàn toàn là một kẻ thất bại.”

“Phải rồi,” Tony nói, mắt anh vẫn ở trên sân bóng. “Nhưng Harry sẽ ổn thôi. Cậu nhóc có Cal, Bink và Min ủng hộ mình. Bất cứ lúc nào anh cũng sẵn sàng lấy đội đó. Chúa ơi, nhìn kìa.” Anh cao giọng. “Này, Soames, phải nhìn chỗ cháu đang ném bóng chứ.” Anh lắc đầu nhưng vẫn dõi theo Soames, sẵn sàng giúp đỡ.

Đúng là Tony có khác, Liza nghĩ. Anh ấy hành xử như một kẻ ngốc có cỡ, nhưng nếu có ai đó cần đến, anh ấy sẽ ở đó.

Cô sẽ rất nhớ anh.

“Tony,” cô cất tiếng gọi khi anh cắn chiếc xúc xích, bụng cho rằng chờ đến khi anh đang ăn sẽ giảm nhẹ được cơn xúc động. “Chuyện chúng ta sẽ không đi đến đâu cả.”

“Lý do đầu tiên của em là gì?” Tony vừa nói vừa nhồm nhoàm miếng hotdog, mắt anh vẫn ở trên sân.

Liza thở ra nhẹ nhõm. “Điều này không có nghĩa anh không phải là một người tuyệt...”

"Anh biết." Tony nuốt xuống rồi cắn một miếng xúc xích nữa. Ngoài sân, một cậu bé bắt trượt bóng, và anh nhắm mắt lại. *"Chúa ơi."*

"Chúng ta chỉ bị vướng vào cái trò ba người đó," Liza nói, Tony dừng nhai lại và nhìn lên cô. "Ý em là, ba người bọn em, ba người bọn anh. Anh biết đấy."

"Phải rồi." Tony tiếp tục nhai và lại dõi ra sân bóng.

"Bonnie và Roger," Liza nói, "chuyện đó cũng gợi lên tí sợ hãi, nhưng Bonnie không phạm phải sai lầm."

Tony nuốt xuống. "Cả Roger nữa. Họ sẽ ổn thôi."

Liza gật đầu. "Rồi chuyện Min và Cal... ừ thì, em không biết nữa, nhưng anh ta sẽ không lừa dối cậu ấy, nên em sẽ không can thiệp vào cặp đó nữa."

"Tốt." Tony cắn thêm một miếng nữa, nheo mắt nhìn ra sân bóng.

"Nhưng anh và em đúng là thảm họa," Liza kết thúc.

"Ừ," Tony nhìn ra sân lắc đầu. "Đứa trẻ đó không khéo léo lắm."

"Em mừng khi thấy anh đón nhận chuyện này nhẹ nhàng đến vậy," Liza tức giận.

Tony nhún vai. "Anh thích em, nhưng em luôn đâm bổ vào một chỗ nào đó, tạo ra sự xáo trộn, và anh thì thích sự ổn định của mình."

"Thuyết hỗn mang," Liza nói.

"Ừ," Tony nói. "Những hệ thống bị xáo trộn hoặc chuyển tới bậc cao hơn hoặc là phân rã. Chúng ta phân rã. Thêm vào đó, em ghét thể thao. Một vấn đề lớn đấy. Không ai tức giận cả. Có gì mà không thể đón nhận nào?"

"Vậy tại sao anh không chấm dứt chuyện này?" Liza bực mình.

"Anh thích tình dục. Ồ, chết tiệt." Tony cau mày nhìn vào sân bóng, nơi một cậu bé không may vừa bỏ lỡ một cú bóng bật lên. "Em biết không, có vài đứa trẻ không nên chơi bóng chày."

"Thực ra thì, em cũng thích tình dục," Liza nghĩ về chuyện đó.

"Bất cứ lúc nào," Tony nói. "Còn giờ thế mới là bắt bóng chứ." Anh vẻnh cằm và hét lên, "Một cú đẹp đấy, Jessica!"

Jessica vẫy tay lại với anh và rồi quên Tony đi, cúi mình xuống, chờ đợi cho những gì xảy ra tiếp theo.

Jessica không ngốc, Liza nghĩ. "Em thực sự thích anh," cô nói với Tony, và anh ngước nhìn cô rồi cười toe toét.

"Anh cũng thích em, cưng ạ," anh nói. "Nếu em có cần đập một anh chàng nào, cứ gọi anh."

"Cảm ơn anh," Liza xúc động. "Nếu anh có cần bạt tai một cô gái nào, thì anh đã có số của em rồi đấy."

"Thực à?" Tony vui vẻ hơn một chút. "Anh có thể xem không?"

"Và đây là lý do chúng ta không làm tình nữa," Liza nói. "Vậy anh ổn chứ?"

"Phải," Tony nói, và rồi hét lên. "Không, không, không," ra sân bóng.

Liza đứng dậy, hôn lên đỉnh đầu anh. "Đừng có xấu tính với bọn nhóc đó," trước khi rời đi, cô bảo anh. "Chúng sẽ lớn lên rồi sở hữu những công ty anh làm việc cho đấy."

Vài phút trước khi trận đấu kết thúc, Min đi xuống hàng rào chỗ Cal đang dựa vào ghế huấn luyện. Cô đứng đó một phút, không chắc nên làm gì, và rồi cô hắng giọng.

"Điều đó thật tuyệt, những gì anh nói với Reynolds ấy," cô ngoắc ngón tay vào hàng rào. "Thực sự tuyệt đấy."

Cal nhìn ra ngoài sân.

Nhìn em đây này, chết tiệt, Min nghĩ rồi tìm kiếm thứ gì đó thu hút sự chú ý của anh. "Và... thực sự nóng bỏng," cô nói dối và nuốt nước bọt thật mạnh. "Em đã rất kích thích. Nếu không phải vì có quá nhiều người ở đây, hẳn là em đã xử anh trên hàng ghế huấn luyện rồi."

Cal đứng yên không nhúc nhích. Sau đó, anh quay về phía cô, nét mặt vẫn cứng đơ.

Ừ, *ôi*, cô nghĩ.

"Cho anh năm phút," anh nói. "Anh sẽ dọn sạch chỗ này."

Min thở phào nhẹ nhõm. "Anh đã làm em lo lắng đấy."

"Anh xin lỗi." Cal đi đến chỗ cô và dựa vào hàng rào để nói chuyện với cô, móc tay qua hàng rào khiến chúng chạm vào ngón tay cô. "Đó là một hồi tưởng tồi tệ."

"Bố anh." Min ngoắc tay họ vào nhau, vì cảm giác lại được chạm vào anh mang thật tuyệt. "Em đã biết điều đó. Harry ổn chứ?"

"Không. Nhưng nó sẽ sống sót thôi."

"Em không biết Reynolds có thể không," Min nói. "Bink trông như Thiên thần Chết chóc vậy."

"Anh ấy sẽ bị đem ra bón phân cho cỏ," Cal nói. "Cũng không giúp gì nhiều cho Harry."

"Tại sao chị ấy lại cưới anh ta?" Min buột miệng. "Em xin lỗi, nhưng..."

"Anh ấy đã làm mờ mắt chị ấy với vẻ quyến rũ." Cal mỉm cười gượng gạo với cô. "Bọn họ gặp nhau ở trường đại học, Reynolds nhìn thấy tiền của Bink và dốc mọi thứ mình có vào chị ấy. Chị ấy không bao giờ có một cơ hội nào."

Min nghĩ về việc Bink, người hẳn là một con cú nghiêm nghị bé nhỏ hoảng sợ ở trường đại học, bị rơi vào vòng tay của Reynolds điển trai quyến rũ. "Tại sao chị ấy vẫn lưu lại?"

"Bởi vì giờ anh ấy đã yêu chị ấy," Cal nói. "Sự ra đời của Harry đã thay đổi anh ấy. Anh ấy tốt hơn ngày xưa nhiều."

"Chết tiệt," Min nói. "Trước đây anh ta thế nào?"

"Một tên khốn quyến rũ," vẻ mặt Cal lại ủ rũ khi anh nhìn xuống cô. "Cũng giống hệt mọi Morrisey."

"Không giống anh," Min nói.

"Ồ, em yêu à, đôi khi có đấy," Cal cay đắng nói. "Còn hơn những chuyện em biết."

"Em chưa từng biết đến điều đó."

"Đó là vì anh đã không tỏ ra là một tên khốn nạn với em," Cal nói. "Em đã đánh văng nó ra khỏi anh từ sớm."

Min cười tươi rói. "Chà, tự anh nhận lấy chứ, Cậu bé Quyến rũ."

"Cảm ơn em đã xuống đây," anh dịu dàng nói, và rồi Tony gọi anh và anh quay lại sân bóng.

Min đi tới ngồi xuống cạnh Bonnie, và cho đến khi Bonnie với tay ra đặt lên trên tay Min thì cô mới nhận ra rằng mình đang run rẩy.

"Mọi chuyện ở đó diễn ra thế nào?" Bonnie hỏi.

"Thứ chuyện cổ tích này," Min nói. "Không dành cho trẻ con."

Sau trận đấu, Min đi ra chỗ đỗ xe và thấy Harry ngồi ở ghế sau xe Cal. Cal đang dựa người vào bên cửa cho hành khách chờ cô. Đừng nhào tới anh ấy, cô thầm nhủ. *Harry sẽ để ý.*

"Chúng ta sẽ làm gì đây?" cô nói.

"Chúng ta sẽ đi ăn trưa," Cal đứng thẳng người lên. "Và nghe rất nhiều Elvis bởi vì nhờ em, giờ đó là thể loại âm nhạc yêu thích của Harry." Anh mở cửa xe cho cô.

"Đó là vì Harry có gu âm nhạc tuyệt vời," Min hếch cằm ra. Cô

vào trong xe và nói, “Này, anh chàng cá, cô nghe nói là chúng ta sẽ đi tới quán ăn để ăn trưa. Toàn bộ chỉ có Elvis.”

Harry gật đầu.

“Nếu cô là cháu, cô sẽ đề nghị được ăn thịt đã qua chế biến,” Min nói. “Thực ra thì, hãy đề nghị được ăn xúc xích. Hãy tận dụng chuyện tồi tệ này hết mức cháu có thể.”

Harry trông ngạc nhiên và rồi cậu bé lại gật gật.

“Sẵn sàng chưa, Harry?” Cal nói khi anh vào trong.

Harry gật đầu với anh, vẻ nghiêm trang. “Cháu có thể ăn một cái xúc xích cho bữa trưa không ạ?”

“Gì cơ?” Cal ngạc nhiên và quay xuống nhìn cậu bé.

Harry nhìn lại anh, tỏ ra thiểu não.

“Minerva,” Cal nhìn thẳng vào mắt cô. “Em đang làm hư cháu anh.”

“Em ư?” Min ngừng thở, rồi mỉm cười với anh. “Không, không. Chỉ là người Mỹ ăn hai mươi tỷ hotdog mỗi năm và em nghĩ Harry cũng nên ăn thử.”

“Phải đấy ạ,” Harry nói từ băng ghế sau.

“Hai mươi tỷ,” Cal nhắc lại và bắt đầu cười, khiến Min dịu đi một tí.

Khi họ đã lái xe ra đường, Min nhìn Harry qua ghế. “Vậy có gì mới trong thế giới loài cá không cháu?”

“Cô có đang đi đôi giày cá không ạ?” Harry nói.

“Không,” Min nói. “Cô thấy một đôi khác được bày bán. Cô đang đi một đôi giày thủy tinh với quả sơ-ri trên ngón chân.”

Cal nhìn xuống bàn chân cô. “Chúng cũng ổn,” một giây sau, anh nói. “Nhưng chúng không phải là cá.”

Harry gật đầu.

"Vậy hãy giải thích cho cô nghe về ngư học đi," Min nói, và trong hai giờ tiếp theo, Harry giải thích, trong khi Min cố thấy hấp dẫn nhưng chủ yếu là nghĩ đến cách làm cho Cal chạm vào cô. Ở đâu cũng được. Cô sẽ chấp nhận một cái vỗ nhẹ vào đầu. Để bắt đầu. Nhưng thậm chí cả với sự xao lãng do Cal gây ra, vào lúc họ ăn xong bữa trưa, Min biết nhiều về cá hơn là cô nghĩ.

"Anh có thể sẽ không bao giờ ăn đồ biển nữa," Cal nói, khi anh giữ cửa xe cho cô.

"Vâng, nhưng nếu có bất kỳ khả năng kiếm tiền nào trong ngành cá, Harry sẽ nuôi dưỡng anh lúc về già đấy," Min cố lờ đi việc anh ở gần đến thế nào và vào trong xe.

Khi Cal đã vào trong xe, Min hỏi, "Vậy, Harry, cháu ở sau đó thế nào?"

"Cháu có thể có một cái bánh doughnut không ạ?" Harry nói, lại trông thiểu não.

"Harrison," Cal nói. "Cháu vòi vĩnh quá mức rồi đấy."

"Mình tới Krispy Kreme đi," Min bảo với Cal, anh đảo tròn mắt rồi lái đi.

Khi họ tới đó, bảng "Hot" đang bật sáng, và Harry giương đôi mắt cú vọ sang nhìn Min. "Cháu có thể có hai cái bánh không ạ?"

"Harry," Cal nói.

"Có," Min nói. "Hôm nay cháu có thể có hai."

"Đây là một sai lầm," Cal nói, nhưng anh đi vào trong với họ rồi họ uống sữa, ăn bánh doughnut phủ kem sô-cô-la và nói chuyện về cá, khiến Min nhớ đến cái bàn pic-nic và cố không thở nhanh hơn. Vào lúc Harry giải quyết xong chiếc bánh doughnut thứ hai, cậu bé trông không còn thiểu não tí nào nữa.

Khi họ quay ra xe, Cal bảo Min, "Em ngồi ghế sau."

"Đồng ý," Min nói và vào trong ghế sau, không chắc vì sao mình lại bị trục xuất. Có lẽ Cal đã nhìn thấy dục vọng trong mắt cô và đang cố giữ mình.

Harry trông hạnh phúc như bắt được vàng trong khoảng năm phút. Rồi cậu bé dần tái mét.

"Thế đấy," Cal liền tấp xe vào lề đường.

Harry mở cửa và bị mất hai cái doughnut cùng cốc sữa vào cống.

"Ôi cháu yêu," Min nhăn mặt đầy hối hận. "Cô xin lỗi."

"Chuyện đó đáng mà," Harry chùi miệng. "Và cháu vẫn còn chiếc xúc xích."

Cal đưa cho cậu một chai nước khoáng Evian. "Cháu súc miệng và nhổ đi. Ít nhất hai lần."

"Anh kiếm nó ở đâu thế?" Min hỏi khi Harry súc miệng và nhổ đi.

"Anh đã mua nó khi trả tiền cho bánh doughnut," Cal nói. "Anh từng gặp tình cảnh này rồi."

Harry ngồi lại trong ghế. "Ngoài kia khá là nặng mùi. Cháu có nên đổ nốt chỗ nước còn lại ra đó không ạ?"

"Chắc rồi," Cal nói và bắt gặp ánh mắt Min trong gương chiếu hậu. "Nhà Morrisey chúng tôi luôn rửa cống bằng Evian."

"Những con người ở tầng lớp tinh khiết," Min nói.

Khi họ lái vào đường vào nhà Harry, một bản sao của đường vào nhà bố mẹ Cal, Harry quay sang Cal và nói, "Cảm ơn chú rất nhiều."

"Không có gì, Harry," Cal nói.

Rồi Harry rướn xuống giữa hai bên ghế và thì thầm, "Cảm ơn cô vì những cái bánh doughnut."

"Cô rất vui," Min khẽ đáp lại, rồi cô cúi lại gần hơn và thì thầm

vào tai cậu bé, “Cô yêu cháu, Harry.”

Cậu bé cười toe toét với cô và rồi bắn một cái nhìn ta đây cho ông chú.

“Harrison, nếu cháu đang cố theo đuổi cô gái của chú thì cháu đang gặp rắc rối lớn đấy,” Cal nói.

Harry ngoác miệng cười và đi ra khỏi xe. “Gặp lại sau,” cậu bé nói và sập mạnh cửa.

“Nó hơi bị bé cho em đấy, em không nghĩ thế sao?” Cal nhìn vào mắt cô trong kính chiếu hậu.

Min nuốt nước bọt. “Phải, nhưng cậu bé là một Morrisey. Anh không thể kháng cự lại sức quyến rũ đó.”

“Phải rồi, anh nghĩ đặc biệt quyến rũ là cách nó nôn ọe ra cống đấy,” Cal nói. “Em sẽ chuyển lại lên trên với anh chứ?”

“Em khá là thích ngồi đây,” Min giả vờ không quan tâm. “Nhà nào, Morrisey.”

“Mang cái mông em lên đây, Dobbs,” Cal nói, khiến Min cười lớn và đi ra khỏi xe.

Khi cô đã yên vị ở ghế trước và Cal quành xe ra đường xong xuôi, cô hỏi, “Cậu bé ổn chứ?”

“Chắc rồi,” Cal nói. “Harry đã quen với việc bị nôn.”

“Ý em là về trận đấu kìa.”

“À phải,” Cal nói. “Từ giờ trở đi cảnh đó thỉnh thoảng sẽ quay lại ám ảnh nó nhưng nó sẽ giải quyết được. Nó đã được giải cứu. Những người xung quanh bảo với nó là nó ổn. Và Bink sẽ giải quyết chuyện đó cho nó ở nhà. Chỉ là rất khó khăn khi chính miệng bố em bảo em là đồ ngu.”

“Phải,” Min thấy mình cực ghét Jefferson Morrisey. “Còn anh thế nào?”

"Anh ư? Anh ổn."

"Tốt," Min nói và hít một hơi thật sâu. Cô đã ở trong trạng thái kiềm chế quá lâu rồi. Giờ chỉ có anh trong xe với cô, đây là thời điểm cho một kế hoạch. Điều thông minh nên làm là lôi mọi thứ ra ánh sáng, bắt đầu với chuyện kể cho anh nghe là cô biết về vụ cá cược, thảo luận nó như những người lớn, và rồi có khi cô có thể nhảy bổ vào anh...

"Gì thế?" Cal phá vỡ sự im lặng.

"Gì cơ?" Min giật ngửa đầu ra trong tội lỗi.

"Em trở nên im lặng," Cal nói. "Nói cho anh nghe đi."

"Ồ." Có lẽ cách tiếp cận thẳng thừng không phải là con đường nên đi. "Chà," Min nói. "Em đang nghĩ..."

"Ừ hữ," Cal đệm vào.

"... rằng chúng ta có vài vấn đề, ừ, để giải quyết. Em suy nghĩ. Em thích được giải quyết chúng."

"Ừ," Cal nói, nghe như thể anh không biết tí gì về chuyện cô đang nói đến nhưng dù gì cũng sẵn lòng giả vờ đồng ý.

"Bởi vì em nghĩ... có khi... chúng ta có thể.... anh biết đấy... cho chuyện này một cơ hội," cô nói. "Nếu chúng ta nói chuyện."

Bàn tay Cal siết chặt lại trên vô lăng, nhưng anh vẫn dán mắt lên con đường. "Được thôi."

Anh sẽ không giúp gì được cả, Min nghĩ. "Anh có biết là bảy mươi tám phần trăm các cặp đôi giữ bí mật với nhau không?"

"Anh sẽ không ngạc nhiên đâu," Cal nói.

Min gật đầu.

"Em đã bịa ra điều đó, phải không?"

"Vâng," Min nói. "Dù em cá là nó cũng xấp xỉ thôi. Có gì đó anh

không kể với em không? Thứ gì đó từ...” Cô nhún vai. “...ờ, trước khi anh gặp em?”

Cal không hề nói gì, và khi cô nhìn qua, anh có vẻ Ồ, chết tiệt trên mặt. “Hẳn là em biết rồi,” anh nói, “nếu không em sẽ không hỏi.”

“Chà, phải,” mọi cơ bắp Min có đều căng thẳng. *Tại sao mày lại phải hỏi? Tất cả những kẻ nói “Chỉ cần trò chuyện về nó,” họ đều là đồ ngu hết.*

“Min, chuyện đó diễn ra cách đây nhiều năm rồi. Cuộc sống của anh lúc ấy như địa ngục, chị *ấy thì quá tuyệt vời, và Reynolds thì đang đối xử với chị ấy như thứ bỏ...”*

Gì cơ? Min nghĩ, dạ dày cô tụt xuống.

Cal lắc đầu. “Chị ấy là một người tốt. Anh đã yêu khá sâu đậm.”

“Ồ,” Min nói và tự nhủ lòng, *Lần tới nhớ chi tiết hơn về lời thú tội mày muốn, ngốc ạ.*

“Chẳng có gì xảy ra hết,” Cal liếc nhìn cô khi anh lái xe. “Bink không phải là tuýp vợ ngoại tình, và dù cho anh cực kỳ muốn đấm anh trai mình mỗi lần anh gặp anh ấy, anh cũng không làm chuyện đó với anh ấy. Bọn anh chỉ trò chuyện. Rất nhiều.”

“Ừ hữ,” Min cố giữ giọng vui vẻ và khuyến khích.

“Chuyện cách đây nhiều năm rồi,” Cal nói. “Chị ấy nói anh là người duy nhất không quan tâm đến tiền của chị ấy. Em đã gặp chị ấy rồi. Em biết chị là người như thế nào. Chị ấy rất tốt.”

“Ừ hữ,” Min ậm ừ. *Mình sẽ tự vẫn ngay bây giờ.*

“Em ổn chứ?”

Min quay sang nhìn anh và thốt ra, “Anh đã yêu chị ấy à?”

Cal lái chậm lại và Min nghĩ, *Ồ, quỷ thật, khi nào thì mình mới học được cách không hỏi những điều mình không muốn biết chứ?*

Anh đỗ xe vào lề đường, tắt máy và quay sang cô. “Có.”

“Ồ,” Min gật đầu. “Được rồi. Từ giờ trở đi, khi em hỏi anh điều gì đó, chỉ cần từ chối trả lời, đồng ý chứ?”

“Được rồi,” anh nói.

“Anh còn yêu chị ấy không?” Min lại hỏi.

“Có,” Cal nói.

“Anh không *nghe* gì cả,” Min nói.

“Min, chuyện không phải như thế đâu. Anh đã không còn yêu chị ấy lâu rồi. Anh nghĩ cả hai bọn anh đều nhìn thấy mọi chuyện sẽ đi tới đâu và không ai trong bọn anh muốn cơn ác mộng đó. Sau đó Reynolds bắt đầu chú ý lại đến chị ấy, còn anh thì hẹn hò những người phụ nữ khác, và qua thời gian, chuyện cũng thành dĩ vãng.”

“Không hẳn vậy đâu,” Min nói. “Có gì đó tốt đẹp giữa hai người. Nhiều hơn là tình cảm chị dâu em rể.”

Cal gật đầu. “Phải, chị ấy đặc biệt. Nhưng nó không phải là... yêu đương nam nữ. Chuyện đó cách đây lâu lắm rồi. Cách đây hàng năm trời.”

“Ừ hữ,” Min vẫn lặp lại.

Cal trừng mắt nhìn ra ngoài cửa xe. “Cynthie,” anh bắt đầu, và Min nghĩ. *Ồ, giờ thì hãy giết tôi đi.* “Cô ấy không bao giờ biết được chuyện đó. Cô ấy là một nhà tâm lý học, bọn anh đã ở cạnh nhau chín tháng, và cô ấy chưa bao giờ thấy được là anh cảm thấy như thế về Bink. Làm sao em có thể?”

“Em rất nhạy cảm,” Min nói dối.

Cal trượt xuống một ít trên ghế và nhìn chằm chằm ra ngoài kính chắn gió. Min dõi theo trạng thái thoải mái trên cơ thể to lớn của anh và muốn anh nhiều hơn. “Em biết không, Cyn đã dành hàng tháng trời cố đoán xem tại sao anh lại là một kẻ hẹn hò liên tù tì.”

“Một gì cơ?” Min cố tìm đường quay lại từ dục vọng và khốn khổ.

"Đó là cách cô ấy gọi. Cụm từ 'theo đuổi rồi bỏ chạy' mà em cứ gán cho anh ấy. Cô ấy đã kết luận đó là do anh đang cố bù đắp phần của mẹ anh, rằng anh đang cố giành tình yêu từ tất cả mọi phụ nữ, và rồi khi họ trao nó cho anh, anh sẽ bỏ họ và cố giành được nó từ ai khác."

"Đúng là Cynthie, lúc nào cũng có lý thuyết," Min cảm thấy cay đắng và muốn trút lên đầu ai đó. Cynthie có vẻ được đấy.

"Anh đã không hề tìm kiếm mẹ anh," Cal tiếp tục. "Mà là tìm kiếm Bink." Anh quay sang và Min mỉm cười để anh không thể thấy là cô sắp sửa mở cửa xe và nôn xuống cống. "Anh đã muốn một ai đó mình có thể trò chuyện cùng, một ai đó anh không phải quyến rũ và làm hài lòng, một ai đó đơn giản là cảm giác thật yên bình khi được ở bên." Anh lắc đầu. "Anh chỉ không nhận ra điều đó cho đến giờ."

"Chà, chúc may mắn về chuyện đó," Min vui vẻ nói.

"Chú ý đi, Minnie," Anh nói. "Anh đã chết đuối ngay giây phút em ngồi xuống bàn pic-nic."

Bỗng nhiên Min nhận ra không còn không khí ở bất kỳ đâu nữa. Điều đó hẳn sẽ được quy cho trạng thái choáng váng.

"Phải mất một thời gian anh mới hiểu được," anh nói. "Anh chưa từng quen biết ai như em. Bởi vì không có một ai giống em cả."

Tiếp tục thở đi, Min nghĩ.

"Khi em nổi cơn tam bành với anh trên đường ngay trước quán Emilio, anh đã nghĩ, *Được rồi, quỷ tha ma bắt em đi*. Trong khoảng năm phút. Rồi sau đó anh chỉ muốn em quay lại. Em là người phụ nữ duy nhất anh từng muốn có lại. Và từ đó đến nay anh đã cố tìm ra cách để giành lại em."

Min hít mạnh chút không khí trước khi cô bất tỉnh.

"Anh yêu em," Cal nói. "Anh biết thế là mất trí, chúng ta chỉ mới biết nhau có vài tuần, chúng ta cần thêm thời gian, anh hiểu rõ tất cả điều đó, nhưng anh yêu em và điều đó sẽ không thay đổi."

Min hít một hơi khác thật sâu. Bạn cần không khí để trò chuyện.

"Vì chúa, Min, *nói gì đi chứ*," Cal nói.

"Em yêu anh," Min vừa hít thở vừa nói. "Em sẽ yêu anh mãi mãi."

"Thế là được," Cal nói, đoạn với tới cô.

Chương 13

Min vòng tay quanh cổ anh, quá đỗi dễ chịu khi được trở về trong hơi ấm của anh đến mức cô kéo cả người anh qua cần số để mang anh lại gần cô hơn.

"A ui," Cal kêu lên.

"Em xin lỗi," Min cố lùi ra.

"Không sao," Cal ôm chặt lấy cô. "Chúa ơi, anh nhớ em quá." Anh hôn cô và hơi nóng của sự hấp dẫn lại bùng cháy lên như mọi lần, ngoại trừ rằng lần này cô thôi không đấu tranh nữa và sức nóng ấy cứ thế tỏa đi khắp mọi nơi. Cô giữ chặt lấy anh, sửng sốt vì anh lại đang hôn cô, ngừng hôn để hôn anh lại, hết lần này đến lần khác cho đến khi anh dừng lại để thở.

"Nghe này," cô nói. "Về trái tim em. Đừng làm nó tan vỡ."

"Được rồi. Cả anh nữa." Cal kéo cô lại, và cô ngã vào lòng anh, quên mất chính mình, say sưa khi biết rằng mình có thể có anh, sẽ có anh, rằng mọi thứ sẽ trở nên tuyệt diệu. Cô cảm thấy bàn tay anh trượt xuống dưới áo sơ mi và chạm vào ngực mình. Cô run rẩy bên anh và cắn lấy môi anh, bàn tay anh siết chặt trên cô, và rồi di động của cô reo lên.

Anh lùi lại, hít thở khó nhọc, đôi mắt tối lại vì cô, và cô níu lấy anh.

"Kệ nó đi," cô thở hổn hển, "đó là Diana, nó gọi em mười hai lần một ngày, q*uay lại đây và yêu em đi,"* và anh lắc đầu.

"Trả lời điện thoại đi em," anh nói giữa những hơi thở. "Chúng ta phải dừng lại. Chúng ta đang đỗ xe trên đường công cộng."

"Em *mặc kệ*," cô bướng bỉnh với tới anh lần nữa.

Anh gài số xe. "Chỗ em hoặc chỗ anh, Minnie, *không phải* trong một cái xe ô-tô."

"Chỗ nào gần hơn đều được," Min nói và nghe điện thoại để tắt tiếng chuông trong khi Cal lái xe hòa vào làn xe cộ.

"Min," giọng Diana căng thẳng. "Ôi, Min, chúng ta gặp rắc rối rồi."

"Được rồi," Min nói, cố cho giọng không nghe như đờ đẫn vì ham muốn. "Gì thế?"

"Bữa tối tổng duyệt," Di nói. "Greg chịu trách nhiệm tìm người cung cấp thực phẩm vì anh ấy có thể lo chuyện này."

"Ồ." Min nhìn sang Cal, anh đang ở quá xa. "Greg sẽ kiếm người cung cấp thực phẩm cho bữa tối tổng duyệt. Trong bốn giờ."

"Anh ghét Greg," Cal nói.

Diana nghe có cũng vẻ khó thở y như Min. *"Mẹ sẽ đóng đinh Greg mất và anh ấy thì vốn cũng đã là một người hay lo sợ rồi. Đây là đám cưới hoàn hảo của em."*

"Được rồi," Min nói. "Để chị nghĩ xem." *Cal chẳng mặc gì trên giường mình, chúng mình hòa quyện vào nhau.* Không, không phải suy nghĩ đó.

"Chúng ta sẽ làm gì đây? Ở đó chẳng có gì cả," Di nói.

"Chị đang cố nghĩ đây," Min nói và nhìn vào mắt Cal một lúc thật lâu, cho đến khi chiếc xe lướt đi và va vào lề đường thì Cal mới vội thu tầm mắt về.

"Bữa tiệc ở đâu?" anh chăm chú nhìn đường.

"Ở một nhà khách nào đó gần nhà thờ," Min nói. "Dọc mé sông. Sao?"

"Có bao nhiêu người?" Cal nói.

"Mười bốn, em nghĩ thế," Min nói và nhắc lại trong điện thoại. "Bữa ăn cho mười bốn người, phải không?"

"Phải," Diana nói.

"Chúng ta có thể giải quyết được," Cal nói. "Bảo cô ấy là không sao đâu."

"Chúng ta có thể?" Min nói. "Chúng ta nào?"

"Tony, Roger và anh từng làm việc trong một nhà hàng, nhớ không? Bọn anh sẽ lấy đồ từ quán Emilio, em làm món gà sốt rượu vang, còn họ sẽ đặt nó lên khay và phục vụ. Bố mẹ em không biết Tony và Roger nên ông bà sẽ tin họ là người phục vụ. Chuyện sẽ đâu vào đấy thôi."

"Em sẽ làm món gà sốt rượu vang ư?" Min nói, rồi nghĩ, *Phải gió*. "Được rồi, em sẽ làm món gà sốt rượu vang." Cô nói vào trong điện thoại. "Bọn chị tìm được cách cứu chữa nó rồi. Thư giãn đi. Việc của em là bịa chuyện với mẹ nếu Cal và chị đến muộn và đảm bảo rằng cửa sau vào bếp được mở. Bọn chị sẽ làm nốt mọi việc khác."

"Ôi, tạ ơn Chúa," Di nói. "Em không cắt ngang điều gì chứ, phải không?"

"Có," Min nói. "Nhưng không sao. Bọn chị có một vài giờ trước khi phải nấu ăn. Em có thể làm rất nhiều thứ trong vài..."

"Không, chị không có đâu," Diana nói. *"Chị điên à? Chị phải thử váy lần cuối cùng ngay bây giờ*. Bọn em đã nghĩ chị *đang trên đường đến rồi đấy*. Giờ bọn em đang ở đây rồi. Bọn em *đang đợi chị*. Chị không thể bỏ lỡ vụ *thử váy*. Mẹ sẽ *giết chị cho xem. Em cần chị. Chị không thể..."*

"Được rồi. Đến ngay đây," Min nói. "Chị quên béng mất."

"Đừng kể với anh," Cal lái xe chậm lại.

"Vụ thử váy," cô nói với anh. "Em phải đi thử váy ngay bây giờ. Em phải..."

"Không thành vấn đề," Cal hít một hơi thật sâu. "Anh sẽ thả em qua chỗ thử đồ, anh sẽ lấy thức ăn cho bữa tối, chúng ta sẽ nấu ăn, chúng ta sẽ đi ăn, và rồi..."

"Em phải dành cả đêm với em gái mình," Min nhắm mắt lại. "Em

ghét điều đó, nhưng đây là đêm trước đám cưới của nó, em đã hứa..."

"Tốt thôi," Cal nói. "Không sao."

"Có lẽ không phải với anh," Min nói và nghĩ thầm, *cái giọng ầm ĩ, cái giọng ầm ĩ.* Cô hít một hơi thật sâu. "Em muốn anh ngay *bây giờ*. Em muốn..."

"Ôi *Chúa ơi*," Cal nói. "Anh đang cố tỏ ra..."

"Min?" giọng Diana vọng ra từ loa điện thoại.

"Chị sẽ ở đó," Min bảo cô và tắt máy.

"Em thử váy ở đâu?" giọng Cal cam chịu.

"Phòng cô dâu ở cửa hàng Finocharo," Min ủ rũ nói. "Tại sao Greg không chịu trách nhiệm về vụ váy vóc cơ chứ?"

Cal lái xe tới cửa hàng, hôn cô vài lần rồi lái xe đi để lấy đồ ăn cho bữa tối, và cho đến khi anh đi rồi cô mới nhận ra rằng anh vẫn không hề đề cập gì đến vụ cá cược.

Chúng mình không có thời gian, cô nghĩ. Đó là một lý do hợp lý, mình đã không cho anh ấy một cơ hội, và thậm chí nếu không có lý do hợp lý nào cả, thì mình cũng không quan tâm, đối với mình không gì có thể phá hoại điều này.

Rồi cô đi đối mặt với mẹ và cái áo nịt ngực chết tiệt.

"Con lại đến muộn," mẹ cô nói khi cô bước qua cửa.

"Chào mẹ," cô sẵn sàng tấn công bà nếu bà nói điều gì đó khó chịu.

"Ăn cái này đi," bà Nanette đưa cô một quả táo.

"Sao lại phải thế ạ?" Min nói.

"Bởi vì chỉ có Chúa mới biết tên Greg đó sẽ tìm được những nhà cung cấp thực phẩm thế nào. Nó hoàn toàn không thể nhờ cậy được. Và con biết là nó sẽ không bảo người ta đừng dùng bơ. Nên hãy làm

đầy bụng bằng cái này đi."

"Bằng cái này." Min nhìn vào quả táo, lắc đầu và đặt nó xuống để đi nhồi nhét mình vào trong váy nịt. Nửa giờ sau, cô thợ thử váy bỏ Min lại trong phòng thay đồ. Min trừng mắt nhìn mình trong gương, tất cả hơi nóng đã biến mất, và nghĩ thầm, *Mình sẽ tự tử, nhưng đây không phải là điều cuối cùng mình muốn thấy trước khi ra đi.*

Một lần nữa Min lại phải mặc chiếc váy xanh dương chỉ kéo lên được khi cô nín thở bằng toàn bộ không khí trong căn phòng này, áo lụa màu oải hương vẫn chật căng quanh ngực cô, và chiếc váy nịt xanh dương mới chỉ buộc lại được khi Min ngừng thở và cô thợ may đã dùng đến sức lực cấp mười. Và cô sẽ không hít vào được một hơi thở sâu nào kể từ lúc mặc vào thứ chết tiệt này nữa: chỉ cần hít mạnh một cái là cô sẽ vọt ra khỏi nó.

Tại sao Cal lại muốn ngủ với một người trông như thế này cơ chứ?

Min đi ra khỏi phòng thử đồ, và bà Nanette nói, "Nó vẫn không vừa," bằng một tông giọng không báo trước điều gì tốt đẹp cho cô con gái béo tốt của bà.

"Và có Chúa chứng giám, con đã tuân theo cái chế độ ăn kiêng đó," Min nói với bà, cảm thấy tuyệt vọng. "Phần lớn thời gian."

"Con đã có một năm," mẹ cô chua chát nói. "Và giờ thì con sắp sửa hủy hoại đám cưới tuyệt vời của Diana."

"Có một ý tưởng đây." Min cố kéo mạnh cái áo nịt lên. "Sao con không bị bong gân và Karen sẽ là phù dâu danh dự nhỉ? Theo cách đó toàn bộ bữa tiệc cưới sẽ xinh đẹp và mảnh mai, và..."

"Không," giọng Diana vọng ra từ ngưỡng cửa, và cả hai người họ đều quay sang cô.

"Coi chừng cái giọng ầm ĩ của con, con yêu," bà Nanette nói.

Di chỉ vào Min. "Chị là *chị gái em, chị sẽ là phù dâu danh dự của em*, chị sẽ trông xinh đẹp bởi vì cái màu oải hương đó *đơn giản*

là màu của chị và nó sẽ trở nên *hoàn hảo*." Cô có cùng ánh mắt điên cuồng như trong mắt của bà Nanette, nên Min đành ngậm miệng lại.

"Chà, giờ thì chúng ta cũng chẳng thể làm gì được nữa." Bà Nanette đứng dậy, có vẻ phẫn nộ. "Con đã đến muộn, và chúng ta có hàng tỷ thứ phải làm. Ba giờ nữa là đến bữa tối mất thôi, vì Chúa. Con sẽ phải mặc thử bộ váy cho bữa tối tổng duyệt mà không có mẹ và em con."

"Váy cho bữa tối tổng duyệt?" Min ngạc nhiên. "Sao lại ..."

"Mẹ đã tìm được một bộ váy khiến con trở nên mảnh khảnh." Bà Nanette lắc đầu với cô con gái lớn, nỗi thất vọng của bà. "Đảm bảo là viền váy ở đúng chỗ nhé. Nếu nó cắt ngang đầu gối con, chân con sẽ trông như cột nhà đấy."

"Cảm ơn mẹ," Min biết rằng đây là một trận chiến mà cô không thèm quan tâm. Cô chỉ đơn thuần cảm thấy mệt mỏi.

Mẹ cô ngừng lại và nhìn vào mắt cô. "Mẹ biết con nghĩ mẹ kinh khủng. Nhưng mẹ biết cách thế giới này vận hành. Và nó không tử tế với những người béo đâu, Min à. Đặc biệt là với phụ nữ béo. Mẹ muốn nhìn thấy con hạnh phúc và bình an, cưới một người đàn ông tốt, và điều đó sẽ không xảy ra nếu con không giảm cân."

"Chị không béo," Diana nói sau lưng cô. "*Chị ấy KHÔNG BÉO.*"

"Đừng có nói bằng cái giọng ầm ĩ đó," bà Nanette nói, và Diana trừng trừng nhìn bà.

"*Kệ xác* cái giọng ầm ĩ của con, đừng có nói chị béo nữa." Diana ngừng lại, trông cũng ngạc nhiên như bà Nanette và Min vì cô đã nói điều đó ra. Cô tiếp tục, giọng bình tĩnh hơn. "Hãy để chị yên."

Bà Nanette lắc đầu và cúi người tới trước để nắm lấy bắp tay Min. "Mẹ chỉ muốn con được hạnh phúc," rồi bà ngừng lại và lại siết lấy tay Min. "Con có nâng tạ như mẹ đã bảo không đấy? Bởi vì nếu tay con không săn chắc thì hai cái ống tay áo lụa này..."

"Mẹ con mình phải đi bây giờ," Diana đẩy mẹ cô đi ra cửa. "Chúng ta sẽ muộn mất." Cô xoay người lại ở cửa và nói, "Chị trông

rất tuyệt," trước khi rời đi.

"Phải rồi," Min nói và quay lại nhìn mình trong gương. Chiếc áo sa-tanh trông không quá tệ nhưng ngực cô thì thật đáng ghét.

"Ôi Chúa ơi," cô nói và cố ngồi xuống nhưng chiếc váy quá chật.

"Chờ tí đã, chờ tí đã," cô thợ thử váy vội chạy gấp ra đằng sau cô để cởi chiếc váy trước khi nó bị bục ra.

"Tôi ghét nó," Min nói khi cô bước ra khỏi chiếc váy.

"Cô mặc màu này đẹp lắm," người giúp thử váy nói, và Min lại nhìn vào gương và nghĩ, *Cô ấy đúng. Diana có con mắt hoàn hảo cho những chuyện thế này.* "Cô may mắn khi không nhận phải chiếc màu xanh lục," cô thợ thử váy tiếp tục nói khi tháo chiếc áo nịt ra và Min bắt đầu thở lại. "Những màu sắc đó sẽ trông rất đáng yêu khi đi xuống giữa những hàng ghế, xanh lục, xanh dương và màu xanh violet của cô, nhưng cô gái tóc vàng bé nhỏ phải mặc bộ màu xanh lục rất không vui về nó."

*Là Ướt Á*t, Min nghĩ. Chà, đó là những gì mà bạn nhận được khi hẹn hò với chú rể.

"Giờ tôi sẽ mang cho cô váy ăn tối, và chúng ta sẽ sửa lại mọi thứ."

"Được rồi," Min nói. Cô cởi chiếc áo ra và đứng nhìn mình trong gương. Ngực nở, mông nở, đùi nở... Cô cố nhớ lại những gì Cal từng nói nhưng giọng mẹ đã át hẳn đi.

"Chúng đây rồi," cô thợ thử váy quay lại. "Chúng ta sẽ luồn cái này qua đầu cô..."

Min nhìn mình trong gương khi người thợ váy kéo khóa váy lên. Mẹ cô đã chọn màu đen, tất nhiên rồi, một cái váy bó chẽn với một dọc trắng ở phía trước khiến cô trông từa tựa một con chim cánh cụt. Vài hình chữ V ở eo đáng lẽ phải tạo ảo giác có vòng eo, nhưng thay vì thế lại khiến cô trông như một con chim cánh cụt có cà vạt lủng lẳng bên dưới.

"Nó tạo vẻ mảnh mai," cô thợ thử váy nói.

"Phải rồi," Min cầm quả táo của mẹ mình lên. "Vẻ mảnh mai."

Từ sau lưng cô, giọng Cal vang lên, "*Chúa ơ*i, thật là một cái váy xấu xí." Và cô quay lại, nhìn thấy anh đang dựa vào khung cửa, tay cầm một chai rượu và hai cái ly.

Tim của Min nảy lên. "Ôi, thật tốt khi là anh."

"Em đang nghĩ gì thế, Minnie?" Cal đi vào trong phòng, ánh mắt họ giao nhau. "Cởi cái thứ đó ra. Đó là một lời sỉ nhục với cơ thể em."

"Chỉ là một trong số nhiều lời sỉ nhục của ngày hôm nay thôi," Min nói. "Mẹ em đã chọn đấy. Bà có gu thẩm mỹ xuất sắc."

"Anh không nghĩ thế." Cal đặt hết các thứ lên chiếc bàn thấp cạnh tràng kỷ. "Anh có thể chọn ra một cái váy đẹp hơn thế."

"Đồng ý," Min nói. "Em sẽ cho anh năm phút trong khi em ăn quả táo này, và rồi chúng ta sẽ viền lại cái này để trông chân em không giống cột nhà. Anh có mang theo một cái mở nút chai không? Em cũng có thể cần đến rượu đấy."

Cal lấy quả táo ra khỏi tay cô. "Táo và rượu vang? Anh không nghĩ thế đâu." Anh ném quả táo vào giỏ rác nhỏ màu vàng cạnh bàn và rút một cái mở nút chai ra từ trong túi áo. "Chân em rất tuyệt. Cởi cái váy đó ra. Phải có một cái khá hơn ở đâu đó chứ."

"Dưới gác," cô thợ thử váy nói một cách háo hức, nhìn Cal như thể anh là người tuyệt nhất cô ta từng thấy.

Min nhìn Cal và nhớ ra là anh cực kỳ điển trai.

"Chào," Cal mỉm cười với người thợ thử váy. "Tôi là Cal."

"Chào," nụ cười trên môi cô ta nở rộng hơn. "Tôi là Janet."

Ôi trời đất quỷ thần ơi, Min nghĩ thầm.

"Janet, trông cô có vẻ có khiếu thẩm mỹ hiếm có đấy," Cal nói

với cô ta. "Tôi biết cô đã không chọn cái váy đó."

"Không, không," Janet phủ nhận hết.

"Tôi cá là cô có thể tìm cho cô ấy chiếc váy hoàn hảo," Cal nhìn thẳng vào mắt cô ta, thực sự chân thành. "Có lẽ một cái nào đó màu đỏ tươi."

"Xanh dương," Janet nói. "Cô ấy trông thật tuyệt với màu xanh dương hoặc xanh violet."

"Đúng là vậy. Hãy đi tìm một chiếc váy xanh dương tuyệt đẹp và chúng ta sẽ nâng cốc chúc mừng nó."

Janet do dự. "Bà Dobbs đã rất rõ ràng..."

"Tôi sẽ lo phần bà Dobbs," Cal nói. "Còn cô lo phần chiếc váy."

Khi Janet đi rồi, Cal xoáy cái mở nút chai vào nút bần rồi giật mạnh nó ra, và chiếc nút bần bật ra không chút kháng cự. Rồi anh rót cho cô một ly. "Đây. Trông em căng thẳng quá."

"Mẹ em đã ở đây," Min đón lấy ly rượu và ước gì anh đang chạm vào cô. Chỉ có điều cô béo.

"Điều đó giải thích lý do Janet trông như một con nai bị bẫy trước đèn pha xe ô-tô." Cal ngó nghiêng qua vai. "Cô ấy không có ở đây và em chưa hôn anh trong một giờ rồi, Minerva. Đến đây nào."

Min bước xuống khỏi bục thử đồ và đi tới bên anh, yêu cái cách cánh tay anh vòng quanh cô, cố không nghĩ đến chuyện dưới bàn tay anh mình béo đến thế nào, và rồi anh hôn cô đắm đuối. Cô tựa vào anh rồi thở dài, vui sướng khi có anh, dù cô không biết tại sao anh lại muốn mình.

Vụ cá cược.

Không, không bao giờ, không phải là do nó, cô tin tưởng anh.

"Có gì không ổn à?" anh hỏi.

Min lắc đầu, "Buổi thử váy khó chịu quá."

"Để anh đoán xem," anh nói. "Mẹ em. Kệ bà ấy đi. Hãy nghĩ đến anh."

Cô miễn cưỡng mỉm cười, rồi anh lại hôn cô, miệng anh dịu dàng trên miệng cô, và cô cảm thấy sự căng thẳng trong cơ thể mình bắt đầu dịu xuống.

"Thế đúng rồi đấy," anh vỗ lưng cô. "Giờ hãy uống rượu của em đi. Anh sẽ làm cho em say xỉn rồi dụ dỗ em dưới gầm bàn ở bữa tối tổng duyệt."

"Ồ, giá mà được thế," Min nói và nhấp rượu.

Sau nửa cốc rượu và vài nụ hôn, Min cảm thấy tốt hơn nhiều, và Janet quay lại với một móc treo đầy thứ gì đó màu tía sẫm và bó sát.

"Cô đang đùa tôi," Min nói. "Cái này là dành cho tôi, nhớ không?"

"Không, cái này là dành cho anh," Cal nhìn vào chiếc váy trên móc treo. "Anh sẽ đưa em đi tới bữa tối và anh sẽ không nhìn vào một chiếc váy xấu xí cả tối đâu."

"Đi đi," Min nói. "Em sẽ không cởi đồ trước mặt anh đâu." *Chưa.* Cô nghĩ đến cảnh bà Nanette túm chặt cánh tay cô và bóp mạnh. *Có lẽ không bao giờ.*

"Chà, một gã đàn ông có thể hy vọng chứ," Cal nói và đem theo ly rượu của anh ra khỏi cửa.

Khi anh đi rồi, Janet hỏi, "Đó là bạn trai chị ư?"

"Ừ," Min ngạc nhiên khi nhận ra đúng là vậy.

"Chúa ơi, anh ấy thật đẹp trai," Janet nói.

"Anh ấy cũng tốt nữa," Min nói. "Nhưng về cái váy này..."

"Không, nó sẽ ổn mà," Janet rũ cái váy khi cô ta giơ nó lên. "Bạn trai chị thích nó. Anh ấy có biết gì về quần áo phụ nữ không?"

"Tôi nghĩ là anh ấy cởi chúng rất nhiều," Min thoát khỏi bộ váy

chim cánh cụt.

"Anh ấy có thể cởi của tôi," Janet nói rồi sững người lại. "Xin lỗi. Tôi không có ý..."

"Không thành vấn đề," Min đưa cô ta chiếc váy. "Tôi đã quen với chuyện đó rồi. Mặc cái này vào thế nào?"

"Chị chui đầu vào," Janet đưa cô chiếc váy tía. "Đây là kiểu xếp nếp khoét sâu ngực."

"Tôi không biết nữa." Min giơ chiếc váy lên.

"Mặc thử đi," Janet nói. "Anh ấy thích nó."

"Và anh ấy đã mang rượu cho tôi," Min nói. "Ly của tôi đâu?"

Cô uống nốt chỗ còn lại trong ly và rồi, với một tiếng thở dài, xỏ váy qua đầu và nhìn vào trong gương.

Chiếc váy này nhìn thế nào cũng ổn. Cổ áo khoét sâu khiến cô trông gầy hơn và đường xếp nếp quanh ngực cô hết sức quyến rũ, miễn là cô không rúm người lại. Và chỗ xếp nếp khiến mông cô trông đầy khêu gợi thay vì giống như một cái xe buýt. Dẫu vậy, đây vẫn là mẫu váy mà những người phụ nữ mảnh mai mặc, đây là...

"Phần đường viền xếp nếp thật tài tình," Janet nói. "Anh ấy nói đúng, chị có đôi chân đẹp. Chúng chỉ... tròn trịa."

"Cảm ơn cô," Min nói. "Cả cơ thể còn lại của tôi cũng tròn trịa."

"Chị trông thực sự quyến rũ trong chiếc váy này," Janet nói. "Tôi sẽ đi kiếm anh ấy để anh ấy có thể ngắm."

"Tôi sẽ uống thêm chút rượu nữa," Min nói, nhưng người thợ may đã đi rồi, săn-lùng-Cal. Min rót ly thứ hai và nhấm nháp, mắt vẫn dán vào gương. Chiếc váy này là một cải thiện vượt bậc so với bộ váy chim cánh cụt. Cộng thêm việc mẹ cô sẽ tức giận, đáng đời bà. Thậm chí còn tốt hơn khi bà sẽ không nói gì được, bởi vì Min có thể bảo bà rằng Cal thích nó. "Vậy, ổn thôi," Min nâng ly chúc mừng với chiếc bóng của mình trong gương và uống cạn cả cốc. Hơi ấm của

rượu vang lan ra khắp người cô, hòa lẫn một cách tuyệt diệu với hơi ấm từ những nụ hôn của Cal, và cô thở dài.

Khi Cal quay lại, cô đang cúi xuống bàn làm ly rượu thứ ba.

"Anh nghe nói trông em..." anh bắt đầu nói rồi ngừng lại.

"Gì cơ?" Min nhìn lên khỏi chai rượu.

"Ừ," anh nói và cô dõi theo tầm mắt anh tới khe ngực của mình, phần lớn đã được trưng ra bởi cái cổ áo khoét sâu đang mở rộng. "Em trông tuyệt lắm," sự căng thẳng trong giọng Cal cho thấy nói thế đã là giảm nhẹ đi.

"Đây không phải là một cái váy cho người béo," Min quay lại nhìn mình trong gương. "Nó chả che được gì hết."

"Chúng ta chưa nói về chuyện này hay sao?" Cal đi đến đứng đằng sau cô.

"Rồi, nhưng mẹ em đã ca cẩm từ bấy đến nay," Min nói. "Bên cạnh đó, nhờ cái gương đằng kia mà em biết rằng eo mình chẳng được thon thả mấy."

"Em có eo mà." Cal đặt tay lên hông cô. "Nó ở ngay đây." Anh trượt tay qua bụng cô và cô run rẩy, nhìn anh chạm vào mình trong gương. Với bàn tay Cal ở trên người, cô trông thật khác, thật đẹp, và khi anh kéo cô dựa vào ngực, cô thả lỏng người tựa vào và để đầu mình ngả xuống vai anh. "Chiếc váy vô cùng gợi cảm," anh thì thầm bên tai cô rồi hôn cổ cô. Cô nín thở và anh thì thầm, "Người phụ nữ vô cùng gợi cảm," sau đó di chuyển tay mình lên đường viền cổ áo cô, rê ngón tay dọc theo gờ mảnh vải lụa, khiến cô rùng mình khi hơi nóng lan ra và bắt đầu thấy mềm nhũn ở khắp mọi nơi.

"Em phải ngừng uống rượu khi em ở cạnh anh mới được," cô thì thầm với anh trong gương. "Em bắt đầu tin vào tất cả những điều rác rưởi anh nói với em rồi."

Anh cười toe toét với cô, chiếc bóng của anh sưởi ấm cô cũng nhiều như cơ thể anh đang dựa vào lưng cô vậy.

Cô cắn môi. "Được ở một mình với anh thật tuyệt. Nhưng em không làm thế được bởi vì chúng ta phải đi dự bữa tối tổng duyệt bây giờ. Chúng ta phải đi chuẩn bị cái bữa tối tổng duyệt này. Ngày mai em phải mặc một cái váy lố bịch tới dự đám cưới và em sẽ lại thấy mình béo."

"Đó là vì em không chịu chú ý đấy thôi," Cal nói vào tai cô. "Nhìn em đi."

"Em có nhìn," cô nói và anh cắt ngang, "Không phải theo cách anh nhìn em." Bàn tay anh di chuyển lên hai bên người cô rồi anh thì thầm, "Nhìn những đường cong xinh đẹp của em đi, em thật đầy đặn biết bao," và khi giọng nói vang lên bên tai kia khiến cô đờ đẫn, bàn tay anh dời lên ngực cô.

Cô quay đầu lại và nói, "Này!", sau đó đưa tay lên để cản anh. Anh chặn hơi thở của cô lại bằng miệng mình, hôn cô say đắm, bắt lấy tay cô để ấn lòng bàn tay đang mở ép vào khuôn ngực trĩu nặng ấm áp của chính cô và cô nghĩ, Cảm giác thật tuyệt, rồi để hơi nóng lan ra khắp người.

"Hãy nhìn xem em xinh đẹp thế nào," anh thì thầm vào tai cô khi anh lồng ngón tay mình vào bàn tay kia của cô. "Không có một người đàn ông còn sống nào có thể nhìn em như thế này mà lại không muốn chạm vào em." Anh rê bàn tay kia của cô để lòng bàn tay áp vào phần bụng và đưa nó lên ngực cô. "Em là một giấc mơ thần tiên, Min à. Em là giấc mơ thần tiên của anh."

Anh ấn cả hai bàn tay cô vào vầng ngực và cô cảm nhận được sự đầy đặn ở đó, run rẩy dưới bàn tay anh và tin anh. Cô xoay người trong vòng tay anh và hôn anh với tất cả những gì mà mình có, áp vào anh mà không có suy nghĩ nào khác ngoài ý muốn được gần anh, yêu cái cảm giác thật cứng cáp mà cơ thể anh mang lại cho mình, cái cách cơ thể cô hướng về anh, hơi nóng từ bàn tay anh trên người cô khi chúng trượt xuống và kéo cô sát vào anh. Cô uốn cong hông vào anh, cắn môi anh, nếm miệng anh, cảm thấy anh run lên khi cô thì thầm. "Em muốn anh," và nghe thấy hơi thở của anh phả ra khi anh hôn cổ cô rồi nhẹ nhàng cắn vào nơi anh vừa hôn.

"Ối," Janet thảng thốt kêu lên từ sau lưng họ, và Min giật ra,

người đờ đẫn và thấy khó thở.

"Chúng tôi sẽ lấy chiếc váy này," Cal nói mà không nhìn xung quanh, giọng anh khàn khàn.

"Đây là một cái váy đầy rủi ro đấy," Min cố điều hòa lại hơi thở.

"Đó là lý do chúng ta lấy nó," Cal nói và lại hôn cô trước khi buông cô ra.

Khi họ tới nhà khách, Diana đã để cửa sau không khóa như đã hứa. "Đây là một cái bếp đạt tiêu chuẩn," Cal nói khi họ dỡ đồ từ ô-tô xuống. "Chúng ta có thể làm việc ở đây."

"Thật là một cái bếp tuyệt vời," Min ghen tị. Cô quay sang Cal và nói, "Em nghĩ là..." và anh hôn cô trong khi cô mỉm cười bên miệng anh và dịch lại gần anh hơn. "Nụ hôn đó là dành cho điều gì vậy?"

"Bởi vì anh có thể," Cal nói và kéo cô lại gần hơn. Di động của cô reo lên, và anh ngả người ra phía sau. "Giờ thì Greg lại quên gì nữa vậy?"

Min bật di động lên. "Chào."

"Chị ở đâu thế? Bọn em đang ở nhà khách rồi. Mẹ đang quá chú ý đến cái váy của em," Diana thì thầm hoảng loạn hết cả lên. "Mẹ muốn biết chị ở đâu đấy."

"Bọn chị đang ở dưới nhà chuẩn bị nấu ăn," Min đáp khi Cal hôn lên cổ cô. Cô kiềm chế không cười rúc rích và nói, "Ngăn mẹ lại đi."

"Mẹ sẽ điên lên với chị đấy," Di nói.

"Còn đây là tin mới," Min nói. "Đằng nào mẹ cũng sẽ điên lên với chị khi bà thấy chiếc váy của chị. Cal đã chọn nó. Chị trông như một cô ả đứng đường vậy." Cô cảm thấy Cal đang cười trên tóc mình.

"Thật à?" Di hỏi. "Nó màu gì?"

"Di..."

"Em sẽ đi ngăn mẹ," Di nói. *"Cảm ơn chị!"*

"Trông em không giống gái đứng đường," Cal nói khi Min đã tắt di động. "Trông em như một cô gái gọi cao cấp." Anh trượt tay xuống mông cô. "Và anh có tiền."

"Cố nghĩ đến việc nấu ăn như màn dạo đầu nhé," Min nhắc, và Cal thở dài rồi bắt đầu mở đồ ăn.

Mười lăm phút sau, khi Min đã đổ ngập dầu oliu nóng vào đáy bốn cái chảo rán, Cal đập xong mười sáu miếng ức gà dẹp như cá thờn bơn và đang rửa nấm rơm thì Diana thò đầu vào để nói, "Không bơ. Và cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn."

"Tiện thể thì, chị đang ở đâu?" Min nói khi cô bắt đầu rắc bột lên ức gà.

"Ô tô của Cal bị chết máy và hai người đang ở đâu đó trên đường 275," Di nói.

"Xe của anh không bị chết máy," Cal ngừng rửa nấm. "Anh giữ xe trong..."

"Cảm ơn em, câu chuyện đó sẽ hữu ích đấy," Min ngắt lời anh và Diana rời đi. "Em biết, nhưng anh có thể dẹp danh dự đàn ông của anh lại trong tối nay không?"

"Cái gì sẽ thế vào đó cho anh?" Cal hỏi.

"Lòng biết ơn đời đời của em," nói rồi Min rướn qua bàn để hôn anh, yêu cái cách miệng anh vừa khít với cô.

"Bao nhiêu lòng biết ơn?" Cal tựa vào bàn để với theo cô khi cô rời ra.

"Nhiều hơn em có thể biểu lộ chỉ trong một tối," Min nói. "Thái lát một ít nấm đi, được chứ anh? Chúng ta cần một ít cho món salad." Cô giơ miếng thịt gà đầu tiên lên trên chảo dầu oliu nóng rồi khựng lại.

"Có vấn đề à?" Cal nói.

"Không," Min đặt miếng thịt xuống. Cô lục một trong những cái

túi và lôi ra một hộp bơ. “Anh biết đấy,” cô giải thích khi mở hộp ra, “anh thực sự không thể nấu ăn mà không có một tí bơ.”

“Phải,” Cal cười toe toét với cô.

Min thả một khoanh bơ dày xuống từng cái chảo và hít hà mùi thơm hấp dẫn. Rồi cô mỉm cười và thả miếng ức gà vào.

“Dẫu sao thì họ cũng không đời nào biết được,” Cal nói.

“Mẹ em có thể ngửi thấy mùi bơ trên người em ba ngày sau khi em đã ăn nó,” Min nói. “Bà sẽ biết. Em chỉ không quan tâm. Tiếp theo hãy thái nhỏ cải thảo nhé? Em phải đi hấp đậu.”

Nửa giờ sau, Tony và Roger xuất hiện với sơ mi trắng và nơ bướm đen cùng Bonnie ở sau lưng.

“Gì thế?” Min cố không cười những chiếc nơ bướm.

“Phải rồi, giờ thì em cười khẩy, nhưng lát nữa em sẽ thấy ấn tượng đấy,” Tony nói và chuẩn bị ly nước lọc nhanh hơn cô có thể tưởng tượng, còn Roger thì ném mười bốn cái đĩa thành một hàng và đều đặn vắt nước ép mâm xôi lên chúng rồi xếp món salad trông như thể đến từ khách sạn Ritz lên.

“Em bị ấn tượng đấy,” Min nói.

“Cả tớ nữa,” Bonnie đang ngồi trên chiếc ghế đẩu ở cuối bàn, nơi cô đang cắt hành tươi thành khúc, và Roger cười rạng rỡ với cô khi Tony mang các ly nước ra ngoài.

Khi Tony quay vào, anh nói, “Họ đều đang ở ngoài phòng khách, cư xử lịch sự. Di trông có vẻ chán nản. Chà, cô ấy chán nản cho đến khi nhìn thấy tôi trong chiếc cà vạt này.”

“Chắc là kinh lắm đây,” Min đang đứng cạnh chiếc chảo đậu đầy hơi nước. “Em thà ở đây với mọi người còn hơn. Từ giờ trở đi, em sẽ cung cấp đồ ăn cho tất cả các bữa tối của mẹ em.”

“Không có chuyện đó đâu, một khi bà nếm thấy bơ,” Cal nói và giúp Tony xếp ra mười bốn cái đĩa khác cho món phụ.

Mười phút sau, các đĩa đã sẵn sàng cho món gà. Thịt gà trông ngon hết xẩy khi ngập đầy trong nước sốt rượu vang, đậu xanh thì được trộn với quả hạnh và được bọc lại với dây hành tươi, và Min đang tự lẩm bẩm với mình.

"Salad, xong," cô tự nhủ. "Thịt, đậu, xong. Nước sốt ngô của Emilio, sẵn sàng lên khay. Bánh mì đã ra khỏi lò vi sóng và vào trong giỏ. Mình quên gì nhỉ? Ồ, quỷ thật. Tráng miệng."

"Anh có món tráng miệng đây." Cal cầm cái túi cuối cùng lên và lôi ra hai cái hộp viết chữ Krispy Kreme.

"Doughnut," Min hoảng sợ.

"Đưa anh một đĩa đựng bánh đi," Cal nói. Bonnie lục tủ chén đĩa và tìm thấy một cái. Rồi trong khi họ quan sát, anh xếp một vòng tròn bảy chiếc doughnut kem sô-cô-la với một cái ở giữa được chồng lên bởi một vòng năm cái bánh sô-cô-la khác, chồng lên trên thêm một vòng ba cái phủ kem va-ni, rồi thêm một cái Kreme kem sô-cô-la xinh đẹp trên đỉnh, tất cả dính vào nhau bằng lớp kem trắng mà Bonnie vừa nhỏ vào giữa các tầng.

Min bắt đầu ướt nước miếng.

"Tớ có đọc về cách trình bày này rồi," Bonnie đứng lùi lại. "Nó ở trong tạp chí People. Người ta toàn làm thế."

Cal cầm một cái hộp mà anh đã bỏ sang một bên lên, xé nó và lôi ra một cặp cô dâu chú rể nhỏ xíu dưới một cái cổng vòm nhựa. Trông nó cực kỳ khủng khiếp cho đến khi anh gắn nó lên trên chồng bánh doughnut, và rồi trông nó thật hiện đại.

"Em muốn có một cái bánh như thế ở đám cưới của mình," Min nói. "Tất nhiên là, tim mẹ em sẽ ngừng đập mất."

Cal cười toe toét với cô, và cô cười lớn khi cởi tạp dề ra. "Anh là thiên tài, Calvin. Em cần một giây trong phòng kho để mặc váy vào, và sau đó là giờ trình diễn."

Cô thay nhanh hết mức có thể, và khi quay lại cô nghe thấy Tony nói với Cal, "Được rồi, bọn tớ hiểu rồi. Các cậu có thể đi..." Anh

khựng lại khi nhìn thấy cô, và rồi Roger quay sang nhìn theo mắt anh và cũng khựng lại, và Bonnie ló ra từ phía sau Roger.

"Ồ, Min," cô trầm trồ. "Trông cậu *thật tuyệt vời*."

"Rất nóng bỏng," Tony nhìn cô chằm chằm, và Cal nện vào sau đầu anh. "Tớ chỉ nói thôi mà," Tony nói.

Cal đưa bánh cho Roger. "Giờ các cậu có thể giải quyết mọi thứ rồi chứ?"

"Dễ như ăn bánh," Tony nói, và Min khựng lại, ngạc nhiên. "Gì thế?" anh hỏi.

"Không có gì." Min lắc đầu rồi kiểm tra lại mặt mũi trong chiếc gương cạnh cửa để đảm bảo rằng cô không lấy bột làm kem nền. Hơi nóng trong bếp đã làm da cô ửng hồng, làm tóc cô xoăn lại và trông cô...

"Trông em tuyệt đẹp," Cal nói. Min quay lại, thấy Roger cùng Tony đang đứng cạnh anh và chợt nhận ra rằng một tháng trước đây, cô không hề biết những anh chàng này, và giờ họ cùng nhau đến cứu em gái cô ra khỏi rắc rối.

"Các anh thật *quá tốt bụng* khi giúp em chuyện này," cô nói với họ. "Điều này vượt quá nhiều lần cái gọi là tình bạn."

"Bất cứ điều gì vì em, cưng ạ," Tony nói. Anh cúi xuống hôn má Min làm cô đỏ mặt. Cal nói, "Quá đủ với việc tán tỉnh những anh chàng khác rồi đấy, Minerva," và cầm lấy tay cô, còn Roger vỗ vỗ vai cô rồi Cal kéo cô ra qua cửa sau.

"Họ là những người tuyệt nhất," khi họ đến được lối đi rải sỏi dẫn tới trước cửa nhà, cô bảo anh.

"Phải," Cal nói. "Và giờ chúng ta phải đi ăn tối với gia đình em."

"Ôi quỷ thật," Min kêu lên.

Sau này, khi nhìn lại bữa tối tổng duyệt đó, thật khó để Min quyết định đâu là thời khắc tồi tệ nhất của bữa tối.

Là lúc bà Nanette nhìn thấy họ đang bước vào cửa và quá bất ngờ trước bộ váy tím của Min đến nỗi bà khựng lại sau câu "Các con đến muộn..." và chỉ biết trừng mắt giận dữ trong khi Min tự tiếp thêm can đảm cho mình.

Nhưng rồi Cal vỗ vào lưng cô và phù rể của Greg kêu lên, "Ôi," rồi gật đầu với cô.

"Cảm ơn anh," Min nói.

"Anh đã bảo em rồi," Cal nói bên tai cô. "Tránh xa hắn ra."

Hay là lúc Min nhìn thấy Greg, với quả đầu đã được cắt ở tiệm Caesar một ngày trước đám cưới, và trông, nếu còn có thể, ngu ngốc hơn bao giờ hết.

"Đừng bao giờ làm thế," Min thì thầm với Cal và Cal nói, "Không, anh không nghĩ thế đâu."

Hay là lúc Roger và Tony phục vụ món salad, Di cười toe toét và nói, "Gừ, những bồi bàn thật *dễ thương*," và Roger gần như làm rơi món salad của Greg lên lòng anh ta.

"Coi chừng đấy," Greg gắt gỏng, và nụ cười của Di vụt tắt.

"*Rất* dễ thương," Min nói và cau mày với Greg, anh ta chớp mắt nhìn lại cô.

Hay là lúc mẹ Greg nói, "Món gà này ngon tuyệt. Con bảo ai là nhà cung cấp món này vậy nhỉ?" và mọi con mắt đổ dồn vào Greg. Min để anh ta lúng túng trong vài giây rồi nói, "Quán Emilio, phải không?", ném cho anh ta một cái phao mà anh ta bám vào một cách biết ơn đến nỗi cô gần như cảm thấy thương hại thay.

Tiếp theo đó là khoảnh khắc khi Nanette nói, "*Có bơ* ở trong này."

"Phải," Min đáp gọn và tiếp tục ăn trong khi Cal vỗ lưng cô.

Nhưng thời khắc tồi tệ nhất chắc hẳn đã đến vào cuối bữa ăn khi di động của Min reo. Cô nhìn qua Diana, ngạc nhiên, vì Diana là

người duy nhất sẽ gọi cho cô, và rồi nhớ ra bộ ba trong bếp. "Em sẽ quay lại ngay," cô nói và lỉnh ra ngoài để trả lời điện thoại. "Xin chào?"

"Min," David nói. "Anh đã cố liên lạc với em cả ngày nay."

"Làm gì?" Min nói. "Đừng để ý, tôi không quan tâm đâu. Đây là bữa tối tổng duyệt của em gái tôi, David. Biến đi."

"Về Cal," David nói và Min trở nên im lặng. "Anh vẫn quan tâm đến em, Min à, và anh cần em biết vài điều về Cal Morrisey."

"Nói đi," giọng Min đều đều.

"Cái đêm hắn đến mời em đi chơi ấy?" David nói. "Hắn làm thế bởi vì hắn đã đánh cá rằng mình có thể đưa em lên giường trong vòng một tháng."

"Anh ấy đã làm thế," Min nghĩ thầm, *Anh thật là đồ rác rưởi.*

"Vụ cá cược có hiệu lực đến thứ Tư tới, Min," David nói, sự chân thành rỉ ra qua điện thoại. "Và Cal Morrisey không thua đâu. Hắn ta sẽ làm mọi thứ để thắng vụ cá cược đó. Anh nghĩ em nên được biết. Anh không muốn em bị tổn thương."

"Gừ, cảm ơn."

"Nghe giọng em không có vẻ thất vọng."

"Con trai luôn là con trai," Min nói.

"Anh đã nghĩ em sẽ bị sốc," David nghe có vẻ choáng váng.

"David, tôi đã biết hết rồi," Min nói. "Tôi đã nghe thấy các anh nói chuyện với nhau. Đó cũng là lý do tôi biết Cal không hề đưa ra vụ cá cược đó, mà là anh. Đây là ý tưởng của anh, điều đó khiến anh thành kẻ đáng ghê tởm nhất trong chuyện này."

"Không," David vội nói, "không, lúc ấy anh rất buồn vì chuyện chúng ta chia tay..."

"David, anh đã đá tôi," Min nói. "Anh thất vọng về cái quái gì

mới được chứ?"

"... kể từ đấy, anh đã hối hận về vụ cá cược đó hàng nghìn lần, nhưng Cal sẽ không hủy nó."

"Anh đề nghị với anh ấy rồi chứ?" Min không tin hắn ta.

"Hết lần này đến lần khác," David nói.

"David?" Min hỏi lại.

"Ừ?"

"Cút xuống địa ngục đi," Min tắt di động.

Cô đứng trên hiên nhà khách và nhìn ra bờ sông ngoài xa. Nó rất xinh xắn. "Chết tiệt," cô chửi thầm. Cô tin Cal, thực sự tin, nhưng vụ cá cược đó...

Mình sẽ hỏi anh ấy sau đám cưới vậy, cô tự nhủ. Khi cô đã thoát khỏi cái áo nịt kinh khủng đó, khi họ ở một mình, khi họ có thể nói cho ra lẽ mà không có Diana níu lấy cánh tay cô nhờ giúp đỡ, lúc đó cô sẽ hỏi anh.

Tối mai, cô tự nhủ và quay vào trong đúng lúc bắt gặp thứ rõ ràng là đỉnh điểm của buổi tối, khuôn mặt của bà Nanette khi bà thấy cái bánh Krispy Kreme.

"Này," khi Cynthie nhấc điện thoại vào chiều Chủ nhật, David liền mào đầu. "Tôi không nghe tin gì từ cô cả. Có gì..."

"Mọi chuyện kết thúc rồi," nghe giọng Cynthie giống như đang khóc. "Họ đang ở giai đoạn mê đắm. Có lẽ phải mất hàng năm trời anh ấy mới tỉnh táo lại. Chúng ta thua rồi, David."

"Không đâu," David nói. "Tôi không thua."

"Cal yêu cô ta. Lúc này anh ấy đang chân thành với cô ta. Không còn gì..."

"Không phải đâu," David phán ngát vì cứ phải nghe về Cal. "Hắn đang theo đuổi cô ấy để thắng vụ cá cược chết tiệt đó."

“Gì cơ?” Cynthie nói.

“Ừ,” David cố tìm một cách giải thích mà không làm hắn trông nhớp nhúa.

“Kể cho tôi nghe đi,” giọng Cynthie không cho phép bất kỳ lời vô nghĩa nào.

“Đêm đó,” David nói. “Tôi đã tức giận. Và tổn thương. Và...”

“David, tôi không quan tâm đến anh,” Cynthie cắt ngang. “Kể cho tôi nghe về vụ cá cược.”

“Tôi đã cá với Cal rằng hắn không thể đưa Min lên giường trong một tháng,” David nói.

“Cal sẽ không đồng ý vụ cá cược đó,” Cynthie nói, giọng cô ta chắc chắn.

“Ồ, bởi vì hắn ta quá cao quý.”

“Anh ấy đã làm anh xao lãng với thứ gì khác.”

“Hắn đã cá với tôi rằng hắn có thể đưa cô ấy đi ăn tối.”

“Cô ta đã đi với anh ấy bởi vì *anh đặt ra vụ một cá cược sao?*” giọng Cynthie đầy tức giận.

“Đó không phải lỗi của tôi,” David nói.

“Dẫu sao đi nữa thì giờ chuyện đó cũng không còn quan trọng.” Cynthie lại rơi vào đau khổ. “Thậm chí nếu anh có kể với cô ta về vụ cá cược, cô ấy cũng sẽ kiểm tra lại với Cal.”

“Cô ấy biết trước rồi,” David bực bội. “Tối qua tôi đã gọi và kể cho cô ấy. Cô ấy nói cô ấy đã nghe thấy bọn tôi nói chuyện.”

Cynthie không nói gì.

“Tôi nghĩ cô ấy đi ăn tối với hắn ta để làm tôi điên lên,” David nói. “Nghe giọng hắn ta thì có vẻ như cô ấy đã khá là cộc cằn, nên cô ấy hẳn cũng đã bắt hắn trả giá.” Sự im lặng kéo dài cho đến khi

David nói. “Cynthie?”

“Anh ấy có biết không?” Cynthie có vẻ căng thẳng. “Anh ấy có biết là cô ta đi chơi với anh ấy để bắt anh ấy trả giá không?”

“Tôi không nghĩ là có,” David nói. “Hắn chưa gọi cho tôi để hủy vụ cá cược, và một khi hắn biết là cô ấy cũng biết, thì vụ cá cược đã xong.”

Lại im lặng.

“Cynthie?”

“Anh có biết giờ Cal ở đâu không?” Cynthie nói.

“Không, nhưng tối nay hắn sẽ ở đám cưới của Diana,” David nói. “Có gì khác...”

“Tôi biết cách làm họ tan vỡ,” Cynthie nói, giọng cô ta nặng như chì.

“Cách nào?” David nói.

“Đưa tôi tới đám cưới. Nếu cô ta chưa ngủ với anh ấy, anh ấy sẽ không chịu nổi mà nản chí. Tôi sẽ quan sát họ, và nếu có gì đó khiến anh ấy căng thẳng, nếu cô ta lại từ chối anh ấy, nếu có gì đó không ổn...” Cynthie lại ngừng lại, và rồi hắn nghe thấy cô ta hít một hơi thật sâu. “Tôi sẽ nói cho anh nghe, và anh sẽ đi nói với anh ấy rằng Min đã biến anh ấy thành thằng ngốc suốt từng ấy thời gian. Nói với anh ấy rằng mọi người đều nghĩ anh ấy ngu ngốc.”

“Thế là đủ để làm họ chia tay ư?” David nói.

“Thế là đủ để cho Cal gặp ác mộng nhiều năm trời,” Cynthie nói, giọng cô ta khốn khổ. “Nghe không logic lắm, nhưng đó đã là ngòi pháo của anh ấy từ khi anh ấy còn là một đứa trẻ. Châm lửa và anh ấy sẽ nổ tung. Nếu anh ấy như thế trước mặt gia đình và bạn bè cô ta...”

“Chà chà,” David lại thấy ấn tượng với cô ta.

“Đám cưới lúc mấy giờ vậy?” Cynthie hỏi.

"Bảy," David đáp. "Diana muốn nó diễn ra vào lúc chạng vạng. Một câu chuyện cổ tích rác rưởi nào đó."

"Hãy đón tôi lúc sáu giờ," nói xong, Cynthie gác máy.

Min đã dành cả đêm với Diana, người phấn khích đến mức vẫn còn thức, sửa nơ trên hộp bánh khi Min đã bỏ cuộc và đi vào giường, thậm chí là quá mệt để mà nhớ nhung Cal. Nhưng ngày hôm sau, Di lặng lẽ quá mức, vẫn căng thẳng nhưng không còn phấn khích tràn đầy sức sống nữa.

"Em chỉ ngủ không đủ thôi," cô bảo với Min.

Khi họ đi tới phòng thay đồ ở nhà thờ, Ướt Át, Tệ Hơn và bà Nanette đang đợi, và Min cúi xuống để tránh bà Nanette cùng cái lược của bà, ("Min, trông con thật khủng khiếp với cái mái tóc như thế"), cầm lấy các hộp bánh tới quầy tiếp tân cạnh cửa, rồi đi tới phòng tắm trong nhà thờ để mặc váy. Cô sẽ không vật lộn trong cái thứ chết tiệt này trong khi bà Nanette phàn nàn còn Tệ Hơn thì cười tự mãn đâu.

Có gì đó rất không ổn, cô nghĩ khi cố buộc chặt áo nịt quanh người. Thứ gì đó ngoài bà mẹ điên khùng của cô và cô phù dâu ngu ngốc đang khóc lóc trong bộ váy màu xanh, thứ gì đó ngoài chiếc bánh cưới mà Bonnie đang cố trang trí bằng hoa phong lan và ngọc trai, thứ gì đó, cô khá là chắc, liên quan đến chú rể. Mình phải nói chuyện với Di, Min nghĩ, nhưng cô sẽ nói gì đây? "Em thật khốn khổ còn chàng rể của em là đồ bại não, và chị nghĩ chúng ta nên ăn bánh rồi về nhà" ư?

"Ồ, quỷ thật," cô rời khỏi phòng tắm để quay lại với em gái mình.

"Chị muộn đấy," khi Min bước vào phòng, Tệ Hơn đang vỗ vỗ cái búi tóc công phu của cô ta.

"Cắn tôi đi," Min đi tới đứng cạnh Di. "Này, cưng, có chuyện gì không?"

"Không có gì," Di nói. "Em chỉ... mừng vì chị ở đây."

"Phải, chị trong vầng sáng chói lòa nhất của mình," Min giơ tay

ra để "khoe" chiếc áo nịt đang hở toang hoác trên người mình.

"Cái áo nịt đó chưa đủ chật," bà Nanette xoay người cô lại. "Thành thật mà nói đấy, Min." Bà tháo nơ ở cổ áo Min ra rồi bắt tay vào thắt chặt dây ruy băng, trước tiên là từ hông.

"Ừ," Min nói, khi phổi cô sít vào. "Mẹ à." Cô đặt bàn tay lên sau ghế Di để giữ thăng bằng trong khi bà Nanette giật mạnh dây ruy băng. "Con còn phải... thở được... trong... buổi lễ."

Bà Nanette kéo chặt sợi ruy băng một lần cuối ở trên cùng, thắt chúng lại thành một cái nút có thể khiến các hướng đạo sinh trố mắt thán phục, và lùi lại để đánh giá thành quả của bà.

"Chà, đấy là điều tốt nhất mẹ có thể làm," bà Nanette nói. Min nghĩ, *Câu đó tổng kết khá đầy đủ toàn bộ mối quan hệ của chúng ta,* và quay đi khỏi bà, hai tay đặt hai bên lườn, vừa cố thở vừa nhìn Diana.

"Di?" Min hỏi lại, và khi Di không nói gì, cô cúi người tới trước để nhìn vào mặt em gái mình, khiến phổi cô càng siết chặt hơn nữa.

Di đang nhìn chằm chằm vào gương, mắt mở to, quai hàm xinh đẹp của cô cứng ngắc, và Min quên mất là mình không thể thở.

"Di? Em ổn chứ?"

"Ổn," Di yếu ớt trả lời, không rời mắt khỏi gương.

"Trông em rất đẹp," Min nói. Trên người Di, thậm chí cả chiếc áo nịt trông cũng đẹp. "Như thiên nga vậy," Min thêm vào, hy vọng thấy được chút cảm xúc.

"Cậu ấy chỉ bị bồn chồn trước đám cưới thôi mà," Ướt Át nói khi cô ta cố định lại vòng hoa thường xuân và phong lan trắng trên mái tóc vàng hoe mềm mượt của mình. Cô ta trông thật khổ sở.

Tệ Hơn thúc Min tránh sang một bên. "Đi đặt thẳng lại vòng hoa của chị đi." Vòng hoa trúc mai xanh và phong lan của cô ta được đặt hoàn hảo trên đầu, cân xứng trên búi tóc.

"Ôi, Min," bà Nanette nhắc nhở. "*Cái vòng hoa* của con."

Min cầm cái vòng hoa oải hương cùng phong lan của mình lên và đập nó xuống đầu. Ít nhất nó cũng có mùi thơm. Cô nhét vài cái cặp tóc vào để cố định cái vòng, đồng thời quan sát Diana trong gương suốt trong thời gian đó.

Di bắt gặp ánh mắt của cô và ngồi t785hẳng dậy. "Đi ra đi."

"Được rồi," Min nói.

"Không phải chị," Di nói. "Tất cả mọi người, trừ chị."

"Gì cơ?" Tệ Hơn khựng lại với bàn tay ở lưng chừng đang với lấy vòng hoa của Diana.

"Diana," bà Nanette bị sốc.

Min nhìn gương mặt lạnh như băng của Di. "Thời gian cho chị em gái. Chúng con sẽ gặp mọi người ở ngoài trong một phút nữa."

"Này," Tệ Hơn nói. "Tôi là một *phù dâu*..." Rồi cô ta nhìn thấy nét mặt của Diana và khựng lại.

"Ra ngoài," Min chĩa ngón tay cái về phía cửa.

"Chà, mẹ sẽ không đi đâu hết," bà Nanette nói. "Đây là đám cưới của con gái mẹ."

"Vậy hãy đi đến đó đi," Min nói. "Không phải các ghế dài đều phải có hoa sao?"

"Thành thật mà nói, Min," bà Nanette khựng lại. "Tất nhiên chúng đều phải có hoa."

"Tốt hơn là mẹ nên kiểm tra đi," Min nói và bà Nanette dời gót đến nhà thờ.

Ướt Át lấy bó hoa lan của cô ta, cúi xuống và hôn má Di. "Trông cậu thật tuyệt vời," cô ta thì thầm. "Trông cậu như cỡ hai vậy!" Ướt Át đưa Tệ Hơn bó hoa của cô ta rồi đẩy cô ta ra cửa, và Tệ Hơn ngoái lại nhìn, trông không còn vênh váo tí nào nữa.

Rồi chỉ còn lại Min và Di.

Min dựa vào tủ và cố luồn tay xuống dưới áo nịt để kiếm thêm được một mi-li-mét không khí nữa để rồi cô có thể nói những điều cần nói. "Được rồi, thế này nhé. Em hãy kể ngay cho chị nghe xem điều gì không ổn, nếu không chị sẽ dừng đám cưới lại."

"Em muốn có một cái bánh doughnut Krispy Kreme," dưới câu nói của Di có dấu hiệu của một cơn nức nở.

"Chị sẽ lấy cho em một cái," Min bình tĩnh lại. "Chị sẽ ra ngoài và..."

"Em không thể có một cái được," Di nói. "Có đến mười hai gam chất béo trong một cái Krispy Kreme."

"Chà, phải. Nhưng chị đang nghĩ vì đây là ngày cưới của em..."

"Mọi thứ đều hoàn hảo."

"Còn chẳng suýt soát hoàn hảo," Min nói. "Nghe này, nếu em muốn thoát ra khỏi cái đám cưới này, chị sẽ lấy chìa khóa xe ở chỗ Cal, rồi em với chị có thể quay về nhà, uống sâm panh và ăn rất nhiều bánh Krispy Kremes."

"Muốn thoát ra ư?" Di ngồi thẳng người lên. "Không. Không."

"Được rồi," Min nói. "Nhưng nếu em đổi ý, chị không đùa về chuyện khóa xe ô-tô và bánh doughnut đâu."

"Em sẽ không đổi ý," Di nói. "Đây là đám cưới cổ tích của em."

"Vậy thì đến lúc phải đi rồi," Min hy vọng vận động sẽ nới lỏng một thứ gì đó trong não Di.

Di đứng dậy và Min dang tay ra để cho em cô xem chiếc áo nịt.

"Vậy em nghĩ sao?"

"Đây là một ý kiến ngu ngốc," giọng Di run run khi cô nhìn Min. "Tại sao em lại bó buộc chị vào một cái áo nịt cơ chứ?"

"Để chị có eo," Min nói.

"Chị có eo mà," Di nói. "Nó không phải một vòng eo nhỏ, nhưng chẳng có gì sai trái với nó cả." Cô đứng dậy nhìn vào mắt Min, đẹp đến nín thở, lạnh như băng.

"Được rồi," Min cầm lấy tay cô. "Em *phải* nói cho chị nghe xem có gì không ổn."

"Chẳng có gì không ổn hết," Di nói. "Mọi thứ đều hoàn hảo."

Tệ Hơn gõ cửa và thò đầu vào. "Hai người sẵn sàng chưa?" cô ta hỏi, nghe ngập ngừng hơn bất kỳ lúc nào Min từng nghe cô ta nói. "Bởi vì chúng ta đáng ra phải xếp hàng rồi."

Di lờ cô ta đi, và Min nói, "Chúng tôi sẽ ra ngoài ngay."

Tệ Hơn mở cửa rộng hơn. "Trông cậu thật tuyệt vời, Di."

Di cầm bó hoa của mình lên.

"Vòng hoa," Min nói và Di với tay xuống lấy vòng hoa bằng phong lan kết cùng hồng trắng rồi vỗ nó lên đầu mình, chiếc khăn trùm đầu dài cỡ đốt ngón tay bị lệch. "Ồ. Được rồi. Chị có thể chỉ cần kẹp..."

Nhưng Diana đã băng qua căn phòng rồi.

"Tôi sẽ sửa nó," Tệ Hơn ném cho Min cái trừng mắt "cô thật vô dụng" thường thấy.

"Tôi không nghĩ cô có thể đâu," Min cầm bó hoa của cô lên rồi theo Diana ra ngoài.

Chương 14

Ánh nắng mặt trời tràn ngập tiền sảnh, nhưng khuôn mặt của Di thì nhợt nhạt và lạnh lẽo dưới vòng hoa cùng tấm mạng che mặt hoàn hảo. Ông Geogre đứng cạnh cô, không thoải mái trong bộ vest buổi sáng, đảo mắt sang nhìn cô, vẻ lo âu. Ông cau mày nhìn Min như muốn hỏi, và cô nhún vai. Cô thấy tội nghiệp ông, nhưng lúc này đây ông ở vị trí cực thấp trong danh sách những người cô cần cứu giúp.

Ướt Át đứng trước họ ở cạnh khung cửa vòm, và khi đám rước bắt đầu, cô ta giật mạnh khung váy của mình một lần cuối cùng, khịt mũi, nở một nụ cười cứng nhắc, bước một bước lên trước và tiến vào nhà thờ.

Tệ Hơn di chuyển tới trước, đứng đếm cho đến khi đến lượt của cô ta, hôn gió Di, bước lên một bước, mỉm nụ cười đội trưởng đội cổ động tươi tắn rồi nối gót theo.

Min ngoái lại nhìn Di. "Em là em gái chị, và chị luôn ở bên em dù có chuyện gì đi nữa. Nếu em muốn thoát ra khỏi chuyện này, *chị sẽ đưa em ra.*"

"Min?" bố cô sửng sốt, còn Di lắc đầu.

"Được rồi." Min đếm ngược nhịp nhạc, đắp một nụ cười lên mặt, bước lên một bước rồi di chuyển vào trong.

Có thứ gì đó túm lấy khung váy của Min khiến cô kẹt lại, dựa vào cửa vòm khi đang dở bước. Cô nhìn lại đằng sau và thấy bàn tay Di đang túm lấy các diềm xếp nếp lụa màu oải hương ở trên hông cô.

"Diana?" giọng bố cô hoang mang.

Min bước lùi lại. "Bố à, mỉm cười tiến vào lối đi để họ biết mọi thứ đều ổn đi." Cô gỡ bàn tay Di ra khỏi các diềm xếp nếp và kéo em cô rời khỏi bậc thềm nhà thờ ra bầu trời đang tắt nắng. "Kể đi."

Bó hoa của Di run run trong tay cô. "Greg đã ngủ với phù dâu của

em."

"*Susie?*" Min không ngạc nhiên nhưng cùng lúc đó vẫn thấy ghê người. "Chị đã biết cô ta..."

"Tệ Hơn," Di ngắt lời cô.

"Làm sao mà nó còn có thể tệ hơn được nữa cơ chứ?" Min nói và rồi nhận ra. *"Karen?"*

Di gật đầu.

"Ồ," Min cố nghĩ xem phải nói gì khi mà cơn giận của cô ngày càng tăng. "Ôi, *cưng à."* Cô vòng tay quanh người Di. "Hãy kể với chị chuyện đó là trước khi anh ta đính hôn với em và không..."

"Đêm qua," Di thì thầm, và Min hít vào một hơi thật sâu, áo nịt hay không cũng thế thôi.

"Đồ chó đẻ đó."

"Cảm ơn chị," Di sụt sịt.

"Đồ *đĩ thõa* đó, chị thề là chị sẽ giật *từng sợi tóc một trên cái đầu chết tiệt của cô ta."* Min ôm Di chặt hơn. "Chị sẽ đóng đinh cái búi tóc chết dẫm của cô ta lên *cửa nhà thờ,* đồ *quỷ cái* đáng khinh đó. Và bố sẽ xé xác Greg thành từng mảnh. Ông đã muốn làm thế hàng tháng trời rồi."

Di sụt sịt kìm lại những tiếng nức nở.

"Bọn chị sẽ chăm sóc em," Min nói. "Em *không đơn độc.* Liza và Bonnie..." Cô ngắt lời, nhận ra rằng khoe khoang bạn mình không phải là nước đi tốt nhất hiện giờ, cố tưởng tượng mình sẽ cảm thấy thế nào nếu một trong hai người họ phản bội cô, nếu Liza ngủ với Cal, chuyện đó là không thể hiểu nổi, chuyện đó không thể xảy ra, họ sẽ không bao giờ...

"Em đã nhìn chị và Cal tối qua," Di nói, nước mắt đong đầy trong mắt cô, "và anh chị thật hoàn hảo cho nhau, hai người đơn giản chỉ là hai người, cười và thầm thì với nhau, hai người không phải giả vờ

là ai khác, mảnh mai hay gì đó. Anh ấy yêu chị chỉ vì chị là chị, và em đã muốn nói chuyện với Greg, em cũng muốn ở bên anh ấy, nên khi chị ngủ, em đã lái xe đến căn hộ của anh ấy, và họ đang ở trong phòng ngủ." Mặt cô rúm lại. *"Họ thậm chí còn không ở trên giường."*

Min quàng cả hai tay quanh người cô và ôm cô lại gần. "Và hôm nay Karen còn hôn gió với em. Đồ *đĩ* kinh tởm đó."

"Họ không biết là em biết," Di nói vào vai cô. "Họ không thấy em. Em đã lùi ra ngoài."

"Thế là rất người lớn," Min nghiến chặt răng. "Chị hẳn sẽ làm vấy máu lên những bức tường đó. Được rồi, chị sẽ đi dừng đám cưới lại..."

"Không," Di bật thẳng người dậy. Chiếc váy nịt đính ngọc trai màu hồng của cô nhô lên hạ xuống khi cô hít không khí vào. "Không, không. Không."

"Gì cơ?" Min nói.

"Không," Diana nói. "Em sẵn sàng để đi rồi."

"Được rồi, chị ngưỡng mộ cách em xử lý chuyện này," Min cố giữ giọng bình tĩnh, "nhưng thực ra chị nghĩ việc cưới tên chó đẻ đó có thể quá là người lớn đấy."

"Em phải làm vậy," Di thở hổn hển. "Tất cả đã được lên kế hoạch rồi. Có các món quà ở kia. Bonnie đã đặt ngọc trai lên chiếc bánh."

"Chị sẽ ăn chiếc bánh đó," Min nói. "Chị sẽ gửi trả lại quà. Chị thậm chí sẽ đánh chú rể hộ em."

"Không," Di nói. "Đó không phải là... Anh ấy không phải... Đó chỉ là cơn khủng hoảng trước đám cưới mà thôi. Bọn em sẽ ổn mà."

"Di." Min hít một hơi thật sâu hết mức có thể và cố giữ giọng bình tĩnh. "Khủng hoảng trước đám cưới có nghĩa là anh ta kinh hãi ở bữa tiệc độc thân. *Chứ không có nghĩa là anh ta ngủ với bạn thân của em."*

Di lắc đầu. "Không, không. Không phải tất cả mọi người đều tìm thấy một Cal. Greg là một người đàn ông tốt. Anh ấy chỉ... hoảng hốt thôi. Em sẽ cưới." Cô nuốt khan. "Chỉ là em cần phải nói ra với một ai đó. Thật là nhẹ nhõm khi được nói ra với một ai đó."

"Ôi," Min cảm thấy phát ốm. "Được rồi. Nhưng nếu em đổi ý *vào bất kỳ lúc nào,* giữa lúc đám cưới, giữa tuần trăng mật, giữa *ngày sinh đứa con đầu tiên của em*, chị sẽ có mặt ở đó để giúp em bỏ đi. Em nói ra từ đó và chúng ta *sẽ đi*. Em không *đơn độc*." Cô cố hít một hơi khác nhưng chiếc áo nịt của cô phản kháng lại. "Nghe này, em chắc chứ? Bởi vì chị..."

Di gật đầu. "Em chỉ phải nói ra với ai đó. Em ổn."

"Tuyệt," Min nói. "Chị thì không đâu." Cô chờ đợi một câu nói khác để lùi lại, nhưng Di đã băng qua cô đi vào tiền sảnh, bỏ lại cô không còn biết làm gì khác ngoài đi theo.

Min mỉm cười với bố cô, ông trông có vẻ phát điên rồi, vào vị trí của mình dưới mái vòm và bắt đầu đi xuống hai hàng ghế, ngờ ngợ nhận ra rằng David và Cynthie đang ngồi cùng một dãy ghế trông căng thẳng, rằng Bonnie và Liza đang ở hàng ghế thứ ba tính từ bệ thờ và đang gửi cho cô cái nhìn "Có chuyện quái gì thế?", rằng Cal đang ở hàng thứ hai nhìn chằm chằm đầy mê hoặc vào cái cổ áo của cô, và rằng Greg-đồ-con-hoang đang đứng ở hàng đầu, trông bực mình. *Chết đi, đồ heo sữa bội bạc*, cô nghĩ, và nói thế vẫn còn chưa tương xứng nên cô bắt đầu tưởng tượng đến những thứ khác, không nhận ra rằng mình đang cau có cho đến khi cô thấy mắt Cal mở to và Greg bước lùi lại một bước.

Cô làm dịu nét mặt mình xuống. Được rồi, vẫn có khoảnh khắc "đưa ra lý lẽ phản đối hoặc giữ im lặng" để dừng đám cưới lại, điều khoản để thoát ra. Cô có thể nói gì đó vào lúc ấy. Nhưng nếu làm thế, cô sẽ phá hỏng đám cưới của Di, và cô có cảm giác rằng đám cưới còn quan trọng với em gái mình hơn là hôn nhân. Và nếu thậm chí có không phải, thì nó cũng là lựa chọn của Di. Cô sẽ không như mẹ cô, điều khiển cuộc đời Di vì bà.

Cô đứng ở vị trí của mình cạnh Tệ Hơn ở trước bệ thờ và nghĩ đến việc đấm vào mặt cô ta bằng bó hoa của cô. Cô có thể nói là mình bị

trượt chân. Vài lần.

Tệ Hơn thở dài và lắc đầu với Min, chỉ vào vòng hoa của cô ta.

Đồ đĩ, Min nghĩ trong đầu và chỉnh thẳng vòng hoa của mình lại.

Hành khúc đám cưới nổi lên. Min quay lại và quan sát Diana bắt đầu đi xuống hai hàng ghế, một hình ảnh kiểu Hollywood với ánh mặt trời chiếu sáng sau lưng cô như một lời chúc phúc.

Khuôn mặt cô vô cảm, và trái tim Min tan vỡ vì cô.

Min quay đi và nhìn thấy Cal cau mày với mình. Anh làm miệng "Gì thế?" và cô lắc đầu, gần như bật khóc. Ngay cả anh cũng không thể sửa chữa chuyện này được.

Di bước đến bục trước bệ thờ, buổi lễ bắt đầu, và sau một lúc mọi người bắt đầu nhích người không yên trên ghế. *Họ biết có gì đó không ổn,* Min nghĩ. Họ không cảm giác được niềm hạnh phúc phấn chấn người ta đáng ra phải cảm thấy ở đám cưới. Thậm chí cả chiếc váy của Di trông cũng buồn thảm.

Rồi khi mục sư nói, "Nếu ai đó có thể trình bày lý do họ không được gắn kết với nhau một cách hợp pháp, xin người đó hãy lên tiếng," và Min bước một bước lại gần em cô hơn.

Di quay sang nhìn cô, và Min nhìn vào mắt em mình. "Làm đi."

Sau một phút, vị mục sư gật đầu và bắt đầu lời nguyện.

Di với tay ra níu lấy cánh tay Min và thì thầm, "Em đồng ý," và Min thở dài nhẹ nhõm.

"Chưa đến lúc đâu, con thân mến," mục sư thì thầm đáp lại.

"Không," Min nói với ông. "Đấy không phải ý em ấy." Cô gật đầu lần nữa với Diana. "Làm đi."

Di nuốt khan. "Tôi phản đối," cô nói, nhưng giọng cô yếu ớt đến nỗi mục sư phải cúi tới trước.

"Nó *phản đối,*" Min nói to.

"Phản đối cái gì chứ?" Greg nói.

"Phản đối *anh*, anh *đồ chó đẻ bội bạc,"* Min nói, và nghe thấy một tiếng thở dốc ở các hàng ghế đầu. *Giọng ầm ĩ, giọng ầm ĩ,* cô thầm nhủ. *Đừng có giở cái giọng ầm ĩ ấy ra.* Rồi cô lại nhìn lên Greg và nghĩ, *Chết tiệt, ừ đấy, kệ xác cái giọng ầm ĩ của mình.*

"Tôi phản đối," Di nhắc lại, giọng cô một lần nữa cao ngang với nhiệt độ trong phòng. Cô quay mặt về phía các hàng ghế. "Tôi phản đối một chú rể ngủ với phù dâu của tôi tối qua. Tôi phản đối một chú rể đồ..." Giọng cô lạc đi.

"Lừa dối, con heo sữa đáng khinh," Min nói với Greg sau lưng Di, rõ ràng là bằng cái giọng ầm ĩ của mình.

"Phải," Di nói và bước xuống bậc thềm, bó hoa trên tay cô run lẩy bẩy.

"Ngoài ra, kiểu tóc của anh thật *ngu si,"* Min nói với Greg và bắt đầu bước xuống bậc thềm nhà thờ sau em gái cô. Greg tóm lấy cánh tay cô và nói, *"Chờ một phút..."* và cô quay ngoắt lại để hắn ta có được một phút đó. Tức thì, Cal đã ở giữa họ, hất vai Greg sang một bên. Đằng sau họ, Ướt Át nói với Tệ Hơn, "Cô đã ngủ với Greg ư?" và rồi có ai đó gõ vào vai Greg đúng lúc Ướt Át nhảy xổ vào Tệ Hơn. Greg quay lại và trúng ngay nắm đấm của ông Geogre, đúng lúc Ướt Át giật mạnh búi tóc của Tệ Hơn, và Tệ Hơn hạ mông xuống trước, khuỷu tay theo sau, đáp xuống hàng ghế đầu tiên.

Cal túm lấy vai Greg ngay trước khi hắn ngã xuống đất, và họ cùng ngước lên nhìn bà Nanette, đang tiến tới chỗ họ, lộng lẫy trong bộ đồ màu xám ngọc trai.

"Anh là một tên đàn ông *khủng khiếp,"* bà mắng Greg và đá vào xương sườn hắn ta bằng đôi giày Manolo Blahniks mũi nhọn.

"Mẹ," Min kêu lên.

Bà Nanette vừa nói, *"Ba mươi bảy năm chết tiệt,"* vừa đá vào hắn sau mỗi từ, cho đến khi Min kéo bà ra. Bà lảo đảo bước sang một bên và kết thúc bằng việc đối mặt với ông George, người đang cố vượt qua Cal để tiếp tục đánh Greg. *"Và cả ông cũng thế,"* bà

Nanette nói và dùng ví đánh vào đầu ông.

Ông George giơ hai tay lên để né bà, miệng nói, *"Tôi đã làm gì cơ chứ?"* và bà hùng hổ bước xuống hai hàng ghế, đầu ngẩng cao.

Sau lưng ông George, Ướt Át chửi Greg, *"Đồ con hoang nhà anh,"* và bắt đầu đánh vào mặt hắn bằng bó hoa của cô ta trong khi Tệ Hơn cố bò ra khỏi ghế.

"Em phải đến chỗ Di," Min nói với Cal. "Giẫm lên đầu hắn ta nhé?"

"Đi đi," Cal nói, và điều cuối cùng cô thấy khi quay ra cửa là Cal đang vật Greg xuống thảm để ngăn ông George không đánh hắn ta nữa, trong khi Ướt Át tấn công hắn bằng hoa phong lan.

Cal tìm thấy Min ở quầy tiếp tân, vì Di đã khăng khăng sẽ gặp tất cả những người có thể xuất hiện. Họ đang ngồi trong phòng vũ hội vắng vẻ cùng Liza, Bonnie, và một Ướt Át quá đỗi vui vẻ, trong khi Roger mang sâm panh từ chỗ này sang chỗ kia, còn bà Nanette thì an ủi Di rằng tất cả đàn ông đều là loại lừa dối đáng khinh.

"Mẹ," Min nói, và Cal nắm lấy tay cô rồi kéo cô ra ngoài sảnh với anh.

"Mẹ em *điên rồi,"* Min nói với anh.

"Em vừa nhận thấy hả?" Cal cố không bị phân tâm bởi cổ áo phồng ra của cô. "Cái đó trông như thể đau đớn lắm vậy."

"Đau thật đấy," Min nói. "Em đã trải qua cả ngày trong tù tội. Cô ngoái lại nhìn qua cổng vòm. "Nhìn Ướt Át kìa. Cô ta đang *cười khúc khích* ở trong đó. Nghĩ mà xem, em đã từng thấy tội nghiệp cho cô ta. Anh cần em có việc gì không?"

"Có," Cal hơi choáng váng khi khe ngực của cô nâng lên hạ xuống. "Đặc biệt là giờ khi em bị tù tội. Khi nào em có thể cởi nó ra?"

"Em nghĩ bây giờ mình có thể nới lỏng nó rồi, ngoại trừ việc các nút thắt quá chặt khiến em không thể cởi chúng ra được." Cô rê

ngón tay quanh phần trên chiếc váy nịt, và Cal nghĩ thầm, *Hãy để anh làm thế*. "Nó đang giết chết em."

"Chờ đã," Cal thò tay vào túi áo lấy con dao nhíp của mình ra.

Anh luồn con dao vào dưới hàng nơ và cắt sợi ruy băng, Min hít một hơi thật sâu khi phần còn lại của chiếc áo nịt bắt đầu tự nới lỏng khỏi áp lực. "Ôi Chúa ơi, cảm giác thật tuyệt."

Cal nhìn sự nhô lên hạ xuống của chiếc áo nịt ngực bị nới lỏng. "Trông cũng tuyệt nữa." Dù anh biết tốt hơn là không nên, anh vẫn vẽ ngón tay xuống đường cong ở ngực cô và cảm thấy nhu cầu cần có cô vốn đã sục sôi hàng tuần nay lại bùng cháy dữ dội.

Nếu không sớm có cô, anh sẽ mất trí mất.

Cô nói, "Này," và tóm lấy bàn tay anh.

"Không phải lỗi của anh," anh lại gần miệng cô. "Em đang khoe hàng."

Miệng cô tan chảy dưới miệng anh, ấm áp với sự gần gũi, và nhịp thở cô nhanh hơn khi bàn tay anh ôm lấy bầu ngực săn chắc của cô. "Ôi," cô rên lên, và anh hôn dọc xuống đường cong mềm mại ở cổ cô và cảm nhận cô thở dài dưới bàn tay mình. "Ôi, cảm giác thật tuyệt. Nhưng em phải..."

"Anh biết," anh ôm lấy cô. "Anh đáng lẽ không nên..." Anh lại hôn cô, khao khát cô nhiều đến nỗi anh chẳng thể để cho cô đi được.

"Có, anh nên," Min bên miệng anh. "Nhưng Di..."

"Phải rồi," Cal nhớ đến nhiệm vụ của mình. "Đấy là điều anh đến để bảo em. Một người bạn chú rể phụ trách tiếp khách đã đưa Greg ra xe. Diana có muốn gặp anh ta trước khi anh ta đi không? Anh ta muốn xin lỗi."

"Quỷ thần ơi, *không*," Min rời khỏi anh. "Hắn ta có thể nói gì cơ chứ?"

"Tôi là hình mẫu xấu xa nhất trong các câu chuyện buồn về đám

cưới chăng?" Cal nhớ hơi ấm của cô. "Nếu chuyện này có ích gì, vì những người phụ trách tiếp khách bên nhà trai cũng rất phẫn nộ với anh ta."

"Em ghét hắn ta," Min nhìn vào phòng khiêu vũ.

"Cô ấy thế nào rồi?" Cal dõi theo tầm mắt hướng đến chỗ em gái của cô, cảm thấy tội lỗi khi anh có những ý nghĩ nhục dục trong khi Di đang đau khổ.

"Em nghĩ nó gần như nhẹ nhõm," Min quan sát em mình. "Không hạnh phúc, và nó sắp khóc, nhưng em nghĩ nó biết mình muốn đám cưới chứ không phải là Greg."

"Cô ấy rất khôn ngoan," Cal nói. "Ai lại muốn Greg cơ chứ?"

Min vươn người và hôn anh. "Tối nay em sẽ ở bên nó."

"Anh cũng đoán thế," Cal nói, dẫu vẫn ghét chuyện đó. Anh vòng tay quanh cô và ôm cô gần hơn. "Anh muốn em, Minerva."

"Tối mai em rỗi," cô mỉm cười với anh. "Đi tống khứ tên ngu xuẩn đó và quay lại đây uống sâm panh nhé."

"Quay lại ngay," Cal nói và lại hôn cô, hoàn toàn ngạc nhiên bởi vì nụ hôn đó thật quá dễ dàng, rằng mọi thứ với cô đều đã trở nên vô cùng dễ dàng. *Không thể là sự thật được,* anh nghĩ thầm, nhưng dù gì đi nữa anh vẫn cười toe toét khi anh đi tới bảo những người phụ trách tiếp khách là họ có thể tống khứ Greg được rồi.

Trên đường từ ô-tô quay lại, Cal chạm mặt David.

"Tôi nghĩ buổi tiếp đón đã kết thúc, David," Cal cố không hầm hè. "Giờ anh có thể về nhà rồi."

"Tôi không thể," David trông thật cao ngạo. "Có vài chuyện anh nên biết."

Ồ, chết tiệt, Cal nghĩ và nói, "Gì thế?"

"Vụ cá cược chúng ta đã lập ra," David nói, "vụ thách đố rằng anh có thể đưa Min lên giường trong vòng một tháng."

"Gì cơ?" Cal nhìn hắn ta, bối rối. "Vụ cá cược nào? Chúng ta không lập ra vụ cá cược đó. Mà chỉ có anh thôi, trong tình trạng say xỉn và thiếu thận trọng."

"Min biết rồi," David nói và Cal cảm thấy lạnh toát. "Tối hôm đó cô ấy đã nghe thấy hết, đó là lý do cô ấy đi chơi với anh, để khiến cả hai chúng ta trả giá và để kiếm một bạn hẹn tới buổi lễ thất bại này. Họ đều biết hết, Liza, Bonnie, em cô ấy, cô ấy đã kể cho tất cả mọi người. Họ đều đang cười vào mặt chúng ta."

Hành lang dường như chợt trở nên quá hẹp, không đủ không khí và quá lạnh cho tháng Sáu.

"Tôi phải nói với anh bởi vì nếu cô ấy biết về chuyện đó, vụ cá cược coi như xong. Anh sẽ không bao giờ có cơ hội thắng. Cô ấy đã dắt mũi anh suốt từng đấy thời gian."

"Không," Cal nói, họng anh siết chặt. "Cô ấy sẽ không làm thế." Cái cảm giác xấu hổ và tự căm ghét quen thuộc lại xuất hiện trong anh - *sao mày có thể ngu ngốc đến thế* - thậm chí khi lý trí bảo anh rằng David đang cố tình gây rắc rối, rằng Min sẽ không làm thế...

"Đối mặt với nó đi," David vỗ lên vai anh. "Cô ấy đã biến chúng ta thành kẻ ngốc. Chà, anh nhiều hơn tôi vì tôi không cố đưa cô ấy lên giường, nhưng tôi cũng cảm thấy khá là ngu ngốc."

Cal nhìn hắn ta đầy ghê tởm. "Ít nhất thì anh cũng biết mình biết ta đấy." *Cô ấy đã biết. Cô ấy nghĩ mình ngu ngốc.*

"Này." David giơ hai tay lên. "Đừng nhằm vào tôi. Tôi không phải là người đã biến anh thành *kẻ ngốc* trong suốt một tháng."

Cal chùn bước rồi xoay người bước đi, quay lại hội trường tiếp khách. Điều đó không đúng, Min không như thế, cô ấy sẽ không làm thế, trừ rằng bỗng nhiên mọi thứ vốn không thể giải nghĩa được giờ lại thật dễ hiểu.

Anh đi ngang qua hội trường tiếp khách gần như vắng tanh tới chỗ Min, cô đang cố bảo vệ Diana trước bà Nanette. "Anh có thể nói chuyện với em một lát không?" anh nói.

Min rời mắt khỏi Diana để nhìn lên và nói, "Giờ không phải..."

"Bây giờ," Cal kiên quyết, mắt Min mở to ra rồi cô gật đầu. "Chị sẽ quay lại ngay, cưng ạ," cô nói với Diana và để anh lôi cô ra ngoài sảnh, liếc vài cái lo lắng về chỗ em gái khi rời đi.

"Có phải chuyện Greg không?" cô nói khi họ đã ở trong sảnh, nơi mà cô vẫn có thể để mắt trông chừng Diana. "Anh ta đã..."

"Tại sao em lại đi ăn với anh vào buổi tối đầu tiên đó?" Cal hỏi.

"Gì cơ?" Min quá ngạc nhiên đến nỗi cô ngừng cả việc nhìn Di.

"Hãy nói cho anh sự thật."

Min cứng người. "Em đã đi..." Cô ngoảnh đi và lắc đầu. "Em đã đi bởi vì anh đã cá cược với David rằng anh có thể mang em vào giường trong vòng một tháng, và lúc đấy em cần một bạn hẹn tới đám cưới. Sau đó chúng ta đi ra ngoài và anh đã dẻo miệng đến mức em không thể chịu đựng được hơn trong ba tuần, nên em đã cảm ơn anh vì bữa tối và đi về nhà. Và lý do tại sao giờ chúng ta lại nói về chuyện này thì vượt quá sự hiểu biết của em."

"Vì cái quái gì mà em vẫn đi chơi với anh nếu em đã nghĩ là anh sẽ làm việc đó?" Cal nói, cảm giác tức tối trong cả một tháng biến thành cơn giận dữ. "Để tiêu khiển à? Nó *thú vị lắm* chứ hả?"

"Không," giọng Min bực tức. "Đó là lý do em luôn từ chối anh. Liệu chúng ta có thể thảo luận chuyện này sau..."

"Vậy là," Cal nói. "Em đã từ chối anh để biến anh thành thằng ngốc, còn em, Bonnie, Liza thì ngồi quây quần và cười vào nó."

"Không," Min giận dữ. "Bọn em đã nghĩ anh thật nhớp nhúa. Nó không vui tí nào."

"A," Cal gật đầu với cô. "*Đây* là lý do vì sao Liza cứ đánh anh."

"Phải. Nhưng em không *quan tâm*." Cô nói to từ cuối cùng giữa hai kẽ răng. "Nó không *thành vấn đề nữa*."

"Em có quan tâm," Cal khẳng định. "Em tức điên như quỷ sứ. Đó

là lý do em chơi đùa anh, khiến anh điên lên vì em, biến anh thành..."

"Này," Min chĩa ngón tay vào anh. "Em đã hoàn toàn thành thật với anh."

"Em chưa bao giờ hỏi anh về vụ cá cược," Cal nói.

"Có, em đã hỏi rồi," Min khoanh tay lại. "Và anh luôn né tránh mỗi lần em hỏi."

"Không, em đã không hỏi." Cal cũng khoanh tay lại. "Và em biết làm sao anh biết không? Bởi vì anh hẳn sẽ bảo em là anh đã không chấp nhận vụ cá cược đó."

"Em *đã đứng ngay đó,*" Min nói.

"Vậy thì *em nghe không rõ rồi,*" Cal nói. "*Anh đã bảo hắn ta là không.*"

"Anh đã nói, 'dễ như ăn bánh'." Min quát lên.

"Anh chưa từng nói 'dễ như ăn bánh' một lần nào trong đời," Cal nói. "Đó là một từ *ngu ngốc* để nói ra." Anh hít một hơi thật sâu và nghĩ, *Quỷ tha ma bắt nó đi.* "Em đã nghĩ *anh ngu ngốc* đến thế nào?" anh cáu kỉnh nói, và Min chết lặng. "*Mọi người* đã nghĩ anh *ngu ngốc* đến thế nào?"

"Không ngu ngốc," cô nhìn anh một cách cảnh giác. "Chuyện gì đang diễn ra vậy?"

"Tất cả bọn họ đều nghĩ anh đã đồng ý vụ cá cược đó với một tên *nhớp nhúa* như David." Cal lắc đầu trước sự phản bội to lớn của cô. "Bởi vì *em bảo* họ là anh đã chấp nhận vụ cá cược đó. Và họ nhìn em chơi đùa anh, và anh rơi tõm vào đó như một tên ngốc."

"Anh đã chấp nhận mà," Min nói, nhưng giọng cô không chắc chắn. "Xem này, em không hề nghĩ anh ngu ngốc, em đã nghĩ anh... đáng sợ. Nhưng rồi anh lại không đáng sợ đến thế nên em... Chuyện này từ đâu ra vậy? Anh biết em cảm thấy như thế nào về anh mà. Em yêu anh. Vụ cá cược không quan trọng..."

"Nó không quan trọng ư?" Cal nói. *"Em ngu ngốc đến thế nào vậy?"*

"Này," mặt Min tối lại. "Được rồi, xem này, em biết chuyện này chạm đúng vào chỗ nhạy cảm của anh, nhưng hãy kiểm soát mình đi. Em yêu anh, anh biết em yêu anh, nhưng ngay bây giờ em không có thời gian để chăm bẵm anh..."

"Chăm bẵm anh ư?" Cal siết chặt cằm lại để khỏi hét vào mặt cô, bởi vì cô đã phản bội anh và vì anh vẫn muốn có cô, đến tuyệt vọng. *Thoát khỏi chuyện này đi,* anh nghĩ và nói, "Được rồi, em sẽ không bao giờ phải chăm bẵm anh nữa."

"Gì cơ?" Rồi cô bắt đầu gật đầu, mặt mày rúm ró lại vì tức giận. "Ồ. Em hiểu rồi. Tất nhiên. Anh đang bỏ chạy. *Đồ phải gió nhà anh.* Anh đã có thứ mình muốn, em đã nói 'em yêu anh', trò chơi đã kết thúc, và giờ anh sẽ ra khỏi cửa. Em đã biết anh sẽ làm thế này. *Em đã biết anh sẽ làm thế này mà.*"

"Chuyện này không phải về anh," Cal không nhìn vào mắt cô.

"Ồ, làm ơn đi," Min quát lên. "Tất cả chuyện này là về anh. Một trăm phần trăm các mối quan hệ của anh kết thúc bằng việc anh bỏ chạy. Anh chỉ đang cố tóm lấy một lời bào chữa nào đó để..."

"Này," Tony xen ngang, và họ cùng quay sang nhìn anh đang đứng ở cửa, trông tức giận hơn Cal từng nhìn thấy. "Tôi không biết hai người đang làm cái quái gì, nhưng dù là gì, nó cũng không quan trọng bằng những gì cô bé trong kia đang trải qua. Các cậu có cả quãng đời còn lại để cãi nhau, còn bây giờ cô ấy cần các cậu."

"Bảo với Min là tớ đã không chấp nhận vụ cá cược chết tiệt với David về việc ngủ với cô ấy đi," Cal nói.

Tony nhìn Min, tức giận. "Cậu ấy đã không chấp nhận vụ cá cược đó."

"Em đã nghe thấy anh ấy chấp nhận vụ cá cược đó," Min nói. "David đã bảo anh ấy phải đưa bộ vest kẻ ca-ro xám lên giường trong một tháng và anh ấy đã nói, 'Dễ như ăn... bánh.'" Cô nhìn từ Tony sang Cal. "Ôi."

"Anh đã nói 'Dễ như ăn bánh,'" Tony nói. "Anh đã sai. Anh không quan tâm. Cãi nhau về chuyện đó sau đi. Ngay bây giờ, hãy đưa cái thân em vào trong kia và giúp em gái em. Mẹ em đã lấy ly sâm panh của cô ấy đi vì nó có quá nhiều calo và cô phù dâu chết tiệt trong bộ váy xanh cứ cười mãi không dứt."

"Anh nói đúng," Min bước về phía cửa. "Nhưng sau này bọn em sẽ không cãi nhau về chuyện này nữa, vì *Calvin* vừa quyết định đã đến lúc phải đi rồi."

"Em đang đùa anh à," Tony nhìn cả hai bọn họ đầy coi khinh. "Hai người là những đứa trẻ to xác nhất tôi từng thấy."

"Gì cơ?" Min khựng lại.

"Phiên bản rút gọn là thế này nhé," Tony nói với Min. "Em là một cô ả ghê gớm ghét đàn ông, và cậu ta là một tên chết nhát sợ phụ nữ." Anh nhìn sang Cal. "Hãy khắc phục chuyện đó đi, được chứ?"

"Quỷ tha ma bắt cả hai bọn anh," Min nói và quay trở vào với em gái cô, khi Cal quay sang Tony.

"Họ đều thế cả," bà Nanette đang an ủi Di khi Min quay lại chỗ họ, trông bà sôi sùng sục. "Con không thể tin ai hết." Bà ra dấu bằng ly sâm panh trên tay. "Họ bảo con là họ yêu con và rồi..."

Min giật chiếc ly ra khỏi tay bà. *"Đây,"* cô đưa nó lại cho Di. "Tối nay chúng ta sẽ uống khoảng mười hai chai này, nên hãy bắt đầu đi."

"Con có biết bao nhiêu calo..." bà Nanette lại bắt đầu điệp khúc quen thuộc.

"Mẹ *nghe này*," Min nói với bà. "Mẹ sẽ về nhà và quăng hết đống tạp chí chết tiệt trong nhà đi. Mẹ cũng một vừa hai phải được rồi đấy, đó là điều duy nhất sẽ cứu mẹ."

Bà Nanette vươn thẳng người lên. "Đừng vì con không giảm cân được mà Diana phải béo."

"Con *không béo,* mẹ ạ," Min nói. "Nhưng nhân dịp chúng ta đang nói về chủ đề này, con không thấy việc không ăn trong năm mươi lăm năm đã làm *mẹ* đặc biệt hạnh phúc. Về nhà và ăn gì đó đi, vì Chúa." Cô nhìn quanh. "Những cái hộp bánh chết tiệt đó đâu rồi?"

"Anh sẽ đi lấy chúng," Roger nói và đi nhanh.

"Tôi nghĩ thế là rất khôn ngoan," Ướt Át cười rạng rỡ với Min.

"Và cô," Min nói. "Đi đến chỗ nào đó và hả hê đi. Trên thực tế, đi tìm Greg đi. Các ngươi xứng đôi với nhau đấy. Hắn ta là một tên con hoang ích kỷ và cô thì thích được đánh."

"Thật không công bằng," Ướt Át quay lại với điệu bộ sũng nước quen thuộc.

"Thôi đi, Ướt Át," Liza nói. "Cô đã cười mãi từ lúc ngừng đánh Tệ Hơn. Nếu cô không tỏ ra an ủi được, thì cũng làm ơn biết điều mà biến đi."

"Chà, ít nhất thì tôi cũng không phải là đồ Chanh Chua," Ướt Át nói và giận dữ bỏ đi.

"Có phải cô ta vừa gọi tớ là đồ chanh chua không?" Liza hỏi lại Bonnie.

Min ngồi xuống cạnh Diana trên cái ghế vừa bị bỏ trống của Ướt Át. "Chị em mình sẽ đi lấy các hộp bánh và một thùng sâm panh về, sau đó chúng ta sẽ đi về chỗ của chị."

"Đồng ý," Diana nói, giọng cô lại lạc hẳn ra.

"Và chúng ta sẽ ăn bánh và say xỉn," Min nói.

"Ồ, *Min,*" bà Nanette nói. "Con sẽ mất hàng tuần để thải đống calo đấy ra mất."

Min nhìn mẹ cô một lúc rồi nghĩ thầm, *Đây là người Diana phải sống cùng mỗi ngày đây.* "Và rồi," cô nói với Diana, "vì em có cả một tuần nghỉ cho kỳ trăng mật, chị cũng sẽ nghỉ phép một tuần, và chúng ta sẽ đi tìm nhà."

Diana ngừng khóc. “Tìm nhà ư?”

“Phải,” Min nói. “Chị sẽ mua một ngôi nhà gỗ một tầng tuyệt vời có hai phòng ngủ kiểu Arts và Crafts. Và em sẽ chuyển vào đó với chị.”

“Em á?” Diana hơi ngồi thẳng dậy.

“Phải,” Min nói. “Em đã sống với cảnh sát calo quá lâu rồi.”

“Thật lố bịch,” bà Nanette nói. “Nó sẽ không chuyển đi đâu hết.”

“Nhưng có vài nguyên tắc,” Min căn dặn, Diana nuốt nước bọt và gật đầu. “Sẽ luôn có bơ trong tủ lạnh. Sẽ không có nhạc từ phim của Julia Roberts. Và từ giờ trở đi,” cô nhìn về phía cửa nơi Cal đang trừng mắt với Tony, “chúng ta chỉ hẹn hò những anh chàng xấu xí thôi.”

Diana gật đầu với Min. “Và em sẽ ra ngoài vào tối thứ Năm.”

“Sao phải thế?” Min thấy khó hiểu.

“Để các chị có thể có bữa tối Nếu của mình,” cô nói, và Min chợt nhận ra rằng điều tồi tệ nhất vừa xảy ra với Di không phải là mất Greg, mà là đã mất những người bạn thân của cô. Cô lại nghĩ sẽ thế nào nếu Bonnie và Liza phản bội cô, và cô không thể thở được trước sự khủng khiếp quá đỗi mà điều đó mang lại.

Cũng tệ như mất Cal vậy.

“Em cũng sẽ đến cùng,” Bonnie vòng tay quanh người Di.

“Khỉ thật, phải,” Liza nói, khi Roger quay lại với một khay đầy hộp bánh và cái chóp bánh. Cô giật mô hình cô dâu chú rể ra khỏi chóp bánh rồi đặt chúng trước mặt Diana và nói, “Chú ý vào, Thống Kê Nhỏ, chúng ta sắp có một khoảnh khắc đáng nhớ đây.” Diana ngước lên và Liza giẫm lên đầu chú rể, làm nó nát vụn. “Giờ thì,” cô nói. “Hắn ta chính thức là chuyện cũ rồi. Và nếu Chúa có thật, thì hắn ta sẽ bị đau đầu như búa bổ.”

“Anh nghĩ là em có thể hy vọng vào điều đó,” Roger nói. “Hắn đã

bị đánh khá nhiều."

"Tốt," Liza nói. "Giờ thì chúng ta sẽ quay lại chỗ của Min và uống thật say."

Diana nhìn Min qua làn nước mắt. "Em có thể mang đôi dép thỏ đi trong nhà của chị được không?"

"Em có thể *lấy luôn* đôi dép thỏ đi trong nhà của chị," Min nghĩ đến Cal với sự đau đớn điên cuồng.

Cô nhìn ra cửa và thấy anh đứng đó, đang nhìn cô, và rồi Tony chắn ngang tầm mắt của cô, dang rộng vòng tay, bảo Liza, "Chuyện em làm với món đồ trang trí bánh thật tuyệt vời, số một ạ. Anh cho là em phải giết chú rể," và Liz nói. "Bênh vực anh ta thì anh sẽ toi đấy,". Tony nói, "Không, hắn ta là một thằng khốn kể cả khi không xét đến quả đầu ngớ ngẩn đó," khiến Diana bật cười và rồi lại khóc.

Ngoài sảnh, Cal quay đi và Min thấy Cynthie đang đứng đằng sau anh. Anh ngừng lại một giây rồi rời đi, Cynthie đi kè kè theo anh.

Phải rồi. Anh sẽ không ở lại giúp đỡ bởi vì đó không phải chuyện của anh, phải không anh bạn? Min nghĩ thầm rồi gạt anh ra khỏi tâm trí và quay lại với Diana.

"Tớ là một tên chết nhát ư?" khi Min vừa bỏ đi, Cal hỏi Tony, sẵn lòng được cãi cọ với ai đó mà anh có thể đánh được.

"Tớ không thể tin được là cậu sẽ chạy khỏi cô gái này," Tony nói. "Khỉ thật, Cal, cậu đã ba lăm rồi, đến giờ cậu vẫn chưa chán trò vớ vẩn đó ư?"

"Cậu cũng đã ba lăm rồi," Cal cáu kỉnh.

"Và trong suốt cả cuộc đời tớ chưa bao giờ nhìn một người phụ nữ nào theo cái cách cậu nhìn Min," Tony nói. "Tớ sẽ giận dữ với cô ấy, vì cái suy nghĩ tất cả-đàn-ông-đều-tồi-như-nhau thật khó tiêu hóa, nhưng tớ sẽ *nói* với cô ấy như thế, và sẽ không rời khỏi cô ấy. Có gì không ổn với cậu thế?"

"Chuyện này không phải về tớ," Cal nói.

"Chúa ơi," Tony kêu lên và quay lại phòng khiêu vũ.

"Cậu đang đi đâu đấy?" Cal nói.

Tony lắc đầu. "Quay lại nơi có rắc rối thực sự. Chúng tớ đều ở trong đó. Sao cậu lại không?"

Rồi anh bước đi. Cal nhìn qua anh tới chỗ Min đang vòng tay quanh Diana, Bonnie dựa sát bọn họ, Roger giữ một khay bánh trên một tay và vỗ lưng Diana bằng tay kia, còn Liza đang nghiền nát thứ gì đó bằng bàn chân. Và khi Tony lại gần hơn, anh dang rộng hai tay ra, Diana ngước lên và tặng cho anh một nụ cười đẫm nước mắt, và Cal biết rằng cậu ta lại đang tỏ vẻ hài hước, diễn vai của mình. *Chết tiệt,* anh nghĩ. *Mình nên ở trong đó.* Rồi Min ngước lên và thấy anh, khuôn mặt cô rắn đanh và u ám như bão tố. Anh nao núng thầm nghĩ, *Quỷ tha ma bắt em đi,* và quay đi, giận dữ và đau đớn khi nhìn thấy Cynthie, trông đáng yêu hơn bao giờ hết.

"Anh ổn chứ?" cô ta hỏi han.

"Không," Cal đáp gọn lỏn.

Cô ta mỉm cười với anh. "Em biết một chỗ mà chúng ta có thể làm một chầu."

"Chỗ nào vậy?"

"Chỗ của em."

"Đi thôi," và rồi Cal rời đi, biết rằng Min đang nhìn.

Cal dành gần trọn cả ngày thứ Hai giận dữ với độ xấu xa của Min, và thứ Ba cũng không khá hơn. Thêm vào đó lại còn việc Cynthie đã hai lần gọi điện dụ dỗ anh về chầu rượu anh đã từ chối khi thả cô ta xuống nhà cô ta, tất cả các khách hàng đều trở nên cực kỳ ngu ngốc, và các cộng sự vẫn tiếp tục nhìn anh như thể anh vừa dìm chết chó con vậy. Tệ hơn hết, anh nhớ Min quá nhiều, muốn cô quá nhiều, đến mức anh thấy khó ở. Ngày của anh được hoàn thiện nhờ mẹ anh, bà gọi anh ở chỗ làm để tìm hiểu xem anh có quay lại hẹn hò với Cynthie không.

"Không," anh nói. "Con sẽ không bao giờ hẹn hò với cô ấy nữa, *nên đừng có quấy rầy con về chuyện của cô ấy.*"

"Calvin," mẹ anh nói, bằng một giọng mà hẳn sẽ làm anh chết lặng vào bất kỳ một ngày nào khác.

"Thực ra thì," anh nói, "vì con là một *nỗi thất vọng quá lớn* với mẹ, con cũng sẽ không bao giờ gặp lại *mẹ* nữa."

"Calvin?" giọng mẹ anh nâng lên một điệu mới.

"Quên nó đi," Cal nói và gác máy.

Tony đi qua và tháo dây cắm điện thoại của anh ra. "Cậu sẽ lấy lại cái này khi gọi cho cô ấy," anh nói. "Cho đến lúc đó, cậu không được nói chuyện với ai khác."

"Tớ sẽ không bao giờ gọi lại cho bà ấy nữa," Cal nói. "Bà ấy đã là người xấu xa trong cả cuộc đời tớ và tớ đã xong việc với bà ấy rồi."

"Không phải mẹ cậu, đồ ngốc ạ," Tony nói. "Min cơ."

"Cô ấy cũng là người xấu xa trong một tháng và tớ cũng đã xong việc với cô ấy rồi," Cal nói. "Quỷ tha ma bắt cả hai bọn họ đi."

"Rất người lớn," giọng điệu của Tony nghe giống hệt Min.

Roger lắc đầu rồi quay lại làm việc, và Cal lờ cả hai bọn họ đi để cáu kỉnh chỉnh sửa một gói hội thảo.

Khi về đến nhà, anh ném áo vest lên ghế, lấy chai Glenlivet ra và rồi dừng lại khi Elvis bắt đầu hát bài "She" ở nhà bên.

"Quỷ tha ma bắt," anh kêu lên và đập mạnh chai Glenlivet xuống.

Khi anh nện cửa nhà Shanna, một phụ nữ lạ mặt, tóc nâu, chiều cao hơi dưới trung bình ra mở cửa. "Ồ," anh nói. "Tôi cứ tưởng... Shanna..."

"À, cô ấy ở đây." Cô ta mỉm cười với anh, một nụ cười ngọt ngào khiến anh nhớ đến Min, đôi mắt cô ta mở to trên khuôn mặt tròn

trịa khi lùi lại. "Shanna?"

Qua vai cô ta, Cal nhìn thấy Shanna đang mang hai cái ly màu hổ phách ra khỏi bếp.

"Cal!" cô mỉm cười. "Đây là Linda. Linda, đây là hàng xóm của tôi, Cal." Nụ cười của cô nở rộng và cô hất đầu về phía chiếc đài. "Âm nhạc cho buổi hẹn hò đầu tiên."

"Ồ," Cal bước lùi lại một bước. "Khỉ thật, anh xin lỗi...."

"Anh không yêu Elvis ư?" Linda nói.

"Có chứ," Cal nói. "Mừng cho em, Shan. Anh sẽ gặp em sau."

"Ở lại uống một cốc đã," Shanna nói, với ánh mắt ra hiệu, *Biến đi.*

"Anh không ở lại được," Cal nói. "Anh phải..." Anh hất đầu về phía căn hộ của mình, không thể nghĩ ra những gì anh có thể phải làm ở đó ngoài việc giận dữ.

"Min có bên đó không?" Shanna đặt ly rượu xuống bàn ăn sáng. "Có khi lát nữa chúng ta có thể..."

"Không," cơn giận của Cal lại trào lên. "Min không ở đằng đó."

Shanna dừng lại, đọc nét mặt anh. "Ôi không. Anh đã làm gì vậy?"

"Lạ thay, *không gì cả,*" Cal nói. "Sao em lại cho rằng..."

"Em không quan tâm. Giành lại cô ấy đi."

"Nó *đã xong xuôi hết rồi.*"

"Không, không đâu. Lần này anh thực sự đã mất điều gì đó rồi đấy."

"Chuyện này không phải về anh."

"Có đấy," Shanna nói. "Lần này thì có đấy. Chuyện gì đã xảy ra?"

Cal lắc đầu. “Không. Không thú vị đâu.” Anh gật đầu với Linda. “Rất vui được gặp cô.” Anh quay người lại để rời đi nhưng Shanna đã túm lấy lưng áo anh và kéo mạnh.

“Ngồi xuống và kể cho em nghe mọi chuyện nào,” cô nói. “Nếu không em sẽ bám gót về căn hộ của anh và đay nghiến anh ở đó cho đến khi anh kể cho em nghe.”

Mười lăm phút sau, cô nói, “Chà, không biết ai trong hai người ngốc hơn nữa.”

“Này,” Cal nói.

“Các người đang yêu nhau đến tuyệt vọng thế mà các người lại còn chơi trò co co rụt rụt. Hai người có biết điều hai người có hiếm đến mức nào không?”

“Chúa ơi, anh hy vọng thế,” Cal nói. “Anh ghét phải nghĩ rằng thứ rác rưởi đó lan truyền như bệnh dịch.”

“Thôi nào,” Shanna nói. “Anh muốn cô ấy quay lại.”

“Tại sao anh lại...”

“Em đã bảo thôi cơ mà!” Shanna nói. “Anh muốn cô ấy quay lại.”

Cal ngồi ngả lưng trên ghế và ký ức về Min mà anh đã đấu tranh suốt hai ngày nay lại xuất hiện. Anh đưa hai tay ôm đầu. “Ôi Chúa ơi, anh muốn cô ấy quay lại. Điều đó cho em thấy anh thực sự ngu ngốc đến thế nào.”

“Ôi vì Chúa, hãy *gọi cho cô ấy đi,”* Shanna nói. “Nói với cô ấy là anh xin lỗi.”

Cal ngẩng phắt đầu lên. “Này, anh là bên bị hại ở đây chứ.”

“Phải rồi,” Shanna nói. “Điều đó giữ ấm cho anh vào buổi đêm, hả? Gọi cho cô ấy đi. Bảo với cô ấy là anh muốn nói chuyện với cô ấy vào tối mai. Mang theo một chai rượu vang ngon lành, nói với cô ấy rằng anh yêu cô ấy, giải quyết chuyện vớ vớ vẩn vẩn này đi và sống hạnh phúc mãi mãi.”

"Sao lại phải là ngày mai?" Cal có vẻ bối rối. "Nếu anh sắp sửa xin lỗi cho điều gì đó anh *đã không hề làm*, anh có thể đến đó ngay bây giờ..."

"Bởi vì đến mai anh đã thua vụ cá cược," Shanna nói.

"Anh đã không chấp nhận vụ cá cược đó," Cal nói.

Linda hơi dịch ra xa anh trên tràng kỷ.

"Đừng có gào lên nữa," Shanna nói. "Chuyện đó không quan trọng. Anh đã đánh đúng vào chỗ đau của cô ấy."

"Gì chứ..."

"Cô ấy không xinh đẹp," Shanna giải thích cho anh. "Cô ấy không mảnh mai. Cô ấy biết rằng mọi người nhìn anh đi cùng cô ấy đều tự hỏi làm cách nào mà cô ấy có được anh."

"Điều đó không đúng," Cal nói. "Cô ấy tuyệt lắm."

"Phải rồi," Shanna nói. "Chúng ta biết điều đó, nhưng có rất nhiều người thì không. Bao gồm, em tin là, cả tên bạn trai cũ đã đá cô ấy và rồi cố thực hiện vụ cá cược đó với anh."

"Ối trời," Linda kêu lên.

"Và rồi anh xuất hiện, tuyệt vời và hoàn hảo, và anh làm cô ấy tin rằng anh yêu cô ấy..."

"Anh có yêu cô ấy, chết tiệt," Cal nói.

"... hóa ra chỉ là anh đã chấp nhận một vụ cá cược..."

Cal đứng dậy. *"Anh đã không chấp nhận vụ cá cược đó..."*

"...rằng anh có thể đưa cô ấy đi ăn tối," Shanna tiếp tục.

Cal ngồi xuống.

"Và cô ấy đã nghĩ là anh đang cố đưa cô ấy vào giường vì một vụ cá cược, và rồi kết cục thì, khi mọi thứ trở nên căng thẳng, thay vì

đứng bên cô ấy, anh lại bỏ đi với cô bạn gái cũ xinh đẹp của mình."

"Tệ quá," Linda nói.

"Ôi, chết tiệt." Cal lại lấy tay ôm đầu. "Anh không thể tin là mình lại rơi vào chuyện này. Anh không thể tin là mình đã để đồ cứt thối David Fisk làm chuyện này. Anh *thật* ngu ngốc."

"Chỉ lần này thôi," Shanna nói. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Tất cả những gì anh phải làm là quăng vụ cá cược này đi. Chẳng có gì ghê gớm, anh mất đi một ít kiêu hãnh và mười đô la."

"Mười nghìn đô la," Cal nói.

"Ối," Linda ré lên, ngồi thẳng người dậy. "Chuyện này giống như trên ti-vi vậy."

"Anh đã cá với David mười nghìn đô la là anh có thể đưa Min vào giường ư?" Shanna ngờ vực.

Cal nhìn lên trần nhà. "Có *ai* ở đây nghe tôi nói không?"

"Anh ấy đã không chấp nhận vụ cá cược đó," Linda bảo Shanna.

"Cảm ơn cô," Cal nói.

"Tất cả mọi người đều biết về vụ cá cược đó," Shanna nói. "Nó hiện hữu trong trí óc họ, và nếu anh ngủ với cô ấy trước đó... khi nào thì vụ cá cược hết hạn?"

"Ngày mai, lúc chín giờ, chín giờ ba mươi, anh không biết," Cal nói, cố nhớ xem họ đã thực hiện thứ chết dẫm đó vào lúc nào. *Đã không* thực hiện thứ chết dẫm đó thì đúng hơn. Chúa ơi, thậm chí cả anh cũng nghĩ vậy rồi.

"Cô ấy có đáng để mất mười nghìn đô la không?"

"Chết tiệt, có," Cal nói.

"Chà, vậy thì được rồi. Hãy gọi cho cô ấy và bảo là anh sẽ gặp cô ấy sau khi đã thua vụ cá cược." Shanna khoanh tay, không mủi lòng. "Đừng bắt em phải đi ra đấy và làm chuyện đó hộ anh."

"Làm đi," Linda nói với Cal. "Xét về phương diện nào đó thì chuyện này lãng mạn đấy."

"Cảm ơn cô." Cal nói với cô ta. "Về lưu ý đó, tôi sẽ về nhà đây." Anh đứng dậy và rời đi, lờ tịt tiếng kêu *"Cal!"* của Shanna.

Shanna đã *sai*, anh tự nhủ khi rót thêm một cốc Scotch nữa, nhưng ý nghĩ đó không có sức thuyết phục cho lắm. Anh nhắm mắt lại và nghĩ về Min, cố nhắc nhở bản thân rằng tất cả đều là sự bội bạc, nhưng anh vẫn nghe thấy cô nói, "Em yêu anh," và anh biết rằng điều đó là sự thực.

"Ồ chết tiệt," anh chửi thề và khi chuông cửa reo lên, anh giật mạnh cửa ra, sẵn sàng hạ đo ván Shanna nếu cô còn lảm nhảm gì đó về Min.

Đó là Cyn, trông vẫn nóng bỏng khủng khiếp trong chiếc áo chéo vai xanh và váy đen ngắn. Cô nghiêng đầu với anh và hất mái tóc màu nâu sẫm bóng mượt ra sau. "Em biết anh đang buồn," cô dịu dàng nói. "Em không muốn anh ở một mình."

"Anh ổn cả," anh đáp và cô bước tới gần hơn.

"Không đâu," cô nói. "Cô ấy đã cho anh một cú đau." Cô giơ lên một chai Glenlivet. "Đi nào, hãy nói về nó. Anh sẽ thấy khá hơn."

Cô ấy sẽ làm mọi thứ mình yêu cầu, Cal nghĩ. Và thế giới này đầy rẫy những phụ nữ như cô ấy. Tại sao mình lại phải cần đến Min?

Cynthie mỉm cười với anh, đáng yêu và ấm áp. "Em có được vào không?"

"Không," Cal nói. "Anh phải gọi một cú điện thoại."

Chương 15

Cynthie lại nói, "Em có thể chờ," và anh nhớ đến lời Min, "Anh đã hiểu rõ con người thực của bọn em, và rồi anh rời bỏ bọn em." Cynthie ngước lên mỉm cười với anh, tình cảm tràn đầy trong mắt cô, và anh nghĩ thầm, *Ôi khỉ thật.*

Anh lắc đầu với cô. "Anh xin lỗi. Có người đã giải thích cho anh những gì anh từng làm với em. Anh xin lỗi. Anh không bao giờ có ý làm tổn thương em, anh không bao giờ có ý làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng anh cũng không bao giờ có ý cưới em."

Cynthie hít vào một hơi thật sâu và gật đầu. "Thế không sao, em có thể chờ..."

"Có người khác," Cal nói, giọng dịu dàng hết mức có thể. "Anh xin lỗi, nhưng anh đang yêu một người khác."

Cô nao núng. "Không. Anh yêu em."

"Anh chưa bao giờ nói thế. Em biết điều đó."

"Phải, nhưng anh có yêu em." Bàn tay cô nắm chặt chai rượu. "Anh không nhận ra điều đó, nhưng anh có. Chúng ta hoàn hảo cho nhau."

Anh nhắm mắt lại để không phải nhìn thấy cô tuyệt vọng đến thế nào.

"Đó là Min," Cynthie nói. "Em biết đó là Min. Xem này, cô ấy là một phụ nữ dễ thương, nhưng cô ấy không phải em."

"Anh biết. Đó chính là vấn đề đấy." Khuôn mặt của Cynthie rúm lại, và Cal nói, "Anh xin lỗi, Cyn."

Anh đóng cửa trước mặt cô và tựa lưng vào cửa trong một lát, cố không nghĩ đến những tổn thương anh đã gây ra cho cô, thậm chí không muốn nghĩ đến những người khác nữa.

Ngoại trừ Min.

Sửa chữa sai lầm này đi, anh tự nhủ và ngồi xuống để tìm ra một cách nào đó.

Gần như cùng lúc Shanna cảnh cáo Cal, Min đang nghe Liza nói, "Món này thực sự ngon đấy," khi cô xiên miếng nấm rơm thấm đẫm nước sốt rượu vang cuối cùng trên bàn ăn của Min. Rồi Liza bảo, "Hãy nói lại cho tớ nghe lần nữa lý do chúng ta đang làm thế này đi."

"Bởi vì bọn tớ luôn ăn gà sốt rượu vang vào các tối thứ Ba," Min không chút nhiệt tình xiên nĩa vào miếng thịt gà của mình khi Elvis lảng vảng quanh mắt cá chân cô, nôn nóng muốn có đồ ăn thừa. "Tớ đang cố gắng phủ mây lên ký ức đó."

"Rất thực tế," Liza nói. "Trừ một việc là cậu thật khốn khổ, nên không có đủ mây trên thế giới này đâu, cưng ạ."

"Cho em ít bơ với được không?" Diana nhón lấy một miếng bánh mì nữa từ quán Emilio.

Bonnie đẩy đĩa bơ đến chỗ cô. "Cậu có nghe tin gì từ anh ấy không?" cô hỏi Min.

"Tất nhiên là không," Min nói, lại đẩy cao cơn tức giận lên để không phải nghĩ đến việc mình đã mòn mỏi chờ đợi một cú điện thoại trong hai ngày qua. "Anh ấy *tức giận với tớ*. Cậu có thể tin được không? Anh ấy tức giận với tớ. Tớ đã thực hiện vụ cá cược đó à? Khôôôông. Nhưng *anh ấy*..."

"Ôi, *làm ơn đi,* không nói thêm về chuyện đó nữa," Liza nói. "Cậu đã mắng nhiếc anh ấy trong suốt hai ngày. Đối mặt với nó đi, anh ấy cũng có điểm tốt đấy."

Min đặt nĩa xuống, và Diana ngừng phết bơ bánh mì.

"Anh ấy chẳng có điểm nào tốt cả," Min quát lên. "Toàn bộ đống hỗn lốn này là vì anh ấy chẳng có điểm tốt nào và giờ thì cậu lại quay sang tớ ư? Việc Bonnie thụi tớ bằng cái đống chuyện cổ tích rác rưởi đó còn chưa đủ, giờ cả cậu..."

"Nó không rác rưởi," Bonnie nói. "Cậu đã có câu chuyện cổ tích. Cậu đã có chàng hoàng tử đẹp trai yêu cậu. Chuyện đó có thực mà."

"Có chuyện gì là thực đâu chứ," Min đập tay xuống bàn. "Anh ấy đã trở nên tức tối và *bỏ đi*. Chỉ là vận may của tớ thôi, tớ đã có được *một chàng hoàng tử tức tối*. Đó cũng là lý do anh ấy không phải *một chàng hoàng tử*. Đó cũng là lý do tớ không tin vào *thứ rác rưởi ấy*. *Tớ không tin vào chuyện cổ tích, được chưa?*"

"Tớ không nghĩ điều đó quan trọng," giọng Bonnie vẫn nhẹ nhàng như mọi khi. "Chuyện cổ tích tin vào cậu."

Min quay sang Liza. *"Nói gì với cậu ấy đi."*

Liza tì khuỷu tay xuống bàn. "Cậu ấy đúng đấy."

Min ngồi phịch xuống ghế. "Ôi trời đất quỷ thần ơi. Nếu đây không phải căn hộ của tớ thì tớ đã bỏ đi rồi."

"Chà, hãy nhìn sự việc từ quan điểm của anh ấy nào," Liza nói. "Anh ấy đã không chấp nhận vụ cá cược đó. Anh ấy đã cố không hẹn hò với cậu, nhưng vẫn luôn phải quay lại bởi vì anh ấy say mê cậu, còn cậu cứ luôn hôn anh ấy rồi lại từ chối anh ấy. Anh ấy đã nhẫn nại, đã quyến rũ bố mẹ cậu, tử tế với bạn bè cậu, tìm lại quả cầu tuyết cho cậu, dạy cậu nấu ăn, kiếm cho cậu một *con mèo,* vì Chúa, và rồi hóa ra là trong khi anh ấy đang cố hết sức mình vì cậu, cậu lại đang đùa giỡn anh ấy như đồ ngốc."

"Tớ không thế," Min nói, nhưng cơn giận dữ của cô đã nguôi đi khá nhiều.

"Anh ấy thực sự ngọt ngào," Diana liếm bơ khỏi môi.

"Liza nói đúng," Bonnie nói. "Cậu biết là trường học đã khủng khiếp thế nào với cả ba cậu bé đó rồi đấy. Họ đều nhạy cảm với chuyện đần độn. Cậu đánh đúng vào điểm nhạy cảm của Cal trước mặt bạn bè anh ấy, trước mặt Cynthie, trước mặt David."

"Trời ơi," Min khẽ rên rỉ . Cô cố gợi lên mọi sự tức giận chất chứa từ lâu đối với vụ cá cược, nhưng sau hai ngày trút giận, dù gì thì cô cũng đang nguôi dần rồi.

"Tớ biết cậu cần phải tức giận để đối phó với nỗi đau," Liza nói. "Tớ cũng làm thế thôi. Nhưng nếu cậu muốn có lại anh ấy, hãy vượt qua nó. Bởi vì nếu không có vụ cá cược..."

"Không có," Min đau khổ nói. "Tớ tin anh ấy."

"Vậy thì anh ấy đã trao cho cậu mọi thứ và cậu chẳng trao lại cho anh ấy một thứ khỉ gió nào cả."

"Thế là hơi khắc nghiệt đấy," Bonnie nói với Liza.

"Tại sao cậu không hỏi anh ấy về vụ cá cược?" Liza lại hỏi.

"Tớ đã hỏi," Min nói.

"Cậu đã nói là 'Anh đã cá cược với David rằng anh có thể ngủ với em trong vòng một tháng ư?'"

"Không," Min không nhìn vào mắt cô. "Tớ đã hỏi anh ấy liệu có gì đó anh ấy không nói với tớ không."

Bonnie gật đầu. "Và anh ấy đã nói gì?"

Min ngồi lùi lại. "Anh ấy cứ thú nhận những chuyện không phải là vụ cá cược."

"Thế hẳn phải thú vị cho tất cả mọi người đấy nhỉ," Liza nói. "Sao cậu không hỏi thẳng anh ấy?"

Min ôm đầu bằng cả hai tay. "Tớ đã sợ, được chưa? Cậu biết người ta nói thế nào rồi đấy, 'Nếu họ chỉ cần *nói chuyện* về rắc rối, thì chúng sẽ êm xuôi hết'? Chà, tớ cá là không một người nào trong số đó từng nói chuyện về rắc rối của họ. Ý tớ là, nghe thì bùi tai đấy, nhưng đó là một canh bạc đáng sợ." Cô ngước lên nhìn Liza. "Tớ biết anh ấy đã chấp nhận vụ cá cược đó. Tớ *đã nghe anh ấy nói*. Và tớ..." Cô dừng lại và nuốt nước bọt. "Tớ biết mình chỉ có một tháng và tớ đã muốn có một tháng đó với anh ấy." Cô lắc đầu. "Không phải ai cũng đối mặt trực tiếp với cuộc sống như cách cậu vẫn làm."

"Chà, họ nên thế," Liza nói. "Cậu đã làm hỏng chuyện. Nên giờ cậu phải quỳ gối."

"Gì cơ?" Bonnie nói, trong khi Min há hốc miệng với Liza, và Diana quan sát bọn họ, thích thú.

Liza đứng dậy khỏi bàn, nhấc điện thoại của Min lên và mang nó qua cho cô. "Gọi anh ấy đi. Bảo anh ấy là cậu đã sai, anh ấy đúng, và cậu sẽ làm mọi thứ để đền bù cho anh ấy."

Min nuốt nước bọt. "*Cậu* muốn tớ quỳ gối ư?"

"Ừ," Liza nói. "Tớ sẽ không nhìn cậu đánh mất anh ấy vì cái lòng kiêu hãnh ngu ngốc của cậu đâu. Gọi điện và đề nghị trao cho anh ấy mọi thứ anh ấy muốn nếu anh ấy chịu nhận cậu về."

Min nhìn sang Bonnie, cô gật đầu.

Mìn nhìn sang điện thoại. Nếu cô gọi Cal, ít nhất thì cô cũng được nghe giọng anh. Chuyện đó thảm hại đến mức nào cơ chứ? "Thảm hại," cô nói thành tiếng.

"Chỉ khi cậu để mặc chuyện này trôi đi thôi," Liza nói. "Một lần trong đời, hãy làm chuyện phi lý và khinh suất đi nào. Gọi cho anh ấy đi."

Min ngồi đó, cứng người lại vì sợ hãi. Rồi cô hít một hơi thật sâu và nhấc điện thoại lên.

Cal đang nhẩm đi nhẩm lại bài diễn thuyết "Bữa tối muộn ngày mai thì thế nào?" thì điện thoại reng, nhưng khi anh nhấc máy lên và nghe thấy Min ngập ngừng "Xin chào?" thì anh quên tiệt.

"Chào," anh nói và khó nhọc ngồi xuống trên tràng kỷ.

"Đừng nói gì cả," cô nói, lời nói của cô tuôn ra thành tràng. "Hãy để em nói hết. Em đã sai khi không nói với anh rằng em đã biết về vụ cá cược. Em đã sai vì không tin anh. Mọi thứ anh nói ở đám cưới đều đúng. Đó là lỗi của em. Em muốn anh quay lại. Em muốn chúng ta quay về bên nhau. Em yêu anh và em cần anh..."

Cảm giác nhẹ nhõm làm Cal choáng váng.

"Và em muốn gặp anh ngay bây giờ," cô tiếp tục, và Cal nghĩ

thầm, *Chúa ơi, ừ,* rồi anh mới chợt nhận ra. "Ngay bây giờ ư?" anh hỏi lại và nhìn đồng hồ. Hai mươi sáu giờ trước khi vụ cá cược kết thúc. *Chỉ cần nói ừ với cô ấy,* anh nghĩ, *cô ấy không còn quan tâm chút nào đến vụ cá cược nữa, cô ấy đã bảo thế,* và rồi anh nhớ ra giọng điệu của cô khi nói về vụ đánh cá ở đám cưới.

"Cứ nói không với anh suốt những tuần đó khiến em phát điên lên được," Min vẫn lải nhải, "nhưng nếu anh không sẵn sàng cho chuyện đó, cũng được thôi, em chỉ muốn gặp anh. Em không nhìn thấy anh trong hai ngày rồi, và em nhớ anh vô cùng. Em có thể qua đó bây giờ chứ? Chỉ để nói chuyện thôi? Hay, anh biết đấy, chúng ta có thể làm những chuyện khác. Em có thể nghĩ đến vài thứ. Nếu anh muốn nhiều hơn nói chuyện. Nhiều hơn sẽ tốt đối với em. Hoặc không. Sao cũng được."

Đối với anh thì nhiều hơn sẽ rất tuyệt, Cal nghĩ thầm và lắc đầu để xua ý nghĩ đó đi.

"Em đang quỳ gối ở đây đấy," giọng Min vui vẻ hơn. "Và không phải theo một kiểu hay ho đâu. Em có thể ghé qua không?"

"Không," Cal nói. "Anh sẽ đến chỗ em. Sau." Anh nuốt nước bọt. "Ngày mai. Chín rưỡi. Tối mai, chín rưỡi."

"Không phải *bây giờ?*" giọng Min vỡ ra.

"Không," Cal nói. "Không. Chín rưỡi. Ngày mai. Anh sẽ mang đồ ăn."

"Em có thể nấu ăn ngay bây giờ," Min nói. "Em có thể làm bữa tối. Em có thể làm nó ngay bây giờ."

"Mai anh sẽ mang đồ ăn đến," Cal nghĩ thầm trong đầu, Chúa ơi, *mình thật ngu ngốc.*

"Tốt thôi, sao cũng được." Min chờ một chút rồi thêm vào. "Dù vậy giờ em đang khá là đói đấy."

"Tối mai, chín rưỡi, chỗ em," Cal nghiến chặt răng.

"Được rồi," Min nói. "Ổn thôi. Vậy là tối mai." Anh sắp sửa nói

chào tạm biệt thì cô nói, "Anh đang gặp gỡ Cynthie à?"

"Chúa ơi, không," Cal tội lỗi liếc mắt ra cửa.

"Bởi vì anh đã rời đi với cô ấy. Và David đã nói anh có. Nếu không em sẽ không hỏi đâu. Ý em là, đó không phải việc của em."

"Đó là việc của em," Cal nói. "Và David là một thằng ngốc. Đừng có nói chuyện với hắn ta nữa."

"Em đang cố," Min nói.

Cal cảm thấy tất cả sự căng thẳng của anh biến thành một cơn giận dữ tiện lợi hơn nhiều. "Ý em là gì, em đang cố ư?"

"Anh ta gọi điện. Vì vài lý do, toàn bộ đống hổ lốn này làm anh ta tin rằng anh ta và em nên cưới nhau."

"Hắn sai rồi," Cal quát lên.

"Em *biết điều đó,*" giọng Min không còn vẻ xoa dịu nữa.

"Em đã có dịch vụ hiện số cuộc gọi. Đừng có nhấc bừa điện thoại lên nữa."

"Xem này, em không hoàn toàn ngốc đâu."

"Em không hề ngốc tí nào," Cal nói, "bất kể biểu hiện tháng vừa rồi của em." Anh nhăn mặt. *Ngốc. Ngốc.*

"Này, anh đã chấp nhận vụ cá cược đó."

"Anh đã không..."

"Vụ thứ hai. Vụ đưa em đi ăn tối. Em đã làm hỏng mọi chuyện nhưng em sẽ không trả giá cho nó suốt cả cuộc đời còn lại của mình đâu. Anh cũng có tội ở đây đấy. Anh đã chấp nhận vụ cược ăn tối đó."

Của mày đây, Cal nghĩ. Shanna nói đúng, khỉ thật.

"Không phải là em đang thừa nhận rằng anh sẽ có mặt trong suốt quãng đời còn lại của em đâu," Min lại ngập ngừng.

"Tối mai," Cal gác máy, trước khi một trong hai người họ nói điều gì đó còn ngốc nghếch hơn, khá chắc chắn là mình đã làm đúng. *Chúa ơi, mình đang ở trong một bộ phim của Doris Day*[(1)], anh nghĩ, và đi nói với Shanna rằng anh đã làm như cô bảo.

"Em yêu anh," Min khổ sở nói với tiếng tút tút.

"Chuyện gì vậy?" Liza hỏi. "Vụ Cynthie và David là thế nào vậy? Tớ đã bảo cậu quỳ gối, chứ không phải cãi nhau."

Min đặt ống nghe xuống và bồng Elvis lên để tìm nguồn an ủi. "Anh ấy không muốn gặp tớ cho tới ngày mai."

"Thật là lạ," Liza nói. "Nếu tớ hứa hẹn sẽ làm tình với Tony kiểu đó, anh ấy hẳn đã ở đây trước khi tớ gác điện thoại rồi."

"Tớ không thực sự hứa hẹn sẽ làm tình với anh ấy," Min nói.

"Ôi, làm ơn đi," Liza và Bonnie đồng thanh, thậm chí cả Diana cũng gật đầu và nói, "Có đấy."

"Liệu tớ có thể giữ chút tự trọng còn sót lại không?" Min nói. "Anh ấy vừa nói không với tình dục, đồ tồi."

"Không phải đâu," Bonnie vỗ về tay cô. "Anh ấy chỉ nói, không cho đến ngày mai." Cô cau mày. "Tớ không hiểu ý anh ấy."

"Nói cho bọn tớ nghe xem anh ấy đã nói gì," Liza nói.

"Anh ấy nói sẽ qua đây lúc chín rưỡi tối mai, và anh ấy sẽ mang theo đồ ăn. Như thể tớ muốn ăn không bằng." Min khịt mũi. "Tớ ghét điều này. Điều này thật ngốc nghếch."

"Có gì quá đặc biệt về chín rưỡi tối mai vậy?" Liza nói. "Ngày mai là gì? Chỉ là thứ Tư thôi mà."

"Đó là ngày kỷ niệm của Roger và tớ," Bonnie nói. "Anh ấy sẽ đặt sâm panh, sau đó anh ấy sẽ đến mời tớ đi chơi ở quầy bar như cách anh ấy đã làm bốn tuần trước, và rồi sẽ là màn cầu hôn."

"Dễ thương quá," Min nói.

"Lý do đây rồi," Liza ngồi thẳng người lên. "Tối mai là tròn bốn tuần kể từ khi David đưa ra vụ cá cược đó."

"Nhưng Cal đã không chấp nhận vụ cá cược mà," Min quát lên. "Tớ mệt mỏi với cuộc đối thoại này rồi. Anh ấy đã không..."

"Nhưng mọi người đều biết về nó," Liza nói. "Nên nếu cậu đầu hàng trước khi hết thời gian, thì anh ấy thắng. Và anh ấy yêu chiến thắng. Anh ấy luôn chiến thắng. Anh ấy sống để chiến thắng."

"Thật không hiểu luận điểm của cậu," Min nói.

"Anh ấy đang vứt vụ cá cược đi," Liza nói.

"Tại sao?" Min đứng dậy và Elvis nhảy xuống sàn. "Nhân danh *Chúa,* sao lại..."

"Nó khá là ga lăng," Bonnie nói.

"Nếu cậu hỏi tớ thì nó cũng là khá là chuyên quyền," giọng Liza đầy xem thường. "Anh ấy phải nắm quyền điều khiển. Chuyện gì đã xảy ra lúc chín rưỡi?"

Min nhún vai, bối rối. "Bọn tớ đã đến nhà hàng tầm mười giờ kém nên hẳn là lúc đấy bọn tớ đang rời quán bar."

Liza gật đầu. "Anh ấy đang cho mình thêm thời gian." Cô cau mày.

"Mặc dù nhiều hơn lượng thời gian anh ấy cần nếu anh ấy mang đồ ăn đến. Rồi lại còn màn dạo đầu. Phải mất một lúc để đưa cậu..."

"Anh ấy có thể có tớ ngay khi bước chân vào cửa," Min nói.

Diana lại cầm bánh mì lên. "Tối mai em sẽ đi xem phim. Chị sẽ cần chỗ này cho riêng mình và em sẽ không về nhà đâu. Mẹ vẫn còn giận việc em chuyển đến đây. Bà tin chắc rằng em đang ăn carb." Cô cắn miếng bánh mì, Min lại bật cười và rồi bắt đầu xem xét lại tình huống.

Vậy nếu Cal thua cược thì sao? Mười đô. Anh ấy có thể chi trả con số đó. "Không," cô nói. "Tớ sẽ không trở thành vụ cá cược mà

anh ấy thua đâu, đó không phải cách mà tớ muốn bọn tớ bắt đầu. Tối mai anh ấy sẽ thắng vụ cá cược, và anh ấy sẽ rất sung sướng khi giành phần thắng."

"Sao lại là ngày mai?" Liza thắc mắc.

"Bởi vì tớ sẽ cần một bộ váy ngủ thực sự nóng bỏng," Min nói. "Và thêm rất nhiều dũng khí so với tớ đang có bây giờ.Và một kế hoạch nữa."

"Giải thích đi," Liza nói, Min cúi xuống và họ bắt đầu bàn tính.

Tối hôm sau, David gọi cho Cynthie.

"Điều quái quỷ gì đang diễn ra vậy? Tôi tưởng cô bảo là trận cãi cọ ở đám cưới sẽ chấm dứt mối quan hệ đó."

"Chúng ta đã thua," giọng Cynthie nghe mệt mỏi. "Anh ấy yêu cô ta sâu đậm rồi, anh ấy đã tha thứ cho cô ta."

"Tôi vừa nói chuyện với Min," David hồi tưởng lại trải nghiệm đó với từng chi tiết sống động. "Cô ấy bảo tôi rằng sẽ đảm bảo phần thắng cho hắn ta và tôi nên rút sổ séc ra. Nghe có vẻ cô ấy rất tức giận *với tôi.*"

"David, chuyện đã kết thúc rồi," Cynthie nói. "Điều duy nhất chúng ta có thể làm là chờ đợi và hy vọng sự mê đắm tự nó sẽ kết thúc rồi họ sẽ quay lại với lý trí của mình."

"Sáu tháng tới ba năm ư? Tôi sẽ không ngồi chờ Calvin Morrisey đâu." David căm ghét nghĩ đến Cal. Hắn ta đã phỉnh phờ Min khiến cô ấy tin rằng hắn ta thực sự đã vứt bỏ vụ cá cược. Hẳn là hắn ta đã dựng nên chuyện đó để cô ấy khăng khăng muốn hắn chiến thắng. Hắn ta hẳn đã... David tựa lưng vào ghế. "Chờ chút. Nếu Min phát hiện ra rằng *hắn ta* đang đùa bỡn *cô ấy* thì sao? Nếu hắn ta lừa cô ấy ngủ với hắn để hắn có thể thắng cược ấy?"

"Anh ấy không như thế," Cynthie mệt mỏi nói. "Mọi chuyện *hết rồi,* David."

"Không, không đâu," David nói. "Không nếu vụ cá cược kéo dài

đến nửa đêm. Nếu gia đình và bố mẹ cô ấy phát hiện ra rằng hắn đã thực hiện vụ cá cược đó thì sao?"

"Mọi chuyện đã kết thúc rồi, David," Cynthie nhắc lại.

"Tôi chưa xong đâu," David cố chấp. "Tôi sẽ thắng."

Lúc tám giờ, khi Cal đã chuẩn bị xong xuôi một chai rượu và một hộp bánh Krispy Kremes để mang đến căn hộ của Min, cùng với một tiếng rưỡi mê đắm tình dục điên dại cần được giải tỏa thì điện thoại reo.

Anh nhấc máy lên. Là Diana.

"Cal, anh phải *đến đây ngay. Min đang gặp rắc rối."*

"Gì..." Cal kinh ngạc hỏi lại, nhưng tất cả những gì anh nghe được là tiếng tút tút. "Được rồi," anh nói và đi thẳng đến căn hộ của Min, cực kỳ nghi ngờ.

Khi anh gõ cửa, người ra mở cửa là Diana. "Tạ ơn Chúa là anh đã ở đây," cô nói và lôi anh vào trong. Rồi cô chuồn ra khỏi cửa và đi mất, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

"Chuyện gì thế?" Cal quay lại và thấy Min, mặc một chiếc áo choàng đen ngắn, lựng tựa vào cửa, mắt lấp lánh. "Ồ, vui đấy," anh cố tỏ ra tức giận. "Em đã nghe nói đến câu chuyện về một chuyên viên thống kê bảo hiểm gào khóc kêu 'Sói' chưa?"

"Rồi," Min nói. "Con sói đã ăn thịt cô ấy." Cô cười toe toét với anh, và nhịp tim anh nhảy vọt lên. "Em có tin mới cho anh đây, Cậu bé Quyến rũ. Anh sẽ không vứt vụ cá cược đó đi đâu."

"À, có đấy," Cal lùi bước quanh tràng kỷ trong khi Elvis khinh bỉ nhìn theo. "Nếu bây giờ chúng ta ngủ với nhau, rồi sẽ có một ngày khi chúng ta đang cãi nhau về hóa đơn tiền điện, em sẽ nói rằng, 'Anh chỉ hẹn hò em vì vụ cá cược thôi.' Anh sẽ không trả giá cho chuyện này trong suốt quãng đời còn lại của mình trong khi tất cả những gì anh phải làm là đợi một tiếng rưỡi đồng hồ đâu." Anh nhìn chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi. "Tám mươi phút."

"Suốt quãng đời còn lại của anh hả?" Min nói.

"Phải, Minerva, suốt quãng đời còn lại của anh. Em nghĩ anh đã sống trong địa ngục cả tháng nay chỉ vì tình dục thôi ư?"

Min chớp mắt. "Chà, phải."

Cal nghĩ về điều đó. "Được rồi, em đúng một điểm."

"Em có nhắc đến việc mình không mặc đồ lót chưa nhỉ?" Min lướt đi quanh tràng kỷ và anh lùi sang phía bên kia.

"Em làm thế này để tra tấn anh phải không?" Cal nói.

"Không, em làm thế này để đưa anh vào giường," Min nói. "Tra tấn chỉ là bổng lộc đi kèm thôi."

"Min," Cal nói.

"Không," Min nói. "Em không muốn trải qua quãng đời còn lại của mình như một vụ cá cược mà anh đã thua. Thêm vào đó, em đã mệt mỏi vì cứ phải nghe mọi người nói rằng em không phải là một người biết chấp nhận mạo hiểm rồi. Nên em sẽ chấp nhận mạo hiểm với anh." Cô rút một tờ mười đô la ra khỏi túi áo khoác. "Em cá mười đô rằng em sẽ có anh khỏa thân và ở trong em trước chín giờ rưỡi."

Trong chốc lát, Cal trở nên đờ đẫn và rồi khi anh lắc đầu để rũ bỏ ý nghĩ kia đi, cô đập một tờ mười đô lên trên chiếc bàn cạnh tràng kỷ.

"Nó đây, anh bạn," Min nói. "Anh sẽ co vòi hay sẽ chấp nhận chơi nào?"

Cô đang mỉm cười với anh, hơi nóng cùng tình yêu tràn đầy trong mắt cô, và anh bật cười. "Min, chỉ tám mươi phút, không phải một tháng. Em thực sự nghĩ rằng anh không thể kiềm chế từng đấy thời gian ư?"

"Ừ đấy," Min đưa tay chống hông.

Anh rút ví, lấy ra một tờ mười đô, đi đến bàn và đập nó lên trên

tờ mười đô của cô. "Chấp nhận," anh giữ cho cái bàn chắn giữa họ. "Hãy xem em có gì nào, Minnie."

Cô mở khóa đai lưng áo khoác ra, thả dây lưng xuống tràng kỷ và cởi áo ra. Cô đang mặc một cái váy ngủ ren màu đen không dây, và theo những gì mà Cal nhìn thấy, không có gì giữ nó lại cả. "Em biết là mình khỏa thân sẽ tốt hơn," cô nhịp chân khiến tất cả mọi thứ đều nảy lên. "Chỉ có điều em chưa đủ tự tin đến thế."

"Thực ra thì," Cal nhìn cô chằm chằm, "trong tám mươi phút tới anh sẽ nghĩ đến chuyện xé toạc nó ra khỏi người em, nên thế này có lẽ lại rất tuyệt đấy." Anh nhìn lên phần trên chiếc váy ngủ, chỗ lớp ren cắt vào da thịt cô. "Trông nó có vẻ không khó cởi bỏ gì mấy."

Min cho ngón tay vào bên trong phần ren trên cùng và kéo nó ra. "Co giãn. Giật một cái đủ mạnh và..."

"Trong tám mươi phút tới thì không." Anh nhìn lên đồng hồ. "Bảy mươi bảy phút. Nhưng anh muốn làm rõ ra rằng khi thời gian hết, em là của anh."

"Ồ, vâng," Min gật đầu.

"Chà, vậy thì," Cal nói. "Gần đây em có đọc quyển sách nào hay không?

"Không," Min bắt đầu di chuyển quanh chiếc bàn. "Em không đọc được gì, bởi vì tất cả những gì em có thể nghĩ đến là anh."

Cal dịch ra xa cô, hướng tới bên kia tràng kỷ. "Thế hẳn phải chán lắm."

"Không, anh luôn làm những điều đáng kinh ngạc nhất với em," Min tiến lại gần hơn.

Cal vòng ra đằng trước tràng kỷ. "Em biết không, anh không tuyệt đến thế trong giường đâu."

Min đổi ngược hướng và làm anh bất ngờ, túm lấy áo sơ mi của anh. "Thế cũng không sao. Em rất cừ."

Cô đẩy anh lên tràng kỷ và trèo lên anh, cơ thể mềm mại của cô ghim chặt anh xuống, và Cal nghĩ, *Mình nên làm gì đó về chuyện này,* nhưng thậm chí khi anh đang nghĩ thế, bàn tay anh đã đặt trên người cô, cảm thấy sức nóng của cô xuyên qua lớp ren. "Có người đã bảo em là khuôn miệng em thật kỳ diệu," cô thì thầm, cúi sát vào anh, và anh nhắm mắt lại khi hai khuôn ngực ép vào nhau thật êm ái.

Cô hôn anh, miệng cô nóng bỏng và ngọt ngào, anh siết chặt bàn tay trên người cô và kéo cô lại gần hơn. "Chúa ơi, anh nhớ em," anh nói trên miệng cô.

"Em cũng nhớ anh," cô không còn đùa nghịch nữa. "Em không bao giờ muốn sống thiếu anh nữa."

"Em sẽ không phải thế nữa," Cal nói. "Anh sẽ không rời khỏi em lần nào nữa. Không bao giờ."

"Cảm ơn anh." Min ngồi dậy hít một hơi thật sâu và Cal nhìn theo, ngày càng nóng lên. "Nghe này, có vài chuyện em phải nói với anh."

Bàn tay anh ôm lấy hông cô và kéo cô sát lại. Cô thực sự không mặc đồ lót. "Nói chậm thôi." Anh cúi đầu xuống, ngỡ là hôn lên cổ cô nhưng thực ra là nhẹ nhàng cắn nó.

Min run rẩy. "Nhớ không, em từng nói, 'Đừng làm tan vỡ trái tim em'? Ừ thì, em đã đổi ý rồi. Anh có thể làm nó tan vỡ."

"Này," bàn tay Cal siết chặt lấy người cô. "Anh sẽ không..."

"Chuyện đó không thành vấn đề, dù sao đi nữa em cũng sẽ yêu anh," Min nói, "Em đã yêu anh khi em còn nghĩ rằng anh chấp nhận vụ cá cược đó, em đã yêu anh khi em nghĩ rằng anh đang đùa bỡn em, em đã yêu anh khi hét vào mặt anh trên đường, em đã yêu anh khi anh rời khỏi đám cưới cùng Cynthie, đồ chết tiệt anh đấy..."

"Anh chỉ đưa cô ấy về nhà và rời đi," Cal hoảng hốt. "Thề với Chúa, anh..."

"Không sao," Min nói. "Đấy là điều em đang cố thổ lộ với anh,

chuyện anh nói hay làm gì không quan trọng. Em sẽ yêu anh cho đến ngày tận thế."

Cal nhìn cô, sững sờ.

"Em biết," Min nói. "Nó thực sự không khôn ngoan cho lắm. Em chỉ nghĩ là anh nên biết rằng anh không thể phá hỏng chuyện này đâu."

"Anh không thể ư?" Cal muốn tin cô.

"Không," Min nói. "Thế không có nghĩa là em sẽ không la hét nếu anh lại làm em tức giận. Em sẽ quát lên và đóng sầm cửa. Chỉ là em sẽ không ở bên kia cánh cửa khi em đóng sầm nó lại. Chúng mình sẽ bên nhau trọn đời."

Anh nín thở và tựa trán lên vai cô. "Chúa ơi, anh yêu em."

Min thở dài. "Thế là tốt vì vẫn còn vài điều khác em phải nói với anh."

Cal gật đầu, vẫn mê mụ.

Min nuốt nước bọt. "Chuyện là, em sẽ nở ra. Hông này, đùi này..."

"Không cho đến chín rưỡi," Cal cố không tưởng tượng.

"...eo," Min nói, rồi khựng lại. "Gì cơ? Chín rưỡi á? Không cho đến khi em *bốn mươi*, chắc vậy, em nghĩ mình có thể cố gắng đến lúc ấy, nhưng sau đấy..."

"Gì cơ?" Cal hỏi lại.

"Em sẽ béo lên," Min nói, và anh nhấp nháy mắt. "Ờ. Em sẽ béo hơn." Cô cau mày với anh. "Anh nghĩ em muốn nói gì sao?"

"Để tham khảo trong tương lai nhé," anh phá ra cười. "Nếu em đang ngồi bán khỏa thân trên lòng anh và em bảo anh là em sẽ nở ra..."

"Không," Min cố đẩy anh ra, anh lật cô làm cô ngã xuống, khêu

gợi và nóng bỏng bên dưới anh. “Em sẽ không bao giờ nói thế,” cô ngước lên nhìn anh khi vòng tay quanh cổ anh. “Nói thế sẽ rất thô bỉ.”

“Anh thích điều đó,” Cal nói và hôn cô.

“Điều em đang cố nói với anh,” Min ngồi dậy để thở, “là em sẽ trở thành một trong những quý bà mập mạp. Đấy là gien của em rồi. Giống như bột tự nở vậy. Em sẽ phình ra.”

“Với anh thì điều đó sẽ rất tuyệt,” Cal nói. “Bởi vì anh sẽ trở thành một trong những ông già hứng tình đuổi theo những quý bà mập mạp quanh tràng kỷ.”

“Em *nghiêm túc* đấy,” Min nói, nhưng cô đang mỉm cười, đôi môi mềm mại hé mở cho anh.

“Cả anh cũng thế,” Cal nói. “Em nghĩ rằng anh quan tâm xem em nặng bao nhiêu cân ư? Khỉ thật, phụ nữ, em gọi anh là quái vật, chó sói, ác quỷ, bậc thầy quyến rũ. Cộng thêm việc bạn thân nhất của em đã đánh anh đến ba lần...”

“Anh đã đụng phải mắt em,” Min cắt ngang.

“...rồi em còn la hét với anh ở chỗ công cộng nữa, vậy mà anh vẫn ở đây. Nếu em nghĩ rằng việc em trở nên mềm mại hơn sẽ tống khứ anh...”

“Đàn ông yêu bằng mắt mà,” Min nói.

“Phải.” Cal lướt ngón tay xuống dưới mép co giãn của chiếc váy ngủ. “Đó là lý do anh thích thứ em sắp cởi ra này. Nhưng anh vẫn muốn có một cơ hội xé cái áo len kia khỏi người em nữa.” Anh ngừng cười, cố trao cho cô thứ cô đã trao cho mình. “Chỉ là em thôi, Minnie. Đó là tất cả những gì anh muốn. Anh muốn dành trọn cả cuộc đời còn lại bên em.”

“Ôi,” Min với lấy anh, khiến anh nhớ đến vụ cá cược và ngồi dậy, thấy căm ghét vì phải để cô đi.

“Bắt đầu từ lúc chín rưỡi.” Anh nhìn đồng hồ. “Tức là trong bảy

mươi phút nữa. Em muốn làm gì trong bảy mươi phút, Minnie? Chơi sắp chữ nhé?"

"Em sẽ sử dụng những từ ghê gớm lắm đấy," Min nói.

"Phải rồi, như là 'nở ra,'" Cal nói và cười.

Min nhìn lên trần nhà. "Thấy chưa, đây là một trong những thứ không thành vấn đề, dẫu sao em cũng yêu anh."

"Anh thích phần đó," Cal nói. "Vậy em có gì mới nào?"

"Đó sẽ là nói 'vâng, anh có có thể có em theo bất cứ cách nào anh muốn' với anh." Cô ngồi dậy và lại kéo anh đến gần cô, và anh nhích người trên tràng kỷ để tạo thêm chỗ cho cô, cảm thấy thứ gì đó chọc vào hông mình. Min hôn cổ anh, và anh rùng mình khi với tay ra sau kéo dây lưng áo khoác của cô ra, cái khóa trước. Rồi cô cắn anh và anh kêu lên, "A ui,"cô ngả ra sau và mỉm cười với anh.

"Anh sẽ thắng vụ cá cược với David và thua vụ cá cược với em, anh chàng khôn khéo ạ." Cô nói. "Hãy nghĩ nó là hòa vốn."

Anh nhìn cô rồi nghĩ, *cô ấy nói đúng,* và chuyển sang nhìn chiếc dây lưng trong tay mình. "Chỉ nói lại cho chắc thôi nhưng, bất kể anh làm gì, em sẽ vẫn yêu anh chứ?"

"Phải," cô nói.

"Tốt." Anh nghiêng lưng cô xuống tràng kỷ và kéo hai cổ tay cô qua đầu. "Anh thích nắm quyền kiểm soát, Minnie."

"Em biết." Min mỉm cười với anh. "Em sẽ quen thôi."

Anh lại hôn cô, và trong khi cô lơ đễnh, anh quấn dây lưng quanh cổ tay cô.

"Này," cô kêu lên, dứt khỏi nụ hôn, nhưng anh đã quấn xong đuôi sợi dây quanh tay vịn rồi.

Cô duỗi người ra để nhìn cổ tay trong khi anh buộc nút. "Thế này hơi lập dị đấy, Calvin."

"Không hẳn," Cal ngồi dậy. "Em biết không, anh đã mang đến một tá doughnut đến đây, nhưng rồi em gào lên có sói, và giờ chúng ta không có chúng nữa. Nhưng anh tha thứ cho em bởi vì đó là loại quan hệ của chúng ta." Anh đi ra góc bếp. "Vậy em muốn nói gì trong..." Anh vươn người ra để nhìn đồng hồ. "...sáu mươi bảy phút nữa."

"Cal," Min nói.

Có một cái hộp màu xanh và trắng quen thuộc trong tủ bếp. "Kripy Kremes," anh nói. "Những bộ óc vĩ đại suy nghĩ giống nhau." Anh mang hộp trở lại phòng khách. "Em biết không, Minnie, em đã tra tấn anh cả một tháng, trông tuyệt đến mức mỗi lần anh thấy em là anh lại mất trí. Anh đã muốn em nhiều đến nỗi phát điên." Anh nhìn xuống cô đang bị trói vào tràng kỷ. "Vẫn vậy, rõ ràng là thế."

"Được rồi, em xin lỗi về điều đó," Min giật mạnh dây lưng.

"Vậy nên bây giờ đến lượt em." Anh ngồi xuống đối diện với cô. "Giờ anh sẽ tra tấn em."

Min ngừng ngọ nguậy. "Việc này có thể sẽ tuyệt đây. Anh định làm gì?"

Anh lấy một chiếc Krispy Kremes ra khỏi túi.

"Anh sẽ ăn cái này trước mặt em," Cal nói và cắn miếng doughnut.

David đi xuống bốt điện thoại công cộng ở góc phố, bởi vì ngày nay gần như tất cả mọi người đều có hộp hiện số người gọi. Hắn quay số nhà bố mẹ Min và khi điện thoại ngừng đổ chuông, hắn nói, "Ông bà nên biết điều này," chỉ để bị gạt sang bởi máy trả lời tự động của họ. Chà, thế cũng không sao, dù gì thì họ cũng không bao giờ ở ngoài quá chín giờ. Vô khối thời gian. Khi nghe thấy tiếng bíp, hắn nói, "Ông bà nên biết điều này. Calvin Morrisey đang quyến rũ con gái ông bà để thắng một vụ cá cược. Giờ hai người họ đang ở nhà con gái ông bà." Rồi hắn gác máy và xem xét lại việc hắn vừa làm. Theo những gì mà hắn thấy, nó hoàn hảo.

Cảm thấy mình xoay xở khá ổn, hắn bắt đầu tìm số điện thoại

nhà Morrisey trong quyển danh bạ đi kèm với máy điện thoại công cộng.

Min quắc mắt với Cal, nhưng tất cả những gì tên khốn đó làm là cười toe toét đáp lại, trông khêu gợi khủng khiếp khi ăn nốt chiếc doughnut thứ hai. Một cách chậm rãi.

"Thế mà anh lại băn khoăn không biết vì sao em không ngủ với anh," Min nói. "Đó là vì em đã cảm giác được phần tàn bạo bên trong anh." Cô nhích người để thấy thoải mái hơn và quan sát cằm anh siết chặt. *Xin chào,* cô nghĩ, và lại nhúc nhích.

"Anh không nhìn thấy Elvis một lúc rồi," anh quan sát cô. "Chắc nó lại leo ra ngoài cửa sổ. Những con số thống kê về mèo hoang là gì?"

"Anh biết không," Min thử một chiến lược mới. "Điều này đang làm em phát hoảng. Có một người đàn ông lạ mặt trong căn hộ của em, và em bị trói vào tràng kỷ. Em *rất sợ hãi.*" Cô cố đưa vẻ khiếp sợ vào trong giọng nói, nhưng thật khó khi mà nó ngập đầy dục vọng.

"Vui đấy, trông em chỉ có vẻ bực mình thôi." Cal nhặt điều khiển lên. "Ti-vi nhé?"

Min nghiến răng. "Đàn ông bị tống giam vì điều này đấy."

"Chỉ khi họ bị bắt thôi. Giờ này anh thường dạo quanh kênh CNN." Cal nhìn xuống cô. "Tất nhiên, anh thường không có thứ gì tuyệt hơn để nhìn. Em có một cơ thể tuyệt vời."

"Ôi, làm ơn đi," Min nói. "Em biết anh muốn ngủ với em nhưng..."

"Đàn ông mua tạp chí để nhìn vào những bộ ngực như của em," Cal nói, "và anh ở đây cùng một cặp bị trói vào tràng kỷ." Anh ném chiếc điều khiển lên bàn cà phê. "CNN đã mất hấp dẫn rồi."

"Nếu em mà thoát khỏi cái tràng kỷ này," Min nói qua hàm răng nghiến chặt, "anh sẽ không bao giờ được nhìn lại bộ ngực này nữa. Giờ thì cởi trói cho em đi."

"Em nghĩ chưa thấu đáo rồi," Cal nói. "Thử lại đi."

"Calvin..."

"Em có biết rằng," anh nói như thể đang chuyện trò, "Giữ tay tránh xa người em khó khăn đến mức nào với anh không?"

"Vậy hãy cởi trói cho em và cùng tiếp tục nào," Min lại bắt đầu thấy hứng khởi.

"Bốn mươi lăm phút nữa," Cal nói. "Em muốn nói về chuyện gì?"

Được rồi, Min tự nhủ. *Mày chẳng chịu suy nghĩ gì cả. Mày có thế thượng phong ở đây, ngoài việc bị trói vào tràng kỷ ra. Anh ấy muốn mày. Anh ấy có thể có mày. Anh ấy chỉ cần giúp khởi động thôi.* "Em cũng muốn anh nữa," cô thả lỏng người, tựa vào chồng đệm.

"Phải rồi," Cal nhón lấy một cái doughnut khác lên. "Đó là lý do em cứ bỏ đi."

"Đó là vì vụ cá cược," Min nói. "Nhớ buổi pic-nic trong công viên không? Em đã muốn đẩy anh xuống, xé toạc áo anh ra và cắn anh."

Cal khựng lại với chiếc doughnut đang trên đường vào miệng.

"Em thường nhắm mắt và tưởng tượng anh trần trụi bên em, tất cả những gì anh sẽ làm với em." Anh hơi lùi lại và cô nói, "Đặc biệt là với ngực em. Em có bộ ngực thực sự nhạy cảm, em đã nhắc đến điều đó chưa? Em có thể gần như thỏa mãn, chỉ cần tưởng tượng miệng anh trên..."

"Em chơi không công bằng," Cal nói.

"*Em* không ư?" Min cố nhổm dậy. "Em *bị trói vào tràng kỷ*. Làm sao điều đó lại công bằng được?"

"Đúng là không," Cal nói. "Một trong rất nhiều lý do anh thích nó."

Cô thở ra giận dữ và anh chăm chú nhìn cô. Sau đó, anh nhổm dậy và đi quanh bàn để ngồi xuống cạnh cô. Anh lấy tay quét một tí

kem sô-cô-la khỏi chiếc bánh doughnut. “Em có biết anh đã có bao nhiêu tưởng tượng về cơ thể em không?” Anh vẽ ngón tay quanh đường dốc ở ngực cô, bôi sô-cô-la xuống dưới lớp ren và Min hít mạnh một hơi. “Đây không phải là một trong số chúng,” anh đánh dấu bên ngực kia của cô hệt như vậy. “Nhưng đáng ra nó nên có trong đó mới phải.”

“Nhớp quá,” Min kêu lên, trong giây phút này câu cú hoàn chỉnh đã rời xa cô.

“Chuyện nhỏ thôi mà,” Cal cúi xuống trên người cô. “Đến ngay đây.”

“Đồi trụy,” Min nhắm mắt lại khi cảm thấy lưỡi anh rong ruổi trên người mình.

“Phải,” anh kéo phần ren xuống thấp hơn. “Nhưng em thích nó.”

“Ha,” Min nói.

Cal duỗi thẳng người vừa đủ để nhìn vào mắt cô. “Muốn anh dừng lại không?” anh nói, và Min cảm thấy bàn tay anh dưới ngực mình, cảm thấy ngón tay cái của anh lướt qua hơi nóng ở đó đến mép đăng ten.

“Em muốn mọi thứ anh có,” Min nói và nhìn mắt anh sẫm lại khi bàn tay anh siết chặt trên người cô. “Cởi trói cho em đi.”

“Không,” Cal nói.

Min ưỡn người ép vào anh và anh đẩy cô xuống, hơi thở của anh gấp gáp hơn, và lại cúi xuống trên người cô. Lần này anh kéo lớp ren xuống. Và vào thời điểm cảm thấy miệng anh ở trên người mình, cô ưỡn người khi mọi tế bào thần kinh mà cô có đều bừng lên nhẹ nhõm.

Anh lùi lại khi cô nảy lên và nhìn xuống cô, thở khó nhọc, và ngay khi cô nhận ra rằng anh đang nhìn chằm chằm vào bộ ngực trần của mình, anh lột nốt phần váy ngủ còn lại xuống đến tận eo. “Này,” cô kêu lên, cựa quậy theo bản năng để che người lại và nhớ ra rằng mình đang bị trói.

"Chúa ơi, em đẹp quá," anh vẫn nhìn chằm chằm vào ngực cô.

Min giật mạnh dây lưng, giằng xé giữa ngượng ngùng và ham muốn, và rồi khi anh lướt tay lên ôm lấy hai bầu ngực thì ham muốn đã chiến thắng. Cô nhắm mắt lại và cảm nhận hơi nóng của miệng anh trên cơ thể mình lần nữa, cảm nhận người mình căng ra, run rẩy và ghì mạnh vào anh, cầu mong anh sẽ không dừng lại.

Nhà Morrisey không có trong danh bạ, nên David gọi cho Cynthie. "Tôi cần số điện thoại nhà bố mẹ Cal."

"Để làm gì?" giọng Cynthie đều đều.

"Vấn đề không phải là để làm gì," David nói. "Mà vấn đề là Cal sẽ nổi điên lên nếu hắn biết rằng chính cô đã bảo tôi cách châm ngòi cuộc chiến hôm Chủ nhật. Cho tôi số điện thoại không thì tôi sẽ kể hết cho hắn đấy."

Một khoảng im lặng dài dằng dặc, và rồi Cynthie đặt điện thoại xuống. Khi cô ta quay lại, cô ta đưa hắn số điện thoại.

"Cảm ơn cô," David gác máy rồi quay số. Khi chuông ngừng reo, hắn nói, "Ông bà nên biết chuyện này," lại bị gạt sang bởi tiếng máy trả lời tự động nhà Morrisey. "Điều này thật lố bịch," hắn phàn nàn, nhưng khi tiếng bíp cất lên, hắn nói, "Ông bà nên biết điều này. Ngay lúc này đây con trai của hai người đang quyến rũ một người phụ nữ để thắng một vụ cá cược. Tên cô ấy là Min Dobbs và cô ấy rất thích kiện tụng và hận thù." Rồi hắn cho họ số địa chỉ nhà cô và gác máy.

"Không tệ," hắn thầm nhủ và lại nhấc điện thoại lên, cảm thấy khá tự mãn.

Bởi vì hắn sắp sửa chiến thắng.

Mười lăm phút sau, Cal nhặt phần còn lại của chiếc doughnut thứ ba lên và Min cố nhớ lại tên mình.

"Anh đang *làm* gì thế?" cô hỏi.

"Điều hòa bản thân," giọng Cal phờ phạc. Anh cắn vào chiếc

bánh. “Anh cho là,” anh nói sau khi đã nuốt xuống, “chừng nào còn có thứ này trong miệng thì anh sẽ không đi xa hơn.” Anh nhìn đồng hồ. “Chúng ta có nửa tiếng. Anh không nghĩ em đã mua đủ doughnut.”

“Chí ít thì anh có thể kéo váy ngủ của em lên không?” Min bắt đầu cảm thấy xấu hổ khi hơi nóng đã rút đi.

“Không.” Cal ăn nốt miếng doughnut. “Anh đang nghĩ là em lúc nào cũng nên để hở ngực.”

“Điều đó sẽ làm mọi thứ ở chỗ làm thú vị hơn,” Min nói, và rồi nhớ ra mình chẳng có gì thú vị cả. “Ý em là…”

“Không phải ở chỗ công cộng, ngốc ạ,” Cal nói. “Chỉ ở nhà thôi. Chúng ta sẽ đưa nó vào lời tuyên thệ ở đám cưới. Em có thể hứa sẽ yêu thương, kính trọng, chung thủy và để trần từ eo trở lên mỗi tối.”

“Cưới á?” Min cố ngồi dậy.

“Chà, tất nhiên, cưới,” Cal nhìn cô đầy thích thú. “Em nghĩ anh sẽ trói một người mà anh không có ý định nghiêm túc ư?”

“Anh đã *hỏ*i đâu,” Min giật mạnh dây lưng.

“Em sẽ cưới anh chứ?” Cal vẫn nhìn ngực cô.

“Không,” Min bị giằng xé giữa tình yêu và ý muốn giết người.

“Được thôi,” Cal nói. “Bởi vì nhiều năm sau, khi Harry hỏi anh đã cầu hôn thế nào, em sẽ không muốn trả lời là, ‘chà, chú cháu đã trói cô vào tràng kỷ, cởi váy ngủ của cô ra, ăn doughnut trên ngực cô và rồi chú cháu đã cầu hôn cô.’” Anh lại cắn một miếng doughnut nữa.

“Tất cả những gì em muốn là làm tình để chúng ta có thể bỏ lại vụ cá cược ngu ngốc ấy ở đằng sau và bắt đầu một mối quan hệ thực sự, mặc dù có thể sẽ không có vụ đó sau chuyện này.” Cô lại giật mạnh chiếc dây lưng. “Chuyện này có thể khiến chúng ta trì hoãn lại một tí đấy.”

"Không," giọng Cal bình tĩnh đến không thể chịu nổi. "Chúng ta đã đồng ý là giờ đây không gì có thể làm sứt mẻ mối quan hệ của chúng ta nữa. Nó hơi lệch lạc, nhưng anh thích điều đó ở chúng ta."

"Anh hơi lệch lạc thì có," Min nói. "Em hoàn toàn bình thường. Giờ thì cởi trói và làm tình điên cuồng với em đi."

Cal nghẹn thở trong một phút, và khi Min nghĩ, *Chiếm lấy em đi*, anh lại cắn doughnut, và cô giận dữ thở ra qua kẽ răng.

"Có lẽ anh đang nhồi nhầm miệng rồi," anh nói và xé một mẩu bánh doughnut. "Mở miệng ra nào."

"Xem này, em không..." Min chưa kịp dứt lời thì Cal đã đẩy miếng bánh vào miệng cô, và đường tràn ngập khắp mọi nơi. "Ôi," cô kêu lên và để sô-cô-la hòa vào khắp các giác quan của mình.

"Lẽ sống của đời anh là đặt biểu cảm đó lên khuôn mặt em mà không cần đến sô-cô-la," Cal nói.

Min nuốt xuống. "Anh làm được mà. Chỉ là anh không bao giờ nhìn em khi em biểu cảm như thế."

"Thực sao." Cal ôm lấy ngực cô, bắt đầu dùng ngón cái vuốt ve cô và Min cảm thấy cơ thể mình lại căng ra. Nhưng lần này, khi cô mở mắt ra, anh đang nhìn chằm chằm vào cô, quan sát cô, và cô đỏ mặt, do xấu hổ, do hơi nóng, và do thèm muốn anh. "Chết tiệt, em nói đúng," anh nói và cúi xuống hôn cô, làm Min quên là mình phải xấu hổ và nhổm dậy để nếm anh khi anh âu yếm cô, thở dài bên miệng anh.

"Cởi trói cho em đi," cô thì thầm và anh nhìn cô từ trên xuống.

"Không, chúng ta vẫn còn nửa giờ nữa để tiêu khiển." Anh lướt tay xuống bắp chân cô. "Anh nghĩ lần này mình sẽ bắt đầu với các ngón chân. Anh chưa từng trêu đùa các ngón chân, nên điều này sẽ rất mới mẻ đây."

"Anh sẽ mút ngón chân em trong nửa giờ ư?" Min nói với vẻ không tin nổi.

"Anh sẽ bắt đầu từ các ngón chân em," Cal nói. "Và tiến lên."

"Lên?" Min hỏi lại.

"Và trong vòng mười lăm phút nữa, em sẽ mất cả váy ngủ đấy."

"Với đèn vẫn bật ư?" Min giận dữ, còn anh bật cười và cúi xuống với các ngón chân cô.

David quay số di động của Diana với giả định rằng sau chuyện xảy ra với cô hôm Chủ nhật, Diana sẽ sẵn sàng xé xác bất kỳ tên đàn ông nào quấy rầy cô, đặc biệt là những kẻ làm tổn thương đến chị gái cô. Khi tiếng chuông dừng lại, hắn nói, "Cô nên biết chuyện này," và lại bị gạt sang bởi hộp thư thoại của Diana. "Không có ai ở nhà ngày thứ Tư hay sao chứ?" hắn quát lên, nhưng khi tiếng bíp vang lên, hắn nói, "Cô nên biết chuyện này. Ngay lúc này đây Calvin Morrisey đang quyến rũ chị gái cô để thắng một vụ cá cược." Rồi hắn gác máy và nghĩ đến cuộc gọi cuối cùng. Cuộc gọi đáng sợ nhất.

Một cú điện thoại nặc danh thôi mà, hắn tự bảo mình. *Cô ta sẽ không bao giờ biết được.*

Hắn quay lại căn hộ để uống một cốc rượu trước đã.

Lúc chín giờ mười lăm, khi đã bị chạm vào ở tất cả mọi nơi có thể tưởng tượng ra và một vài chỗ chưa từng nghĩ đến, Min cảm thấy Cal cởi trói cho cô.

Cô ngồi dậy và đấm mạnh vào cánh tay anh. "Đừng *bao giờ* làm thế nữa."

"A ui?" Cal rên lên và cô đẩy anh nằm xuống, trèo lên lòng anh và hôn anh đắm đuối, quấn chặt lấy anh hết mức có thể.

Khi ngẩng lên tiếp thêm không khí, cô lại đánh vào vai anh. "Em *thật sự có ý đó đấy,* đừng bao giờ nữa,"cô lại tìm đến miệng anh, thèm khát. Một phút sau, cô ngừng nụ hôn, thở nặng nề, lại đấm anh và nói, "*Không bao giờ,* không bao giờ nữa."

"Thực ư?" anh cũng khó thở y như cô, và cô nhìn lại tay vịn tràng kỷ, chiếc dây lưng vẫn lủng lẳng ở đó và rung rung.

"Được rồi, không phải trong phòng khách," cô thỏa hiệp. "Và không quá lâu như thế, và không phải với tất cả ánh đèn kia..."

Anh đẩy cô xuống tràng kỷ, ép chặt cô xuống nệm. "Khi chúng ta làm lại chuyện đó," anh bảo cô, bàn tay anh ấm sực trên người cô, "đó sẽ là ở nơi anh muốn, vào lúc anh muốn, với ánh đèn soi rọi nếu anh muốn."

"Em không nghĩ thế đâu," cô nói và anh lại hôn cô. Cô nghĩ, *Ôi khỉ thật, anh muốn gì cũng được,* rồi hôn trả.

"Bất cứ điều gì anh muốn," anh thì thầm vào tai cô.

"Được rồi," cô thì thầm đáp lại. "Nhưng em có thể có anh bây giờ chứ?"

"Sắp rồi," Cal nói bên cổ cô. "Mười lăm..."

"Anh biết giấc mơ ưa thích nhất của em là gì không?" cô thì thầm vào tai anh và anh rên rỉ. "Đó là anh, mạnh mẽ trong em." Bàn tay anh siết chặt trên cô, và cô nói, "Em thích phần đó, phần mở màn, cảm giác nó mang lại, và với anh nó sẽ là tuyệt nhất, vì mọi thứ khác mà em từng trải qua cùng anh đều là những gì tuyệt vời nhất trong đời, cái cách em cảm thấy khi anh chạm vào em, cái cách anh hôn em, đó là lý do em biết cách anh..."

Anh hôn cô đắm đuối, đẩy cô xuống đệm trở lại, tước đi giọng nói và hơi thở của cô, và khi ngừng lại, anh nói, "Im nào, chúng ta vẫn còn mười lăm phút nữa," và bắt đầu rà dọc xuống cơ thể cô.

"Ừ," Min nói, khi anh lại làm cho mọi dây thần kinh của cô bừng cháy. "Anh định làm gì trong mười lăm phút?" và anh cắn vào đùi cô khi anh dùng tay tách chân cô ra.

"Ôi, *Chúa ơi,*" Min kêu lên khi anh tiến đến bên trong cô. *"Em sắp mất mười đô."*

Di động của Liza reo lên trong bếp của Emilio. Tony rút nó ra khỏi túi và đưa nó cho cô, không hề làm rơi chiếc nĩa anh đang vùi vào món spaghetti.

“Anh chắc là chúng ta không phải đang hẹn hò nhau chứ?” Liza nói khi cô đón lấy điện thoại. “Bởi vì chắc chắn là anh xuất hiện ở đây hơi nhiều đấy.”

“Anh ăn ở đây,” Tony xoắn thêm spaghetti vào nĩa. “Anh đến trước em.”

“Phải rồi,” Liza ấn nút nghe điện thoại. “Xin chào?”

“Liza?” một giọng đàn ông nói. “Cô nên biết điều này. Cal Morrisey đang bịp bợm Min để thắng một vụ cá cược.”

“Gì cơ?” Liza nói. “Ai đấy?”

“Vụ cá cược kéo dài qua nửa đêm,” giọng nói đó nghe tự mãn đầy quen thuộc. “Và hắn ta muốn thắng.”

“David à?” Liza nói.

Điện thoại tắt bụp và Liza bị bỏ lại với tiếng tút tút.

“Này, Emilio?” Liza hét lên trên tiếng ồn ở nhà bếp. “Tôi nghỉ giữa giờ đây.”

“Ồ không,” Tony rên rỉ.

“Ăn pasta của anh đi,” Liza đi ra cửa.

“Ôi chết tiệt,” Tony kêu lên và thả rơi chiếc nĩa để đi theo cô.

Chương 16

Khi Min đã co thắt dữ dội đến mức run lẩy bẩy, Cal lồng tay vào tóc cô và xoay đầu cô lại để chỉ cho cô chiếc đồng hồ trên lò sưởi. "Bây giờ là chín giờ ba lăm," giọng anh khàn khàn. "Anh đã thua vụ cá cược với David. Nó đã kết thúc."

"Chúng ta đã phí mất năm phút ư?" Min có vẻ hăng hái.

"Vừa nãy em có phàn nàn đâu," Cal ngả đầu mình xuống bụng cô.

"Đưa em lên giường hoặc chiếm lấy em ở ngay trên tràng kỷ này đi," Min hít thở khó nhọc. "Em muốn anh *ngay bây giờ*."

"Nhất định anh sẽ cưới em," Cal nói và kéo cô khỏi tràng kỷ, hướng về phòng ngủ.

Cô bị vấp chân đằng sau anh và rồi thở dốc khi anh đẩy cô xuống giường, trên chiếc chăn bằng sa-tanh. Cơ thể cô nóng rực trên lớp vải mát lạnh khi anh cởi quần áo và tìm bao cao su. Và rồi anh đã ở cạnh cô, ép chặt đầy nóng bỏng vào cô, và cô nhắm mắt lại để thưởng thức anh, thưởng thức vùng xương và cơ bắp vững chãi đang áp vào cô. *"Đừng chờ nữa,"* cô nói, rồi lại cảm thấy bàn tay anh lướt đi khắp người mình, khiến cho mọi dây thần kinh mà cô có kêu thét lên. Khi các ngón tay anh một lần nữa trượt vào trong, cô đón nhận và quằn quại bên dưới anh. Và khi cô cảm nhận được cơ thể anh nằm giữa hai đùi, cô rướn lên để tiếp xúc với anh, tuyệt vọng muốn được cảm thấy anh rắn chắc bên trong. Đôi mắt anh nóng bỏng trên người cô và cô mê mải nhìn đáp lại, đắm chìm trong anh, điên lên vì anh. Sau đó anh hôn cô và luồn lưỡi anh vào miệng cô khi anh tiến vào. Cô thở dốc và bám chặt lấy anh khi sự đụng chạm của anh truyền đi khắp mọi nơi.

Anh lùi lại rồi đẩy vào sâu hơn. Cô cắn môi, yếu ớt vì khoái cảm khi hơi nóng dâng lên, và rồi cô bắt đầu di chuyển, bắt lấy nhịp điệu của anh, đờ đẫn với sự khít chặt của anh, của họ. Một mặt anh thì thầm vào tai cô, mặt kia vẫn không ngừng tiết tấu, bảo với cô rằng anh yêu cô, rằng cô thật xinh đẹp, rằng cô là của anh, hết lần này đến

lần khác, cho đến khi cô có thể cảm nhận anh ở khắp mọi nơi, giọng nói, hơi thở, đôi tay và cơ thể anh, tất cả đều âu yếm cô, khiến cô say với tình yêu và khao khát. Cô cảm nhận bờ môi của anh, bảo anh rằng cô yêu anh, mãi mãi, mãi mãi, không bao giờ kết thúc, mãi mãi, và cô cảm thấy anh trong mạch máu mình, cảm thấy anh ở khắp nơi, đầu ngón tay, đằng sau mắt, sâu và thấp nơi họ đang khóa chặt lại với nhau, nơi hơi nóng, áp lực và sự căng thẳng xoắn lại và siết chặt, ánh sáng rực rỡ và các ngôi sao, tan chảy trong thứ ánh sáng chói lòa hơn bất kỳ thứ gì khác trước đây. Anh đẩy người cao hơn, mạnh mẽ hơn. Còn cô bấm ngón tay vào người anh và kêu tên anh khi anh tiến vào hết lần này đến lần khác. Tiếp đó, cô vỡ vụn, uốn cong người dưới tay anh khi anh ghìm cô xuống, co thắt vô vọng khi cơ thể anh di chuyển nhanh và mạnh. Và rồi, khi cô vẫn còn đang bám chặt lấy anh, vẫn còn đang thở dốc do cơn cực khoái choáng váng, anh cũng rùng mình rồi gục xuống trong cánh tay cô.

"Ôi *Chúa ơi,*" Min kêu lên khi cô có thể mở miệng trở lại.

"Tốt à?" anh thở dốc và cô lắc đầu.

"Rất tốt. Đẳng cấp thế giới. Phi thường." Cô hít một hơi thật sâu để ngừng hổn hển và anh lướt tay lên ngực cô, đúng chỗ. Cô đặt tay lên tay anh và ấn nó vào sát hơn, hít vào thêm một hơi thật sâu. "Chúa ơi, em yêu anh."

"Tốt," Cal trông mệt lử. "Anh cũng yêu em. Xin lỗi vì chúng ta không có thời gian nói đến những gì em muốn."

"Em muốn điều đó," Min nói giữa những hơi thở.

"Em đã đạt được rồi đấy," Cal quay đầu và bắt gặp chiếc đồng hồ của cô. "Ôi Chúa ơi."

Min ngước lên thành giường bằng đồng cong tít và hít vào một hơi thở dài sườn sượt. "Em nghĩ một ngày nào đó, có thể em sẽ muốn mình bị trói vào đầu giường."

"Chỉ để làm cho rõ thôi," Cal nói, "Anh thường kéo dài hơn bảy phút." Anh thả đầu mình xuống gối. "Tất nhiên, màn dạo đầu thường không kéo dài đến một tháng." Anh hít một hơi thật sâu.

"Tiếp tục đi, nói cho anh nghe số liệu thống kê về độ dài thông thường của màn dạo đầu đi."

"Chưa đủ lâu đâu," Min nói. "Anh là ngoại lệ đấy. Có lẽ em sẽ trói anh vào đầu giường này. Và *em sẽ* chơi trò kem sô-cô-la."

Cal nhắm mắt lại. "Cảm ơn em. Anh sẽ thích điều đó đấy. Làm một danh sách đi. Chúng ta sẽ làm hết chỗ đó. Chắc là không phải tối nay, nhưng rồi sẽ đến lúc."

Min rúc vào anh khi mạch đập của cô bắt đầu chậm lại. "Em quá hạnh phúc. Em quá điên cuồng vì anh, và em quá hạnh phúc."

Anh xoay người gần cô hơn và hôn cô. Cô nằm im trong lòng anh, an toàn, ấm áp và thỏa mãn.

"Anh yêu em," anh nói, và khi cô mở miệng để bảo anh rằng mình cũng yêu anh thì có ai đó bắt đầu nện vào cửa nhà cô.

"Có chuyện quái quỷ gì thế?" Cal hỏi.

"Cửa nhà em ư?" Min nói.

"Diana đã quên mang chìa khóa à?" Cal nâng mình ngồi dậy. "A ui. Em là một phụ nữ rất giỏi vận động đấy, Minerva."

"Không hẳn đâu," Min nói khi điện thoại reo lên. "Em đã bị điểm C môn thể dục đấy."

"Họ đã giao lầm bài tập cho em rồi." Cal vỗ nhẹ vào hông cô và với tay lấy quần. "Em nghe điện thoại. Anh sẽ ra mở cửa. Anh sẽ quay lại gặp em trong này. Cứ khỏa thân nguyên thế nhé."

Cal vừa cài khuy áo sơ mi vừa băng qua phòng khách nhà Min, nhắc nhở mình rằng hét vào mặt em vợ tương lai sẽ rất là tệ. Điều đó khiến anh gần như vui mừng khi giật cửa ra và thay vào đó là thấy David. Anh có thể hét bất kỳ điều gì mình muốn vào mặt cái tên đần độn này.

"Min có đây không?" David trông tự mãn.

"Có, cút đi." Cal định đóng cửa và rồi nhớ ra. "Anh đã thắng.

Ngày mai tôi sẽ gửi một tấm séc cho anh. Giờ thì cút đi."

"Tôi không nghĩ thế." David chặn khung cửa. "Tôi phải gặp Min đã."

"David?" giọng Min vang lên sau lưng họ, và khi họ quay lại, Cal ngừng thở.

Cô đang quấn cái chăn màu xanh violet quanh người và Elvis luẩn quẩn dưới mắt cá chân. Vai cô để trần, cô trông rối bời và lộn xộn, những lọn tóc ánh vàng bù xù, đôi má trẻ trung ửng hồng, đôi môi đầy đặn sưng lên và có màu cánh hồng. Và khi nghĩ, *Mình đã tạo ra nó,* Cal lại muốn cô nhiều đến mức anh bước một bước về phía cô.

"Chúa ơi," cằm David rớt xuống.

"Cô ấy là của tôi," Cal nói. "Cút đi."

"Anh đã thắng," David nói và đẩy tờ séc vào người anh.

"Gì cơ?" Cal cau mày với hắn ta. "Không."

"Vụ cá cược kéo dài đến nửa đêm," David vẫn nhìn Min chằm chằm. "Anh còn hơn hai giờ nữa." Hắn mỉm cười với Min. "Đoán rằng Calvin Vĩ đại cũng là Calvin Tốc độ."

"Ôi trời đất quỷ thần ơi," Cal nói khi Elvis gầm gừ với David và David bước lùi lại một bước.

"Nó kéo dài đến nửa đêm ư?" Giọng của Min cao vút khi cô bước lại gần họ, vấp vào chiếc chăn trên đường đi.

Minerva, em định làm gì thế? Cal nghĩ thầm và thích thú quan sát cô. Ham muốn trong anh đang hồi phục lại.

"Tất nhiên là thế." David mỉm cười hân hoan với Cal. "Tất cả các vụ cá cược đều kết thúc vào nửa đêm."

Min lại kéo mạnh tấm chăn lên. "Anh có ý nói với tôi là," giọng cô lạc đi, *"Cal đã thắng vụ cá cược này?"*

"Ồ, phải," David ra vẻ tự mãn.

"Chà, gừ, cảm ơn," Min trở lại tông giọng bình thường của mình khi cô giật tờ séc khỏi tay hắn. "Lúc nào tôi cũng có thể dùng đến mười đô."

"Gì cơ?" David mất đi vẻ tự mãn.

Min mỉm cười vui vẻ với David. "Tôi biết Cal đã thắng nó," cô nói, "nhưng chúng tôi có một luật bất thành văn là tôi có được toàn bộ số tiền anh ấy thắng khi đem tôi ra cá cược. Tôi đang dành dụm được kha khá bằng cách đó, nên cái này..." Cô nhìn tờ séc và gần như làm rơi cái chăn. *"Ôi Chúa ơi."*

"Không phải mười đô," Cal giật mạnh chăn lên trước khi nó tuột hẳn xuống.

Mìn ngước lên nhìn anh, thất kinh. "Anh đã cá *mười nghìn đô* rằng anh có thể đưa em vào giường ư?"

"Không," Cal nói. "Anh sẽ đặt một cái áo phông in rằng, 'Tôi đã không chấp nhận vụ cá cược đó.'"

"Mười nghìn đô," Min lại nhìn xuống tờ séc. "Nếu buổi tối đầu tiên anh kể cho em nghe về chuyện này và đề nghị chia đôi nó, thì sau đó hẳn là em đã ngủ với anh."

"Thật hả?"

"Không," Min nói.

"Anh không nghĩ thế." Cal lấy tờ séc ra khỏi tay cô rồi đẩy mạnh nó vào David. "Giờ anh có thể đi được rồi đấy."

"Cái đó là gì thế?" David chỉ tay về tràng kỷ.

Cal ngoái lại và thấy dây lưng của Min vẫn còn quấn quanh tay vịn.

"Anh ấy đã trói tôi vào tràng kỷ," Min nói giúp. "Rồi anh ấy đã xé cái váy ngủ, bôi kem sô-cô-la lên người tôi và nếm thử. Đó thật là một *cơn ác mộng*." Cô cười toe toét. "Nếu anh đi, chúng tôi có thể

thử lại trải nghiệm đó lần nữa." Cô ngước lên nhìn Cal. "Chúng ta chưa hết doughnut phải không?"

"Nếu hết, anh sẽ chạy ra ngoài và mua thêm," Cal nói. "Chạy là từ quan trọng nhất."

David trông bối rối. "Điều đó..."

Min chờ đợi.

"... rất không giống em," hắn nói nốt.

"Chà, đã không giống thôi," Min nói. "Giờ thì có đấy."

"Nhưng..." David bắt đầu, và rồi bà Nanette và ông George xô hắn ra khỏi ngưỡng cửa để vào phòng.

"Ồ, tuyệt," ham muốn trong Cal bốc hơi khi ông George nhìn thấy anh.

"Đấy là điều em đi ra để nói với anh," Min túm chặt chăn hơn. "David đã gọi Di. Con bé vừa gọi điện để cảnh báo em là anh ta hắn cũng đã gọi vài người khác nữa."

"Anh," ông George hướng đến chỗ Cal, và Min bước vào giữa họ.

"Bố đang phản ứng thái quá đấy," Min bảo ông George.

"Mẹ chưa bao giờ thích căn hộ của con, con yêu," bà Nanette nhìn quanh. Rồi bà nhìn thấy chiếc túi hai màu trắng xanh trên bàn. *"Doughnut ư?"*

"Đáng lẽ anh nên cho em ăn cô-ca-in mới đúng," Min nói với Cal. "Em hiểu rằng thứ đó làm người ta gầy đi."

Ông George vẫn mắc kẹt với suy nghĩ của mình. "Min, David nói rằng anh chàng này đã cá rằng cậu ta có thể..."

"Không," Min nói. "*David* từng cố ép anh ấy chấp nhận vụ cá cược đó nhưng Cal đã từ chối. Bố đi mà hét vào mặt David ấy."

"Vậy thì đây là cái gì?" ông George giật mạnh tờ séc khỏi tay Cal.

“Đây là...” Ông nhìn thấy số tiền. “... cho mười nghìn đô la.” Ông nhìn Cal. “Cậu không chỉ đồi bại, mà còn khinh suất với tiền bạc.”

“Cháu đã không chấp nhận vụ cá cược đó,” Cal nói. “Và không một ai tin vào điều đó hết.”

“Em tin mà,” Min mỉm cười với anh.

“Vậy thì kệ xác tất cả những người khác,” Cal nói và tiến tới gần cô hơn.

Ông George đứng thẳng người lên. “Minerva, mặc quần áo vào, con sẽ đi về nhà.”

“Bố à, con ba mươi ba tuổi rồi,” Min nói. “Không đâu.” Cô với tay ra và lấy tờ séc khỏi tay ông. “Giờ thì bố về nhà đi. Đưa mẹ cùng...”

“Calvin,” một giọng băng giá vọng ra từ ngưỡng cửa.

Cal nhìn qua ông George và thấy mẹ anh. “Ồ, tuyệt vời.” Anh nhìn xuống Min. “Đây khá là giống giấc mơ của anh. Cuối cùng anh cũng đã làm tình với người phụ nữ trong giấc mơ của mình, và sau đó thì mẹ anh xuất đầu lộ diện.”

“Chà,” Min cố giữ cái chăn. “Đây thực sự không phải là một bữa tiệc cho đến khi có người mang đá đến.”

“Xin thứ lỗi,” bà Nanette lên tiếng, cố đẩy ông George ra khỏi đường. “Chị là Lynne Morrisey phải không?”

Bà Lynne nhìn bà Nanette như thể bà là một thành viên của giai cấp lao động.

Bà Nanette chìa tay ra. “Tôi là mẹ của Min, Nanette? Rất vui được gặp chị.”

“Chị thế nào,” bà Lynne đáp lời mà không bắt tay lại, đoạn quay sang Cal. “Calvin.”

“Xin chào, mẹ,” Cal nói. “Đây là người phụ nữ con sẽ dành trọn quãng đời còn lại cùng cô ấy. Nếu mẹ không ủng hộ, chúng con sẽ dành các ngày Chủ nhật thứ ba trong tháng để nghe Elvis hát ở bữa

ăn. Tùy mẹ thôi."

Bà Lynne nhìn anh trong một giây băng giá thật lâu, và rồi Cal thấy Cynthie đi qua ngưỡng cửa sau lưng bà, mặt mày trắng bệch. "Cynthie?"

"Mẹ đã gọi cô ấy," bà Lynne nói. "Mẹ cảm thấy rằng..."

"Không," Cal nói với cả hai bọn họ.

"Con không thể nghiêm túc..." bà Lynne bắt đầu.

"Đừng ép anh ấy," Cynthie bình tĩnh nói. "Đó là điều cháu đến để nói với bác. Đây là sự mê đắm. Rồi sẽ qua thôi. Hãy cho anh ấy thời gian."

Cal lắc đầu và kéo Min về phía tràng kỷ, rời xa những người điên ấy.

"Tôi sẽ cho cậu ta thời gian," ông George vẫn đang cau mày. "Tôi sẽ cho đồ con hoang..."

"Ồ, *ông sẽ cho cậu ta thời gian,*" bà Nanette nói. "Như thể ông không tồi tệ hơn cậu ta vậy."

"Gì cơ?" ông George hỏi lại.

Min cuộn người bên Cal trên tràng kỷ và lồng tay mình vào tay anh. "Vậy là em đang nợ anh mười đô vì anh đã bắt em đợi đến sau chín rưỡi."

"Phải," Cal siết chặt tay cô. "Mỗi tội là anh đã thắng nó trong một vụ cá cược về em, nên em sẽ lại lấy nó khỏi tay anh thôi."

"Tôi *biết ông đang làm gì,*" bà Nanette nói với ông George, giọng bà tức giận.

"Tôi đang... hét vào mặt tên con hoang đã quyến rũ con gái tôi," ông George lảo đảo lùi lại một bước.

"Tôi biết những gì ông đang làm vào giờ ăn trưa," bà Nanette tiếp tục, mắt bà lóe lên tia chết chóc.

"Tôi chỉ ăn trưa thôi mà," ông George bối rối.

"Phải rồi, *nhưng ăn ai?*" Bà Nanette hét lên, và Min rúm lại rồi nói, "Ôi, Chúa ơi, *mẹ à,*". Bà Lynne nhìn bà Nanette với ánh mắt coi khinh, Cynthie thì nhắm mắt lại, còn David trông nản chí, bối rối, và giận dữ khủng khiếp. Sau đó Liza bước vào với Tony đi theo sau rồi dừng lại, cau mày nhìn tất cả bọn họ.

"Cái quái quỷ gì thế này?" cô nói.

"Tony," giọng Cal sắc cạnh.

"Để cho rõ nhé," Tony nói với anh, "Tớ đã cố ngăn cô ấy lại."

"Tại sao cậu không khóa cửa để những người này không thể vào được?" Liza hỏi Min.

"Tớ khóa rồi mà," Min nói. "Cal đã mở cửa. Hét vào mặt anh ấy đi."

"Đánh tôi luôn đi," Cal nói. "Tiết kiệm được chút thời gian cho tất cả chúng ta đấy."

"Ý bà là gì khi nói thế?" ông George hỏi bà Nanette, mặt ông đỏ gay.

"*Các bữa trưa* của ông," giọng bà Nanette vút lên. "*Ông đưa cô thư ký của ông đi ăn trưa tất cả các ngày.*"

"Giọng ầm ĩ," Min nghĩ đến các hàng xóm của cô. "Đừng dùng cái giọng ầm ĩ của mẹ."

"Chúng là *những bữa ăn trưa công việc,*" ông George thanh minh. "Tôi cần một thư ký *để làm việc.*"

"*Ông không bao giờ đưa tôi đi ăn trưa,*" bà Nanette hét lên.

"*Bà không ĂN,*" ông George hét lại.

Min nghển cổ lên để nhìn Liza qua họ. "Cậu biết không, vụ cá cược đó là mười nghìn đô đấy."

"Cậu đang đùa à." Liza nhìn Cal, bất ngờ. "Anh cá mười nghìn đô vào..."

"Không," Cal nói. "Chết tiệt, *nhìn này*." Anh lấy tờ séc ra khỏi tay của Min và xé nó ra làm đôi. "Thấy chưa? *Không có vụ cá cược nào cả.*"

"Chúng ta có thể dùng đến nó mà," Min nói, nhưng cô không có vẻ buồn.

Tất cả họ cùng bắt đầu nhặng xị. Cal nhìn Min và nghĩ, *tất cả những gì mình muốn là được ở một mình cùng cô ấy suốt quãng đời còn lại.*

"Này!" anh lên tiếng, và họ cùng nhìn anh với các mức độ coi khinh, tuyệt vọng và tức giận khác nhau. Anh cầm một cái doughnut lên và quay sang Min. "Minerva Dobbs, anh yêu em và anh sẽ luôn yêu em. Em sẽ cưới anh chứ?"

"Điều này đột ngột quá," Min cười toe toét với anh.

"Chúng ta có thính giả, Minnie," Cal nói. "Em có đồng ý hay không nào?"

"Em có," Min nói và anh cầm lấy tay trái của cô, xòe các ngón tay ra và trượt chiếc doughnut vào ngón đeo nhẫn, biết rõ với một mức độ chắc chắn mà anh chưa từng cảm thấy, đây chính xác là điều đúng đắn phải làm.

"Sau này anh sẽ kiếm cho em một cái nhẫn đẹp hơn," anh nhìn vào đôi mắt đen, đen lay láy của cô. "Anh cũng sẽ cầu hôn khá hơn nữa. Làm thế này chỉ là để mang những người kia ra khỏi chỗ chúng ta."

"Chà, khi nào anh cầu hôn khá hơn, em sẽ lại nói vâng lần nữa," Min nói.

"Cảm ơn em," Cal nói và hôn cô, lại rơi vào hơi nóng của cô lần nữa. "Chúa ơi, anh yêu em," anh thì thầm vào tai cô. "Anh không thể tin được anh yêu em biết bao nhiêu."

"Được rồi," Liza nói. "Buổi trình diễn đã kết thúc." Cô nhìn bà Lynne. "Bác là một người mẹ. Đừng tức giận với Min. Nếu Cal phải chọn..."

"Elvis," bà Lynne ngắt lời cô, giọng bà đều đều. Bà xoay người lại và đi ra khỏi căn hộ.

"Một phụ nữ *thật đáng yêu,*" Liza nói và quay sang bà Nanette. "Giờ đến bác. Chồng bác không hề lừa dối bác. Cháu biết rõ đàn ông và bác ấy không phải người như thế." Cô nhìn ông George. "Đừng có làm việc qua bữa trưa nữa mà thay vào đó hãy đưa vợ bác ra ngoài ăn." Cô quay sang bà Nanette. "Và bác. Hãy ăn đi."

Khuôn mặt bà Nanette rúm lại, và ông George vòng tay quanh người bà. "Tôi không hề lừa dối," ông nói. "Tôi không có thời gian."

"Bố," Min lên tiếng, nhưng bà Nanette sụt sịt và nói, "Thật chứ?"

"Tôi không nghĩ là mình sẽ tìm thấy cô ở đây," Liza quay sang Cynthie, không hề tàn nhẫn. "Đó là vì quyển sách, phải không?"

"Không," Cynthie nhìn một cách vô vọng vào chiếc bánh doughnut bị ép giữa các ngón tay Min. "Không."

"Nghe này," Liza bảo cô ta, "chẳng có ai lại muốn nghe một phụ nữ vô cùng xinh đẹp kể chuyện bằng cách nào cô ta đã bẫy được một anh chàng vô cùng đẹp trai cả. Thế là bảnh chọe. Hãy viết một quyển sách kể về chuyện cô đã đánh mất tình yêu của đời mình và hồi phục lại như thế nào. Mọi người có thể *thấy nó hữu ích*."

"Mọi chuyện đã hết rồi, Cynthie," Liza nói. "Anh ấy đã đi rồi. Mãi mãi."

Mặt của Cynthie trĩu xuống, và Liza quay sang David.

"Và anh là một đống rác rưởi vô giá trị," cô nói. "Nên hãy làm một điều đúng đắn là đưa Cynthie về nhà đi."

"Đây là một sai lầm," David bảo Min. "Em có biết tên đàn ông này là gì không?"

"Có," Min bóc một miếng kem sô-cô-la ra khỏi chiếc nhẫn đính hôn của cô. "Có sao đâu. Chúng tôi sẽ tiến hóa cùng nhau."

"Ra ngoài," Liza bảo hắn, và Cynthie rời đi. Liza trừng mắt nhìn David. "Chà, đi *theo cô ấy đi,* đồ lố bịch xấu xa nhà anh. Hãy làm điều gì đó tử tế thay cho những cuộc gọi nặc danh đi."

David đứng thẳng lên. "Tôi đã không..." hắn bắt đầu nói, nhưng Liza đã khoanh tay lại, nên hắn chuyển sự chú ý sang Min. "Hắn là một kẻ lợi dụng người khác khủng khiếp, Min."

"Không đâu," Min nói. "Anh ấy là một hoàng tử. Và anh là một con cóc gọi những cú điện thoại nặc danh."

"Em chưa bao giờ hiểu anh," David nói và đi ra.

"Thật là một tên đần độn," Liza bình luận.

"Con sẽ cưới anh chàng này ư?" ông George hỏi Min, giọng hoài nghi.

"Vâng," Min nói. "Đừng xử tệ với anh ấy, nếu không bố cũng sẽ mất con vào tay Elvis đấy."

Ông George bắn cho Cal một cái nhìn, ý nói rằng, *Tôi sẽ quan sát cậu, anh bạn ạ,* đoạn quay gót bước đi.

"Chà, các con sẽ có những đứa con xinh đẹp," bà Nanette phấn khởi hẳn lên.

"Chúng con sẽ không có con," Min tuyên bố, và khi mắt mẹ cô nheo lại, cô thêm vào, "vì mẹ biết là sau đấy con sẽ không bao giờ giảm được đống cân nặng đó cả."

"Thế cũng đúng," bà Nanette chấp nhận, tiếp đó ông George quay lại và kéo bà ra khỏi cửa.

"Vậy là được rồi," Liza nhìn quanh căn hộ trống không. "Việc của tớ ở đây đã xong."

"Cô lại là ai nữa vậy?" Cal nói. "Bởi vì cô trông giống người phụ nữ luôn đánh tôi, nhưng cô dường như lại ở phe tôi. Cô có một chị

em song sinh xấu xa nào không?"

"Tôi là bà tiên đỡ đầu của Min, Cậu bé Quyến rũ ạ," Liza cau mày nhìn anh. "Và nếu anh không trao cho cô ấy hạnh phúc mãi mãi, tôi sẽ quay lại và đánh anh tới chết bằng quả cầu tuyết đấy."

"Điều gì đã xảy ra với 'bibbity bobbity boo' vậy?" Cal hỏi Min.

"Đó là câu thần chú của Disney, cưng ạ," Min nói. "Chứ không phải là một bộ phim tài liệu."

Liza đi ra cửa và dừng lại khi cô thấy Tony đứng đó, hai khoanh tay lại. "Đến đây. Anh có thể la hét với em trên đường quay lại nhà hàng."

"Không," Tony nói. "Điều em vừa làm rất tuyệt." Anh dựa vào sát hơn. "Rất nóng bỏng."

"Em sẽ không ngủ với anh đâu," nói xong, Liza đi ra khỏi cửa.

"Không thể trách một anh chàng biết nỗ lực," Tony nói và theo cô đi ra, đóng cửa lại sau lưng họ.

Sự im lặng lắng xuống cả căn hộ.

"Em sẽ không bao giờ quên lần đầu tiên của em với anh," Min nói khi cô lấy cái bánh doughnut ra khỏi ngón tay. "Trái đất dịch chuyển, và rồi mẹ em hỏi bố em rằng ông đang quan hệ với ai ở bữa trưa."

"Phải rồi, có vài khoảnh khắc đáng nhớ ở đó," Cal đồng tình.

Min lắc đầu. "Chúng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi những người đó."

"Anh biết," Cal nói.

"Tạ ơn Chúa là chúng ta có nhau," Min ngước lên nhìn anh. "Em yêu anh."

"Cảm ơn em," Cal nói và hôn cô.

"Vậy em sẽ mua một ngôi nhà," Min nói khi cô ngẩng lên hít thở. "Anh cảm thấy thế nào về một ngôi nhà gỗ một tầng Art and Crafts giống kiểu bà em sống hồi trước?"

"Có em ở đó chứ?" Cal hỏi.

Min gật đầu.

"Duyệt," Cal nói. "Giờ chúng ta có thể quay lại giường được chứ?"

"Vâng," Min nói. "Mang theo bánh doughnut nhé."

Một tiếng rưỡi sau, Min nằm cuộn mình bên Cal với Elvis ngủ khì cuối giường, trông như nhung rỉ trên lớp sa-tanh màu xanh hoa oải hương. Cal đang thở gần như đủ lớn để gọi là ngáy, và cô vỗ nhẹ vai anh. *Cách đây một tháng, mình không hề biết anh ấy,* cô mơ màng nghĩ. *Và giờ anh ấy là cả phần đời còn lại của mình.*

Rồi cô hơi rụt lại một tí. Điều đó nghe thật lố bịch. Thực tế thì là hoàn toàn không chút lý trí. *Nhổ vào lý trí,* cô thầm nghĩ, nhưng ý nghĩ đó không hề bay biến. Bạn hẳn phải điên rồi mới gắn kết quãng đời còn lại của mình với một người mà bạn mới chỉ biết trong một tháng, đặc biệt là với một người có quá khứ như của Cal.

Cô lách ra khỏi vòng tay anh và nhặt lấy áo sơ mi của anh trên sàn nhà. Khi cô mặc áo vào, hai vạt trước không thể khít với nhau trên ngực cô. *Cái này luôn luôn cài được trên phim mà,* cô nghĩ, phẫn nộ và thả nó xuống sàn. Thay vào đó, cô kéo chiếc chăn ra khỏi giường, làm Elvis tức giận và bỏ lại Cal nằm ngủ dưới ga trải giường. Bây giờ là tháng Sáu. Anh sẽ không bị lạnh cóng đâu.

Rồi cô ra ngoài và ngồi xuống ghế tràng kỷ của bà cô, quấn mình trong chăn và cố hiểu rõ mọi chuyện. Elvis bước ra ngoài để đến với cô và cuộn tròn trên thành tràng kỷ, và cô hơi dịch đầu một tí để cọ cọ vào nó, khiến nó rên gừ gừ.

Vậy là, cô nghĩ, *về cơ bản những gì chúng ta có ở đây là mình đang nhìn vào tên bài bạc khủng nhất nơi này và nghĩ rằng anh ta là Tình Yêu Đích Thực Kéo Dài Mãi Mãi. Tỷ lệ ở đây là gì?* Đối diện cô, chiếc đồng hồ trên lò sưởi kêu lích kích khi kim đồng hồ chỉ mốc nửa đêm.

"Này," Cal cất tiếng gọi và cô ngước lên nhìn anh đứng bên khung cửa, kìm lại một cái ngáp. "Em đang làm gì thế?"

"Bây giờ là nửa đêm," cô cố cho giọng vui vẻ. "Em đang quay trở vào trong một quả bí ngô."

"Điều đó giải thích cho cái tràng kỷ đấy," anh đi đến ngồi xuống bên cô. Anh vòng tay quanh người cô và kéo cô lại gần rồi hôn lên trán. Cô nhắm mắt lại và dựa vào anh, yêu anh nhiều đến nỗi cô thấy mình thật yếu đuối. M*ình vướng vào rắc rối lớn ở đây rồi,* cô nghĩ.

"Có gì không ổn à?" anh nói. "Anh đã nghĩ mọi thứ khá là hoàn hảo khi những người điên rời đi."

"Đúng vậy," cô nói. "Em chỉ đang cố tìm hiểu xem chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo."

"Tiếp theo." Cal gật đầu. "Được rồi. Chà." Anh nắm lấy tay cô và lại ngáp. "Ngày mai, anh sẽ gọi mẹ anh để bà không nguyền rủa chúng ta, rồi chúng ta sẽ đi ăn tối với bố mẹ em và bảo đảm rằng họ không còn lẩn thẩn nữa."

"Có hy vọng đấy," Min nói. Chiếc chăn trượt qua vai cô, và Cal đặt tay mình ở đó, vẽ những vòng tròn nhỏ chầm chậm trên da cô bằng đầu ngón tay khi nói.

"Và rồi chúng ta sẽ đi tìm căn nhà mà em đã nhắc đến, một căn nhà mà chỉ có sáu bậc thang tính từ đường lên." Anh hơi nhích người để tránh một cái lò xo rồi thêm vào, "Và chúng ta sẽ kiếm một cái tràng kỷ mới."

Min cảm thấy mình bắt đầu mỉm cười, hạnh phúc phồng lên bất chấp mọi tỷ lệ và anh ôm cô chặt hơn. "Và rồi chúng ta sẽ làm đám cưới. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi."

Min lạnh người khi anh nâng tay cô lên miệng và hôn các khớp ngón tay. "Phải rồi. Đó chính là phần em đang băn khoăn."

Bàn tay Cal siết chặt tay cô. "Em nghĩ là chúng ta sẽ có vấn đề ư?"

"Em không biết nữa," Min nhìn vào mắt anh. "Em nghĩ chúng ta sẽ yêu nhau cho đến ngày chúng ta chết, nhưng em không biết rằng thế là có đủ không. Cuộc sống không phải là một câu chuyện cổ tích."

"Được rồi," Cal nói. "Bây giờ là nửa đêm, anh đã có cả một buổi tối mệt nhọc, và giờ đây anh hơi chậm hiểu. Em đang lo lắng điều gì thế?"

"Hạnh phúc mãi mãi về sau," Min biết rằng cô đang tỏ ra như một đứa ngốc. "Tất cả những thứ chúng ta vừa làm, phần lãng mạn, phần chuyện cổ tích, em biết nó diễn ra như thế nào, em đã đọc nhiều truyện rồi."

"Phần chuyện cổ tích ư?"

"Nhưng các câu chuyện không kể cho bạn nghe về phần hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Và theo những gì em thấy, đó là nơi mà tất cả mọi thứ tan vỡ. Năm mươi phần trăm các cuộc hôn nhân kết thúc bằng ly dị, và vâng, em biết những con số thống kê đó đã bị lệch đi bởi những những người ly dị trùng lặp..."

"Bây giờ là nửa đêm, và tao vẫn đang nghe về thống kê," Cal nói với con mèo.

"... nhưng em lo lắng. Không hề có câu chuyện nào về hạnh phúc mãi mãi. Tới đó là hết rồi. Nơi phần khó khăn bắt đầu."

"Được rồi," Cal nói. "Vậy nên?"

"Vậy nên," Min nhìn vào mắt anh. "Chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Em muốn anh triết lý về tương lai vào lúc này ư?" Cal nói. "Anh thậm chí còn không chắc anh để quần của mình ở đâu nữa kìa."

Min nhìn anh một lúc, yêu anh bất chấp sự thật là anh có kiểu tóc xấu tệ, đang đùa cợt và không hề giúp ích gì. *Bất chấp mọi thứ,* cô nghĩ và mỉm cười với anh. "Không." Cô túm chặt cái chăn quanh người. "Em không biết mình đang nghĩ gì nữa. Hãy quay về giường nào."

"Chúng ta sẽ sống từng ngày một thôi," Cal ôm lấy cô. "Anh cũng không biết tí gì về chuyện này, anh đã không lên kế hoạch gì cả, nhưng anh nghĩ chúng ta chỉ cần dính chặt lấy nhau. Chăm sóc lẫn nhau. Vỗ lưng nhau khi mọi thứ trở nên khó khăn." Khi trông cô vẫn lưỡng lự, anh mỉm cười với cô cùng vô vàn tình yêu trong mắt đến nỗi cô trở nên mụ mẫm, đoạn anh nói, "Cá với em mười đô là chúng ta sẽ làm được điều đó."

Tỷ lệ là gì chứ? Cô nghĩ và chợt nhận ra một cách cực kỳ rõ ràng rằng mình sẽ không vào phe kia của vụ cược, rằng chỉ một kẻ thua cuộc mới cá cược chống lại họ. *Điều này thực sự là,* cô nghĩ, kinh ngạc. *Điều này thực sự là mãi mãi. Mình tin vào nó.*

"Min?" anh gọi tên cô, và cô hôn anh, đặt tất cả tình cảm của mình vào trong nụ hôn đó. "Không cá cược," cô nói bên miệng anh. "Tỷ lệ của anh quá tốt."

"Tỷ lệ *của chúng ta* quá tốt mới đúng chứ," anh đưa cô về giường.

Chương 17

Trong trường hợp bạn đang băn khoăn... David quên được Min khá là nhanh chóng, mặc dù việc Cal thắng cuộc khiến hắn buồn bực nhiều năm trời. Bốn tháng sau, hắn gặp một người phụ nữ đồng ý với mọi thứ hắn nói và ngủ với hắn trong buổi hẹn thứ ba. Sáu tháng sau, họ cưới nhau. Cô ta không bao giờ nấu ăn với bơ.

Cyn phải mất lâu hơn để quên được Cal vì cô ta thực sự yêu anh. Cô ta ru rú trong căn hộ của mình, tồn tại bằng cà rốt và sốt hỗn hợp không béo, cho đến khi Liza lôi cô ta ra ngoài ánh nắng mặt trời, bắt cô ta viết về vụ chia tay, và gọi điện nhờ một trong những ông chủ trước đây của cô giúp đỡ để mang quyển sách tới một nhà biên tập khác. Nhà biên tập, một anh chàng với cặp kính cận lùn hơn Cynthie năm phân và hơi quá cân, bắt cô ta viết lại nó bốn lần và rồi tung toàn bộ sức mạnh quảng cáo từ nhà xuất bản của anh ta vào nó. Anh ta cưới Cynthie trước khi quyển sách đạt vị trí hàng đầu trong danh sách NYT một ngày. Họ có một căn hộ tầng thượng ở New York và chỉ đi ăn ở những nhà hàng hảo hạng nhất.

Emilio để Liza hướng dẫn cho anh ấy biết phải làm gì và trong vòng một năm, quán Emilio đã là nhà hàng hấp dẫn nhất trong vùng. Anh đề nghị cô cổ phần trong nhà hàng nếu cô ở lại, nhưng mọi thứ đã vận hành trơn tru, và cô đã chán, nên cô giới thiệu cho anh một người bạn của cô với tấm bằng MBA quản lý và rời đi để cứu một ai đó khác.

Ông George ngừng đưa cô thư ký làm việc quá sức của ông đi ăn trưa, cô ta vô cùng biết ơn vì điều đó dù cho cô ta cũng nhớ những món ăn đắt đỏ. Giờ ông ăn trưa với bà Nanette ba lần một tuần. Bà chịu ăn.

Reynolds dành rất nhiều thời gian với Min, Cal và Bink trong các sự kiện xã hội đến mức, bất chấp việc họ sẵn sàng nói, “Reynols, anh là đồ đần,” anh ta đã không còn cư xử như thế nữa khi ở cùng họ. Vào tất cả những lúc khác, anh ta tiếp tục là đồ đần. Dẫu sao Bink cũng yêu anh ta.

Shanna và Linda chia tay sau một năm mà không có cảm xúc đau khổ nào. Không lâu sau đó, Shanna đến làm việc cho Emilio. Ở đó cô gặp cô bạn MBA, người mà hóa ra lại tôn thờ Elvis Costello. Bốn tháng sau, họ chuyển đến một căn hộ trên cao xa hoa trong thành phố, rồi một năm sau, họ đến Trung Quốc và nhận nuôi một bé gái. Shanna giờ là một bà nội trợ, trừ những lúc Emilio bận ngập đầu và cần sự giúp đỡ. Hộp bánh quy Betty Boop của cô luôn có bánh Oreo.

Harry phát triển bộc phát lúc mười bốn tuổi, lớn bổng và trở thành một bản sao của bố và chú, ngoại trừ tóc cậu vẫn rủ xuống trán và cậu vẫn đeo kính cận. Cậu trở thành một nhà ngư học, gặp một cô gái có thân hình đầy đặn trong một lần đi lặn ở Bahamas, rơi vào lưới tình và cưới cô một tháng sau đó. Cô có mái tóc nâu ánh vàng, một trí óc lô-gic và một sở thích đặc biệt về giày dép. Cậu vẫn không thể ăn nhiều hơn một cái bánh doughnut.

Roger và Bonnie cưới nhau, chuyển ra ngoại ô và có bốn đứa con. Tất cả mọi người tụ tập tại nhà họ vào các ngày nghỉ lễ.

Diana đính hôn thêm hai lần nữa và hủy cả hai, lần nào cũng khóc lóc trong vòng tay Tony. Anh bảo cô rằng cô có một sở thích tệ hại về đàn ông và lần tới hãy cố làm quen với một người cho tốt vào, nên cô cầu hôn anh. Anh bảo không, kinh ngạc. Sáu tháng sau, họ chạy trốn đến Kentucky bởi vì Tony có vé cho cuộc đua ngựa Derby. Họ có ba đứa con, tất cả đều là những cô bé cao lớn, xinh đẹp, thống trị bất kỳ lĩnh vực hoặc sân chơi nào mà chúng tham gia, chắc hẳn là vì chúng ăn carb.

Liza tiếp tục có một cuộc sống kích thích, đa dạng, liên tục thay đổi đến mức quá đỗi phức tạp để tóm tắt được ở đây.

Cal mua tặng Min một chiếc nhẫn đính hôn làm từ sáu viên kim cương hoàn hảo xếp thành một vòng tròn. Trông nó không hề giống một cái bánh Krispy Kreme, nhưng Min thừa biết. Họ làm đám cưới và mua một căn nhà gỗ kiểu Art và Crafts cách căn hộ cũ của Min một khu nhà. Nó có ba mươi bảy bậc thang tính từ đường lên. Họ cũng mua một cái tràng kỷ giống của Bonnie, và thỉnh thoảng lại có người bị trói vào đó. Họ đến bữa tối Nếu ở quán Emilio mỗi tối thứ Năm cùng Roger, Bonnie, Tony, Diana, Liza và bất cứ ai Liza đang

hẹn hò trong tuần đó. Mẹ anh chịu đựng cô. Mẹ cô tôn thờ anh. Họ không có con, nhưng họ đã nhận nuôi một chú chó con giống lai lông đen từ chỗ nhốt thú vật đi lạc mà họ đặt tên là Quái Vật. Elvis đang đối phó với nó.

Tất cả bọn họ đều sống hạnh phúc mãi mãi.

Gửi tặng **Monica divradhan McLean**

Vì giá của cô ấy còn cao hơn cả rubi

Thứ mà cô ấy biết rõ phải đầu tư ra sao

Và bởi vì mọi cuốn sách cô ấy viết đều là một viên kim cương

***

Lời cảm ơn

Xin gửi lời cảm ơn tới

Meg Ruley

Vì bán quyển sách này trái với ý kiến của tôi và vì một lần nữa cô ấy lại đúng.

Jen Enderlin

Vì mua quyển sách này trái với ý kiến của tôi và vì một lần nữa cô ấy lại đúng.

Nhà xuất bản St.Marin's

Đặc biệt là John Sargent, Sally Richardson, Matthew Shear, Kim Cardascia, John Karle, và John Murdivhy, vì đã ủng hộ tôi vượt xa nghĩa vụ của một nhà xuất bản cần (và gửi một nụ hôn lớn cho Sally vì đã cố đưa nó thành phim).

Mollie Smith

Vì đã cải thiện trang web của tôi, tổ chức sổ sách công việc của tôi, phê bình sách của tôi và soi sáng cuộc đời tôi.

Val Taylor

Vì lại làm việc với tôi dù tôi đã hứa với cô ấy là sẽ không bao giờ viết lại cuốn này.

Các quý cô của XRom

Đặc biệt là Jo Beverley vì đã đưa ra ý tưởng ghế bí ngô.

The Cherries

Vì đã phê bình cảnh đầu tiên, nghiên cứu công thức nấu ăn, chịu đựng tiếng rên rỉ của tôi và là một Cherries, và

Đội Tuần tra bờ biển, sở cảnh sát, sở cứu hỏa và nhân viên phòng cấp cứu của bệnh viện nông thôn Nantucket

Tốc độ và kỹ năng của họ đã đảm bảo rằng đây không phải là một cuốn sách được xuất bản sau khi tác giả đã chết. (Nếu bạn định lên cơn hen khi đang lướt sóng, tôi chân thành khuyên bạn nên lên cơn ở Nantucket.)

***

Toàn bộ bản năng cờ bạc của phụ nữ được thỏa mãn bởi hôn nhân.

- Gloria Steinem

Cá cược với tình yêu

Tác giả: Jennifer Crusie

Dịch giả: Nguyễn Mai Trang

Nỗ lực khó thành (tiếng Anh)
Đau tay trái có thể là dấu hiệu của việc bị bệnh tim.
Chó săn – tiếng Anh
Kẻ đần độn – Tiếng Anh
Carbonhydrate
Ác quỷ trá hình (tiếng Anh)
Các thiên thần muốn đi đôi giày đỏ của tôi (tiếng Anh)
Sẵn sàng bỏ chạy – tiếng Anh
Cô ấy – tiếng Anh
Tôi sẽ sống sót – tiếng Anh
Nhóm Ba anh hề (Tiếng Anh)
Thành ngữ: ý muốn nói cậu cũng là người bình thường.
Buffy: một nhân vật trong phim Buffy the Vampire Slayer do Sarah Michelle Gellar thủ vai, một cô gái có khả năng đặc biệt giúp cô ta đánh nhau với ma cà rồng.
Là một bài hát của danh ca Elvis Presley. Min bị nhầm giữa hai ca sĩ cùng tên Elvis.
Nguyên văn là "For my sins", một cách nói đùa.
Một tên giết người hàng loạt trong tiểu thuyết Psycho của nhà văn Robert Bloch, do Anthony Perkins đóng trong bộ phim cùng tên được sản xuất năm 1960 do Alfred Hitchcock đạo diễn. Dựa trên nhân vật có thực Ed Gein.
Khách sạn trái tim tan vỡ (tiếng Anh)
Cheshire: chú mèo trong truyện Alice lạc vào xứ sở thần tiên.
Đừng độc ác – tiếng Anh
Darth Vader: một nhân vật trong loạt phim Star Wars.
Nhất định phải là anh – tiếng Anh
Một bộ phim phiêu lưu võ thuật hài hước Mỹ trình chiếu năm 1986, do John Carpenter làm đạo diễn và Kurt Russel đóng chính.
Dịu dàng yêu em – tiếng Anh
Doris Day: sinh năm 1922, một ca sỹ, diễn viên, nhà hoạt động vì quyền lợi động vật nổi tiếng của Mỹ, đã từng đoạt giải Qủa cầu vàng, Grammy, Academy Award. Các phim bà đóng thường là phim tình cảm hài.

Mục lục

Chương 1	2
Chương 2	26
Chương 3	51
Chương 4	79
Chương 5	116
Chương 6	150
Chương 7	181
Chương 8	205
Chương 9	225
Chương 10	254
Chương 11	276
Chương 12	294
Chương 13	326
Chương 14	354
Chương 15	378
Chương 16	405
Chương 17	422